

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A photograph of a man and a woman embracing underwater. The woman is in the foreground, wearing a white bikini top and a patterned sarong. The man is behind her, wearing a white shirt and dark pants. They are both looking down, and their bodies are partially obscured by the water. The title 'Yakıl Çıkmazı' is overlaid in a large, white, serif font.

Yakıl Çıkmazı

M I C H E L L E H O D K I N

"Hodkin'in zekice kurgulanmış romanı okurun zihnini zorlayarak son sayfasına kadar onu estir alıyor, kaosa ve meraka sürükleyip bütütlüyor."

VOYA

"Hodkin'in ustaca kullandığı belirsizlik teması hikâyedeki gerilimi artırıyor; buna yalnızca psikolojik olasılıklar değil, anlatımdaki muğlaklıklar da dahil. Bu bir gerçek delilik hikâyesi mi, doğüstü bir öykü mü yoksa bir gizem mi? Okuyucular kitabın gerilim dolu sonuna kadar beklemek zorunda kalacaklar."

Kirkus Reviews

"Eski usul romantik sahnelerin günümüz gençliğini etkileyemeyeceğini sananlar çok yanılıyor. Kitapta hikâyesi anlatılan çocuk, okurları çok ağlatacak. Karakterler son derece gerçekçi, doğüstü hikâyesi ise bütütleylei..."

School Library Journal

"Ürpertici, sürükleyici, bağımlılık yapan ve şasirtici şekilde romantik bir roman... Mara'nın hikâyesi son derece güzel ve karmaşık... Hodkin gençlik romansını tamamen kendine has bir biçimde yorumlamış."

Romantic Times

akıl
çıkılmazı

Pegasus Yayınları: 1279
Gençlik: 230

Akıl Çıkmazı

Michelle Hodkin

Özgün Adı: The Retribution of Mara Dyer

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2016

ISBN: 978-605-343-798-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Michelle Hodkin, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Simon & Schuster'ın bünyesindeki
Simon & Schuster Books for Young Readers'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MICHELLE HODKIN

akıl çıkılmazı

İngilizceden çeviren:

Dilan Toplu

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kötü kızlara ve onları seven erkeklere

“Sevgi ile yapılan şey iyi ile kötünün ötesinde olur.”
–*Friedrich Nietzsche*

1

Mara Dyer, [değiştirilmiş] tarihinde, Horizons Yatılı Tedavi Merkezi'nde muayene edilmiştir.

Muayene eden: Dr. Deborah Kells

Yanında bulunanlar: [değiştirilmiş]

KELLS: Merhaba Mara. Ben Deborah Kells, bu da Bay _____. Burada olmamızın sebebi, ailenin No Name Adası'ndaki Horizons Yatılı Tedavi Merkezi'nde tedavi olmayı kabul ettiğini söylemiş olması. Bu doğru mu?

[Sessizlik]

KELLS: Ne kadar Amytal verdiniz?

BAY ____: Kırk santimetreküp.

KELLS: Anemosyne?

BAY ____: Yüz mikrogram.

KELLS: Peki midazolam?

BAY ____: Elli miligram. Diğerleriyle aynı yani. Hiçbir şey hatırlamayacak.

KELLS: Tanrım, zombiden farkı kalmamış. Mara... Mara, kendinde misin? Beni anlayabiliyor musun?

MARA: ... evet.

KELLS: Çok güzel. Teşekkür ederim. Burada tedavi olmayı kabul ettiğin doğru mu?

MARA: Evet.

KELLS: Güzel. Şimdi, anlamadığın yerler olursa bana söyle, ben de biraz daha açık olmaya çalışayım, olur mu?

MARA: Olur.

KELLS: Dikkat edersen yanımızda bir de kamera olduğunu göreceksin. Bu seansı, sadece elimizde bir kayıt olsun diye kaydetmek istiyoruz. Bu senin için sorun olur mu?

MARA: Hayır.

KELLS: Harika. Pekâlâ Mara. En baştan başlayalım öyleyse. Bana tam adını söyleyebilir misin?

MARA: Mara Amitra Dyer.

KELLS: Kaç yaşındasın?

MARA: On yedi.

KELLS: Nerede doğdun?

MARA: Laurelton.

KELLS: Orası nerede?

MARA: Province'ın dışında.

KELLS: Rhode Island'da mı?

MARA: Evet.

KELLS: Teşekkür ederim. Bana neden burada olduğunu biraz daha detaylı anlatabilir misin?

[Sessizlik]

KELLS: Açık uçlu soruları cevaplamakta güçlük çekiyor. Anemosyne'i etkisizleştirecek bir şey verebilir miyiz?

BAY ____: Öyle bir durumda bizimle iş birliği yapacağını sanmıyorum.

KELLS: Şimdi yapıyor mu sence?

BAY ____: Damardan enjekte etmem gerekecek...

KELLS: Öyle görünüyor. Ama...

MARA: Ben insanlara zarar veriyorum.

BAY ____: Hâlâ ilaç vermemi...

KELLS: Hayır, bakalım ne anlatacak. Mara, kime zarar verdin?

MARA: Öğretmenime.

KELLS: Adı neydi?

MARA: Morales.

BAY ____: Dosyasına göre öğretmeni Christina Morales, ateş karıncası ısırması sonucu anafilaktik şoka girerek [tarih değiştirilmiş] tarihinde hayatını kaybetmiş.

KELLS: Bakayım.

MARA: Bir de... bir adamı. O da bir köpeğe zarar vermişti. Ben... ben...

KELLS: Önemli değil. Acele etmene gerek yok. Hatırladığın kadarını anlat yeter.

MARA: Rachel.

BAY ____: Rachel Watson, ölü, [tarih değiştirilmiş] çarşamba günü Laurelton'da ölmüş. Kalıntıları, sabah saat altıda, diğerlerinininkiyle birlikte bulunmuş...

MARA: Claire.

BAY ____: Claire Lowe, evet, bir de erkek kardeşi Jude Lowe var...

MARA: Noah.

BAY ____: Noah Shaw mu? Ben...

KELLS: Sus.

BAY ____: Özür dilerim. Vay. Gördün mü? Ne...

KELLS: Başka hangi ilaçları aldı?

BAY ____: Aç karnına yüz miligram Zyprexa ama onun etki etmemesi lazım.

MARA: [anlaşılmaz konuşmalar]

KELLS: Ne dedi?

BAY ____: Anlamadım ki. Tanrım, şuna bak...

KELLS: Başka bir şey aldı mı?

BAY ____: Ben...

KELLS: Başka bir şey aldı mı diye sordum?

BAY ____: Hayır, hayır.

KELLS: Hasta geçmişinde epilepsiden söz ediliyor mu?

BAY ____: Sanmıyorum.

KELLS: Zannına mı güveneceğiz yoksa bilgine mi?

BAY ____: Hayır yani... aman Tanrım. Nöbet mi bu? Nöbet mi geçiriyor?

KELLS: Kamerayı kapa.

MARA: [anlaşılmaz konuşmalar]

KELLS: Ne dedin, Mara?

BAY ____: Güvenliği...

KELLS: Kimseyi arama. Kamerayı kapa. Ne dedin Mara?

MARA: [anlaşılmaz konuşmalar]

BAY ____: Bizim adımızı mı söyledi o? Bizim adımızı...

KELLS: KAPA ŞU KAMERAYI.

BAY ____: Ah, Tanrım...

[Görüntülü muayenenin sonu, 14.21]

2

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk yüz kendiminkiydi. Demir yatağımın önündeki duvar, aynayla kaplanmıştı. Sağımda ve solumda bulunanlar da öyle. Toplamda beş ayna vardı galiba ya da altı. Kendimden başka hiçbir şey göremiyor, duyamıyor, koklayamıyordum.

Son birkaç ayda, belirli sebeplerden ötürü, ayna karşısında pek fazla vakit geçirdiğim söylenemezdi ama şimdi mecbur kalmıştım ve karşımda gördüğüm kızın ben olduğuna inanamıyordum. Koyu renkli, kalın telli saçların ortadan ikiye ayrılmış ve cansızca zayıf omuzlarımın üzerine dökülmüştü. Dudaklarımsa tenimle aynı renkte görünüyordu, yani beyaz. Yüzümde daha önce hiç fark etmediğim keskin hatlar vardı ya da daha önce olmayan hatlar. Bir hayalet, boş bir kabuk, bir yabancı gibi görünüyordum. Annemle babam bile beni görse tanıyamazdı.

Ama zaten hiç görmüyorlardı. Sorun da kısmen buydu. Burada olma sebebim.

“Evet, bok gibi görünüyoruz,” dedi sonra bir ses.

Benim sesim.

Ama konuşan ben değildim. Dudaklarım kıvıldamamıştı bile.

Bu yüzden doğrulup sonsuz sayıdaki yansımalarım baktım. Onlar da tedirgin ve paniklemiş bir ifadeyle bana bakıyorlardı tabii. “Yukarıdayım.”

Sesin üzerimde bir yerlerden geldiğini duyunca başımı kaldırdım ve tavanın da ayna kaplandığını gördüm. İçindeki yansımamı da görebiliyordum tabii ama bu defaki bana gülümsüyordu. Ben gülümsemediğim halde.

Yani, nihayet aklımı tamamen kaybetmiştim.

“Henüz değil,” dedi sonra yansımam, eğleniyor gibi görünüyordu. “Ama pek de uzak sayılmazsın.”

“Ne... bu ne böyle?” Halüsinasyon mu?

Yansımam, cevap vermekte gecikmedi. “Halüsinasyon değil,” dedi. “Bir daha tahmin et bakalım.”

Ben de bir an için başımı indirip etrafa bakındım. Yansımalarım da benimle birlikte sağa sola dönüyordu. Rüya gördüğümü umdum.

Ve yeniden yukarı döndüm. Aynadaki kız... sanırım ben... başını hafifçe sola eğmişti. “Pek sayılmaz. Daha çok, bilinçle bilinçsizlik arasındaki o noktadasın diyebiliriz. Ki bunun da akıl sağlığıyla ilgili daha iyi hissetmeni sağlaması gerekiyor.”

Eh.

“Ayrıca, kalp atışlarımızı ve nabzımızı kontrol eden sensörler olduğunu da fark etsen iyi olacak. O yüzden uzanman, ikimiz için de en hayırlısı olur.”

O böyle deyince sağa sola bakmış fakat hiçbir şey görememiştim. Yine de kızı dinlemeye karar verdim.

“Teşekkürler,” dedi o da. “Wayne denen o adam, kalp atışlarımız ne zaman hızlansa bizi kontrol ediyor ve bu da tüylerimizi diken diken ediyor.”

Ben başımı iki yana sallarken ince yastığım da her hareketimde kırışıyordu. “Biz’ deyip durma. O da *benim* tüylerimi diken diken ediyor.”

Yansımam buna tek kaşını kaldırarak, “Affedersin ama *doğrusu* bu,” diye karşılık verdi. “Ben de sana bayılmıyorum, biliyorsun.”

Tuhaf rüyalarım, oldukça tuhaf halüsinasyonlarım olmuştu ama bu şey her neyse, onlardan fersah fersah ötedeydi. “Peki nesin sen? Benim... bilinçaltım falan mı?”

“Bilinçaltınla konuşamazsın ki bu çok aptalca. Bu durum için daha çok, sen farkında olmadığın anlarda bile olup biteni kolağan eden taraf diyebiliriz. Kadın bize ilaç verip duruyor... hem de tonla. Bu da bizim... pardon *senin*... farkındalığının bazı konularda azalmasına, bazı konularda da artmasına neden oluyor.”

“Kadın dediğin?..”

“Dr. Kells.”

Kalp atışlarım hızlanırken yanımdaki makine de daha çok biplemeye başlamıştı. Gözlerimi kapadım ve karşımda Dr. Kells'i buldum. Karanlığın içinde ürkütücü şekilde büyüyor, rujunun dudaklarında yarattığı çizgileri görebileceğim kadar yaklaşıyordu. Ondan kurtulmak için gözlerimi açınca ise yeniden kendimle karşı karşıya kaldım.

“Ne zamandır buradayım ben?” diye sordum yüksek sesle.

“On üç gündür,” diye yanıtladı aynadaki kız da.

On üç gün. Demek ki istemediğim sorulara cevap vermek ve istemediğim şeyleri yapmakla geçirdiğim süre bu kadardı. Aklımdaki her düşüncenin ve her anının, pamuklarla gizlenmiş gibi bulanıklaştığını fark edebiliyordum. Çocuk odası gibi bir yerde kilit altında, yüzümün eskiden nasıl görüldüğünü gösteren resimler çizişim. Kells'in asistanı Wayne'in tedavi adı altında yaptığı işkencelerden biri olan kan alma işlemi için uysalca kolumu uzatışım. Ve burada, ilaç zoruyla tutularak hayatımı değiştirecek sözleri dinlemeye maruz bırakıldığım ilk gün gözlerimi açışım.

“*Kör bir çalışmanın parçasısın, Mara.*”

Bir deneyin.

“Bu çalışmada yer almanın sebebi, özel bir durumunun olması.”

Farklı olmam.

“Bu durum, sevdiğin insanların zarar görmesine neden oldu.”

Onları öldürdüm.

“Tüm arkadaşlarını kurtarmak için elimizden geleni yaptık... ama Noah Shaw’a yetişemedik.”

Ama Noah’yı öldürmedim. Onu öldürmüş olamam.

“Neredeler?” diye sordu yansımam. Kafası karışmış gibi görünüyordu. Sonra sağımdaki aynaya baktı, ben de onunla birlikte başımı çevirdim. İlk bakışta normal bir ayna gibi görünüyorsa da bir süre sonra cam karardı.

Sonra karanlığın arasından bir kızın, daha doğrusu bir zamanlar bir kız olan bir şeyin görüntüsü belirdi. Bir halının üzerinde diz çökmüş, ne olduğunu göremediğim bir şeye uzanıyordu. Işıldayan bronz teninde ise titreşen görüntüler vardı. Sanki biri, kızın resminin üzerine su dökmüş de boyalar birbirine girmeye başlamış gibi görüntü bulanıktı. Ardından kız başını kaldırıp doğruca bana döndü.

Bu Rachel’di.

“Bu sadece bir oyun, Mara.” Ses tonu sanki bozulmuş gibi hırıltılıydı. Ağzını yeniden açtığında ise cızırtıdan başka bir şey duyulmamış; gülüşü de beyaz bir bulanıklıktan ibaret olmuştu.

“Nesi var?” diye sordum Rachel’in titreşen yansımalarına bakıp fısıldayarak.

“Hiçbir şeyi yok, yani ölü olması dışında. Sorun senin ona dair olan hatıralarında. Şu anda da onları görüyorsun... anılarını yani.”

“Peki neden?..” Bunu nasıl tarif edebileceğimi bile bilmiyordum. “Böyle görünüyor?”

“Titreşir gibi mi? Mumlardan sanırım. Ouija tahtasını çıkarmadan önce mum yakmıştık. Onu da unuttum deme?”

“Hayır, yani o, o bozulmuş gibi.” Rachel’in kolları hareket ediyor fakat ellerini göremediğimden ne yaptığını anlayamıyordum.

Sonra bir kolunu burnuna doğru kaldırınca bilekten sonrasının olmadığını fark ettim.

Aynadaki kız ise soruma omuz silkerek yanıt verdi. “Bilemiyorum, tüm anıların böyle değil ama. Bak soluna.”

Ben de baktım. O aynanın da kararmasını bekliyordum ama öyle olmadı. En azından başlangıçta. Sonra koyu kahverengi saçlarımın, uçlardan diplere doğru kızarmasını seyretmeye başladım. Yüzüm de dolgunlaşıp yuvarlak bir hal aldı ve karşımda bana bakan gözler, Claire’inkilere dönüştü.

Claire doğrulunca görüntüsü benimkinden ayrıldı. Üzerinde artık benim giydiğim beyaz hastane kıyafetleri yoktu. Onun yerine, solgun ve çilli teni siyah ipliklerle sarılmaya başlamış; akıl hastanesine gittiğimiz gece üzerine giydiği koyu renk kot ve yumuşak monta bürünmüştü. Ardından aynadaki parlak ışık da titreşerek kayboldu ve ayağımın altındaki zemin, göğe doğru uzanan ağaçları oluşturan köklerle parçalanmaya başladı.

Claire omuzunun üzerinden bana bakıyordu. “Aman Tanrım, korkmaya başladı bile.”

Sesi düzgündü. Görüntüsü de bulanık ya da titreşimli falan değildi. Claire son derece eksiksiz görünüyordu.

“Bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum,” dedi sonra yansımam. “Jude da aynı.”

Jude’un adını duymak bile ağzımın kurumasına neden olmuştu. Sonra yukarı baktım ve yansımamın bakışlarını takip ettim. Sağ tarafımdaki aynada Jude, etrafında yere çökmüş insanların birer taş gibi dizili olduğu bir Zen bahçesinin ortasında dikiliyordu. Jamie ve Stella da etrafındakilerin arasındaydı ve Jude, Stella’nın parlak, siyah saçlarını ellerine dolamıştı. Ellerindeki damarları, derisindeki gözenekleri görebiliyordum. Her bir yanı, her özelliği o kadar netti ki içimde korkunç bir öfke dalgası büyümeye başladı.

“Yapma,” dedi sonra yansımam. “Bizi uyandıracaksın.”

“Uyansak ne olur?” dedim ben de. “Ben bunu görmek istemiyorum.” Jude’u bir daha asla görmek istemiyordum. Ama aynaya bir daha bakınca görüntünün değiştiğini gördüm. Jude, boğazına yapışan bir elle duvara yapıştırılmıştı. Benim elimle.

Sonra yukarıdaki yansıma döndüm. Ne Horizons’ı ne de oradan sonra yaşadıklarımı hatırlamak istiyordum. Bileklerime bakıp yatağa bağlı olmadığımı görünce de sordum. “Bana buradan nasıl kurtulacağımı söyle.”

“Bizi burada tutmak için bağlamalarına gerek yok,” dedi o da. “İlaçlar bu görevi yerine getiriyor zaten. Bizi daha uysal, her şeye boyun eğen biri haline dönüştürüyorlar ama bir yandan değiştiriyorlar da sanırım. Nasıl olduğunu henüz bilmiyorum ama Rachel’a ait anıların bozulmuş durumdayken Claire ve Jude’un tam oluşunun bir anlam ifade etmesi lazım.”

“Peki ya kardeşlerim? Ailem?” *Noah*? diye düşündüm ama son kısmı söylemedim.

O sırada hepsinin görüntüleri, aynaları doldurmaya başlamıştı bile. Joseph, cebinde mendili olan bir takım elbiseyle birine gözlerini deviriyordu. Daniel, arabasında gülerek bana surat yapıyordu. Annem ise yüzünde endişeli bir ifadeyle kucağına bilgisayarını almış, yatağında otururken görülüyordu. Ardından da hastane yatağında, içeri gizlice sokulan pizzayı yiyen babamı fark ettim. Ve Noah...

Gözleri kapalıydı ama nefes alıyordu. Uykudaydı. Bir eli, gevşek bir yumruk halinde yüzünün yanında dururken delikli tişörtü ise kıvrılmış ve boxer’ının üzerinden teninin açığa çıkmasına neden olmuştu. Bu, ona neler yaşadığımı anlattığım geceden sonraki sabahı. Bize neler olduğunu anlamaya başladığımız geceden bir sonraki.

Sevdiğim insanların, sırlı camlar arkasındaki bu gülen, konuşan ve hayatlarını sürdüren görüntülerinden gözlerimi alamıyordum. Ama sonra, bir şeylerin yolunda olmadığını fark ettim. Özellikle Noah’da; uyuduğu ve bu yüzden kımıldamadığı için daha rahat

fark ediliyordu bu. Kenarları solmuş, bulanıklaşmış gibiydi sanki. Ardından ailemin görüntüsüne baktım. Onların da köşeleri giderek siliniyordu.

“Sanırım onları kaybediyoruz,” dedi kız. “Neden olduğunu bilmiyorum ama bence bunu Kells yapıyor, hem de bilerek.”

Ama ben, aynalara bakmaktan onun söylediklerine çok odaklanamıyordum.

“Onları bir daha göremeyeceğim, değil mi?” Bu bir soru bile değildi.

“Kaynaklarıma göre hayır.”

“Biliyorsun, değil mi, tam bir pisliksin.”

“Eh, bu da neden bu kadar popüler olduğumuzu açıklar. Ha böyle demişken, Jamie ve Stella da burada. Merak ediyorsan yani.”

“Onları gördün mü?”

Yansımam buna başını sallayarak cevap verdi. “Ama Wayne Kells’le konuşurken bir defa Roth, iki defa da ‘Benicia’ dedi. Üstelik de şimdiki zamanla konuşuyordu.”

Bunu duyunca rahatlamıştım. Boğazım ağrıyor, acıyor ve kendimi ağlayacak gibi hissediyordum ama gözlerimden yaş falan gelmiyordu. Cevabı duymak isteyip istemediğimden bile emin olmadan, “Ya Noah?” diye soruverdim.

Yansımam biliyordu. “Kells bir defa söz etti.”

Ama sorumun cevabını alamamıştım ve şimdi bilmem gerekiyordu. “Ne söylediğini anlat.”

“Dedi ki...” Cümlesini tamamlayamamıştı ama. Arkamda bir şeyin tıslayıp ses çıkardığını duyunca kımıldamadan durdu.

“Ne?” dedim tekrar. “Ne dedi?”

Cevap yoktu. Tekrar konuştuğunda ise sesinin titrediğini fark ettim. “Buradalar,” dedi ve sonra ortadan kayboldu.

3

O ana kadar uyanık mıyım yoksa halüsinasyon mu görüyorum, emin olamamıştım ama şimdi duyduğum sesler, son derece gerçek gibi geliyordu. Fazla gerçek gibi. Muşamba zeminde ilerleyen topuk sesleri, arkamda açılan kapıdan esen rüzgâr. Sonra tavandaki aynaya bakarak ağzımı açtım. Yansımam da aynı şeyi yaptı.

Artık kesinlikle tek başımaydım. Neyin gerçek neyin yanılsama olduğunu ayırt edemiyordum belki ama Kells'in uyanık olduğumu bilmesini istemediğimden emindim. Bu yüzden gözlerimi sıkıca kapadım.

“Günaydın, Mara,” dedi o da net bir sesle. “Gözlerini aç.”

Ve gözlerim öylece açıldı. Yatağımın yanında duran Dr. Kells, her yanı aynalarla kaplı odada yüzlerce oluyordu. İriyarı, şişman ve salaş Wayne de ince, özenli ve süslü kadının yanındaydı.

“Uyanalı çok oldu mu?” diye sordu sonra Kells.

Başım da bu soruya cevap vermek için iki yana sallandı. Nasıl olduğunu bilemediğim bir şekilde, benden başka bir kuvvet tarafından hareket ettiriliyor gibiydi.

“Kısa bir süre önce kalp atışların hızlandı. Kâbus mu görüyordun?”

Sanki bir kâbusun içinde *yaşamıyordum* da. Ama Dr. Kells gerçekten endişelenmiş gibi görünüyordu; bense hayatım boyunca kimseyi bu kadar yumruklamak istemediğimi fark etmiştim.

İçimdeki bu dürtü o kadar keskin ve vahşiydi ki hissettiğim sürece tadını çıkarmaya karar verdim ama bu pek uzun sürmedi. Çünkü hissettiğim anda hafiflemeye başlamış; ardından da beni yine bomboş bırakarak ortadan kaybolmuştu.

“Bana kendini nasıl hissettiğini anlat,” dedi Kells.

Ben de anlattım. Bunu istemiyor olmam, hiçbir fark yaratmıyordu çünkü başka bir seçeneğim yoktu.

“Senin üzerinde biraz test yapmak istiyorum. Olur mu?”

Olmaz. “Olur,” dedim.

Ve Kells bir defter çıkardı. Üzerinde kendi elyazımıyla benim adım yazıyordu. Horizons’ta, içine korkularımı yazmam gereken günlüğümdü bu. Günler önce. Ya da yansımamın söyledikleri doğruysa haftalar...

“Bunu hatırlıyorsun, değil mi Mara?”

“Evet.”

“Harika,” dedi samimi bir şekilde gülümseyerek. Hatırlamama sevinmişti demek; bu da bana, neler unutmuş olabileceğimi düşündürüyordu.

“Bugün korkuların üzerinde çalışacağız. Senin hiddetli olmana G1821, –sana zarar veren genetik durum yani, hatırladın mı?– yol açıyor. G1821’i aktive edense birçok durum var. Ama o da senin farklı bir kısmını deaktive ediyor.” Durup yüz ifademi inceledi. “Bilinçli düşüncelerle bilinçaltı düşüncelerin arasındaki bariyeri ortadan kaldırıyor. Bu yüzden Mara, senin iyi olabilmen için, sana doğru dozda ilaç vermek istiyorum. Sana bir Amytal türevi olan Anemosyne veriyoruz; bunun işe yarayıp yaramadığını kontrol

etmek için de günlüğe yazdığın korkularını tetiklemeye çalışacağız. İlaç terapisiyle birleştirilmiş bir maruz bırakma terapisi olarak düşünebilirsin bunu. Tamam mı?”

Siktir git. “Tamam.”

Bunun ardından Wayne, yanında getirdiği çantayı açıp içindikileri, yatağımın yanındaki küçük bir tepsiye dizdi. Ben de başımı çevirip izlemeye koyuldum, keşke yapmasaydım. Her boyda neşterler, şırıngalar ve iğneler, siyah kumaşın üzerinden bana bakıyordu sanki.

“Bugün, iğnelere olan korkuna verdiğin tepkileri inceleyeceğiz,” dedi Kells ve onun işaretiyle, Wayne plastik kapaklı bir silindiri eline aldı. Kapağı tutup çevirince mühür yüksek bir sesle açıldı, o da büyük iğneyi şırıngalardan birine yerleştirdi.

“Hastanelerde geçirdiğin zamana bakılırsa, bunlardan çok görmüş olmalısın. Kayıtlarına bakarak da tıbbi personelin sana iznin dışında dokunmasına karşı koyduğunu görebiliyorum,” dedi kalemle doldurulmuş kaşlarını kaldırarak. “Akıl hastanesindeki olaydan sonra hastaneye yatırıldığında bir hemşireye, sana dokunduğu ve seni zorla orada tuttuğu için yumruk atmışsın.” Elindeki ufak not defterine bakıyordu. “İntihara kalkıştıktan sonra psikiyatri koğuşuna yatırıldığında ise oradaki hemşireye vurmuşsun.”

O bunları söylerken zihnimde iki adet görüntü yarış halindeydi. İlki benim bir iskelede, maket bıçağını bileklerime götürdüğüm son derece net bir görüntüyken daha bulanık olan diğesinde ise Jude yanı başımda durmuş, maket bıçağı derime girene dek beni ve ailemi tehdit ediyordu.

Sonra zihnim ikinci görüntüye, Jude’la olana odaklandı. Ben kendimi öldürmeye çalışmamıştım. Olayı böyle göstermeyi deneyen Jude’du ve Kells, bir şekilde bunu unutturmaya çalışıyordu.

O sırada Wayne eğilip yatağın altından, göremediğim bir şey çıkardı. Yeniden doğrulduğunda ise elinde metal ve deri bağlardan

oluşan karmaşık bir sistem göze çarpıyordu. Daha doğrusu bir pranga ama ben hâlâ korkmamıştım.

Ama sonra Kells'in sesi duyuldu. "Rahatla."

Sözcük kafamda, başka birinin sesiyle yankılanıyordu.

Rahatla.

Ardından göğsümde bir hareketlilik hissettim ve yatağımın yanındaki monitör bipledi ama bunun sebebini anlayamıyordum. Söylediği sözcük müydü beni rahatsız eden? Sonra, alından bir damla ter süzüldüğünü fark eden Wayne, giysisin koluyla onu silip kalın parmaklarını da dirseğime koydu ve zihnimde çakan bir şimşekle tüm vücudum gerildi.

Wayne de bunu hissetmiş gibi görünüyordu. "Onun... durumunun stabil olduğundan emin misiniz?" Gergindi demek ki, güzel.

Sonra Kells koluma baktı. "Mara, bedeninin, kollarının ve ellerinin gevşemesini istiyorum."

Kelimeler ağzından çıktığı anda da dediği oldu. Ardından tavandaki yansıma baktım, yüzümde son derece uyuşuk bir ifade vardı.

"Korktuğun bir şey gördüğün zaman, bedeninin vücuduna ona tepki vermesini söyler. Böbreklerinden adrenalini salgılatarak kalp atışlarını, nabzını ve nefes alış verişini hızlandırır. Tüm bunlar korktuğun şeyle savaşman ya da ondan kaçman içindir; korkunun mantıklı ya da mantıksız olması bir şeyi değiştirmez. Senin durumunda korkuların, anomalini de tetikliyor. Şimdi bu yüzden, sana verdiğimiz ilaç istediğimiz şeyi yapıyor mu, ona bakacağız ki bu da mental reaksiyonlarını fiziksel olanlardan ayırmak. Tabii esas amacımız tam bir tiksinti. Aklındaki..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışır gibi elini dudağında gezdiriyordu. "Negatif düşünceleri icraata çeviren yolu tıkamak. Anemosyne senin düşüncelerini engellemiyor, sadece onların yaratacağı fiziksel sonuçlara engel olarak seni taşıyıcı

olmayanlar kadar zararsız bir hale getiriyor. Şimdi çevir onu,” dedi benimle başladığı konuşmasını Wayne’le tamamlayarak.

Wayne yutkunmuş, gıdısı da bu hareketle titreşmişti. Ardından beni omuzlarımdan tutarak döndürdü. Fark etmediğim bir ara, yüzüstü yattığım zaman başımı sağa ya da sola çevirmemi gerektirmeyecek bir şey eklenmişti yatağıma. Bu yüzden ben de, aynayla kaplanmadığına şükrettiğim tek yer olan zemine bakıyordum. En azından kendimi izlemem gerekmeyecekti.

Sonra ayak bileklerimi yatağa bağladı. Kollarımı iki yandan sarkıttıktan sonra da sanki yatağa sarılıyormuşum gibi bileklerimi birleştirdi.

“Şırıngayı göster,” dedi sonra Dr. Kells.

Bunun üzerine Wayne, iğneyi her açıdan görebileceğim şekilde önümde dolaştırmaya başlamış; kalp atışlarım da bu manzara karşısında hızlanarak bu değişimi monitöre yansıtmıştı.

“Kalbinin böyle atması normal mi?” diye sordu Wayne sonra gergin bir sesle.

“Bu sadece bir refleks,” dedi Kells de. “Bedeni hâlâ reflekslere tepki verebilecek durumda ama duyguları, korkusu artık yeteneğini tetikleyemiyor. Ne düşünürse düşünsün,” dedi son derece ilgisiz bir sesle. “Bilinçaltında ya da bilinçli olarak, fark etmez.”

Wayne, üzerimdeki beyaz hastane elbisesini sıyırdı sonra. Bana dokunmasını istemesem de bu konuda da bir şey yapamıyordum.

Sonra yerden kayarak bir şey geldi. Bir aynaydı bu ve kanı çekilmiş gibi bembeyaz görünen yüzümü gösteriyordu. Tavandaki aynayı yansıtarak da çıplak sırtımı. O görüntüyle oldukça zayıf olduğumu fark ettim. Hastalıklı denecek kadar hem de.

Ama bana ne yapacaklarını görmek istemiyordum, *eskiden* olsa engel olabileceğim şeyi. Bu yüzden de gözlerimi sıkıca kapamıştım.

“Aç gözlerini.” Tabii Dr. Kells’in talimatıyla, bundan nefret de etsem gözlerimi açmak zorunda kalmıştım.

Sonra onun ayarladığı aynayla, Wayne'in yanımdaki metal sehpadan aldığı pamuğu iyota batırdığını gördüm. Sırtıma değdirdiği anda ise irkildim.

O da fark etti. "Bu ne demek?"

"Sadece bir refleks," dedi Kells ince ve bıkkın bir sesle. "Vücudu soğuğa tepki veriyor." Ardından da bana döndü. "Dizine bir çekiçle vurursam, Mara, sarsılır. Bizim yok etmeye çalıştığımız şey sadece korkularına verdiği tepkiler. Başarılı olursak eğer, gerçekdışı korkularından etkilenmeden normal, üretici bir hayat sürebilirsin. Hem de istemeden de olsa dilediğin şeyler yüzünden, sevdiklerine zarar verecek olmaktan korkmadan."

Eskiden bunu umursadığım zamanları hayal meyal hatırlayabiliyordum.

"İlk olarak omurga sıvından bir örnek alacağız," dedi Kells, Wayne iğneyi tenime yaklaştıırken. "Bu canını biraz yakabilir."

O andan itibaren her şey, ağır çekime alınmış gibiydi. Wayne'in o iğneyi, cildimden yalnızca birkaç milimetre uzakta tutuşu. Sonrasında o soğuk metalin önce hafif bir çimdik, ardından derine indikçe bir batma, acıma, yanma hissine dönüşen etkisi. Wayne'e delicesine karşı çıkmak istiyor fakat kılımlı bile kıpırdatamıyordum. Ardından Kells, aynada kendime bakmamı söyleyince baktım. Yüzümde hâlâ hiçbir ifade yoktu. Derim, her şeyi gizleyen bir maskeydi sanki. Zihnimde fırtınalar kopuyor fakat dudaklarım, mühürlü gibi davranmakta ısrar ediyordu.

Şırınga omurgamdan sıvıyı çekerken bir basınç hissettim. "Oldukça iyi gidiyorsun," dedi Kells ama ses tonundan hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Böylesi daha iyi değil mi, Mara? Bak, korkacak hiçbir şey yok. Bu sadece bir iğne ve sadece acı. Acı dediğin bir histen ibarettir ve hisler gerçek değildir."

Wayne, bana saatler gibi gelen bir sürenin sonunda iğneyi çıkarınca baskı azalmış fakat acım dinmemişti. Soğuk ve ıslak

bir şeyin tenimden aktığını hissediyordum, ardından Wayne'in gazlı bezi buna bir son verdi. Sonra nefes alış verişimin son derece düzenli olduğunu fark ettim; ne nefes nefese kalmış ne de kusmuştum. Böyle şeylerin refleks olduğunu zannederdim ama belli ki yanılıyordum.

Ardından Wayne sırtımı temizledi, el ve ayak bileklerimi çözdü ve nazikçe, zihnimde bir tiksinti yaratacak şekilde beni sırtüstü çevirdi.

"Bunun senin için hoş bir deneyim olmadığını biliyorum, Mara," dedi sonra Kells. "Ama içten içe rahatsız olmana rağmen testi oldukça başarılı bir şekilde geçtin. İlaçların şu anda sende yarattığı etki, fiziksel tepkilerinle zihinsel tepkilerini birbirinden ayırmak. Yan etkisi de oldukça heyecan verici bu arada." Sesi hiç heyecanlı gibi gelmiyordu ama.

"Prosedür esnasında tepki vermek istediğine eminim. Bağırarak, hatta muhtemelen ağlamak istedin ama ilaçlar sayesinde fiziksel tepkilerin sorunsuzca çalışmaya devam ederken hislerinden etkilenmemeye başladılar. Diğer bir deyişle, Anemosyne etkisi altındayken biri yanında soğan doğrasa ya da gözüne kirpik kaçsa gözlerin yine sulanır. Rahatsız edici maddeden kurtulmak isteyeceklerdir çünkü. Ama korktuğun, üzüldüğün ya da sinirlendiğin için ağlayamazsın. Kontrolünü kaybetmene engel olmak adına bu bağlantıyı kesiyor." Üzerime doğru eğildi. "Şu anda bunun senin için tuhaf bir durum olduğunun farkındayım ama alışacaksın. Ve bunun hem sana hem de çevrendekilere faydası muazzam olacak. Doğru dozajın ne olduğunu kararlaştırdığımız zaman birkaç ayda bir enjeksiyon yeterli olacaktır. Bu ilacı kullanmaya devam ettiğin sürece bir süre sonra buradan çıkıp ailenin yanına dönebilir, bana yalnızca terapi amaçlı gelip istediğin hayatı yaşayabilirsin." Bunları söyledikten sonra, sanırım şefkatle saçımı okşamaya çalıştı ama ben onu ısırmaktan başka bir şey düşünemiyordum.

“Şimdi, bugünkü rahatsız edici durumu da hatırlamaman için sana başka bir ilaç vereceğiz. Sence de böylesi güzel olmaz mı?” Dudakları tebessümle yukarı kıvrılmış, hemen ardındansa kaşları çatılmıştı. “Wayne, odanın şu anki sıcaklığı nedir?”

Bunun üzerine Wayne de sola doğru gidip duvarı kaplayan aynada bir noktaya dokundu ve karşımızda sayılar belirdi. Çok havalıydı.

“Yirmi bir derece.”

Kells elini alnıma koydu. “Mara’nın ateşi var ve terliyor.” Elini örtülere sildi.

“Bu... normal mi?”

“Aşıldık bir şey değil. Daha önceki testlerin hiçbirine böyle bir tepki vermemişti.”

Daha önceki testler mi? Kaç tane yapmışlardı ki?

Ardından cebinden bir fener çıkarıp, “Gözlerini kırpmayın,” dedi.

Ben de kırpmadım. Fenerin ışığı gözlerime girerken tek yapmak istediğim buydu ama yapamıyordum.

“Gözbebekleri büyümüş. Anlayamıyorum ama prosedür sona erdi.” Sesinde belli belirsiz bir titreme vardı. “Wayne, Amylethe lütfen?”

O da siyah çantadan hemen bir şey çıkardı. Başka bir iğneydi bu. Ama Wayne de terliyor olacaktı ki iğneyi elinde tutmayı başaramayarak yere düşürdü.

“Tanrım,” diye söylendi Kells.

“Özür dilerim, özür dilerim.” Yeni bir şırıngaya uzanmış fakat yatağımın yanındaki monitör bipleyince olduğu yerde kalakalmıştı.

Kells de ekrana döndü. “Tansiyonu düşüyor, bir çeşit tepki vermeye başladı. Biraz daha yavaş olabilir misin?”

Daha önce Kells’in ses tonunda, kusursuz bir sakinlik dışında bir şey fark ettiğimi hatırlamıyordum oysa şimdi, vücudunun gerildiğini, boynundaki damarların belirginleştiğini fark etmiştim.

Hatta, muhtemelen bunu yalnızca hayal ediyordum ama korkusunun kokusunu aldığımı bile söyleyebilirdim.

Kells korkuyordu. Benim için mi yoksa benden mi bilemiyordum ama bu durum kesinlikle hoşuma gitmişti.

Sonra Wayne, çenesini kapayıp şırınganın kapağını çıkardı ve iğneyi omzuma sapladı.

Görüşümün bulanıklaşması ve kafamın ağırlaşması bir saniye bile sürmemişti. Bilincim kapanmadan önce duyduğum son şeyse, “Muayene odasına götür,” oldu.

4

ÖNCESİ

Hindistan, Bilinmeyen Bölge

Teyzenin öldüğü gün, biz onun cesedini taşıyarak köyden uzaklaşırken komşular da dikkatle bizi seyrediyordu. Hava da en az onun kadar cansızdı; nehir hastalığı, amca beni eve getirdikten yalnızca birkaç gün sonra almıştı teyzenin canını. Daima mavi olan tuhaf kıyafetlerine, tuhaf sözcüklerine ve tuhaf görüntüsüne rağmen amcaya tahammül etmelerinin tek sebebi teyzeydi. Amca bana, onun çok özel bir insan olduğunu söylemişti. Ne zaman birinin doğumuna gitse, bebek annesiyle buluşmak için hızla çıkarmış. Bizse o olmadan savunmasızmışız. Bunların ne demek olduğunu amca ölene dek anlayamamıştım.

Sonra hakkımızdaki haberler hızla yayılmaya başladı. Nereye gitsek hastalık ve ölüm orayı çoktan sarmış oluyor, biz de onu takip ediyor gibiydik. Amca insanlara reçeteler yazarak, merhemler hazırlayarak onlar için elinden geleni yaptı ama söylentiler peşimizi bırakmıyordu. *Mara*, diyorlardı bize. Şeytanlar.

Sonra bir gece, amca bizi uyandırıp abla ile bana, bir an önce evden ayrılmamızı söyledi. Soru sormamalı, yalnızca söyleneni yapmalıydık. Bu yüzden karanlığa rağmen kulübemizden ayrıldık ve ormana adım attığımız anda onun çığlıklarını duyduk.

Göge yükselen dumanlar, amcanın çığlıklarını da beraberlerinde götürüyorlardı. Gidip onun yanında olmak, onu iyileştirmek istiyordum ama abla, bunu yapmayacağımıza söz verdiğimizizi, gidersek bizim de aynı kaderi paylaşacağımızı söyleyince vazgeçmek zorunda kalmıştım. O hengamede evden yanıma aldığım tek şeyse oyuncak bebeğimdi ve onu asla yanımdan ayırmayacaktım.

Amcanın çığlıkları, yerlerini ormanın seslerine ve yükselmekte olan aya bırakırken uzun ve karmaşık saçlarım, sıcak gece havasının nemiyile boynuma ve omuzlarıma yapışmıştı. Sonra gece boyu uyumadık. Güneş bulutların arasından doğarken açlık midemi kavurmaya başlayınca da yetimler gibi ekmek dilenmek zorunda kalacağımızı düşünmeye başladım. Ama öyle olmadı. Abla ağaçlarla konuşuyor, onlar da bize meyvelerini veriyorlardı. Toprak ise suyunu. Böyle böyle şehre varana kadar doğadan beslendik.

Vardığımız zaman ise abla beni doğruca limandaki en uzun binaya, gözlüklü adamı görmeye götürdü. Adamın adı Bay Barbary idi. Abla doğruca onun yanına giderken bense bu yorgun argın ve pasaklı hallerimizle buraya hiç uymadığımızı düşünüyordum.

“Evet?” dedi adam sonra ve ayağa kalktı. “Ne istiyorsunuz?”

Abla kim olduğunu, babasının kim olduğunu söyleyince ise bize bakışı tamamen değişti.

“Onu tanıyamadım. Epey büyümüş.”

“Evet,” dedim ben de. “Büyüdüm.”

Daha önce onunla hiç konuşmamıştım. Hatta amca ve abla dışında hiçkimseyle. Çünkü buna hiç ihtiyacım olmamıştı ama şimdi neden buraya geldiğimizi biliyor ve bu adamı etkilemek istiyordum.

İşe yaradı da. Gözleri kocaman açılmış, dudağının üstündeki komik kıl yığınının altındaki tebessümü ise yüzüne iyice yayılmıştı. “Oo, konuşuyor da!”

Daha fazlasını da yapabiliyordum.

Sonra bana sorular sormaya başladı. Neler olduğunu, onu son gördüğümünden beri neler öğrendiğimi, ne yetenekler geliştirdiğimi, hasta olup olmadığımı. Ardından da ne kadar büyüdüğümü ölçtü ve ablaya bir kese verdi. O da minnettar bir ifadeyle eğilerek onu selamlamıştı.

“Hayır, sahibini durumunuzdaki değişiklik konusunda bilgilendirmem gerekiyor, biliyorsun,” dedi sonra adam.

Abla da başını salladı ama yüzünde bir maske olduğunu fark edebiliyordum. “Anlıyorum ama onun eğitimi henüz sonlanmış değil. Lütfen beyefendiye, müsaadesi olursa bu işi babamın yerine benim tamamlayacağımı söyleyin.”

Bunun üzerine Bay Barbary bize izin vermiş, abla da elimi tutarak beni binadan çıkarmıştı. Şehri nasıl bu kadar iyi bildiğini gördükçe şaşırıyordum çünkü amca ve ben buraya gelirken o hiç eşlik etmezdi.

Sonra abla, bir adama bize kalacak yer bulması için para verdi ve üstümüze başımıza kıyafetler aldı. Hem de güzel kıyafetler, amcanın giydikleri gibi. Yiyecek bir şeyler de aldıktan sonra odamıza döndük.

Burası, daha önce gördüğüm hiçbir yere benzemiyordu. Ahşaptan yapılma uzun yatakların üzerinde, tüy gibi yumuşak çarşaf lar seriliydi. Sonra abla beni yıkadı, giydirdi ve yemek yemeye başladık.

“Hava karardıktan sonra gideriz,” dedi abla aromalı sarı pirinçleri ekmeğiyle yerken.

Bense karnım doyduğu için mutlu ve mayışmış hissediyordum. “Neden kalmıyoruz ki?” Son derece havadar ve tozsuz olan oda

mükemmel; yataklarsa bir an önce içine kıvrılma isteği uyandıracak kadar temizdi.

“Kendimize yeni bir ev bulana kadar mümkün olduğunca uzun süre dikkat çekmeden yaşamalıyız.”

Bunu duyunca karşı çıkmamıştım çünkü ablaya güveniyordum. Küçüklüğümden beri bana o bakıyordu ne de olsa, tıpkı ölene dek bakacağı gibi.

Amca öldürüldüğünden beri uzun zaman geçmişti ama tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyordum. Zamanın benim için bir anlamı yoktu. Düzenli olarak yaptığım tek şey, kontrol için Bay Barbary’nin yanına gitmekti çünkü. Amca da abla da takvim falan tutmaz, bu yüzden yaşımla bile bilmezdim. Bu uzun süre boyunca da tek yaptığımız, kovulana dek köylerin eteklerinde dolaşmak, sonra da bir başkasına geçmek olmuştu.

“Neden sürekli yer değiştiriyoruz?” diye sordum bir defasında ablaya. “Neden kalmamıza izin vermiyorlar?”

Kıskançlıktan, demişti abla. Birlikte yaşadığımız insanlar bizim gibi yetenekli değillerdi. Onlar birer çimen yaprağı kadar sıradanken biz çiçekler gibi güzel ve nadirdik. Bu yüzden farklılıklarımızdan şüpheleniyor ve bizden nefret ediyorlardı. Biz de zarar görmemek için böyle değilmişiz gibi davranmak zorunda kalıyorduk.

Ama yine de zarar vermelerine engel olamadık. Göze çarpmamak için ne kadar uğraşırsak uğraşalım, eninde sonunda birileri bizi fark ediyor ve şüpheleniyordu. Son kaldığımız köydeki üçüncü günümüzde de, gece olunca gelip ablayı aldılar. Tıpkı amcayı aldıkları ve beni de almak istedikleri gibi.

Kollarımı çimdikleyen eller, beni yatağımdan çıkarmaya çabalarlarken abla haykırıyor; bana zarar vermemeleri için yalvarıp masum olduğumuza, zararsız olduğumuza dair yeminler ediyordu. Ama

ben daha ayılamadan, sözcükleri yarıda kaldı. Adamın biri, bir taş alıp kafasına vurmuş; bu tek darbe de onun için yeterli olmuştu.

Aynı adam, taşı bu kez bana vurmak üzere kaldırırken beni tutan adamın kollarında hareket edemeden duruyordum. Sonra onun ölmesini istedim.

Ardından adam titremeye başladı. İçinde parçalanmış bir şeylerse burnundan kanlar akmasına neden oluyordu. Bunu fark eden adam, taşı bırakarak derhal benden uzaklaşmıştı.

Diğerleri de aynı şeyi yaptılar. Onlarla konuşmamış ya da çığlık falan atmamıştım. Yalnızca hareketsiz yatan, saçları kanla parıldayan ablaya bakıyor ve bunu istiyordum.

Onların da ablanın hissettiklerini hissetmesini. O bir daha güneşi göremeyeceği için onların da görmemesini.

Sonra onun yanına oturup yarılan kafasını kucağıma aldım. Diğerleri de etrafımızda genişçe bir çember oluşturmuştu. Ardından, biri bir taş attı.

Ve beni ıskalayıp başka birini vurdu.

Bu gelişme, bağırışların sonlanmasına yetmiş ve havayı korkuyla doldurmuştu. Köy de o gece, adamlar –katiller– eşlerini ve çocuklarını alıp kaçınca bomboş kaldı.

Bense etrafta aletler olmasına rağmen toprağı ellerimle kazıp ablayı, düşüp kaldığı yere açtığım sığ mezara gömdüm. Sabaha kadar orada uyudum ve böcekler bile beni rahatsız etmedi. Uyanınca da tek başıma, Calcutta'ya doğru yola çıktım. Köylülerin etrafa saçılan cesetlerine, burunlarının altı kan dolu olmasına rağmen sinekler bile üşüşmemiş, buna cesaret edememişlerdi.

Yol boyunca insanlardan kaçınıp fırsat bulunca kana bulanmış, basit geceliğimle yıkandım. Orman, yiyeceklerini benimle paylaşmayacağı için köylerden bir şeyler çalarak karnımı doyuruyordum. Yalnızlığım dışında her şeyden de bihaberdim üstelik. Amca ile ablayı, kendimce özlüyordum. Ama artık ikisi de ölmüştü ve

onlardan, hayatımdan geriye kalan tek şey, ablanın bana yaptığı oyuncak bebek ve amcanın, zamanı geldiğinde İngiltere'deki hayır sahibiyle konuşabilmem için bana öğrettiği sözcüklerdi.

Ve zamanı gelmişti artık.

İlk defa limana, Bay Barbary'nin yanına tek başıma gidiyordum. Beni görünce kirli kıyafetlerimi ve saçlarımı uzunca bir süre inceledi. Vahşi bir yaratık gibi görüldüğümün farkındaydım ama en az onun kadar düzgün ve net konuşuyordum, hem de onun ana dilinde. Sonra eğitimimin tamamlandığını söyledim. O da İngiltere'ye gidişimi ayarladığında bana haber vereceğini söyleyerek beni yakınlarda bir otele gönderdi.

O gece temiz suyla yıkandım ve vücudumu, daha önce duyduğum fakat hiç kullanmadığım bir lüks olan kalıp sabunlarla temizledim. Köpüğün tenimde, saçlarımda bıraktığı his büyüleyiciydi. İşim bitince de çıkıp çıplak olarak yatağa uzandım ve havanın vücudumu kurutmasını bekledim. Tıpkı bir yılan gibi deri değiştirdiğimi hissediyor ve bu yeni derimin, beni yeni hayatıma taşıyacağını düşünüyordum.

Ertesi gün, Bay Barbary gelip hayır sahibinin öldüğünü fakat endişelenmememi çünkü ölümü halinde bana neler olacağını da planlamış olduğunu söyledi. Eşinin de benden haberi varmış ve bir gün kendisinin yapacağı gibi, o da beni evine almayı kabul etmiş. Bay Barbary de bu yüzden, mümkün olan ilk gemiden yerimi ayırtmıştı ve o gemi, bir sonraki hafta yola çıkacağı için, o zamana kadar canım ne isterse yapabilirdim.

Yaptım da. Bana, içinde benim paralarımın olduğu bir cüzdan vermişti. Ben de gidip onunla yeni kıyafetler ve hazırlamakla uğraşmama gerek olmayan yemekler aldım. Şehirde bir hafta geçirmek, istediğim an yağlı, sıcak, güzel ve baharatlı yemekler yiyebilmek, beni rahatlatmıştı.

Gitmeden önceki gece ise yeni eşyalarımı büyük bir özenle yeni bavuluma yerleştirdim ve gündüzleri yastığımın altına sakladığım bebeğimi çıkardım. Dikişlerini, ablanın kanının bulaştığı bileğini okşuyor ve onsuz yeni hayatımın nasıl olacağını merak ediyordum.

“Beyaz adam neden bana para veriyor?” diye sormuştum amcaya, Calcutta’dan döndüğümüz bir gün. Amca adım attıkça cebindeki paralar şıngırdıyordu.

“Çünkü senin değerli olduğunu düşünüyor. Onun yanına gidince olacaksın da.”

Anlamıştım. “Ne zaman gideceğim peki?”

“Olduğunda.”

“Ne olduğumda?”

“Kendin.”

Bunun ardından aklımdan geçen tek bir şey vardı. *İyi ama kendim değilsem şimdi neyim?*

5

Uyandığım anda fark ettiğim ilk şey, her yanımin kan içinde olduğuydu. İkinci şeyse, bunun beni olması gerektiği kadar rahatsız etmediği.

Çıglık atmak, bağırarak, yardım istemek ya da nerede olduğumu merak etmek gibi kaygılarım yoktu. Tüm bu içgüdüler ortadan kaybolmuştu sanki ve ben son derece sakin bir şekilde, ıslak parmaklarımı duvar karolarında gezdirerek ışığı açacak bir düğme arıyordum. Sonra ayağa bile kalkmamı gerektirmeden basabileceğim düğmeyi buldum ve üzerimdeki dört lamba sırayla yanınca yalnızca birkaç metre ötede duran cesedi fark ettim.

Beynim, ilk olarak verileri topluyordu. Erkek. Şişman. Adam, altından yayılan kırmızı bir havuzun ortasında yüzüstü yatıyordu ve kıvrıkcık, siyah saçları kanla ıslanmıştı. Elinde de bir şey duruyordu.

Beyaz odayı aydınlatan floresan ışıklar titreşip vızıldarken cesedi daha iyi görmek için hareketlendim. Gözleri kapalıydı. Kanı görmesem uyuduğunu bile zannedebilirdim ama çok fazla kan vardı ve ellerinden birinin yanında bu kan gölü, tuhaf bir şekle bürünmüştü.

Sonra bunun bir şekil değil bir kelime olduğunu anladım.

OYNAT BENİ.

Bunun üzerine gözüm adamın eline kaymıştı. Kan gölü içindeki ceset, elinde küçük bir kayıt cihazı tutuyordu. Ben de adamın hâlâ sıcak olan parmaklarını kaldırıp oynat tuşuna bastım. Hemen ardından da bir erkek sesi duyuldu.

“Dikkatini çekmeyi başardım mı?”

Sesi tanıyor fakat duyduğuma inanmıyordum.

“Noah hayatta,” dedi Jude.

Şimdi dikkatimi çekmişti işte.

“Ve fazla vaktin yok. Yerde yatan ölü adamın Wayne Flowers olduğunu muhtemelen fark etmişsindir. Merak ediyorsan onu ben öldürdüm. İyi haber, Dr. Kells’in ofisine erişim yetkisi olan iki insandan biri o, diğeri de Dr. Kells. Kötü haberse o erişimi kullanabilmek ve bu odadan çıkabilmek için sol gözünü çıkarman gerekecek.”

Bu *neydi* böyle? Bir oyun mu? Bir tuzak mı?

“Senin için onu da ben yapabilirdim ama vaktim yetmedi. Şırıngaları değiştirmişt看, omuriliğinden sıvı almadan önce sana vurdukları iğneyi yani. Bu yüzden... seni muayene ederlerken... bir tepki verdin ki o da epey ürkütücüydü bu arada. Her neyse. Kells’in ofisinin kapısında, sağ üst köşede, bu odadaki gibi bir retina tarayıcısı var. Buradaki tüm kapılar otomatik olarak kilitleniyor bu arada. Gözü çıkarınca o kilitleri açmak için kendi gözlerinden biraz yukarıda tutman gerekecek, Wayne senden uzundu çünkü. Ha bu arada, kamera da var ama her yerdeler, bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Kells senin nerede olduğunu görecektir ama nerede olursan ol, bu değişmeyecek zaten. Bu oda hariç. Burada yapılan hiçbir şeyin kaydı tutulmuyor; ben de bu yüzden seni buraya getirmelerinden önce uyuşturup Wayne dışarı çıkamadan içeri girdim. Seni de götürmek isterdim aslında ama beni yanına bile yaklaştırmazdın.

Neyse Kells'in ofisine girdiğin anda kapı arkandan kilitlenecek. Ama Wayne'in gözünü kullanarak dışarı çıkabilirsin.

"Aradığın her şeyi o ofiste bulacaksın. Dosyaların orada. Ama gerçek dosyaların, kışkılarını kurtarmak için uydurdıkları o saçmalıklar değil. Arkadaşlarıyla ilgili şeyler de var. Ayrıca onlar da buradalar. Sen bu kaydı dinlerken ben onları dışarı çıkarıyor olacağım. Sen de kaydı dinlemeyi bitirince Kells'in ofisine git, ihtiyacın olan şeyleri al ve çık. Orada bulacağın harita, bu adadan nasıl ayrılabileceğini gösterecek. Kells çoktan gitmiş olur muhtemelen ya da... ben... ben... onu bırakmak zorundaydım. Ama o, tesisi manuel olarak kilitlemeden önce buradan çıkabilecek kadar vaktin olacaktır. Ben arkadaşlarını çıkaracağım, Noah da seni bekliyor olacak." Dolu dolu öksürdü. "Ayrıca saatimi de sana bıraktım. Wayne'in diğer elinde. Gitmeden... gitmeden onu da al.

"Bana güvenmen için hiçbir sebep yok, biliyorum. Ben... dile getiremeyeceğim kadar kötü şeyler yaptım. Mide bulandırıcı şeyler." Bir kez daha, derinden ve balgam çıkarırcasına öksürdü, sonra güçlkle nefes alarak konuşmasına devam etti. "Şimdi bunlardan söz edemem. Daha ne kadar böyle olacağımı, kendim olacağımı ya da artık bunun ben olup olmadığını bile bilmiyorum ama fark etmez. Ayrıca... demek istiyorum ki... özür dilerim diyemeyeceğim çünkü aynı şeyi tekrar yapmayacağına söz veremezken özür dilemenin hiçbir anlamı yok ve ben söz veremiyorum. Ben sadece... artık seni rahat bırakacağım. Söz."

Ardından kaset de ben de derin bir sessizliğe büründük. Kılmıdamadan, ağzım açık halde kayıt cihazına bakıyordum.

"Kana yazılmış mesaj yüzünden de özür dilerim bu arada."

Jude'un sesini bir kez daha duyunca irkilmiştim.

"Yazabileceğim başka bir şey yoktu."

Bunun ardından kayıt tamamen sona erdi.

Bense şokta gibiydim çünkü paniklemiyor, bağırıyor, titremiyor hatta korkmuyordum bile. Zihnim, o iki kelimeyi tekrar edip duruyordu.

“Noah hayatta.”

Ama bunu söyleyen de Jude’du.

Ona inanmalı mıyım biliyordum ama bunu istediğimden de emindim. Bir yanım, böyle bir umuda tutunmaktan bile korkarken diğer bir yanım, elinde bile olmadan bu hayalin peşinden gidiyordu çünkü. Aklım bu olasılığa, avına odaklanan bir köpekbalığı gibi kilitlenirken ben de kaseti geri sardım.

“Noah da seni bekliyor olacak.”

Tek yapmam gereken, bu odadan çıkmaktı.

“Sol gözünü çıkarman gerekecek.”

Tek yapmam gereken, Wayne’in sol gözünü çıkarmaktı.

Sonra yerde kanlı bir et yığını halinde yatan Wayne’in yüzüne bakmaya başladım. Gözlüğü yamulmuştu. Ve tam o sırada, adam gözlerini açtı.

“*Hasiktir!*” Kalbim deli gibi atıyor, bağırmamak için ağzımı kapamak zorunda kalıyordum. Bu odada uyandığımdan beri verdiğim ilk normal tepki de buydu herhalde. Sonra bir kez daha “Siktir,” dedim. Wayne, bir domuzunkileri andıran küçük gözlerinin her hareketimi takip etmesinden belli olduğu üzere hayattaydı. Üstelik bilinci de açıktı.

“Şaka mı bu,” diye fısıldadım. Wayne ise boğazından bir hırıltı çıkarmakla yetinmişti.

Olduğum yere çakılıp kalmıştım ama böyle davranmamam gerektiğini de biliyordum. Ölü olmayan Wayne’le birlikte bir odada kilitli kalmıştım ve buradan çıkmamın tek yolu, onun gözünü retina tarayıcıya okutmaktan geçiyordu.

Ama hayatta olduğuna göre, belki de böyle bir şeyle uğraşmama gerek kalmaz, belki de doğruca kapıyı açmasını sağlayabilirdim.

Tabii bunun için Wayne'in ayağa kalkması gerekiyordu. Etrafında genişleyen kan gölünün yaydığı koku, zihnimde metalik ve hayvansı bir etki bırakıyordu. Burun deliklerim genişlemeye başlamıştı.

Sonra yüksek sesle, "Wayne," dedim. "Konuşabiliyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı fısıldayarak.

Güzel. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Ben... sanmıyorum... hayır."

Pek güzel değil. "Kasettekileri duydun mu?"

"Ne?" dedi sonra hırıldayarak. "Ne kaseti?"

O sırada saatin yelkovanı ilerlemiş, ben de nasıl olduysa bunun sesini duymuştum. Sonra Kells'in ve Noah'nın, bu binada bir yerlerde olduğu aklıma geldi. Ve Noah'yı bulmakta zaman kaybedemeyeceğimi yoksa Kells'in beni bulacağını fark ettim. Bu yüzden de Wayne'i kaldırmayı denemem gerekecekti.

Ona doğru yürürken midem –sanırım bulantıdan– kasılınca Wayne'in gözleri dehşetle kocaman açılmıştı. Ardından onu yavaşça çevirip sırtüstü yatırdım ve o an yüzüme başka bir koku çarptı. Bağırsakları parçalanmış karnından dışarı sarkıyordu.

"Şaka mı bu ya," diye fısıldadım dişlerimi sıkarak. Bir yandan ellerimi ıslak koltuk altlarına yerleştirip onu çekerken bir yandan da bu manzara karşısında nasıl kusmadan durabildiğimi merak ediyordum.

"Dur!" dedi sonra inleyerek. "Lütfen."

Ben de durdum. Gözlerim, fayanslarla kaplanmış odada işime yarayabilecek bir şeyler bulma umuduyla etrafa bakınıyordu ama içerisi neredeyse bomboştu. Bir tarafta plastik bir masa ve devrilmiş iki sandalye; duvarın dibinde ise paramparça edilmiş, ahşap başka bir sandalye vardı. Karolardan bazılarının da muhtemelen sandalye yüzünden parçalandığını görebiliyordum. Bir zamanlar düzenli, tıbbi bir oda olan bu yerde parıldayan metal bir şey dikkatimi çekti.

Tahta ve seramik karo parçalarını iterek yanına gittiğimde de ne olduğunu anladım.

Bir neşterdi bu. Elime alıp mahvolmuş hastane önlüğüme silerek tozlarından arındırdıktan sonra, bunu sadece tutmanın bile insanda tuhaf bir his uyandırdığını fark ettim. Şekli, elime son derece uygun gibi görünüyordu.

O sırada Wayne bir kez daha, acınası ve çaresiz bir şekilde inleyince ona döndüm. Ölüyordu. Aslında ölü sayılacak kadar kötü durumdaydı ve beni dışarı çıkmaktan alıkoyan tek şey, sol gözü-nün hâlâ kafatasına yapışık olmasıydı. Beni Noah'ya ulaşmaktan alıkoyan tek şey.

Sonra gözlerinin kapanmaya başladığını, kan kaybından ya da başka bir şeyden ölmekte olduğunu hayal etmeye çalıştım; neden hâlâ ölmemişti ki zaten? Ama Wayne'in gözleri kapanmıyor, bana bakmaya devam ediyordu.

Ben de kendi kendime, şu durumda ölümün onun için bir rahatlama olacağını, acısını dindiren bir iyilik olacağını söylemeye başladım. Ama onu öldürmek de istemiyordum. Burada kapana kısılmış olmamda, gördüğüm işkencelerde onun da rolü olduğunu ve bundan zevk aldığını biliyor olsam da bunları yalnızca ikinci sınıf öğretmenimin adını (Bayan Fish-Robinson) hatırlar gibi hatırlıyordum. Gerçek anlamda *umurumda* değillerdi yani ve onun ölmesini istemiyordum. Hele onu öldüren kişi olmayı asla.

Wayne de bu tereddütümü hissetmiş olacak ki fısıldamıştı. “Sen iyi bir kızsın.”

Başımı yana eğdim.

“O kadar da kötü değilsin, değil mi?”

Ben boğazını kesmeden önce, Wayne'in söylediği son sözler bunlardı.

6

A slında bunun için kendimi epey kötü hissettim çünkü sorunsuz bir kesme işlemi olmamıştı. Çok fazla tereddüt ettiğimden, sahneyi kendim bile izleyemedim ama en azından, gözünü çıkarmadan önce öldüğüne emin oldum. Bu da bir şeydi, değil mi?

Ve sonra neşteri yanıma aldım. Yeniden ihtiyacım olacağını hissediyor gibiydim.

O sırada derinden, boğuk bir alarm sesi duyulmaya başladı ama muayene odasından dışarı bakınca koridorlarda kimseyi göremedim. Gerçi burada Dr. Kells ile Wayne'den başka birini gördüğümü de hatırlamıyordum ama hatırlamadığım şeylerin çokluğuna bakılırsa, bu da pek bir anlam ifade etmiyordu.

Wayne'in, elimde tuttuğum gözü son derece cıvık bir yapıya sahipti. Ayrıca düşündüğümde daha büyük ve daha yuvarlaktı. Bir kısmı hâlâ üzerinde olan optik sinirleri parmaklarımın arasından sarkıyordu. Geçen her saniyenin Kells'in beni bulma olasılığını artırdığını fark edince sola, ofisinin olduğunu düşündüğüm yöne doğru ilerlemeye başladım. Floresan ışıklar titreşip vızıldarken beyaz

duvarlar da kıvrılarak etrafımı sarıyor gibiydi. Ne kadar ilerlediğimi ya da doğru yönde olup olmadığımı anlamamınsa yolu yoktu.

Bu yüzden hafızamı zorlayıp gidecek bir yön seçmeye çalıştım, neresi olursa. Ama ıssız koridorlar, kilitli çelik kapılarla ya da içlerinde hiçbir şey yahut hiç kimse olmayan odalara açılan kapılarla son bulmaya devam ediyordu. Üstelik etrafta, Horizons'tan aklımda kalan o bulanık görüntülere benzer tek bir pencere, heykel ya da sanat eseri de yoktu.

Beyaz renkten ve metallere ibaret odalara açılan kapılar bulmak, beni telaşlandırmaya başlamıştı. Hiçbir şey gözüme tanıdık gelmiyordu. Labirente bırakılmış bir fare gibiydim. Bir hücrede kilit altında değildim belki ama yine de tutsaktım. Jude'un Jamie ve Stella'yı buradan çıkaracağına; Noah'nın hayatta olduğuna ve beni beklediğine inanmaya çalışsam da karşılaştığım her çıkmaz, umudumu damla damla azaltmış, sonunda da elimde hiçbir şey kalmamıştı.

Tam da o sırada, duvarla bir gibi görünmesi için beyaza boyanmış ufak bir kapı gözüme takıldı. Açıp içeri baktığımda ise karşımda metalden yapılmış dar bir merdiven buldum.

Ve yukarı çıktım tabii. Basamaklar ayağımın altında gıcırdarken kalbim de yerinden çıkacak gibi atıyordu. Merdivenlerin tepesinde bulunan kapıyı açıp da menteşelerin gıcirtısını duyunca olduğum yere sindim.

O sırada kapının arkasından yere düşen bir metalin gürültüsü ve fısıldanan bir küfür duyuldu. Bu sesin kime ait olduğunu gayet iyi biliyordum.

"Jamie?" dedim kapıyı açarken.

"Mara? Mara? Yok artık." Jamie'nin sesi, büyük bir kısmı metallere oluşan odada yankılanıyordu. Sonra buranın yemekhane mutfak gibi bir yer olduğunu fark ettim. Nerede olduğunu

görebilmek için etrafa bakınırken tek gördüğüm, çelik dolap kapaklarındaki yamuk yumuk yansımalarımdı.

“Neredesin?”

Tencere ve tavaların asılı olduğu bölmenin altına doğru eğilince, diğerlerinden farklı bir yansıma dikkatimi çekti. Jamie, dolap kapaklarından birini açıp çıkarken yansıma değişmiş; ben de başımı bir tarafa eğip beklemeye koyulmuştum. Bana doğru koşarken az kalsın mutfak malzemelerine takılıp düşüyordu. Ardından tam sarılmak üzereyken durup geri çekildi. “Aman Tanrım... Mara... bu ne hal, ne oldu böyle?”

Bense ne demeye çalıştığını anlamak için, devasa bir fırının arkasındaki kaplamadan kendime bakıyordum. Gördüklerim tam olarak şunlardı:

Bir adet neşter (elde)

Bir adet kayıt cihazı (elde)

Bir adet insan gözü (kahverengi) (elde)

Bir adet kana bulanmış ameliyat elbisesi (giyilmiş)

Bir adet altın Rolex (takılmış)

Keşke hastane önlüğünün cepleri olsaydı. Ben bunu düşünürken kapaktaki yansımam, ben kımıldamadığım halde omuz silkmmişti.

“Benim kanım değil,” dedim.

“Sormaya korkuyorum...”

“Wayne.”

“İyi o zaman, seni kana bulanmış gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.”

Ben de onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Jamie’nin üstü başı berbat halde değildi, üzerinde ameliyat önlüğü de yoktu. Haki renkli bir pantolon, bir polo tişört ve diz altı çorap giymişti ama ayakkabısı yoktu ve başka bir insanda son derece normal

görünebilecek bu kıyafetler, onun için hiç de normal sayılmıyordu. Üzerine de olmamışlardı ayrıca. Pantolonun paçaları bileklerinde son buluyor, tişört ise üzerinden dökülüyordu. Ve saçları o kadar kısa kesilmişti ki altından kafa derisini görebiliyordum.

“Stella’yı bulmamız lazım,” dedim sonra. “Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Yoktu. “Kendi odamın nerede olduğunu bile bilmiyorum.”

“Dışarı nasıl çıktın peki?” Kendi kendime, cevabın Jude olmasını umuyordum.

“Odamın... ya da hücremin, her neyse, kapısının tıslayarak açıldığını duyduğumda *solitaire* oynuyordum. Koridorun boş olduğunu görünce de koşarak çıktım ama nereye gideceğimi bilmiyordum. Sonra arkamdan gelen ayak seslerini duydum ve tabii ki de kimseyle karşılaşmak istemediğim için, kendimi bulabildiğim ilk açık kapıdan içeri attım ki o da burası oluyor,” dedi mutfak kapısını sallayarak, “ve saklandım. Ama bir ton da gürültü çıkardım duyduğun üzere.”

“Ayak sesleri de bana aitti.”

“Öyleymiş.” Yüz ifadesi yumuşamıştı. “İyi ki de öyleymiş.”

“Bence de.”

“Sana sarılmak istiyorum gerçekten ama iğrençsin. Darılmaca gücenmece yok.”

Bunu duyunca dudaklarım bir tebessümle kıvrıldı. Hem de gerçek bir tebessümle. “Niye herkes karşısındakinin alınabileceği bir şey söyledikten sonra hemen bu lafı da ekler ki?”

“Valla ister alın, ister alınma ama gerçekten kan içindesin,” dedi Jamie beni uzun uzun süzerek. Sonra gözleri bileğime takıldı. “Ve ısıltı. O nereden çıktı?”

“Jude’un saati.” Bunu söyledikten sonra başımı çevirip koridora bakmaya ve nereye gitmemiz gerektiğini kestirmeye çalışmaya başladım.

“Doğru mu duydum?”

“Saat Jude’a aitti,” dedim bu kez yavaşça. “Bana bir ses kaydı bırakmış ve buradan nasıl çıkacağımı söylemiş.” Elimizi uzatıp Wayne’in gözünün düşmemesi için parmaklarımızı fazlaca gevşetmeden avucumuzun içini gösterdim.

“Tamam. Bir, bu iğrenç bir şey, Mara ve anlayamadığım bir şekilde bu mekânın teması bu gibi görünüyor; iki... ne kaydı?”

Bu soru üzerine diğer elimde duran kayıt cihazını gösterdim. “Dinletirim bir ara ama şimdi olmaz. Yine de beni Jude’un çıkarıldığını söyleyebiliriz.”

Jamie’nin gözleri kocaman açılmıştı.

“Ve bence seni çıkaran da o. Bak, her şeyi anlatacağım ama şimdi gerçekten gitmemiz lazım.”

“Buna minnettarım, Mara, kurtulmuş olmamıza gerçekten minnettarım ama ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Şu anki duruma düşmemizde büyük *payı olan* çocuğa güvenmekten söz ediyorsun.”

Derin bir nefes aldım; Jamie haklıydı. Ama Jude’un Noah hakkında söylediklerini duymamıştı henüz ve şimdi bunu dinletmenin sırası değildi. “Başka şansım yoktu,” diyebilirdim sadece. “Bak, odada uyandığımda Wayne’in ölü olduğunu gördüm.” Yani ölü sayılacak halde. “Kayıt cihazı elindeydi, kapı kilitliydi ve Jude o ses kaydında, dışarı çıkmanın tek yolunun, Wayne’in gözünü retina tarayıcısına okutmak olduğunu söylüyordu. Aynı zamanda Kells’in ofisini de böyle açabilirmişiz ki gitmemiz gereken bir sonraki yer de orası. Ben de ‘Durum bundan kötü olamaz,’ diye düşündüm ve söylediği şeyi yaptım. Böylece de seni buldum işte.” Wayne’in gözünün yarattığı o *cıvıklık* hissini görmezden gelerek koridorda yürümeye başlamıştım.

Jamie de bana yetişmekte zorluk çeker gibi görünmüyordu. Boyu hatırladığımdan da uzundu. “Ben de buna çok sevindim,

gerçekten ama yine de sözde kurtarıcımızın dürüstlüğünden şüphe ediyorum.”

Bunu duyunca hemen durdum. “Geri dönmek ister misin?”

Jamie de iki eliyle alnını ovuşturduktan sonra gözlerini yere çevirdi.

“Evet?”

“Hayır.” Ama bunu söylemesi epey zor olmuştu.

“O zaman bir zahmet çeneni kapa da bana yardım et.”

Klasik bir saklanma yeri olan temizlik dolabını seçen Stella, biz önünden geçerken uzanıp Jamie’nin kolunu tutunca önce o, ardından da ben çılgık attık.

“Deli misin sen be?” dedi sonra Jamie. Bir yandan da yavaşça omzuna vurmuştu.

“Affedersin! Seslenmek zorunda kalmadan kendimi göstermek istemiştim.”

“Yaa, hiç ses çıkarmadık şimdi, değil mi?” dedi Jamie de.

Stella, üzerindeki temiz, bol kot pantolon ve şaşırtıcı derecede resmi ipek bluzu hariç bıraktığım gibi görünüyordu. Bu kıyafetleri kendi isteğiyle giymiş olduğunu hiç sanmıyordum; hoş, herhangi birinin kendi isteğiyle bunları giyebilmesi de tuhaf geliyordu ya zaten, neyse. Ama yüzü aynıydı. Esmer teni oldukça sağlıklı görünüyor, güzelce taranmış siyah saçları ise parıltıyordu. Üstelik kana ya da başka bir vücut sıvısına da bulanmamıştı. Yani üçümüzün arasında berbat halde olan yalnızca bendim.

“Tanrım, Mara. Seni gördüğüme sevindim ama çok şey görünüyorsun...”

“Biliyorum.”

“Yok ama yani, gerçekten...”

“*Biliyorum,*” dedim. Bir yandan da köşeleri dönmeye ve hasarlı, silikleşmiş anılarımı zorlayarak nereye gitmemiz gerektiğini bulmaya çalışıyordum ama beynimde, nerede olduğumuzu hatırlayan tek

bir kısım bile yok gibiydi. En azından bilinçli bir kısım. Jamie'nin de benden aşağı kalır yanı yoktu üstelik.

Ama Stella'nın durumu farklıydı. O olmasa, odayı asla bulamayabilirdik.

"Beni bir defa, yazılı bir test gibi bir şey için buraya getirmişti," dedi alelade bir kapının önünde dikilirken. Ama kapının sağ üst köşesinde, ekstra bir kamera gibi bir şey vardı. Bir retina tarayıcısı. Tam da Jude'un tarif ettiği yerde.

"Ee?" dedi sonra Jamie. "Gözü kullansana."

Ben de elimdeki küreyi ona uzattım.

Ama Jamie başını iki yana sallayarak uzaklaştı. "Yok, ben huylanırım."

Bu yüzden Stella'ya döndüm.

"Mümkün değil."

"Birinizin bunu yapması lazım," dedim ben de. "İçeride tesisin haritası ve dosyalarımız var."

"Ee... sen de bizimle gel?"

Bunu duyunca içimden bir öfke dalgası yükselmiş, ben de onu güçlkle bastırmaya çalışmışım. "Aramızdan birinin eksik olduğunu fark etmedin herhalde?"

Stella ve Jamie huzursuzca bakiştılar.

"Ben sizinle gelemem, Noah'yı bulmam lazım."

"Mara," dedi Stella da bunun üzerine. "Noah..."

"Ne?"

"Hayatta değil." Cümleyi onun yerine tamamlayan Jamie olmuştu.

Ama ben, sondaki kelimeyi duymazdan gelmeyi tercih ediyordum. "Hayatta," dedim ikisini de susturacak bir ses tonuyla. "Jude öyle söyledi. Onu bulacağını söyledi. Sizi de bulup çıkarttı sonuçta, değil mi?" Jamie bunun ardından bir şey söylemek üzere ağzını açtı fakat ben onun cevap vermesini bekleyemedim. "Benim buraya

gelip dosyalarımızı –gerçek dosyalarımızı– almam gerekiyordu ki sonunda neler olup bittiğini doğru düzgün anlayalım. Ardından da bizi buradan çıkartacak haritayı bulacaktım ama önce Noah’yı bulmam gerekiyor.” Noah’nın hayatta olduğunu, burada olup da yanımda olamadığını bilmenin ne demek olduğunu anlatmaya çalıştım ama yapamadım. “O yüzden sen dosyaları al,” Stella’ya, “sen de haritayı,” Jamie’ye, “sonra buluşalım,” dedim.

Ama Jamie, çekinerek de olsa omzuma dokunmuş, bense istemeden irkilmişim. “Tamam,” dedi sonra sessizce. “Bak dinle, Noah’yı bulmak istediğini biliyorum ama nereye gittiğini bile bilmeden denemen pek de mantıklı değil. O yüzden sen de bizimle gel; dosyaları, haritayı alıp çıkaralım. Beraberce. Hepsini birlikte yapalım, olur mu?”

Bunun üzerine ben de ona döndüm. Jamie, benimle aynı fikirde olmasa bile daima arkamda durmuştu. Şimdi de Noah’nın hayatta olduğuna inanmıyordu ama benim için bunun bir önemi yoktu. Haklıydı çünkü haritayı bulabilirsek Noah’yı bulmam da kolaylaşabilirdi.

Bu yüzden kayıt cihazını ona verip avucumu açtım. Wayne’in kahverengi gözü boş boş bakıyordu. Ben de onu dikkatle başparmağım ve işaretparmağım arasına sıkıştırarak, Jude’un söylediği gibi başımın biraz üzerine kaldırdım.

Ve kapı açıldı. Biz de içeri girdik.

7

Sanırım hepimiz, silahlarını kuşanmış bizi bekleyen özel bir timle karşılaşacağımızı sanıyorduk. Ya da zehirli oklarla falan vurulacağımızı. Ama bir yanımda Jamie, bir yanımda Stella'yla Dr. Kells'in ofisine girince odanın kapkaranlık ve ıssız olduğunu fark ettik.

Ayrıca içerisi, insanı rahatsız edecek derecede boştu da. Bir çalışma masasından ibaret olan metal masanın üzerinde kâğıt falan yoktu ama altında, odanın o steril havasıyla tezat oluşturan bir İran halısı göze çarpıyordu. Bunun dışında da ne bir defter ne de bir dosya vardı. Hatta sandalye bile yoktu, onun yerine metal bir tabure bırakılmıştı sadece. Duvardan duvara uzanan dosya dolapları da olmasa, buranın ofis olduğuna kimse inanmazdı ve ben, o dolapların boş olmaması için dua ediyordum.

“Nereden başlıyoruz?” diye sordu sonra Stella. “Ve tam olarak ne arıyoruz? Biri beni de aydınlatabilir mi?”

Bense saatime bakıyordum. On iki otuz altı. Gece yarısı olduğunu düşünüyordum. Buraya gelene kadar hiçbir pencere görmemiştik ve gece mi yoksa gündüz mü olduğunu anlamamın da bir yolu yoktu ama nedense ben, gece olduğunu tahmin ediyordum. Böylesi daha uygun gibiydi.

Eğer Jude'un dedikleri doğruysa Kells nerede olduğumuzu biliyor ve muhtemelen de bizi izliyordu. Ben de bu yüzden kayıt cihazını çalıştırdım. Hep birlikte Jude'un mesajını Kells'in ofisinde dinlemek, bir şekilde Wayne'in yanında uyandığım o odada olduğundan daha farklı hissettirmişti. Üstelik bu kez, ilkinde gözden kaçırdığım şeyleri duyma fırsatı da bulmuştum. Jude'un sesi hatırladığımdan daha yumuşak çıkıyordu mesela; daha samimi. Herhangi bir iğneleme ya da sabırsızlık belirtisi yoktu. Ayrıca hasta gibi bir hali de vardı. Sesi hırıltılı geliyor, öksürükleri epey boğuk duyuluyordu.

Kayıt sona erince Stella, "Haritayı nerede bulacağımızı söylememiş," dedi. "Her yerde olabilir yani. Ayrıca odanın da tek bir kapısı var." Gergin bir şekilde kapıya bakıyordu.

"Bildiğimiz kadarıyla," dedi Jamie sonra.

Bana göre ikisi de haklıydı. "Ama Jude neden bizi burada kapana kısırmak için kaçmamıza yardım etsin ki? Sonuçta zaten Kells'in istediği yerdeydik."

"Belki de Jude artık onunla aynı şeyleri istemiyordur," dedi Stella. "Belki de..." Cümlesini tamamlamadan sustu. Sonra devam etti. "Daha önce bizi yakaladığında odama dönmeye çalışıyordum. O da birdenbire ortaya çıkıp beni yakalamış ve koluma bir şey saplamıştı. Sonra bayıldım. Gözümü açtığımda da o Zen bahçesinde, hatırladığınız üzere elim kolum bağlı haldeydim."

Jamie de dudaklarını ısırarak onu dinliyordu. "Ben de öyle. Üstelik bize *hiçbir şey* de söylememişti. Ta ki sen gelene kadar. O ana dek sessizce, odaklanmış bir şekilde duruyordu sadece."

Ardından Stella gözlerini kapayarak kaşlarını çattı. "Megan uyanıp ona zarar vermemesi için yalvarmaya başlamıştı sonra."

Megan kim? diye sordum Jamie'ye sadece dudaklarımı oynatarak.

"Megan? Horizons'taki? Grup terapilerinde her şeyden korkan kız?"

Ama bu ifadelerden hiçbirisi bana tanıdık gelmiyordu, Jamie de bunu fark etmiş ve endişelenmişti.

“Sonra Adam...” dedi Stella.

“Bana sataşıp duran şerefsizin evladı,” diye araya girdi Jamie.

“... Jude’un neden böyle bir şey yaptığını öğrenmek istedi. Jude ise sessizce ona, ardından Megan’a ve baygın olan Tara’ya bakmakla yetinip kız hâlâ baygınken Tara’nın boğazını kesiverdi. Çat diye.” Stella parmaklarını şıktatmıştı.

“Tara’nın kanı kumlara yayılana dek de tek kelime dahi etmedi.” Bu kez konuşan Jamie’ydi. “Sonra da sessiz olmazsak, teker teker hepimize aynı şeyi yapacağını söyleyip bıraktı. Ne şeytani bir monolog ne de bir açıklama. Hiçbir şey anlatmamıştı.” Durdu. “Daha da ne denir bilemiyorum, adam hasta herifin teki.”

“Bunu biliyorum.” Sesim son derece net ve kendinden emin çıkıyordu. “Jude’u hepinizden uzun süredir tanıyorum.”

Sonra onlara Laurelton’ı, akıl hastanesini, bileğimdeki yaraları... Jude’un bana yaptığı ve beni yapmaya zorladığı şeyleri anlatmayı düşündüm ama bunun sırası değildi.

“Ona güvendiğimi falan söylemiyorum. Sadece pek fazla seçeneğimiz olmadığını söylemeye çalışıyorum. O yüzden şu haritayı bulabilir ve ardından Noah’ı da alıp buradan siktir olup gidebilir miyiz lütfen?”

Jamie ve Stella bunun üzerine tek kelime dahi etmeden aramaya koyulmuş; hep birlikte tüm çekmeceleri açmaya başlamıştık. Ama hepsi bomboştu.

Dakikalar geçtikçe öfkem ve kızgınlığım artıyor; dolapları devirmek, masayı alıp yere fırlatmak istiyordum. Ben duvarları yerle bir etmek isterken dişlerini gıcırdatmaya, saçlarıyla oynamaya başlayan Stella da giderek gerginleşiyordu. Sonra daha fazla dayanamadı. “Buradan çıkmamız lazım.”

“Bir şey mi duydu?” diye sordu Jamie de.

Ama Stella başını hayır anlamında sallıyordu. “Hayır ama gitmek istiyorum.” Ardından kapının kolunu çevirmeye çalıştı ama mekanizma yeniden kilitlenmişti bile.

“Öyle çıkamazsın,” dedim o sızlanırken. Bir yandan da yere diz çökmüş, işimize yarayabilecek bir şey bulma umuduyla masanın altına bakıyordum. “Gözü kullanman gerek.”

Wayne’in gözünü üzerimdeki masaya bırakmıştım ama kalkmaya çalışırken başımı vurdum. “Of.”

Jamie de eğilip bana baktı. “İyi misin?”

Bense karşılık olarak ters ters bakmayı seçtim. “İyi gibi mi görünüyorum?”

“Haklısın,” dedi o da yanıma eğilerek ve ben kendisini yemekle tehdit edene kadar da başımı okşadı.

“Hey, Mara, bunu gördün mü?” dedi sonra.

“Neymiş o?”

Halının üzerindeki bir şeye bakıyordu. Sonra uzanınca bunun bir anahtar olduğunu fark ettik.

Stella’nın ağzı kulaklarındaydı. “Açtığı bir kilit olmalı o halde!”

“Anahtarlar genelde böyledir,” dedim ben de.

“Ve bu kilit bir çekmeceye ait olamaz çünkü hiçbiri kilitli değildi.” Stella beni duymazdan geliyordu.

“Belki de bir kasaya falan aittir?” dedi Jamie odayı gezerken. Sonra dosya dolaplarından birinin arkasına baktı fakat duvardan başka bir şey olmadığını gördü.

Ben de topuklarımın üzerinde durup anahtarı onun elinden aldım. “Nerede buldun bunu?”

“Şuradaydı.” Masanın altını gösteriyordu. “Belki de masanın altına yapıştırılmıştı ve sen başını çarpınca düştü?”

Yıpranmış, desenli halıya bakarken kafamda bir fikir belirmişti. “Yardım edin de şunu çekelim,” dedim masayı göstererek. Hâlâ

tereddütlü görünen Stella da önce kapıya göz attı, ardından da Jamie ile bana katılmıştı. Sonra hep birlikte masanın bir tarafına geçtik.

Tamamen metalden oluşan masa korkunç derecede ağır ve kımlıdatmak bile tüm gücümüzü tüketiyordu ki pek de güçlü olduğumuz söylenemezdi zaten. Sonra, nefes nefese kaldığımız için bir süre kendimizi toparlamak için bekledik ve Jamie ile aynı anda uzanıp halıyı yerden kaldırdık.

“Gölgelerin gücü adına,” dedi Jamie sonra.

Muşamba zeminde dörtgen şeklinde bir kesik vardı. Alt kısmının ortasında da bir anahtar deliği.

Jamie ile Stella’nın tek kelime etmesine bile fırsat vermeden anahtarı kilide yerleştirdim. Oda o kadar sessizdi ki kilidin döndüğünü duyabiliyorduk. O ana dek alarm sesinin kesildiğini fark etmemiştim.

Sonra anahtarı çektim ve şaşırtıcı derecede hafif olan kapak da onunla birlikte geldi. Ama aşağıda, bir merdivenin ilk basamakları hariç hiçbir şey göremiyorduk.

“Jamie, göz sende kalsın.” Ne zaman ihtiyaç duyacağını bilemezdi. Bunun ardından ayağımı ilk basamağa attım ve anında Stella’nın omzuma yapıştığını hissettim. “Nereye gidiyorsun?”

“Aşağı,” dedim ve parmaklarını üzerimden çektim. Merdivenin gücünü artırmak için eklenen çıkıntılar çıplak ayaklarıma batıyordu. “Kayıt cihazı sende mi?” diye sordum sonra Jamie’ye. O da başını salladı. Bende de iç çamaşırlarımın beline sıkıştırdığım neşter vardı. “Siz burada kalabilirsiniz isterseniz ben de haritayı alıp geleceğim.”

“Tabii ki hayır,” dedi Jamie de. “Ben de arkandan geliyorum.”

“O zaman diğer tarafta görüşürüz,” dedim ve karanlığa daldım.

8

Aradığımız şey tam olarak buydu. Kendimizi içinde bulduğumuz oda oldukça büyüktü. Neredeyse bir sığınak gibi. Karşımızdaki duvarda ise boydan boya asılmış bir dünya haritası vardı. Üzerinde ise birbirine, bir ağ oluşturacak şekilde iple bağlanmış olan farklı renklerdeki çok sayıda nokta göze çarpıyordu. Noktaların üzerinde ise fotoğraflar –kimi gülümseyen ama çoğu asık suratla bakan–, yapışkanlı notlar ya da farklı farklı dillerde gazete kupürleri vardı.

“Bu o mu?” dedi son basamaktan inen Stella. Çoraplı ayaklarıyla yumuşak bir iniş yapmıştı. Jamie’nin ayağında da ayakkabı yoktu zaten.

“Olamaz,” dedi Jamie de benim düşündüğüm şeyi dile getirerek. “Bu dünya haritası, Horizons değil.”

Tam da o sırada, gözüme tanıdık gelen bir şey fark etmiştim. Üzerinde tanıdığım bir elyazısıyla bir şeyler yazılı olan bir yazı tahtası. Koyu mavi kalem hafifçe silinmiş olsa da izlerini hâlâ okumak mümkündü.

Çift kör

S. Benicia, aktif (G1821 taşıyıcı jin bilinmiyor); yan etkiler(?): anoreksiya, bulimia, kendine zarar verme. Ver farmasötiklere tepki veriyor. Şüpheli kontraendikasyonlar var fakat tam olarak bilinmiyor.

T. Bur ows, taşıyıcı değil, merh

M. Ca no, taşıyıcı değil, hum

M. Dyer, dönüşüm aşamasında (G1821 taşıyıcı, orijin); yan etkiler: birlikte seyreden TSSB, halüsinasyonlar, kendine zarar verme, olası bir şizof i / parano varyasyonu. Midazolam'a tepki ver Kontraendikasyonları.

J. Roth, dönüşüm aşamsında (G1 21 taşıyıcı, orijin olab), uyarıldı; yan etkiler: olası bir sınır kişilik bozukluğu, olası bir mizaç bozukluğu. Kontraendikasyon şüpheli fakat bilinmiyor.

A. Ken all, taşıyıcı değil, merhum.

J.L, yapay ola dönüştürüldü, Lénard protokolü, erken uyarım: yan etkil : çoklu kişilik bozukluğu (tepki vermiyor), antisos-yal kişilik bozukluğu (tepki veriyor); migren atakları, aşırı saldırganlık (tepki vermiyor). Bilinen kontranedikasyonu yok.

C.L, yapay olarak dönüştürüldü, Lénard protokolü, erken uyarım, merhum.

P. Reynard, taşıyıcı değil, merhum.

N. Sharw, aktif (G1821 taşıyıcı, orijin): yan etkiler (?) kendine zarar verme, olası bir Karşı Gelme Bozukluğu (tepki vermiyor), davranış bozukluğu? (tepki vermiyor); test edilenler: a sınıfı barbituratlar (tepki vermiyor), b sınıfı (tepki veriyor), c sınıfı (tepki vermiyor); hiçbirine tepki vermiyor; (s.d.a), merhum.

Gene yan etkiler: mide bulantısı, yüksek ateş, uykusuzluk, kâbuslar.

Ve ben daha ağzımı bile açamadan Jamie, kelimelerin üzerine parmağıyla kocaman harflerle bir şey yazmıştı.

S-İ-K-T-İ-R-İ-P G-İ-D-İ-N.

Benim de daha farklı düşündüğüm söylenemezdi.

Sonra odaya saçılan defterlere, kâğıtlara, dosyalara bakmaya başladım. Metal mutfak raflarına benzer şeyler, gelişigüzel dizilmiş kitaplarla doldurulmuş; rulo yapılmış bazı kâğıtlarsa (harita? ya da çizelge?) duvara yaslanmıştı. Küçük bir masanın üzerine öylesine bırakılmış bir cam kürenin içinde büyükçe, metal bir pirinç tanesine benzer bir şey duruyordu. Buranın böylesine karmakarışık olmasını, Dr. Kells'ten hiç beklemezdim.

Rulo yapılan kâğıtlarla ilgili içimde bir his belirince odanın ortasında yer alan U şeklindeki masanın yanından geçerek onlara yöneldim. Ama tam o sırada duyulan, televizyondan gelen bir cızırtıyı andıran ses dikkatimi çekmeyi başardı.

Sesin geldiği yöne dönünce tavandan sarkan düz ekran televizyonu gördüm ve ikinci bir cızırtının ardından görüntü düzeliş Dr. Kells'i göstermeye başladı. Canlı yeşil ve kirli beyaz çizgilerle boyanmış bir duvarın önündeki küçük bir masada oturuyordu. Konuştuğunu, dudaklarının hareketinden fark etmişim ama ses yoktu. Ekranın dışında kalan biriyle konuşuyor gibiydi ve hiç olmadığı kadar neşeli görünüyordu. Üzerindeki beyaz laboratuvar

önlüğünün kolları dirseğine kadar çekilmiş, elleri de hareketlenerek konuşmasını desteklemeye başlamıştı. Sonra nihayet ses de geldi.

“G1821, pek çok açıdan kansere benzer,” diyordu Kells. “Hem çevresel hem de genetik etmenlerle tetiklenebilir ve bu olay gerçekleştiğinde, sanki bir düğmeyle açılmış gibi, taşıyıcıda bir yetenek belirir. Fakat sizin de gördüğünüz gibi, aynı zamanda bazı özellikleri de tamamen ortadan kaldırılabiliyor. Mesela kendini koruma içgüdüsü. Belirli düşünceler ve davranışlar, taşıyıcılarda tehlikeli hale gelebiliyor; kendilerine zarar vermek gibi.”

O sırada ekran görüntüsü bozulmuş fakat Kells’in sesi, kesik kesik de olsa gelmeye devam etmişti. “Mara’nın aktifleşip aktifleşmeyeceğini, cevap evetse bunun ne zaman olacağını öğrenmem ve geliştireceği yeteneğin sonuçları ve sınırları üzerinde çalışabilmem için Jude’un Mara’yı tetiklemesi, en çok neden korktuğunu ortaya çıkarması gerekiyordu,” dedi bir defter çıkararak. Ve üç kelime yazıp sayfayı kameraya çevirdi ama görüntü, bunu okuyamayacağım kadar uzaktaydı.

“Benlik, zihnimizin organize olan kısmı; üst benlik de onun iyile kötüyü ayırmasına yardımcı olan ahlakçı tarafımız; altbilinç de içgüdülerden oluşan bir yığındır diyebiliriz. Bu kısım, yalnızca en basit ihtiyaçları karşılamaya çalışır; açlık ve seks gibi. Yargılama kabiliyeti ya da bir şeyin ahlak dışı olup olmadığını anlama becerisi yoktur. Normal insanlarda, yani taşıyıcı olmayanlarda benlik, alt benlikle yani kişinin istedikleriyle gerçeklik arasında orta yolu bulur ve kişinin içgüdülerini mantık çerçevesinde tatmin eder. Üst benlik de vicdan gibi bir rol oynar ve insanı suçluluk, pişmanlık gibi duygularla cezalandırır. Bu hisler oldukça güçlüdür ve normal insanlarda, benlik ile üst benlik bir olup alt bilinci bastırabilir. Fakat gördüğünüz gibi, Mara’nın düşüncelerini gerçeğe çevirmek gibi bir yeteneği var ama bu yetenek, korku ve strese bağlı olarak ortaya çıkıyor ki bence diğer taşıyıcılarda da durum böyle. Yani öyle ya da

böyle, G1821, Mara'nın alt bilincinin bir refleks gibi çalışmasına neden oluyor. Korkar ya da kendini stres altında hissederse benliği ve üst benliği devre dışı kalıyor. Sonuçlar da gördüğünüz üzere oldukça ürkütücü. Mara'nın en çirkin, en yıkıcı düşünceleri, bu gen sayesinde gerçek oluyor.”

“Eh, bu pek de iyi bir haber sayılmaz,” dedi Jamie ama Stella hemen onu susturdu.

“Mara'nın her seferinde bu düşüncelerin, onu buna iten sebeplerin *farkında olması* bile gerekmiyor. Korku ve stresin gerekli karışımı oluşturması onun için yeterli. Bir de yaratıcı içgüdü –libido– ile birlikte bir ölüm içgüdüsünün de geldiğini söyleyen Freudyen bir teori var. Dünyaya ve diğer yaşam formlarına karşı yıkıcı bir güç oluşturan bir içgüdünün. Biz de geliştirdiğimiz ilacın, Mara'nın benliği, üst benliği ve alt bilinci arasındaki sınırları yeniden geçerli hale getireceğini umuyoruz. İlacın tasarlanmasındaki amaç, herhangi bir negatif düşüncenin gerçek olmasına engel olmaktır. Ama dozun ayarlanması gerek ve Mara bu ilaçların etkisi altındayken onun üzerinde çalışamıyorum. İlaç vermediğimiz zaman da çok dengesiz oluyor. Diğer yandan, geliştirdiğimiz başka bir ilacın yüksek dozları, kusursuz bir hatırlama imkânı tanıyor. Bu yüzden, durum bizim için biraz daha güvenli bir hal aldığında Mara'nın herhangi bir olay anı özel olarak sorulduğunda, o anla ilgili her şeyi, neler hissettiğini anlatabiliyor olması gerek. Neyse ki, unutmasını ve yaşadığı travmaları her gün tekrar tekrar anımsamamasını sağlamak için verdiğimiz Midazolam'a yanıt veriyor.”

Bunların ardından ekrandaki görüntü titreşti ve anlayamadığım, hışırtılı bir şekilde gelen ikinci bir ses duyuldu. Sonra yeniden Kells'in o net sesi geldi.

“Evet, olabildiğince müdahale etmeden çalışmayı hedefledim hep. Bu yüzden herhangi bir adım atmadan önce de davranışlarını kayıt altına aldım. Evine, işler çıgrından çıkmadan önce nasıl

olduğunu gözlemleyebilmek ve kaydedebilmek için fiber optik kablolar yerleştirdik. Ama doğruyu söylemem gerekirse, ona nasıl yardım edebileceğimi bulmak için *sorunun* ne olduğunu tam olarak anlamam gerek. Burada yaptığımız şeylerin faydaları, risklerinden çok daha fazla. Senin bize gösterdiklerine dayanarak hazırlayabileceğimiz tedaviler, onların uygulamaları...” Kells’in ses tonunda büyük bir tutku vardı. “Çok çok geniş bir alanı kapsayabilir hatta o kadar geniş ki ben bile sınırlarını tahmin edemiyorum. Kimse bu G1821’in yarattığı sorunlarla uğraşmak zorunda kalmamalı, özellikle de gençler. Bak, Anemosyne ve Amylethe bulgularımızı bozuyor. Mara ve diğerlerinin güvenle çıkarılması için yürütmek zorunda olduğumuz çalışmaların sonuçlarını değiştiriyor bunlar. Bu yüzden, benim biriyle ilaç *kullanmadan* çalışmam gerek. MR ve CAT taramalarını kullanarak uyarıcıların, korkunun ve stresin, aktif bir beyni nasıl etkilediğini görmek için. Cevaplar kanda değil; çünkü beyinde. Bu yüzden kan tahlilleri, tüpte alınmış örnekler falan bana istediğim şeyi veremez. Benim hastaları uyanıkken, bilinçleri açıkken incelemem lazım.”

Dr. Kells bunları söyledikten sonra öne doğru uzanıp eliyle saçlarını düzeltti. “*Senin* üzerinde çalışmam lazım.”

“Ne yapmamı istiyorsunuz?” dedi Noah ve ekran karardı.

9

Sanki bakarak Noah'yı geri getirebilirmişim gibi ekrandan gözlerimi ayıramıyordum. Ama gelmedi tabii. Hiçbir şey olmadı. “Videoda bir tarih var mıydı, gördünüz mü?” diye sordu Stella ikimize dönerek. Jamie başını hayır anlamında sallıyordu. “Mara?”

Ben de görmemiştim ve hâlâ ekrana bakıyordum. Noah'nın sesiydi bu. *Hayattaydı* demek. Ve buradaydı.

“Pekâlâ,” dedi Stella da televizyonun açma kapama düğmesine basarak. Ama hiçbir şey olmamıştı. “Buradan açıp kapatamıyoruz sanırım, bu da demek oluyor ki az önce videoyu açan, başka bir yerde duran başka biriydi.”

“O zaman o başka bi yer neresiymiş, onu bulalım,” dedi Jamie de.

Noah da orada olacaktı. Her bir hücremle bunu hissedebiliyordum.

“Jude bir harita olduğunu söylemişti.” Etrafıma; o kâğıt, dosya ve defter yığınının bakarken rulo yapılmış kâğıtlar aklıma geldi.

Ben de onları gösterdim. “Çocuklar, yardım eder misiniz?” Ve hep birlikte, ruloları açmaya koyulduk. Tam da düşündüğüm

gibi, haritalar ve çizelgelerdi bunlar ama aradığımız şeyi, neredeyse hepsini açana dek bulamamıştık.

“Şuraya serelim,” dedim sonra masayı işaret ederek. Stella da haritanın köşelerine, yeniden kıvrılmasını engellemek için kitaplar koydu.

Hep birlikte Horizons Yatılı Tedavi Merkezi’nin detaylı mimari planlarına bakıyorduk.

Ama burası yalnızca bir tedavi merkezi değil, birleşik bir tesisti. Tedavi merkezi yalnızca buzdağının görünen kısmıydı yani. Oysa altında, yerin altında oldukça büyük, penceresiz, hep birlikte bir “Test Tesisi”ni oluşturan ikinci bir yapı daha vardı.

“Hassiktir,” diye fısıldadı Jamie.

Stella da haritayı incelemeye ve neyle karşı karşıya olduğumuzu bize anlatmaya başlamıştı. “Sanırım biz de yeraltında, bu test tesisinin en alt katındayız. Şunu görüyor musunuz?” Büyük şeklin içindeki ufak tefek şekilleri gösteriyordu. “Bu küçük odalar, bizi tuttukları yerler olabilir. Sen Jamie’yi ikinci katta buldun.” Parmagıyla, üzerinde MUTFAK yazan alanı gösteriyordu ki bu nokta da Jamie’nin, Kells’in o göstermelik ofisine girdiğimizi söylediği noktadan fazla uzakta sayılmazdı.

“Üçüncü kat ise şu anda olduğumuz yer. Başladığımız noktadan pek de uzak sayılmaz aslında. Ayrıca görünen o ki hâlâ No Name Adası’ndayız.”

Bunu duyunca gözlerimi kıstım. “Başka nerede olacaktık ki?”

Stella da parmağıyla, tünele benzer bir çizgiyi gösterdi. “Üç ayrı bina daha var. Bambaşka bir adada.”

Onun üzerinden uzanıp haritaya dikkatle bakınca ben de görmüştüm: BAKIM, KORUMA, DEPOLAMA.

“Bu elektrik hattı sanırım ve şu da,” dedi gözlerini kısarak, “elektrik şebekesi. Bakım alanının içinde. Kells de muhtemelen oradadır.”

Noah da öyle.

Sonra Jamie söze girdi. “Tek bir giriş ve tek bir çıkış var.” Aslında bulunduğumuz noktadan pek de uzak olmayan tüneli gösteriyordu ama oraya ulaşmak için yeniden o sahte ofise çıkmamız gerekecekti. Ve ben, çoktan merdivene yürümeye başlamıştım.

“Mara, bekle...” dedi sonra Stella.

“Nedenmiş?” Hâlâ yoluma devam ediyordum.

“Ne yapacağız yani, elimizi kolumuzu sallaya sallaya gidecek miyiz?” diye sordu Jamie de.

“Evet?”

Stella tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. “Plan falan yapmamız gerekmiyor mu?”

Bunun ardından durdum. “Ne planladığımız fark etmez, Kells oraya gittiğimizi biliyor. Şu anda da muhtemelen bizi izliyordur.”

Arkama dönüp odada kamera aramaya başladım sonra. Stella da benim gözlerimi takip etmeye başlamış, sonra durup odanın diğer tarafında, sağ köşede tavandan sarkan küçük küreyi göstermişti. Ben de bir süre ona baktıktan sonra parmağımı kaldırıp hareket çektim.

“Ben On İkinci Mıntıka selamı vereceğini sanmıştım,” dedi Jamie de.

Stella ise hâlâ homurdanıyordu. “Ya, en azından bir silah falan alsaydık?”

Bunun üzerine ben de üzerimdeki önlüğü sıyrıp neşterimi çıkarıp gösterdim. “Bende var.”

“İyi de onunla pek fazla bir şey yapamazsın sonuçta, değil mi?”

Wayne pek öyle düşünmüyordu ama.

“Kells, ona karşı kullanabileceğimiz bir şeyi burada bırakmaz,” dedim sonra.

Stella ise dosyalarımızı gösteriyordu. “Bunları bırakmış ama.” O sırada birkaç kâğıt yere düşünce de eğilip onları toplamaya baş-

ladı. Birdenbire sessizleşmişti sanki. “Mara,” dedi sonra kalkarken. “Sanırım bunlar senin.”

Uzanıp kâğıtları aldım. Bazıları, kolları bacakları olmayan insanlara; diğerleri de gözleri karalanmış suratlara benziyordu. Sonra kâğıttaki çizgilerin hareketlenip benim yüzüme benzer bir şekil oluşturduğunu görünce başımı çevirdim.

“Muhtemelen bunları bilerek bırakmıştır.” Ben göreyim diye. Sinirleneyim diye. “Bak, benimle gelmek zorunda değilsiniz,” dedim sonra kısık bir sesle. “Hatta gelmemelisiniz de belki.” Çizimlerin olduğu kâğıtları buruşturup çöp kutusuna attım fakat ıskaladım.

Jamie ve Stella, bunun üzerine birbirlerine baktım; ardından da Jamie gözlerini devirdi. “Tabii ki de geliyoruz,” dedi sonra Stella birkaç defter ve dosyayı yanına alırken. Ben de hafifçe tebessüm edip yeniden merdivenlere döndüm.

“Bu pek de planlardakine benzemiyor,” dedi Jamie.

“Hiçbir şeye benzemiyor ki.”

Stella’nın planlardan hatırladığı yolu takip etmeye çalışırken bize yol gösteren tek şey parlak yardımcı ışıklar olduğundan, yeraltına inşa edilmiş bu kıvrımlı alan daha da kafa karıştırıcı hale geliyordu. Hiçbirimiz elektriğin tam olarak ne zaman kesildiğini fark edememiştik ve içerisi attığımız her adımda daha da havasız gibi geliyordu.

“Her an bir yerden bin tane silahlı adam çıkacakmış gibi hissediyorum,” dedi Stella o sırada.

“Olabilir.” Ben karanlığın içinde yolumu bulmaya çalışırken ayak seslerimiz de metal zeminde yankılanıyordu. “Yani bin tane olmaz tabii muhtemelen.”

Sonra yol üçe ayrıldı. Sağa veya sola gidebilir ya da ortadaki merdivenlerden aşağı inebilirdik. Ben de aşağı inmeyi seçtim ve karşımda, metal bir duvarın içine yerleştirilmiş, yuvarlak köşeli,

üzerinde de biyolojik tehlike sembolü bulunan bir kapı bulduk. KORUMA, diyordu planlarda ve bulunduğumuz noktada, gidebileceğimiz tek yer bu kapının arkasıydı.

“Yok,” dedi Jamie sonra başını iki yana sallayarak. “Olmaz.”

Bense kulağımı kapıya dayamıştım.

“Gelmedi mi hâlâ?”

Bu kelimeleri duyunca hemen geri çekildim. Konuşan *Noah*’ydı, bu kapının arkasındaydı demek. Bu yüzden de hemen kapı koluna uzandım ama Jamie beni durdurdu.

“Mara,” dedi yavaşça. “Bu sembolün ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Evet.”

“O zaman rica etsem neden görmezden geldiğini söyleyebilir misin?”

“Noah içeride. Sesini duydum.”

Jamie bana inanmıyor gibi görünüyordu.

“Dinle,” dedim ben de. O da kulağını kapıya dayadı.

“Roth da burada demek.”

Jamie şoka girmiş gibi görünüyordu. “Tanrım,” diye fısıldadı. “Kiminle konuşuyor peki?”

“Muhtemelen Dr. Kells’le,” dedi Stella, ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Sonra onlara baktım. Stella’nın beti benzi atmıştı, korktuğunu her halinden anlayabiliyordum. Öte yandan Jamie son derece kararlı ve kendinden emin görünüyordu.

Vakit gelmişti artık. Ayrılma vakti. Derin bir nefes aldım.

“O videonun ne anlama geldiğini ya da Kells’in neden onu izlememizi istediğini bilmiyorum. Jude neden dışarı çıkmamıza yardım etti ya da bu yaptığı şey yardım etmek miydi, onu da bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim bu kapıyı açmam

gerektiği. Bunu yapmak zorundayım. Ve siz de eğer burada olmak istemiyorsanız, gitmelisiniz.”

“Mara, bekle...”

“Planlarda bir sığınak vardı, değil mi?” Stella başını evet anlamında salladı. “Bakım Alanı’nın yakınlarında. Siz birlikte oraya gidin ve ne yapıp edip No Name Key’e ulaşın. Ben de sizinle orada buluşurum ya da buluşamam.”

“Bence hata yapıyorsun,” dedi Jamie sessizce.

Stella da elini kaldırmıştı. “Bence de, ne olursa olsun.”

Hiç içimden gelmese de gülümsemiştim. “Aklımda olsun.”

Sonra Jamie başını kaşıdı. “Seni burada tek başına bırakmak istemiyorum.”

“Bırakma o zaman.”

Stella ise hâlâ kararsız bir şekilde bir Jamie’ye bir bana bakıp duruyordu. Bir kez daha kapının koluna uzandım.

Ama Jamie, “Dur!” diye bağırdı.

“Jamie...”

“Mara, seni seviyorum, öyle bakma hemen, o anlamda değil ama KOCAMAN KIPKIRMIZI BİR BİYOLOJİK TEHLİKE uyarısını dikkate almadan içeri dalacak kadar delirdiysen, benim de seninle gelmem hiçbir işe yaramaz. Ben iç organlarımın içimde kalmasını istiyorum.”

“Önemli değil,” dedim ben de sessizce. “Gerçekten.” Alınmamış hatta üzülmemiştim bile. Aksine rahatlamıştım. Bir de Jamie ile Stella’nın sorumluluğunu almayı istemiyordum çünkü. Kendi sorumluluğumu almak bile yeteri kadar büyük bir yükü.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Jamie. “Kahretsin ya.”

“Git artık, Jamie.”

Bunun üzerine yüzümü elleri arasına alıp yanaklarımı sıkı sıkı tuttu. “Ebolaysa hapı yuttun zaten ama değilse bile mümkün olduğunca az nefes almaya çalış, tamam mı?”

Başımı evet anlamında sallıyordum. “Git haydi, sana avans veriyorum bak.”

Sonra Jamie beni yanağımdan öpüp, “İyi şanslar,” diye fısıldadı ve Stella’yla birlikte merdivenlerden çıkmaya başladılar. Ben de onların ayak sesleri duyulmayacak kadar uzaklaşana dek bekleyip kulağımı yeniden kapıya dayadım.

“Neden içeri girmiyor?”

Yine Noah. Gözlerimi kapadım. Doğru olmayan bir şeyler var gibiydi. Belli ki hayattaydı ama iyiye neden kapıyı açıp *bana* gelmiyordu ki?

Tüm içgüdülerim kaçmamı söylese de kolu çevirmeyi tercih ettim. Ardından kapı, yavaşça açıldı.

İçerisi, uyandığım muayene odası gibi bembeyaz ve karolarla kaplıydı. Küçük bir oyun masası ve iki sandalye dışında da hiçbir şey yoktu. Sonra sandalyelerden birinde Dr. Kells’in oturduğunu, diğerinin ise boş olduğunu fark ettim.

“Noah nerede?” diye sordum buz gibi bir sesle. Gözlerim odayı tarıyor ama hiçbir şey göremiyordu. “Neden bana onun öldüğünü söyledin?”

Ben konuşurken Dr. Kells de ayağının yanında duran karton kutuya uzanıyordu. “Çünkü öldü.”

Ardından elinde tuttuğu şeyi başının üzerine kaldırdı. Bir gaz maskesiydi bu. “Çok üzgünüm,” dedi sonra ve maskeyi yüzüne taktı. Tıslama sesini duyup tavandaki boruları fark etmemle yere yığılmam bir oldu.

10

ÖNCESİ

Atlantik Okyanusu

Yanağımı geminin korkuluklarına dayamış, tuz ve yağmur kokan havayı içime çekiyordum. Vakit gece yarısı olduğundan güverte neredeyse boştu. Yalnızca halatları bağlamaya, yelkenleri ayarlamaya çalışan ve bu sırada da birbirleriyle şakalaşan iki genç adam vardı. Denizciler; böyle deniyordu onlara. Ama ikisi de beni hiç umursamamış, ben de gözücüyla onları seyretmeye devam etmiştim. Birbirlerini tanıdıkları belliydi, hatta akraba bile olabilirlerdi çünkü eskiden, abla ile benim, yemek yaparken olduğumuz gibi uyumlu hareket ediyorlardı. Gerçi biz akraba falan değildik ve şu anda onun ölü, benimse bu gemide olmamın sebebi de buydu.

Her gece, neden ben burada sonsuz gibi görünen bu denizi izleyebilirken amca ile ablanın ve onlar gibi birçoklarının, dünyanın öbür ucunda toprak altında çürümeye mahkûm olduklarını düşünüyordum. Neden tanıdığım herkesin hayır sahibi olarak hitap ettiği bu adamın, beni ölümünden sonra bile düşünecek kadar istediğini ve benim nasıl bir değere sahip olduğumu düşündüğünü de.

O gece, gemideki son gecemdi ve bunu güvertenin altında geçirmek istemiyordum. Odamda çok vakit geçirdiğim de söylemezdi zaten. Bunun yerine, denizcilerin halatları çekip yelkenleri açmasını, onların da rüzgârla nefes almasını seyretmek daha çok hoşuma gidiyordu. Önceki gecelerde varlığımı fark edip beni takip etmeye başlayan, Bay Barbary gibi gözlük takan ve altın düğmeli bir manto giyen adamdansa koridorlara sızıp kapıların arkasına gizlenerek kurtulmuş ve kimsenin anlayacağını zannetmediği konuşmalara kulak misafirliği yapmıştım.

Ama o sabah güneş ufuktan ısıllı ısıllı doğarken ben hâlâ güverteyedim. Sonra deniz daralarak bir nehre dönüştü ve göğü gri bulutlar kapladı. Dumanlar gökteki tüm maviliği yok ederken gemi limana yanaşmış; güverte balıkla dolan deniz gibi insanla dolunca ben de bir kenara itilmiştim.

Nehrin gemilerle; kıyılarınsa limanlar, göğe doğru uzanan kemerli, kubbeli ve sivri tepeli binalarla dolu olduğunu fark ettim sonra. Bacalardan çıkan siyah dumanlar gökyüzüne karışırken kulaqlarım da şehrin sesiyle doluyordu. Bağırışlar, ısıklar, çan sesleri, gıcırtilar ve daha önce hiç duymadığım için tanımlayamadığım başka şeyler.

Eşyalarımı toplamak için odama gittiğimde ise karşımda bir adam buldum.

Adam, kenarları kırışmış koyu renk gözleriyle uyumlu siyah bir takım giymişti. Yüzünde nazik bir ifade, ses tonunda ise tok ve derin bir tını vardı. “Adım Grimsby,” dedi sonra. “Sanırım Bay Barbary ortak arkadaşımız.”

Cevap vermedim.

“Yardımcıma, size Londra’daki eve kadar eşlik etmem için haber göndermiş. Hazır mısınız, küçük hanım?”

Hazırdım.

Sonra valizimi yerden aldı ve gerildim. O da bunu fark etmişti. “Eşyalarınızı alabilir miyim?”

Hayır, demek istesem de başımı sallayarak onay verdim.

Ardından, o önde ben arkada gemiden indik. Bir yandan da valizimin, Bay Grimsby’nin her adımında nasıl sallandığını seyre diyordum. Toynak, tekerlek, baston ve ayak sesleri arasından, kendi yeni ayakkabılarımın taş zeminde çıkardığı *lap lap* sesini seçince de kendimi sakinleştirmek için adımlarımı saymaya odaklandım.

Hava, buraya göre fazla ince olan elbiseme saldırmaya başlayınca ben de sıkı sıkı sarındım ve Bay Grimsby’nin peşinden, bizi bekleyen büyük arabaya ilerledim. Ama simsiyah olan at, beni görünce irkildi.

“Sakin ol kızım,” dedi sonra arabacı, bir yandan atın boynunu okşayarak.

Ben de dikkatle bir adım daha attım ama at yine homurdanıp ayağını sertçe yere vurdu. Neden böyle yaptığını anlayamıyordum. Hayvanlarla aram son derece iyiydi. Daha önce maymunları elimle beslemiş; abla ile birlikte, bir nehirden karşıya bir filin sırtında geçmiştim.

Oysa bu at çığlık atacak gibi görünüyor, bedenini ve kafasını arabaya bağlayan iplere saldırıyordu.

Bunu gören arabacı, Bay Grimsby’den özür diledi. “Ne oldu, anlamadım efendim.”

Ben de atı sakinleştirmek için elimi uzattım.

Ve aynı anda at şaha kalktı. Simsiyah gözleri yukarı kayarak beyazlarını ortaya çıkarmış ve hayvan bir anda koşmaya başlamıştı.

Bay Grimsby, insanların çığlık atarak etrafa kaçışmasına neden olan ve hızla uzaklaşan aracın arkasından bakıyordu. Sonra çarpışmanın sesini duyduk.

Ve Bay Grimsby, benim orada olduğumu unutmuş gibi koşmaya başladı. Ben de bacaklarımın izin verdiğince peşinden gitmiştim ama keşke yapmasaydım.

Arabanın tekerlekleri havada dönüyordu. At, sivri uçlu demir bir kapının üstünden atlamaya çalışmıştı çünkü.

Ve başaramamıştı.

Boğazımda, çığlık haline dönüşmek için can atan bir sızı vardı. Oysa ben, hayatım boyunca hiç ağlamamıştım. Ne amca yakıldığında ne de abla taşla öldürüldüğünde. Ama biraz önce mükemmel, siyahimsi bir bedeni olan bu atın şimdi bu hale geldiğini, derisinin kana bulandığını görüp de acısını sonlandıran silah sesini duyunca dayanamamış ve yanan gözlerimin yaşlarla dolmasına izin vermiştim. Sonra da kimse görmeden yanaklarımı sildim.

11

Gözlerim birdenbire açıldı. Sallanıyor, havada süzülüyor gibiydim.

“Çok ama çok üzgünüm, Mara.” Oldukça boğuk ve anlaşılmaz olan ses; kocaman, koyu renk ve boş bakan gözler ile delikli bir domuz burnuna sahip bir yaratıktan geliyordu. Ardından *hırıldayarak* üzerime eğildi ve ağzımı açtı. Çığlık atmak istesem de ne dişlerimi ne de dudaklarımı kımıldatabiliyordum.

Gözlerimi bir sonraki açışında yaratık ortadan kaybolmuş, ben de kendimi bembeyaz bir yerde bulmuştum. Etraftaki kimyasal kokuları genzimi yakarken altımdaki zeminin de son derece sert olduğunu fark ettim.

Çünkü zemin değildi bu. Odayı inceledikçe algılamaya başlıyordum. Bir masanın üzerindeydim, bir sedyenin. Üstelik soğuktan donuyor ve kollarımla bacaklarımı hissedemiyordum.

“Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydık.” Bu Dr.Kells’in sesiydi. Sonra kendisi de göründü. Onu daha önce hiç makyajsız görmemiştim. Kadın, ağzını çevreleyen derin çizgiler haricinde son derece genç görünüyordu. Ensesinde topuz haline getirdiği

saçlarından ayrılan birkaç tel yüzüne düşerken üzerinin de ter ve çamaşır suyu koktuğunu fark ettim.

“Seni düzeltmek istedim. *Kurtarabileceğimi* sandım.” Nasıl bu kadar aptal olabildiğine inanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu. “Düzenli bir şekilde Anemosyne ve Amylethe vermeye devam edersek eninde sonunda seni ailenin yanına gönderebileceğimizi sanıyordum. Hatta okula bile dönebileceğini düşündüm!” Bunun ardından kulağa tiz ve paniklemiş gibi gelen bir sesle güldü. Bana bakmıyordu. Hatta *konuştuğu* kişinin bile ben olduğumdan emin değildim. *Ağlıyor* muydu yoksa?

“Seni Noah’nın hayatta olduğuna inandırdığım için özür dilerim. Çok üzgünüm. Bunun, yani onun sesini duymanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama Jude bana başka bir seçenek bırakmadı, anlıyor musun? O... iyi değil. İşleri Tamerlane’de olduğu gibi bir noktaya getireceğini hiç tahmin etmezdim. Hiç. Zaman zaman onun nasıl davranacağını ben bile öngöremiyorum.” Bir kez daha güldü. “Claire bunu yapabilen tek kişiydi ama onu da artık kimse geri getiremez.”

Kells, kızaran gözlerini ellerinin tersiyle sildi. “Seni serbest bıraktığında ve sen... O muayene odasında Wayne’le neler oldu Mara? Tanrım. Ya böyle bir şey tekrar yaşanırsa? Bu hikâyede kötü karakterin ben olduğumu düşünüyorsun, biliyorum. Bilincin yerine geldiğinden beri beni öldürmeyi kim bilir kaç kez aklından geçirmişsindir. Bilincin kapalıyken olanları sayamıyorum bile. Ama bugün yaptıklarını bir düşün. Daha önce yaptıklarını da düşün. Zarar verdiği insanları? Sonlandırдың hayatları?” Kocaman açılmış, korkak gözlerle boş boş bakıyordu. “Çok uğraştım, çok çalıştım ama sen çok tehlikelisin, Mara.”

Ardından bir dizi çelik dolaba ilerleyip oradan bir şey çıkardı. Şiringanın ucuna taktığı plastiğin sesini duyabiliyordum.

“Sana kalbini durduracak bir şey enjekte edeceğim, Mara ve söz veriyorum, hiçbir şey hissetmeyeceksin.”

Ama *hissedebiliyordum*. Parmaklarımı, hastane önlüğünün o sert kumaşının göğsüme nasıl temas ettiğini. Daha çok korkuyor olmalıydım aslında. Hatta belki dehşete kapılmalıydım. Ama ben, tüm bunlar başka birinin başına geliyormuşçasına seyretmekle yetiniyordum sadece.

“Ailene, Phoebe’ye yaptıklarından söz edeceğim daha sonra.”

Ama ben Phoebe’ye bir şey yapmamıştım ki.

“Ve Tara’ya.”

Tara’ya da.

“Uyuşturucu etkisi altında şiddet eğilimiyle ilgili oldukça yüklü bir geçmişin var,” dedi ıslak yanakları ve akmakta olan burnuyla. “Bir de kayıtlara geçmiş bir paranoyak şizofreni teşhisin. Ailen, seni kaybetmenin acısıyla çok zor başa çıkacak elbette ama zamanla kabulleneceklerdir. Kabullenmek zorundalar zaten.” Elindeki şırıngayı, sedyenin yanındaki metal masaya bıraktı. O sırada yerde bir gider olduğunu fark ettim. Kells’in arkasındaki tuhaf görünümlü metal dolapları da tekrar gözden geçirince nerede olduğumu anlamam yalnızca birkaç saniye sürdü.

Morgdaydım.

“Hayatımı senin gibi gençlere yardım etmeye çalışarak geçirdim ben, özellikle de sana. Ama kendimi daha fazla kandıramayacağım.” Sesi çatlıyordu. “Seni düzeltmek ya da kurtarmak mümkün değil.” Sonra lekeli önlüğümün kolunu omzuma kadar sıyırdı. Parmaklarının tenimde gezdiğini hissedebiliyor, geçtikleri yerde bıraktıkları izi sezebiliyordum.

Biraz önce hissiz olan bedenim, şimdi kollarımda, ellerimde ve sırtımın bazı bölgelerinde karıncalanmalar hissetmeye başlamıştı ama ayaklarım ve bacaklarımda hâlâ bir değişiklik yoktu.

Sonra çamaşıırına sıkıştırdığım neşteri hissettim. Metal, vücut ısımla ısınmıştı. Ama Dr. Kells'in ya bu neşterden haberi yoktu ya da varlığını unutmuştu çünkü onu alıp boynuna sapladığımda epey şaşırdı.

Kolumu öylesine büyük bir güçle savurmuşum ki yere düştüm ve şiringaların bulunduğu tepsii de beraberimde götürdüm. Dr. Kells beni bağlamamıştı. Zaten felçliysem ekstra önleme ne gerek vardı ki? O sırada acı, sol omzuma saplandı ve diğer elimle onu tutmamak için zor durdum. Neşteri bırakmamam gerekiyordu çünkü. Sonra duvara yaslanmış olan Kells yere düştü. Gözlerini kocaman açarak boynuna sardığı ellerinin arasından kanlar fışkırıyordu.

Bacaklarıma kımıldamalarını söyledim. Ama beni dinlemiyorlardı, bu da sürünmem gerektiğine işaret etti. Ardından morgun kapısına baktım. Koluna uzanabilirdim muhtemelen ama kapı oldukça ağır görüldüğünden açıp açamayacağımı kestiremiyordum.

Mara.

Bu sesi, Noah'nın sesini duyunca başımı kaldırdım ve onun yüzünü gördüm. Kalemle çizilmiş gibi duran o güzel ve solgun yüzü, dudaklarının o çok sevdiğim alaycı çarpıklığı ve kirli sakalları. Tam da hatırladığım gibiydi.

Ama sonra, sanki biri tırtıklı bir testereyle kesmiş gibi boğazında bir kesik belirdi. Yara, boynunda ürkütücü bir gülümseme halini alırken ne kan geliyor ne de bir ses çıkıyordu.

Bu gerçek değildi, bu kadarını biliyordum ama böyle bir şey görmemin de bir sebebi olmalıydı.

Bunun üzerine Dr. Kells'e döndüm. Rengi epey solmuş olsa da bilinci hâlâ yerindeydi ve hareket edebiliyordu, bu yüzden de duvardan uzaklaştı. Altındaki zemin, kandan dolayı kayganlaşmıştı.

"Noah nerede?" diye sordum boğuk ve duygusuz bir sesle.

"Öldü o," diye fısıldadı Kells. Bir yandan da önlüğüyle yarayı kapatarak kanamayı durdurmaya çalışıyordu.

“Yalan söylüyorsun.”

“Sen öldürdün.”

“Jude hayatta olduğunu söyledi bana.”

“Jude *hasta*,” dedi hırıltılı bir sesle.

Buna ben de inanıyordum ama ben, Noah’nın hayatta olduğuna da inanıyordum. Çünkü olmasa, bunu muhakkak hissederdim. Oysa hiçbir şey hissettiğim yoktu.

“Bana onun nerede olduğunu söyle,” dedim. Dilim güçlükle hareket ediyordu. Kells’in bana cevap vermesi için onu buna *zorlamak* için ne yapabileceğimi ya da ne söyleyebileceğimi düşünüyordum ki aklıma, onun Jude’a söyledikleri geldi.

Claire’i geri getirebileceğimi söylemiş, Jude da buna inanmıştı. Belki haklıydı da.

“Yerini söyle ki onu geri getirebileyim.”

“Geri falan gelmeyecek.”

“Ama Jude’a... Claire’i...”

“Yalan söyledim.”

Bu, bana göre bile son derece acımasızca bir şeydi ve bunu ona da söylemek üzereydim ama tam da o sırada, Kells’in şırıngaya uzandığını fark ettim. Öfkeyle öne atılınca şırıngayı Kells’ten uzaklaştırmayı başarıp ardından da ayağa kalktım.

Kells haklıydı. Daha önce onu, zihnimde yüzlerce kez öldürmüştüm ama o hâlâ yaşıyordu. Yani bana verdiği ilaç her neyse işe yaramış ve onu, zihnimi kullanarak öldürmemi imkânsız hale getirmişti. Ama ellerimle öldürmeme engel olabilecek bir şey yoktu.

Kells önlüğünü bırakınca kanın epey azaldığını fark ettim.

Bir yanım nasıl olsa ölecek diyordu.

“Ama ondan önce seni öldürebilir.”

Başımı, kendi sesimin geldiği yöne doğru çevirince çelik dolaplardan birinde duran yansımamı gördüm. Kız –yani ben–, *elden ne gelir?* dercesine omuz silkiyordu.

Kollarım ayakta durma çabamın yarattığı yorgunlukla titrese de bir cevap almadan bu işin peşini bırakamayacağımı biliyordum. “Noah’ı nerede bulabilirim?”

Kells, kapıdan ve benden uzaklaşmaya çalıştıkça kendi kanında kayıp duruyordu. Ben de bacaklarından tutup onu kendime çektim ve bir an için, derisi elimde kalıyor gibi hissetsem de hemen ardından bunun deri değil, çorapları olduğunu fark ettim. “Ona ne yaptın? Cevap ver.”

Ama Kells cevap vermek yerine bir kez daha şırıngaya uzanmayı tercih etmişti.

Ben de onunla birlikte kayıp gücümü topladım ve üstüne çıkıp göğsüne, boynuna bastırmaya başladım. Ben elinde sıkı sıkı tuttuğu şırıngayı almaya çalışırken o da nefes almaya çabalıyordu.

Ama onu sağ bırakamazdım. Bunca şeyden sonra böyle bir riske giremezdim ama şırıngayı elime aldıktan sonra, bu şekilde ona onun benim için yapacağını söylediği gibi acısız bir ölüm hediye etmiş olacaktım.

Fakat ölümümü acısız kılacağını söylemiş olsa bile bugüne kadar yaptıklarını görmezden mi gelecektim? Bugün, bu gece, Kells’in benim canımı ilk yakışı değildi. Bana işkence edip durmuştu. Sebepleri olduğunu söylüyordu, evet ama herkesin her şey için bir sebebi yok muydu zaten? Bu neyi değiştirirdi ki?

Bunları düşünürken birden, dudaklarını kımıldattığını fark etmiştim; dua mı ediyordu yoksa? Kells’in böyle bir şey yapacağını zannetmezdim.

Ölüm, daha önce son derece soyut bir kavram gibi geliyordu bana. Hakkında bir şeyler düşündüğüm ama hiçbir şey hissetmediğim bir meseleydi çünkü. Oysa bu, son derece gerçektir. Yüzüm, onunkinden yalnızca birkaç santimetre uzakta duruyor; vücudunda kalan az miktarda kanı son bir çabayla damarlara pompalamaya

alışan kalbinin sesini duyabiliyordum. Terinin kokusu burnumda, sıcak ve metalik kanının tadı ise ağızımdaydı neredeyse.

Aslında Horizons'ta uyandığımdan beri, Kells bana yaptıklarını itiraf ettiğinden beri, bana o listeyi gösterdiğinden beri fırsatım olsa onu öldüreceğimi biliyordum.

“Endişelenme,” dedim sonra. “Canın çok yanmayacak.”

12

Bacaklarım hislerini geri kazanırken ben de yarı sendeleyerek yarı sürünerek metal zemin üzerinde ilerlemeye çalışıyordum. Delikli yolda düşe kalka yürümekten ellerim yara olmaya başlamıştı. Bir süre sonra bir yol ayrımına gelince önce sola, sonra da sağa baktım ve belki otuz metre kadar uzakta, Jamie ile Stella'yı gördüm.

Tek kelime etmeme bile gerek kalmadan bana doğru koşmaya başlamışlardı. Çorapları yüzünden kayan Stella dengesini sağlamak için korkuluklara tutununca elindeki dosyalardan bazılarını düşürdü ama buna rağmen, yanıma gelmeleri fazla uzun sürmedi. Ne olduğunu sormadılar, hatta tek kelime etmediler. Bunun yerine ikisi de kollarıma girerek beni ayağa kaldırdı ve önce geçitte, sonra da aşırı derecede dar olan merdivenlerde ilerlememe yardım edip nihayetinde dışarı çıkardılar.

“Çıkmayacaksın diye çok korktuk,” dedi Jamie üçümüz birden nefes nefese, biraz önce kaçtığımız binanın beton duvarlarına yaslanmışken.

“Ebola diyordun ya, ne oldu?” diye sordum ben de güçlkle.

Jamie öksürüp hırıldarken yanıtladı: “Canım, arkadaşlar arasında hemorajik ateşin lafı mı olurmuş?”

Bunu duyunca her şeye rağmen gülümsemiştim.

“Gençler,” dedi sonra Stella. “Burada durmasak iyi olur bence.”

Bence de.

“Saklanmamız lazım,” diye hak verdi Jamie de. “Sen yürüyebilene dek en azından.”

Haklıydı tabii ama bunun için pek fazla bir seçeneğimiz olduğu da söylenemezdi. Biraz önce sürünerek çıktığım bina, bakım bölümünün en üst katı olmalıydı ve ağaçlar tarafından büyük ölçüde gizlenmişti ama artık güneş doğmak üzere olduğundan ve ağaçlar da fazla gümr olmadığından bu pek bir işe yaramıyordu. Uzakta, No Name Adası’ndaki Horizons’ı –tedavi tesisinin bir parçasını yani– bile görebiliyorduk. Ama maalesef bu, No Name Adası’nda duran birinin de bizi görebileceği anlamına geliyordu tabii.

Sonra kan ve toza bulanana, işe yaramaz bacaklarıma baktım. Birdenbire paniklemiştim. “Ya yürüyemezsem?” dedim güçlkle. “Ya... ya...”

Stella yüz yüze olabilmemiz için diz çökmüştü. “Nasıl bir his?” diye sordu nazikçe.

“Ayaklarımin ve bacaklarımin bir kısmı tamamen hissizleşmiş gibi. Diğer yerleri ise karıncalanıyor.”

“Ben de bir seferinde oradayken böyle hissetmişim,” dedi Jamie kapalı kapıya bakarak. “Uyandım, bir baktım ki bacaklarımin hissedemiyorum.”

“Kells sana ne yaptı ki?” diye sordum ama cevabı duymaktan da korkuyordum. Neden yürüyemememizi istesindi ki? Kells bize ne *yapmıştı* böyle?

“Kells değil, Wayne’di,” dedi Jamie de. “Eh, niyetleri konusunda pek açıksözlü olduğu da söylenemez.”

Bu, pek de iç açıcı bir cevap değildi ama en azından, Jamie şu anda yürüyebiliyordu ve bu da, bir süre sonra benim de öyle olacağım anlamına geliyordu. Umudum bu yöndeydi yani.

“Peki, etkisinin geçmesi ne kadar sürdü?”

Jamie omuz silkti. “Etrafta saat falan yoktu, en azından ben görmedim. Bu yüzden de emin değilim ama bir iki saat falandır diye düşünüyorum? Sonrasında kendimi garip hissetmiştim... sanki uzuvlarım havada süzülüyormuş gibi, sanki onların yerine birer bulut konmuş gibi.”

“Spinal blok yapmışlardır belki?” dedi Stella sonra. “Sana neler yaptıklarını hissetmemen için yani.”

“Sen bunu nereden biliyorsun ki?” diye sordum ben de.

“Annem hemşire de.”

“Öldüklerine ne kadar *sevindiğimi* söylemek için lafınızı bölebilir miyim?” diye araya girdi Jamie de o sırada. Bir yandan da başını ve yüzünü ovuşturuyordu. Sonra, iki parmağının arasından bana baktı. “Kells öldü, değil mi?”

Ah, evet. “Evet.”

“İçeride neler oldu sahi?” diye sordu sonra.

“Konuşan Noah değilmiş. Kells onun sesini kaydederek beni kandırmış.”

“Ne yani, tuzak mıymış bu?”

“Aynen,” dedim. “Haklıymışsın.” Jamie elini omzuma koymuştu.

“Çok üzüldüm, Mara.”

“Önemli değil.”

“Hayır, Noah’ya yani.”

“O ölmedi.” Jamie bu çıkışıma cevap vermeden dururken ben de sırtımı doğrultacak şekilde kendimi yukarı çekmiştim. “Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama eminim. Noah oralarda bir yerde.”

“Neden burada değil o zaman?”

İşte bu çok iyi bir soruydu. Cevabını öğrenmek için her şeyimi verebileceğim bir soru.

“Kells binanın çöktüğünü söylemişti,” diye başladı sonra Jamie.

“Bana da öyle söyledi ama bu doğru olduğu anlamına gelmiyor.”

Bunun cevabını, oraya dönmeden öğrenmemizin yolu yoktu. Ama *çökmüş* bile olsa, artık Horizons’ın orayla sınırlı olmadığını biliyorduk. Ve eğer Jamie ile Stella oradan kurtulmuşsa, Noah’nın da kurtulduğuna inanmak zorundaydım. Aramızda iyileştirme yeteneğine sahip olan yalnızca oydu ve bu yüzden, o da sağ olmak zorundaydı.

“Kayıt hâlâ sende mi?” diye sordum sonra. Jamie kaşlarını çattı. “Jude’un hazırladığı?”

“En son Stella’daydı sanırım.”

Bunun üzerine ben de Stella’ya döndüm. “O nereye gitti?”

Ve tam o sırada, paslı bir menteşe gıcirtısı duyuldu. Jamie de, ben de başımızı kaldırıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken elinde üç tane çantayla binadan çıkan Stella’yı fark ettik. Çantalardan biri Jamie’nin, biri muhtemelen Stella’nın, sonuncusu da... sonuncusu da Noah’nındı.

Bunu fark edince zihnimde Noah’nın, omzunda bu, elinde de gitar çantasıyla yağmurdan sırlıslıkla olmuş halde beni kurtarmak için Horizons Terapi Merkezi’ne getirilmeyi bekleyen görüntüsü canlanmış ve kalbim sıkışmıştı. “Bunu nerede buldun?”

“Eşyalarımızı –kutular halinde– morgun yakınlarındaki küçük bir odada saklıyordu,” dedi Stella çantaları bize uzatırken. “Herhalde ölürsek, üzerimizde hasta önlükleri yerine kendi kıyafetlerimiz olsun diye sahte bir manzara yaratacaktı.”

Kells’in benim eşyalarımın ne yaptığını, *bana* nasıl bir manzara hazırlamayı planladığını merak ediyordum.

Sonra, muhtemelen biraz aşırı güç kullanarak Noah'nın çantasını aldım. "Bunun Noah'dan kaldığını..." Hayır, "ondan kaldığını" değil, onun olduğunu. "Bunun Noah'nın olduğunu nereden biliyorsun?"

"Her birimizin eşyaları, üzerine adımızın yazıldığı bölmelerdedeydi ve gitarı da bunun yanında duruyordu."

Gitarı. Noah onu asla geride bırakmazdı. Bunu düşününce hoşuma bir yumru yerleşti ama güçlkle de olsa yutkunarak ondan kurtulmayı başardım.

"Morga baktın mı?" diye sordu sonra Jamie, Stella'ya.

"Ee..." Stella gergin bir şekilde bana bakıyordu. Bense cevap vermesini mi yoksa vermemesini mi istediğim konusunda kararsızdım.

"Hayır," dedi sonunda.

"Ama birimizin bakması lazım." Jamie'nin ses tonu son derece yumuşaktı.

Fakat ben başımı iki yana sallayarak karşı çıktım. "Noah orada değil."

"Sen istemiyorsan ben de bakabilirim," dedi Jamie de.

Bunun üzerine ben de giderse orada karşılaşacağı manzarayı düşünmeye başlamıştım; kan, Kells'in cesedi. Belki ben de gidip durumu açıklasam daha iyi olabilirdi.

Sonra Stella da bizimle gelmeye karar verdi ve ikisi birden destek olup beni kaldırarak kapıyı açtılar. Geldiğimiz yoldan geri dönmeye başlamıştık.

Ayağımızda ayakkabı olmamasına rağmen, delikli metal zeminde attığımız her adım büyük bir gürültü çıkarıyor; ben de bunun akıllıca bir iş olup olmadığını merak eden tek kişi olmadığımı gayet iyi biliyordum. Eğer burada yalnız değilsek, birileri kolayca varlığımızı fark edebilirdi ama buna rağmen yürümeye (ben de aksamaya) devam ediyorduk. Orada ne olduğunu... ya da olmadığını görmek zorundaydık çünkü.

Morga gelince kapının hafifçe aralık olduğunu ve kolun hemen altında kanlı bir el izi olduğunu fark etmiştik. Benim el izimdi bu ve Jamie ile Stella da ona bakıyordu. Ardından parmak uçlarımla kapıyı açtım.

Dr. Kells bıraktığım yerde yatmaya devam ediyor, cansız gözleriyle boş boş bakıyordu. Gördüğü manzaradan etkilendiği her halinden belli olan Stella'nın ise çenesi titremeye başlamıştı. "Ne oldu?" dedi fısıldayarak ama Jamie, cevap vermeme fırsat bırakmadı.

"Ben çekmecelere bakayım," dedi ama içeriye girmeye hiç niyeti yok gibiydi. Bu yüzden ben de o şaşkınlıktan kurtulup içeri girmeleri için ikisini de zorladım. Hep birlikte büyük, metal dolaplara bakıyor; içlerinde ne olduğunu öğrenmek isteyip istemediğimizi kestirmeye çalışıyorduk.

Sonunda ilk çekmeceyi açan Stella oldu. Bense Jamie'ye yaslanmış bekliyordum. Stella tepsiyi kendine doğru çekerken hep birlikte nefesimizi tutup bekledik ve boş olduğunu görünce hep birlikte derin bir nefes aldık. Stella, ardı ardına çekmeceleri açıp boş olduklarını gösterirken vücudumdaki her bir sinir hücresi de tetikte bekler gibiydi. Ta ki birinin dolu olduğunu görene kadar.

Bu defakinde bir çarşafı örtülmüş şekilsiz bir kütle vardı. Hayır, şekilsiz değil. Vücut şeklinde. İnsan şeklinde.

Stella örtüyü açmak için bir hamlede bulunmayınca ben Jamie'den ayrılıp duvara tutunarak tepsinin yanına gittim ve çarşafı kaldırıncı Adam'la karşılaştım. Yarrak-Adam. Belki de kurtarabileceğim ama kurtarmamayı seçtiğim. Ve şimdi o da Kells, Wayne ve nefret ettiğim diğer herkes gibi cansız bir şekilde burada yatıyordu.

Ama Noah onlardan biri değildi. O hâlâ hayattaydı.

13

Suyun kıyısında uyuduk. Sahil yarı kum yarı çamurla kaplı ve kırık deniz kabukları ve ağaç kökleriyle doluydu ama yorgundan öte, ölecek halde olduğumdan Noah'nın çantasını yastık yapıp yatmıştım.

Sonra bacaklarımdaki his, bir dalga halinde değil de karınca- lanma şeklinde geri geldi. Uyandığımda kaslarım sızlıyor, ağzımda berbat bir tat kendini hissettiriyor ve karnım ağrıyordu. Her yanımda kaşınırken kir ve sefalet içinde olduğumun da farkındaydım ama güneş, ağaçların arasından kendini gösterdiği ve benim de ona bakabildiğimi, tadını çıkarabildiğimi, hatta istersem tapabileceğimi fark ettiğim anda dudaklarım kıvrılarak bir tebessüm halini almıştı. Sonunda özgürdüm.

Jamie ve Stella hâlâ uyurken gri okyanustan yükselip sahile gelen sis de uzun deniz otlarına tutunarak onların ayaklarına tırmanıyordu. Ayağa kalktım. Dizlerim güçsüz olsa da en azından kendi kendime yürüyebiliyordum. O sırada sahilde bir şeylerin peşine düşen martıların beni görünce ürkmüşlerdi.

Üzerimdeki o kâğıda benzer hastane önlüğü kan, kum ve toprağa bulanmış haldeydi. Kendi kıyafetlerim olmadığı için de

Noah'nın çantasını yanıma almış, okyanusta yıkanıp onun kıyafetlerini giyebileceğimi düşünmüştüm. Ama daha elimi fermuara attığım anda donakaldım.

Çantayı açıp da onun kokusunu duyarsam, onun tenine dokunan kumaşlara temas edersem ne hale geleceğimi kestiremiyordum. Noah'nın hayatta olduğundan emindim –bunu biliyordum– ama *burada* da değildi işte.

Ben geri döndüğümde Jamie de yeni uyanmış, kollarını üzerindeki ağacın dallarına uzatarak geriniyordu.

“Bok gibi hissediyorum,” dedi.

Stella da esniyordu. “Öyle görünüyorsun zaten.”

“Ee, kahvaltıda ne var?” diye sordu sonra Jamie.

Stella bu soru karşısında gözlerini devirdi. “Canım ya.”

“Mide özsuyum, mide çeperimi sindirmek üzere,” dedi Jamie. Stella iğrenmiş gibi görünüyordu. “Midem kendisini yemeye başladı artık. Ayrıca hayatımda bu kadar yorgun uyandığımı hatırlamıyorum, her yerim ağrıyor.”

Stella dirsekleri üzerinde doğruldu. “Belki etrafta hindistan cevizi falan bulabiliriz.”

“Hindistan cevizi aramaya vaktimiz yok,” dedim ben de. “Adadan ayrılmamız lazım.”

Stella da benimle aynı fikirde gibi görünüyordu. “Kells'in ofisinden birkaç dosya aldım ama ne olduklarına doğru düzgün bakma şansım olmadı. Geri dönebiliriz, sonuçta onun da buraya gelip giderken kullandığı bir yol olmalı. Belki de onu bulabiliriz.”

“Sonra peki?” diye sordu Jamie.

“No Name Adası'nda bir otel var,” dedim ben de. “Eğer dönebilirsek belki bir telefon bulup...”

Ama düşündüğüm şeyin sonunu getirmeye çalışırken ben de sustum. Kimi arayacaktık ki?

Ne demeye çalıştığımı anlayan Jamie de ekledi: “Ne diyeceğiz?”

“Kells Phoebe ve Taradan söz etmişti...” Ben onu öldürmeden önce. “Onları ben öldürmüşüm gibi görünecekmiş.”

“İyi de Jude öldürdü,” dedi Stella.

“Hem de gözümüzün önünde,” diye ekledi Jamie de.

“Dr. Kells, o da nefis-i müdafaaydı,” dedi Stella sonra. “Biz de seni destekleriz.”

Bense derin bir nefes alıp kafamı toplamaya çalışıyordum. “Bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Hepsi çoktan dosyama işlendi bile. Kimseye,” annemle babama bile, “güvenemeyiz.”

Kardeşlerime bile.

“Ölmeden önce bunu birine söylemiş, dosyamı göstermişse, içindekilere bağlı olarak insanlar deli olduğumuzu ve bizimle onun ilgilendiğini; deli ve kayıp ya da deli ve ölü olduğumuzu düşünebilirler. Ama şurası bir gerçek ki insanlar,” ailem, “bizim” benim, “deli olduğumuzu düşünecek.”

“Ve tehlikeli,” dedi Jamie kanlı önlüğümü uzun uzun süzerek.

“Ve tehlikeli.” Gerçekten üstümü değiştirmem gerekiyordu.

“Tamam o zaman,” dedi Stella. “Bizi buradan kurtarması için tanıdık birilerini aramıyoruz. Ama feribot var? Ona ne diyorsunuz?”

Bunu duyunca kendi üstüme baktım. “Sanki biraz...”

“Şüpheli görünüyoruz,” diye tamamladı Jamie.

“Aynen öyle.”

“Noahdan bir şeyler giyemez misin?” diye sordu sonra Stella.

“Ben... onun eşyalarına bakmadım henüz.”

Jamie ve Stella son derece sessizdi. Sonra “İşte,” dedi Jamie çantasına uzanarak. Üzerinde beyaz harflerle baş aşağı şekilde BENZETME yazan siyah bir tişört ve oldukça bol bir şort çıkarmış bana uzatıyordu.

Stella ise kaşlarını çatmıştı. “Anlamadım.”

“Kapanmış benzetme,” dedi Jamie de.

“Kapalı olmasın o?”

“Ay amma detaycısın. Tanrım.” Ve giyinebilmem için uzaklaştı.

Kıyafetlerimi çıkarıp ayağımın altında ıslak kumlarla suya dalarken okyanus havası da tüylerimi diken diken etmişti. Sığ olsa da dibini göremediğiniz su, okyanustan çok bir gölü andırıyordu. Kollarımı ve bacaklarımı durularken o üşüme hissinden kurtulmuş, kendimi birdenbire, Dr. Kells’in kanının sıcaklığını hatırlayıp ürperirken bulmuştum. Ama yine de bu, aynı anda hem midemin bulandığı hem de oldukça neşeli hissettiğim gerçeğini değiştirmiyordu.

“Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır, *hayır!*”

Stella’ydı bu. Jamie’nin şortunu alelacele giydikten sonra neler olduğunu görmek için ben de yanına koştum. Jamie de o da suya doğru bakıyorlardı.

Hayır. Suya değil. No Name Adası’ndan göğе doğru yükselen o yoğun dumana.

Sonra üçümüz de aklımızda aynı düşünceyle birbirimize baktık.

“Pekâlâ. Haydi bir oylama yapalım,” dedi Jamie. “Jude, yanlış anlaşılmış iyi bir çocuk mu yoksa gizli emelleri olan kötü bir çocuk mu? Benim oyum kötüden yana.”

“Kötü,” dedi Stella da.

Bense duraksadım. “Kararsızım,” dedim sonra. “Sizce bunu yapan o mu?”

“Nasıl bir soru bu ya? Tabii ki o.”

“Oradan çıkmamız için bize yardım etti ama.”

“Evet ama...”

“Noah’nın hayatta olduğunu da söyledi.” Gerçi Noah’nın beni bekliyor olacağını da söylemişti ama öyle bir şey yoktu. Sonra başımı sallayarak bu düşünceden kurtulmaya çalıştım. Jude’un doğruyu söylediğine inanmam gerekiyordu. Onu affetmiş falan değildim, alakası bile yoktu hatta. Sonra bileklerime, Jude’un zorla yaptırdığı kesiklere baktım. Noah iyileştirmiş olsa bile izleri tamamen

silinmemiști. Yani hayır, Jude’u bana ve Joseph’e yaptıkları için asla affetmeyecektim ama şu anda ona inanmam gerekiyordu çünkü Noah’nın hayatta olduğuna inanmak zorundaydım.

“Hey,” dedi o sırada Jamie son derece yumuşak bir sesle.

Ama Stella onu duymazdan gelmişti. “Şu anda onun *ne* olduğunun bir önemi yok. Kells’in nasıl yaptığını öğrenmek için geri dönemiyorsak buradan nasıl kurtulacağız, esas onu düşünmemiz lazım.”

“Hey!” dedi Jamie bu kez Stella’nın dikkatini çekebilmek için parmaklarını onun gözleri önünde şaklatarak. Okyanusu gösteriyordu. “Tekne mi o?”

Bunun üzerine ben de elimi gözlerime siper ederek onun baktığı yöne bakmaya başladım.

“Bu çok iyi oldu,” dedim.

“Bence biraz fazla iyi,” dedi Jamie de. “Ya bizi alması için birilerini gönderdilerse? Horizons çalışanlarından falan mesela?”

“Danışmanlardan biri mi?” diye sordu Stella. “Sanmam. Polis olmasın?”

“Bizi bundan daha kötü bir yere götürebilirler mi ki?” dedim ben de.

Jamie bunu duyunca bir an durup düşünür gibi yaptı. “Ee, hapse götürebilirler mi mesela?”

Ben de ona dönüp ters ters baktım. “Hapis bundan kötü mü yani?”

Jamie omuz silkiyordu. “Ben öğrenmemeyi tercih ederim, planlarım var benim.”

O sırada Stella da gözlerini elleriyle siper etmiş suya bakıyordu. “Balıkçı teknesi bence.” Düşünür gibi dudaklarını ısırды sonra. “Bizi No Name Key’e ya da Marathon’a götürmesini rica edebiliriz ama sonra?”

“Otostop çekeriz?” dememle Jamie’nin bana deliymişim gibi bakması bir olmuştu. “Öf, ne bileyim! Her gün bir yerden kaçmıyorum ya.”

Sonra Stella bize döndü. “Birimizin tekneye dek yüzmesi gerekecek. Gönüllü olan var mı?”

Jamie bu öneriyi başını sallayarak reddetti. “Ben yokum. Birincisi, köpekbalıkları var; ikincisi, köpekbalıkları var.”

Ama Stella çoktan fermuarını açıp pantolonunu indirmişti bile. “Bir zamanlar yüzme takımındaydım ben.”

“Yine de tek başına gitmemelisin ama,” dedim sonra.

“Niye? Balıkçı psikopatın teki çıkar diye mi korkuyorsun?”

“Herkes biraz delidir. Sadece bazıları, bunu diğerlerinden daha iyi saklar.” Stella’ya eşlik etmeyi önermeden önce, gülümsemekte olan Jamie’ye bakmıştım. Dürüst olmam gerekirse, hepimizin birlikte gitmesi gerektiğini düşünüyordum. Ayrılma fikrine pek sıcak baktığım söylenemezdi.

Fakat Stella teklifimi geri çevirdi. “Sen gerekenden bile fazlasını yaptın. Bir şey olmaz, merak etme. Sen Jamie’yle ağaçların arasında saklanmaya devam et, tamam mı?” Ve bize el sallayarak suya daldı. Uzaklaşırken ise bağıırıyordu. “Hemen döneceğim!”

14

“Keşke bunu söylemeseydi,” dedi Jamie.

“Neyi?”

“Hemen döneceğim!” Şimdi kesinlikle hemen dönmeyeceğinden emin olabiliriz.”

“Ne diyorsun ya?”

“Ee, kurallar böyle.” Jamie, magrovların arasından tekneye yaklaşan Stella’yı seyrediyordu.

“Epey hızlı,” dedim.

“Ama arkasında devasa bir köpekbalığı yüzgeci belirmesi an meselesi.”

“Öyle demesene!” Koluna pek de hafif sayılamayacak bir yumruk attım. “Göt herif.”

Jamie, bunun ardından bir süre sessiz kaldı ve sonra da koluma vurdu.

“Ah.”

“Sivrisinek vardı da.”

“Yoktu.”

“Hey, bak.” Biz konuşurken tekne epey yakınımıza gelmiş; motorun sesi, düzgünce sohbet edebilmemizi imkânsız hale ge-

tirmeye başlamıştı. Direksiyonun ya da dümenin ya da pruvanın ya da her neyse onun arkasında kır saçlı, yaşlıca bir adam vardı. Saçları omuz hizasını epeyce geçmiş, boynundaki deri kolyeye de ne olduklarını anlayamadığım hayvanların dişlerini geçirmiş bir adam. Sonra bu yaşlı adam, teknesini tahmin ettiğimden de fazla yanaştıınca Stella suya atlayıp bize yaklaşmaya başladı. Arkasından da üstlerinde polo tişörtleri ve haki renkli şortlar olan iki çocuk geliyordu. Ayrıca bir tanesi plastik bir siperlik takmış olan çocukların ikisinin de gözü, açık açık Stella'nın kışındaydı.

"Arkadaşların varmış," dedi Kır Saçlı bizi görünce.

"Evet," diye karşılık verdi Jamie de. "Arkadaşlar, sorun olur mu?"

"Bize yapılan eşek şakasını anlattım," dedi Stella o sırada rahat bir tavırla. "Wayne ve Deborah'nın gece yaptığımız kampın ardından tüm eşyalarımızı alıp kaçtığını yani."

Ah, şimdi anladım. "Şerefsizler," dedim ben de. "*Acayip* sinirliyim."

"Yalnız artık, ee, gidebilir miyiz?" dedi sonra siperlikli çocuk. "Kaç saatimiz kaldı, teknede yani, altı mı?"

"Sabret biraz," dedi Kır Saçlı ona. "Onları ana karaya bırakınca sizinle yine açılırız."

"İyi de biz sadece yarına kadar buradayız," diye sızlandı çocuk son derece sıkkın bir tavırla. "Yeniden oraya dönmeye vaktimiz yok ki."

"Paranızı iade ederim o zaman," dedi Kır Saçlı kızarak. Bu haber, siperlikliyi sevindirmişe benziyordu. "Bir şeyler içmek ister misiniz çocuklar?"

Tanrım, hem de nasıl. Hemen başımı sallamıştım. Jamie de aynı şeyi yapıyordu. Sonra Kır Saçlı, ona benden biraz daha uzun bir süre baktı ve sordu. "Yirmi bir yaşında değilsiniz siz, değil mi?"

İkimiz de bu soruya omuz silkerek yanıt verdik.

“Eh, elimde biradan başka bir şey yok. Kimseye söylemeyin o yüzden.”

Gülümsedim. “Sır olarak kalacağına emin olabilirsiniz.”

Bunun üzerine Kır Saçlı, elime sıcaktan üstü buharlanmış bir bira kutusu tutuşturdu. Ben de susuzluktan öldüğüm için kutuyu açıp kana kana içtim ve boğulacak gibi oldum. Kim bunu gerçekten *isteyerek* içebilirdi ki? Sonra Stella’ya döndüm. Yüzümde tuhaf bir ifade belirmiş olacak ki Stella bana sırtıyordu.

No Name Key’e varmamız yalnızca yirmi dakika kadar sürmüştü. Jamie, şaşırtıcı bir şekilde gerçek adı Leonard olan Kır Saçlı’yla konuşurken diğer adamlar da Stella ve benimle sohbet etmeye çalışıyordu. Ama Stella gerçekten de arkadaş canlısı bir tavır takınabilmiş olmasına rağmen ben o noktaya gelememiştim.

Sonra tekne küçük bir iskeleye yanaştı ve Kır Saçlı Leonard da bizimle beraber indi. Stella pantolonunu ve tişörtünü giyerken ben de kendi üstümdeki kumaşlara bakma ihtiyacı hissettim. Jamie’nin kıyafetleri şimdilik idare etse de uzun süre böyle kalamazdım. Üstüm başım kumlu ve ıslaktı. Ayrıca kesinlikle duş almam gerekiyordu; gerçek bir duş.

“Buralarda yemek yiyebileceğimiz bir yer var mı?” diye sordum.

“No Name Pub,” dedi Kır Saçlı Leonard ileride palmye ağaçlarının arasından görünen parlak sarı binayı işaret ederek. Önünde de oldukça eski görünen bir tabela göze çarpıyordu. “Saat on birde açıyorlar. Ada karidesiyle yaptıkları pizzaları da şahanedir.”

“Peki ATM var mı?” dedi Stella sonra.

Ama Kır Saçlı Leonard buna gülmüştü. “Barın elektriği jeneratörle sağlanıyor. Adada hiç şebeke yok çünkü adalılar istemiyorlar.”

Harika.

“Yanınızda hiç nakit yok mu?”

Stella bu soruya başını sallayarak yanıt verdi. “Eşyalarımızın yanında duruyordu.”

“Yani arkadaşlarınızla beraber o da gitti.”

“Aynen öyle,” dedi Jamie de.

“Dostlar böyleyken kimin düşmana ihtiyacı olur ki?” Kır Saçlı Leonard bunun ardından, o ana kadar orada olduğunu bile fark etmediğim, iskelenin diğer ucunda duran kadına seslendi. “Pizzalar benden Charlotte.”

“Olmaz,” dedim hemen. “Böyle bir şeyi...”

“Önemli değil.” Leonard sırtınca birkaç dişinin eksik olduğunu fark etmiştim.

“Yeniden denize dönsek artık diyorum,” dedi sonra siperlikli. Diğeri ise hâlâ Stella’yı kesiyordu. İğrenç herif.

“Sakin ol şampiyon,” dedi Leonard da. Ardından bana döndü. “Gerisini halledebilir misiniz?”

Edebileceğimizi söyleyip teşekkür etmemizin ardından o işe yaramaz, orta yaşlı teknesini de alıp ava dönmek üzere yola koyulmuş; benimse midem guruldamıştı.

“Saat kaç?” diye sordu Jamie.

Yanıtlamak için, Noah’nın çantasının ön gözüne sakladığım Rolex’i çıkardım. “On buçuk.”

“En azından gerçek bir şehre gittiğimizde bunu rehin bırakıp para alabiliriz,” dedi Stella da.

Ama Jamie aynı fikirde değildi. “Rehincilere gidemeyiz, kredi kartı ya da ATM de kullanamayız. Başka bir alternatif bulmamız gerekecek ama onu da içeride düşünüyoruz.”

Barın açılmasını beklerken üçümüz de resmen dakikaları sayıyorduk. Midem ise açlıktan delirmek üzereydi. Nihayet saat on bir olduğunda kelimenin tam anlamıyla içeri daldım ve her tarafın dolarla kaplı olduğunu gördüm. Tavandan sarkıyor, duvarları kaplıyor, masalar dışındaki her yerde göze çarpıyorlardı. Sonra iskeledeki kadın, bize arka taraflarda bir masa gösterdi.

“Ne istersiniz?” Üçümüze de birer menü uzatmıştı. “İçecek bir şey alır mısınız?”

“Su,” dedik Jamie ile aynı anda. Bira ağzımın tadını mahvetmişti. Stella da su isteyince kadın, siparişlerimizi getirmek üzere ortadan kayboldu.

Sonra Jamie menüyü incelemeye başladı. “Açlıktan ölüyorum. Her şeyi yiyebilirim.”

“Al benden de o kadar,” dedi Stella da. “Şu ada karidesli olandan mı söylesek?”

“Treif,¹” dedi Jamie başını dahi kaldırmadan.

Stella da kaşlarını kaldırmış şaşkın şaşkın ona bakıyordu. “Gesundheit?²”

“Koşer değil demek istiyorum yani. Karides olmaz.”

“Ha,” dedi Stella da. “Hawaii pizzası olsun o zaman?”

Ama Jamie, yine aynı tepkiyi vermişti. “I-ıh. Domuz eti var.”

“Salam?”

“Aynı şey.”

“Seninle bir şey seçmek imkânsız.”

“Vejetaryen ya da sadece peynirli. Ben ancak bunları yiyebilirim.”

O sırada kadın geri dönmüş, biz de ekstra peynirli iki pizza sipariş etmiştik. Sonra Jamie sordu. “Buradan taksi falan çağırabilir miyiz?”

Kadın bu soruyu duyup da bir kahkaha patlatınca cevabın olumsuz olduğunu tahmin edebilmiştik.

“Geldiğiniz şekilde dönemez misiniz?”

“Pek mümkün değil,” diye mırıldandı Jamie.

“Nasıl geldiniz ki?”

1 Yahudilikte koşer, yani helal olmayan yiyeceklere verilen isim. (ç.n.)

2 (Alm.) Çok yaşa. Treif kelimesinin kulağa Almanca gibi geliyor olmasından yola çıkılarak yapılan bir espri. (ç.n.)

“Biz... arkadaşlarımızla geldik. Bir... tekneyle. Sonra da adaya...” Jamie resmen can çekiyordu.

“Yıldızlar altında kamp yapmaya gittik,” dedi Stella hemen. Bu konuda epey iyi olduğunu görebiliyor ve bu durum işimize yarayacağı için seviniyordum.

Sonra Charlotte, kalemini kulağının arkasına yerleştirdi. “Çok romantik.”

“Öyle olacaktı,” dedim. “Ama sonra gecenin bir yarısı eşyalarımızı da alıp gitmişler.”

“Eşek şakası işte,” dedi Stella da.

“Ne şaka ama.” Charlotte onaylamaz bir tavırla başını sallıyordu. “Telefonum var. Ailelerinizi arayıp sizi almalarını isteyebilir ve onlar gelene dek de burada bekleyebilirsiniz. Arada içeceğiniz sodalar da benden.”

“Sorun da bu ya... biz buralı değiliz,” dedi Stella sonra.

“Nerelisiniz?”

“New York.” Bu kez cevap veren Jamie olmuştu. Ben de tek kaşımı kaldırarak ona döndüm. Bu ne demekti ki şimdi?

“Oo, evden epey uzaktaymısınız.”

Sen bir de bize sor.

Charlotte yanımdan ayrılırken ben de siparişlerimizin geciktiği her saniye, birbirimizi yeme ihtimalimizin arttığını düşünüyordum. Nihayet pizzalar gelince üçümüz de yumulduk; elimdeki dilim resmen kaynar denebilecek sıcaklıktaydı ama o kadar acıkmıştım ki umursamadım. En son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlayamıyordum. Hatta Horizons’ta yemek yediğime dair en ufak bir anı bile yoktu beynimde ve ben bunun ilaçlardan mı yoksa *gerçekten de* hiçbir şey yememiş olmamdan mı kaynaklandığını anlayamıyordum.

Sonra Jamie’nin, iki eline de birer dilim aldığını ve onlara baktığını fark ettim. “İkisini de aynı anda yutmak istiyorum.”

Stella bunu duyunca pizzasını üfleme ara vermişti. “Düşündüğün gibi olmaz o.”

Bense üfleme zahmetine bile girmiyordum. Isırdığım lokmanın dilimi ve boğazımı yakıyor olması umurumda bile değildi ama öğürmüştüm.

“Mara?” Stella endişeli görünüyordu.

“İyiym,” dedim toparlandıktan sonra. Ama pizzanın ağzımda bıraktığı tat beton gibiydi. “Ben... ben tat alamıyorum galiba? Yani tadı bir garip geliyor? Sizce de öyle mi?”

Karşımda boş boş bana bakan iki çift göz, cevabın hayır olduğunun göstergesiydi.

“Tadı tuhaf gelmiyor mu?”

İkisi de başlarını iki yana salladılar.

“Yine de yemeye çalışmalısın,” dedi sonra Stella nazikçe.

“Evet, epey kötü görünüyorsun,” diye ekledi Jamie de ama o hiç nazik değildi.

Sonra Stella şefkatli gözlerle devam etti. “Çok şey yaşadın. Muhtemelen bizden de fazla.”

Jamie, bir sağ elindekinden bir de sol elindekinden lokma alıyordu. “Ben hikâyeni duyana kadar fikrimi belirtmeyeceğim.”

Sanırım artık bunu duymalarının vakti gelmişti.

Omzumun üzerinden bakarak bardaki diğer insanları kolaçan edince bel çantası takmış bir kadınla golf tişörtü girmiş kocasını gördüm. Barda oturan, Hawaiî gömleği giymiş pala bıyıklı adamsa anormal bir ilgiyle balıkçılık kanalını seyrediyordu. Bizi dinleyen kimse yok gibiydi yani ama zaten dinleseler bile, akli başında hiç kimse birazdan söyleyeceklerime inanmazdı.

15

Jamie ile Stella'ya Ouija tahtasından akıl hastanesine, Rachel'dan Jude'a ve Claire'e kadar her şeyi anlattım. Mabel'in şerefsiz sahibini, Morales'i. Ben konuştukça Jamie'nin kaşları daha da çatılıyordu.

Sonra Noah'yı ve neden ölmüş olamayacağını da anlattım.

"Çünkü iyileştirebiliyor," dedi Jamie.

"Kendini mi yoksa başka insanları mı?" diye sordu Stella da.

"Her ikisi de." Onlara Joseph'ten, Jude'un onu kaçırdığı ve Noah'nın kurtardığından; sonra vurulup Noah sayesinde kurtulan babamdan söz ettim. "Sevgin onu tüketecek" saçmalığından bahsetmemiştim ama. Şu anki durumumuza bir faydası dokunmazdı. Üstelik, bunun biraz fazla özel olduğunu düşünüyordum.

"Ama mesela biri kafasına sıkırsa, ondan da yırtamaz, değil mi?" diye sordu Jamie sonra.

Stella onu hemen dürttü. "*Jamie.*"

"Düşüncesizlik etmeye çalışmıyorum..."

"Hiç çalışmıyorsun gerçekten," dedim.

"Ben sadece..."

Kollarımı masaya koyarak onlara doğru uzandım. “Ne söylemeye çalıştığını biliyorum, inan bana. Ama *bilmediğimiz* o kadar çok şey var ki henüz onun,” o kelimeyi söylemek istemiyordum, “Horizons’ın çöktüğüne dair herhangi bir kanıt gördünüz mü ki hiç?”

İkisi de buna başlarını iki yana sallayarak yanıt vermişti.

“Ama yangını gördük,” dedi Jamie sonra.

Bense dişlerimi sıkıyordum. “Ama Noah o sırada orada değildi.”

“Nerede o zaman?”

Benim öğrenmek istediğim de buydu.

Sonra Stella, kendi dramını anlattı. Bir zamanlar başarılı bir jimnastikçi ve yüzücüydü. Sonra ergenliğe girip kalçaları ve göğüsleri büyümeye başlamış; on altı yaşına gelince de yemek yemeyi bırakmıştı. Psikologlarına göre bunun sebebi, annesi ve koçuydu ama onlar, seslerden habersizdi.

Stella’ya bunlar, başka insanların düşünceleri gibi geliyordu ama tabii ki bu imkânsızdı. Ardından giderek paniklemeye başladıkça sesler de artmış; geceleri uykusuz kalmasına, gün içinde ise dikkatini toplayamamasına neden olmaya başlamışlardı. Ne yüzebiliyor ne antrenman yapabiliyor ne de yemek yiyebiliyordu. Sonrasında ne kadar uzun süre yemek yemezse seslerin de o kadar azaldığını fark etmiş; sonunda da kırk kiloya kadar inmişti. Babasının, (Stella’nın yalnızca “yediklerine dikkat ettiğini” söyleyen) annesini es geçip nihayet onu birinden yardım almaya zorlaması da bundan sonra oluyordu. Sonrasında Stella yardım almış; aylar süren terapi ve rehabilitasyonda geçirilen uzun sürelerin ardından doktorları nihayet ona yardımcı olabilecek mucizevi bir ilaçta karar kılmış fakat o da FDA tarafından birdenbire geri çekilince Stella’nın durumu yeniden ve hızla kötüleşmeye başlamıştı. Neyse ki Dr. Kells, tam vaktinde ailesiyle iletişime geçmiş.

“Ne şanslıyım ama.” Stella pizzasından bir lokma aldı. “Ama sizde de bir şeyler olduğunu programa katıldığınız anda anlamıştım. Grup terapilerinde bir araya geldiğimizde mesela, diğer herkesi duymama rağmen sizi duyamıyordum. Ama ilaçların da kafamı karıştırdığı bir dönemdi o. Çoğunlukla seslerin çoğunu bastırıyorlardı ama endişelendiğimde ya da gerildiğimde, durum daha da kötüleşiyordu.”

“Ya da kızdığında?” diye sordu Jamie.

“Sana böyle mi oluyor?” diye sordum ben de ona dönerek.

Ama Jamie omuz silkip gözlerini kaçırdı. “Okuldan atılıp da Delişehir’e postalanmadan önce, zaman zaman insanlara bir şey yapmalarını söylediğimde yaptıklarını fark etmiştim. Ama yani ‘Abi rica etsem bana Maserati’nin anahtarlarını verir misin?’ gibi değil. Daha çok ‘Söyle şu sırrı,’ ya da ‘Beni şuraya götür,’ gibi. Ama *rastgele* oluyor gibi geliyordu, üstelik öyle abuk sabuk şeyler de değildi yaptırdıklarım. Yani tesadüf de olabilirdi ama pek de öyle *gelmiyordu*. Zaman zaman bunun gerçek olduğunu hissediyordum.” Göz göze gelince Anna’yı kastettiğini anlamıştım.

Jamie’ye dördüncü sınıftan beri kötü davranan, eski sınıf arkadaşımız Anna, Jamie ona aracıyla uçurumdan yuvarlanmasını söyledikten sonra sarhoş bir halde bariyerlerden aşağı uçmuştu.

“Ve böyle düşündüğüm için de deli olduğumu,” dedi Jamie sonra.

Bunu duyunca ona döndüm. “Hepimiz öyleyiz.”

“Hepimiz nasılız?” diye sordu Stella da.

Ama Jamie anlamıştı. “Hepimizde aynı sorun var, şu gen meselesi, G1821 ya da her neyse, onun yarattığı semptomlar deli gibi görünmemize neden oluyor.”

Ya da bizi *gerçekten* deli ediyor da olabilirlerdi tabii. Aynadaki yansımamı düşünüyordum, benimle nasıl konuştuğunu.

“Bu da kimsenin o geni keşfedememiş olmasını açıklar,” dedi Jamie dikkatimi yeniden konuya çekerek. “Halüsinasyonlar, sanrılar gören, kendini bilerek aç bırakan ya da kendine zarar veren birinin durumuna getirilebilecek en net açıklama bir akıl hastalığı oluyor elbette. Tuhaf bir genetik mutasyon değil.”

“Mutasyon mu?” dedim. “Mutant mı olduk bir de?”

Jamie sırtıyordu. “Marvel’a söyleme sakın, dava falan açmaya kalkarlar şimdi. Ama dinle. Bu genler öyle birkaç insanda birdenbire beliren şeyler değil, öyle yürümüyor bu iş. Yüzyıllar boyunca hep değişiyorlar. İndirgeniyor, başkalaşıyor...”

“Evrimleşiyorlar,” dedim.

“Aynen öyle. O yüzden sahip olduğumuz bu şey, her neyse yani, ona evrilmiş olmamız gerek.”

“Süpermen ya da Örümcek Adam,” dedim sessizce.

Stella ise bir Jamie’ye bir bana bakıp duruyordu. “Açıklamayı düşünen var mı?”

Ağabeyimle yaptığımız konuşmayı geçiriyordum aklımdan. Gerçeği anlamadan bana yardım etmesi için sahte bir Horizons ödevi uydurup sorunlarımı kurgu haline getirmem gerektiğini söylediğim konuşmayı.

“O halde bir süper kahraman ya da kötü karakter olabilir,” demişti Daniel. “Peki, bir Peter Parker mı yoksa Clark Kent durumu mu?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani Süpermen gibi bununla mı doğmuş yoksa Örümcek Adam gibi sonradan mı edinmiş?”

O zaman bu sorunun cevabını bilmiyordum ama şimdi bu durum değişmişti. “Örümcek Adam, yeteneğini radyoaktif bir örümceğin kendisini ısırması sonucunda kazanmıştı,” dedim. “Süpermen ise öyle doğdu.”

“Çünkü o gerçekte Kal-El, bir uzaylı,” dedi Jamie de.

Ben Süpermen’dim, tıpkı düşündüğüm gibi.

Ama Noah'ya Daniel'in teorisini anlattığımda, o bunu sonradan edinmiş olmamız gerektiğine kanaat getirmişti.

"Birinin ölmesini kaç kez diledin, Mara? Otobanda önüne çıkan birilerinin falan?"

"Ben muhtemelen birçok defa, birçok insanın ölmesini dilemişimdir," dedim sonra ve Noah'nın sözlerini tekrar ettim.

"Herkes yapıyor bunu," dedi Stella da beni teselli etmek için.

"Noah'nın ailesi de, onu doktora aşırıya falan götürdüklerinde, normalden çok daha hızlı iyileştiğini fark ederdi, değil mi? Öyleyse neden her şey *şimdi* olmaya başlıyor, yani madem doğuştan beri var?"

Jamie bunu duyunca elini masaya vurdu. *"Tetikleyen* bir şey olmalı. Kanser gibi mesela. Genetik bir tarama yaparak risk altında olup olmadığını görebilirler çünkü bunun belli işaretleri var ama bu riski taşıyor olman da..."

"Muhakkak kanser olacağın anlamına gelmez," diye tamamladım yapbozun eksik parçasını bulmuş gibi.

"Aynen öyle. Sadece diğerlerinden daha fazla risk taşıdığın anlamına gelir ve bu risk faktörlerinin, hem biyolojik hem de çevresel olduğu anlamına."

"Ya da kimyasal," dedim annemin sözlerini hatırlayarak.

"Çok fazla şey yaşadın, bunları anlayamadığımızı biliyorum. Ve senin de şunu bilmeni istiyorum ki," etrafına bakınmıştı, *"bu sen değilsin. Kimyasallarla, davranışlarla, hatta kalıtımla ilgili bir şey bile olabilir."*

Zihnimin dehlizlerinden bir görüntü yükselmişti. Bir resim. Siyah. Beyaz. Flu. "Ne?" dedim hemen.

"Yaşadıkların. Tüm bu olanlar. Hiçbiri senin hatan değil. TSSB ve yaşadıkların... yaşadıkların," demişti, "akıl hastalığı" tabirinden özellikle uzak durarak, *"biyolojik ve genetik faktörlerden kaynaklanıyor olabilir."*

"Öyleyse tetikleyen ne?" diye sordum.

Stella da bana döndü. “Kaç yaşındasın?”

“On yedi.”

“Jamie?”

“On altı.”

“Ben de on yedi yaşımıydım,” dedi Stella yeniden bana bakarak, “ama birkaç ay içinde on sekiz olacağım. Kells’in o videoda söylediklerini hatırlıyor musun? Ergenlikten falan bahsediyordu, gençlerin beyninin nasıl geliştiğinden?”

“Aslında mantıklı, bunları tetikleyen şey yaş olabilir,” dedim. Stella o sesleri duymaya başladığında on altı yaşındaydı. Ouija tahtası olayını yaşadığımızda ben de öyle. Ve Rachel ile Claire, bundan altı ay sonra ölmüştü. “Mantıklı o halde, yani yetenekler konusunda aşama farklılıklarımız...”

“Çünkü biz de farklı *yaşlardayız*,” dedi Jamie. “Kafiye yaptım,” diye de ekledi gereksiz bir şekilde.

En azından bu kısmı açıklığa kavuşturmuştuk ama daha çok fazla şey vardı. Sonra Stella ve Jamie’ye, daha önce yaşamış olmamın mümkün olmadığı olaylara dair imgeler gördüğümünden bahsettim. “Bunun genetik hafıza olabileceğini düşünmüştüm,” dedim ve Noah’nın, atlantik üzerinde yaptığı uçuşlardan birinde bulunduğu, ikimizin de denediği halde okumayı başaramadığı o genetik hafızayla ilgili gibi görünen kitabı anlattım.

“Adı neydi?” diye sordu Jamie.

“*Genetik Biliminde Yeni Teoriler*, yazarı da... yok artık.”

“Bu... takma adı falan mı?”

“Armin Lenaurd,” dedim. “Lenaurd protokolü.” Bunu daha önce nerede duyduğumu hatırlamak için uğraşmama gerek yoktu. Liste hafızama kazınmıştı zaten. Tesisten kaçmadan hemen önce gördüğümüz liste.

J.L. yapay olarak dönüştürüldü, Lenaurd protokolü, erken uyarım.

“Kendimi öldürmek istiyorum,” dedim son derece sakın bir sesle. “Yani gerçekten ölmek istiyorum.”

“Ben bir şey kaçırdım galiba,” dedi Stella da.

“İsimlerimizin bulunduğu listeyi gördünüz, sorunlarımızın ne olduğunun yazıldığı listeyi.” İkisi de başlarını sallayarak onaylıyorlardı. “Eğer ‘J.L’ ve ‘C.L’ Jude ve Claire Lowe anlamına geliyorsa,” dedim, “onların başlarına gelenleri açıklayan ve bu son derece sıkıcı kitabın yazarı tarafından oluşturulan bir protokol var.”

“Yapay olarak dönüştürüldü,” dedi Jamie kendi kendine konuşur gibi. “Erken uyarım.’ Bu da ne demek ki? Doktorlar bizim sahip olduğumuz şeyin etkilerini normal insanlarda yaratmaya falan mı çalışıyormuş?”

“Jude’a normal demeye bin şahit lazım,” dedim.

“Belki de sebebi budur,” dedi Stella da.

“Neyin sebebi?”

“Jude’un böyle olmasının. Ama bir dakika, eğer bizde neyin yanlış olduğuyla ilgili yazılmış koca bir kitap varsa belki de bu durumu durdurabiliriz.” Sesi tizleşmişti. “Bir tedavisi olabilir. Kitapta yazıyor olabilir!” Bana döndü. “Mara, kitap nerede?”

“Daniel’a verdim.”

“Kime?”

“Ağabeyime.”

“Yani Daniel’ı bulursak kitabı da buluruz, o da tedaviyi...”

“Hey hey hey, biraz ağır ol bakalım kaplan,” diye sözünü kesti Jamie. “O kitapta bir çözüm *varsa* tabii ki bu *epey* şüpheli bir durum. Yani şu Leonard protokolü her neyse, Jude’un üzerinde kullanılmış, değil mi? Ve bana sorarsanız ortaya pek de iyi bir sonuç çıkmamış. Yani o kitaptaki şeyleri denemek istediğimizden emin miyiz ki? Sonuçta Kells, bizi ‘iyileştirmeye’, ‘kurtarmaya’ çalıştığından falan bahsedip duruyordu o yüzden bilemiyorum... onunla aynı tarafta olmak bana pek doğru görünmüyor.” Stella bir şey söyleyecek gibi

ağzını açtı ama Jamie ona fırsat vermedi. “Ayrıca şimdi *sorunumun* ne olduğunu da öğrendim ve bunu düzeltmek istediğimden emin değilim.” Duraksadı. “Deli gibi mi davranıyorum?”

Cevap verememiştik.

“Her neyse, tamam. İhtiyacımız olan şeyi o kitapta bulup bulamayacağımızı bilmenin yolu yok üstelik başka bir problemimiz daha var.”

“Jude mu?” diye sordum.

“Hayır, yani tabii, o da bir sorun da ben başka bir şeyden söz ediyorum.”

“Parasız ne halt edeceğimiz mi?”

“Hayır, başka. Bir dinleseniz,” dedi Jamie bıkkın bir tonla. “Kells tıbbi bir araştırmacıydı, oysa böyle bir tesisi işletmek için insanın epey paraya ihtiyacı olur. Kimden geliyordu bu paralar? Ayrıca bundan haberdar olan kaç kişi var? Yani bizden? Ve içlerinden herhangi biri, personelleri katledildiği ve araştırmaları çöpe gittiği için sinirlenir mi?” Devam ediyordu. “Ha bir de araştırma demişken kaç taşıyıcı var acaba? Yalnızca biz olamayız, demek ki dışarıda bir yerde başkaları da var; bizim gibi başka insanlar. Onları bulmaya çalışacak mıyız? Ya onlar bizi bulursa?”

“Bu saydıkların birden epey fazla ediyor yalnız,” dedi Stella.

Yani Jamie cevaplar almak, Stella iyileşmek istiyordu. Benim tek düşündüğümse Noah’yı bulmak ve onu benden alan her kimse, onu cezalandırmaktı.

Sonra Jamie dudaklarını ısırarak sordu: “Ee, nereden başlıyoruz?”

16

İlk önce hangi problemten başlayacağımız konusunda anlaşamamıştık. Bu yüzden de sorunlarımızın ortak noktasını tespit ederek başlamaya karar verdik: Horizons. Stella, Kells'in ofisinden aldığı dosyaları çıkarıp masaya koydu sonra:

Hiç duymadığımız birine ait, yedi sayfalık bir hasta kaydı.

Yirmi üç adet, boğazımızın iç kısmını ve vücudumuzdaki başka yerleri gösteren fotoğraf; saçlarımızdan, tükürüğümüzden ve çişimizden alınan örneklerle dair tablil sonuçları.

Gözlerimin karalandığı, benim tarafımdan çizilmiş, bana ait bir resim.

Ve sayılamayacak kadar çok sayfadan oluşan, Ira Ginsberg adındaki bir yeminli mali müşavir tarafından Horizons Grubu için hazırlanmış bir vergi beyannamesi. Adres ise New York'ta.

Elimizde bu kadar az şey olduğu için (ki Stella bu yüzden özür dileyip duruyordu) Jamie, paranın peşine düşmemizi önermiş, Stella ve ben de kabul etmiştik. Ama önce her birimizin ailelerini ziyaret etmemiz gerekecekti.

Öyle ya da böyle, esas problemimizin bir *parçası* olan ebeveynlerimizin, ne kadar büyük bir sorun teşkil edeceğini kestiremiyor-duk. Nerede olduğumuzu düşünüyorlar ya da başımızdan geçenler hakkında ne biliyorlardı acaba? Üçümüzün ailesi de Dr. Kells'e inanmış ve bizi onun ellerine teslim etmişti. Kötülüklerinden değil tabii, gerçeklerden bihaber olduklarından ama sonuçta bu da hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Öylece her birimiz kendi evlerimize gidip, size bir iyi bir de kötü haberim var deyip olanları anlatamazdık: *Merhaba anne, işkence gördüm ve üzerimde deneyler yapıldı ama merak etme çünkü işkencecilerim artık ölü. Ha, bu arada dipnot, onları da ben öldürdüm.* Stella ve Jamie'yi bilmem ama kendi deneyimlerimden öğrendiğim bir şey varsa, o da gerçeği söylememin kimsenin bana inanmamasından başka hiçbir işe yaramadığıydı.

Öte yandan Jamie, her birimizin ebeveynlerini, iyi olduğumuz konusunda, AMBER alarmı³ vermelerine engel olacak ve bu zamana kadar nerede, kiminle olduğumuzu düşündüklerini öğrenmemizi sağlayacak kadar ikna edebileceğinden epey emindi ("Emin ol-man yetiyor mu yani?"). Belki de onlarla görüşen Kells değil, bir başkasıydı. Konuyla başka bir Horizons çalışanı ilgilenmişti belki de (Stella bu fikre pek katılmıyordu gerçi). Ama ne olursa olsun, öğrenmek için onlarla konuşmamız gerekiyordu.

Ziyaret etmemiz gereken dördüncü bir ev daha vardı tabii. Fakat Stella ile Jamie'nin henüz bundan haberi yoktu. Bense Noah'nın

3 ABD'de, Amber adında bir çocuğun kayboluşundan sonra uygulamaya konulan, kayıp çocuk vakalarında halkın telefonlarına uyarı gitmesini sağlayan sistemin adı. (ç.n.)

ailesinin ne düşündüğünü bilmek zorundaydım. Bir cenaze yapıp yapılmadığını. Ama düşüncesi bile beni hasta etmeye yetiyordu.

No Name Pub'dan, aç karınlarımızı doyurmak dışında bir şey elde edemedik. Charlotte, barın sahibi, bize bir araç bulmaya çalışmış fakat o gün kimsenin Miami'ye gitmemesi nedeniyle çabaları boşa çıkmıştı. Sonra bize geceyi orada geçirebileceğimizi söyledi ama ertesi gün de bizi götürecek birilerinin olacağının garantisi yoktu ve hiçbirimiz beklemek istemiyorduk. O da bunun üzerine, ne kadar iyi biri olduğunu göstererek kıyafetlerimizi yıkamayı teklif etti ve bize, kocasıyla kendisine ait küçük bir turist dükkânını göstererek, giysilerimiz kuruyana dek oradaki I LOVE FLORIDA⁴ temalı beş altı tişörtten istediğimizi alıp giyinebileceğimizi söyledi. Jamie ile Stella'nın çantalarında ayakkabıları vardı fakat benim, çantam olmadığından böyle bir lüksüm yoktu. Ama Charlotte, kendine ait bir çift terliği bana vererek bu sorunu da çözmeyi başarmıştı. Yaşadığım onca şeyden sonra, insanların beni şaşırtmasının mümkün olmadığını düşünüyordum ama Charlotte bu konuda yanıldığımı ispatlamıştı.

Stella, zaten Jamie'nin yedek tişörtlerinden birini (üzerinde KLİŞEYİM yazan sarı tişörtü) giymiş olduğu için, tabiri caizse kendi zehrini seçmeye bırakılanlar Jamie ve ben olmuştuk. Sonra o, I ♥ FLORIDA yazan bir tişörte, ben de GÜNEŞİN EYALETİNE HOŞ GELDİNİZ yazana karar verdik. Pek fazla bir seçeneğimiz de yoktu zaten.

Ardından, üzerimi değiştirmeye gittiğim banyoda tişörtümü (ve ne şanslıyım ki uyumlu boxer'ımı!) giyerken bir ses duydum. "Geri zekâlı gibi görünüyorsun."

4 (İng.) Florida'yı seviyorum. (ç.n.)

Başımı kaldırıncı aynada gördüğüm yansımam oldukça komik görünüyordu.

“Evet. Ne yapalım. Senin de pek çekici görüldüğün söylenemez.”

Ve böylece üçümüz birden turistler gibi giyinmiş halde otobanda yürümeye başladık. Yanımızdan geçen her arabada üzerimize sular sıçırıyordu; yani epey sıkça. Sonra tam da kavurucu sıcaklık ve ağırlaşan havanın daha kötü olamayacağını düşündüğüm anda yağmur yağmaya başladı.

Gökyüzü açılmış ve anında sırlıklam olmuştu. Su o kadar sıcaktı ki sanki yağmur değil, bulutların teri iniyordu üstümüze. Yol kenarındaki yeteri kadar büyük olmayan ağacın altına sığınırken ise hepimizin yüzünde aynı sefil ifade vardı.

“Ayaklarıma kara sular indi,” dedi Jamie ayakkabılarını çıkarırken. Parmaklarının üstündeki deri çatlamış ve kanamaya başlamıştı. “Aranızda ateş yakmayı bilen var mı?”

Boş gözler.

“Yani ateş yakamıyoruz,” dedi. “Uçamıyoruz da. Güç alanı falan da yaratamıyoruz. Gelmiş geçmiş en boktan süper kahramanlar olabiliriz herhalde.”

Sırlıklam olan saçlarımı yüzümden çekip, “Hatalı önerme,” dedim. Ne kastettiğini biliyordum ama olsun. “Gerçi Stella pek de fena sayılmaz.”

Stella bunu duyunca bir kaşını kaldırmıştı. “Bunu senden duymak ne güzel.”

Ben de surat astım. “Üzdün beni ama.”

“Ama Jamie haklı,” dedi sonra Stella. “Üstelik yapamadığımız şeylerin listesi, bunlarla da sınırlı kalmıyor; kredi kartı kullanamıyoruz, ailemizi arayamıyoruz, araba kiralayamıyoruz.”

“Ama çalabiliriz,” dedi Jamie de.

Ve bunu duyduğumuz an ikimiz de ona döndük. “Yani öyle düz kontak yaparak falan değil, o işlerden anlamam. Ben sadece, yani birilerini, arabasını bize vermesi konusunda ikna edebilirim belki?”

“Ödünç olarak,” diye ekledim ben de.

Jamie büyük bir hevesle başını sallıyordu. “Ödünç olarak, aynen. Birini bulabilirsek şansımı deneyebilirim.”

“Ehliyetin var mı ki senin?” diye sordu Stella.

Jamie, şaşırmış gibi yaparak cevap vermeyi tercih etmişti. “Espri miydi bu, Stella? Vahim durumumuz espri anlayışının gelişmesini mi sağladı yoksa?”

“Aslında yaşınla ilgili bir soruydu bu. Ve görünüşünle tabii. Bebek gibi bir suratın var.”

Oysa durumumuz *gerçekten de* vahimdi. Arabamız, paramız, yiyeceğimiz ya da kuru bir kıyafetimiz yoktu. Saatler geçip de yağmur hâlâ saldırısına devam ederken biz de giderek daha ıslak, daha aç, daha üşümüş bir halde, başka bir şansımız olmadığından yürümeye devam ediyorduk. Ayağımdaki terliklerse beni öldürmek üzereydi.

Nihayet gün ışığı, yerini akşam karanlığına bırakmaya başlarken yağmur da dindi. Bulutların arkasına saklanan güneş etrafı pembe, turuncu ve kırmızıdan oluşan bir renk cümbüşüne buluyordu. Etrafı sık ağaçlar ve sarmaşıklarla çevrelenen yolda gerçekleştirdiğimiz yorgun argın yürüyüşe bitmek bilmez bir süre boyunca devam ettikten sonra nihayet, benzin istasyonu demeye bin şahit gerektiren bir yere gelmiştik. İstasyonda bulunan tek pompanın arkasında, bir tarafa eğrilmiş ufak bir ahşap bina vardı. Yanında da gölgele- rin arasına saklanmış küçük bir hurdalık. Ardından, kırılan tahta çitlerin üzerine yerleştirilmiş, tek gözlü oyuncak bebeği fark ettim.

O sırada Jamie de yanıma yaklaşmıştı. “Tam seri katil böl- gesi,” dedikten sonra da Stella ile beni iki yanına alıp kollarımıza girdi. “Güçlerimizi birleştirmeliyiz,” diye fısıldadı. “Korktuğumuzu kokumuzdan algılar bunlar.”

Ben de onun kadar gergin olmadığuma dair rol yapmayı çok isterdim ama...

Sonra, neşterimin hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için elimi boxer'ımın içine soktum; oradaydı. Ve parmaklarımın ucundaki bu sıcak metal, kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

Ardından hep birlikte içeri girdik. Beklendiği gibi oldukça loş olan ışıkta, metal kaplamalarla yapılmış barı ve orada oturan, iriyarı üç adamı fark etmiştik. İçlerinden siyah bir atlet giymiş olanın kelleşmekte olan alnında siyah bir güneş gözlüğü vardı. Bir başkası ise mümkün olacağını bile tahmin edemeyeceğiniz derecede uzun kolları olan pazen bir gömlek ve bir kovboy şapkasıyla arz-ı endam ediyordu. Sonuncu olan beyaz saçlı ve tütün lekelerine sahip beyaz sakallı adamınsa yalnızca bir gözü vardı.

O sırada elindeki kirli bezle bir bardak temizlemeye çalışan biri daha geldi.

"Kaybolmuş gibi görünüyorsunuz."

Ben, adama cevap verecek ilk kişinin Jamie olmasını beklerken Stella beni şaşırttı. Sahte dramımızı, kamp yerinde nasıl da terk edildiğimizi falan anlattıktan sonra da bir arabaya ihtiyacımız olduğunu söyledi. Oldukça etkilenmiştim. Jamie ise altına edecek gibi duruyordu.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu sonra Kovboy.

"Miami," dedi Stella da.

"Siz kuzeye gidiyorsunuz, ben güneye." Ve sanki söylediğinin açıklanmaya ihtiyacı varmış gibi, kollarıyla da iki zıt yönü göstermişti. Diğer adamlarsa sessizce oturmaya devam ediyordu.

Ardından Jamie de başını sallayıp boğazını temizledi. "Pekâlâ. Yine de teşekkür ederiz beyler. Vaktinizi aldık."

Ve moralimiz bozulmuş bir şekilde benzinciye, barı, seri katil toplantısını ya da her neyse onu terk ederek yeniden dışarı çıktık. Artık neredeyse gece oluyordu. Etrafımızda ve üzerimizde uçuşan

böceklerin vızıltısı havayı doldururken biz de yolda yürümeye devam ettik.

Sonra bir ses duyuldu. İstasyondan ayrılırken yerdeki çakıl taşlarını etrafa fırlatan bir kamyonun sesi. Bir süre sonra ise aynı araç yanımıza yanaştı.

“Halinize üzıldüm be,” dedi Kovboy. “Haydi atlayın.”

Aracın ön kısmına oturunca, bacaklarım nihayet rahatlayarak sızlamaya başlamışlardı. Ön koltuk kendisine teklif edildiğinde Jamie, başını belli belirsiz bir hareketle iki yana sallarken Stella da çoktan arkaya geçmiş olduğundan, bu şerefe ben nail oluyordum.

Ardından kovboyun bize büyük bir iyilik yaptığını düşünüp kibar olmaya çalışarak onunla sohbet etmeye karar verdim. “Nerelesiniz?” Adı öğrendiğimiz kadarıyla Bay Ernst’tü.

“Doğma büyüme Canton, Ohio’luyum. Ya siz?”

“New York,” dedik üçümüz de aynı anda, uydurduğumuz senaryoya sadık kalarak. Ve böylece adamın şüphelenme ihtimalini de ortadan kaldırmıştık.

“Arkadaşlarınız sizi öylece bırakıp gitti mi yani?” diye sordu o da. Duruma inanamıyor gibi başını sallıyordu.

Ama Stella, konuyu değiştirmeye karar vermişti. “Ee, sizin Keys’e gelme sebebiniz nedir?”

“Ah, bu ihtiyarı getirdim sadece,” dedi sırtıp ön panele vurarak. “İkimiz yollarda gezip duruyoruz işte.”

Fakat o, bu hareketi yapmak için öne eğildiğinde, belinde duran silahı fark etmiş ve kaskatı kesilmiştim.

Jamie de görmüştü, sonra ilgileniyormuş gibi yapıp sorular sormaya başladı. Bay Ernst de onun sorularını mutlulukla yanıtlayıp silahın modelini, markasını ve insanlar silahlardan konuşurken nelerden bahsediyorsa onları anlatıyordu. Ama ben onları din-

lemeyi bırakmıştım. İçimde tuhaf, kötü bir his vardı ve midemi bulandırıyordu.

“Yolda kiminle karşılaşacağın hiç belli olmaz,” dedi Bay Ernst sonra. “Dikkatli olmak lazım. İkinci Düzenleme⁵ olmasa ne yapardık bilmem.” Silahın kabzasını okşamış ve bana dönüp göz kırpmıştı.

Yol, sonsuzluğa uzanır gibi görünüyor; etrafımızdan geçen tek bir araç bile göremiyorduk. Sonra birden kamyonun yavaşladığını fark ettim.

Bu gelişme, Stella’nın dikkatinden de kaçmamıştı. O, kızaran gözlerini ovuştururken Jamie de başını okşuyordu. Onlar da endişeliydi.

“Neredeyiz?” diye sordu sonra Stella neşeyle.

“Hımm, Keys’in oldukça derinlerinde,” dedi Ernst de kaçamak bir şekilde. “Miami’ye varmamıza daha birkaç saat var.” O sırada, beş yüz metre kadar ileride bir dinlenme tesisi olduğunu söyleyen bir tabelanın yanından geçmiştik. “Başka bir tuvalet bulmamız epey uzun sürebilir,” dedi Bay Ernst. “Kilometrelerce başka bir şey göremeyiz, o yüzden durup hepimiz bir ihtiyaç giderelim diye düşündüm.”

Jamie bunu duyup da biraz fazla gürültülü bir şekilde derin nefes alınca ben de gözlerimi ona diktim.

“Benim gitmem lazım,” dedi Stella sonra.

“Benim de,” dedi Jamie.

“Haritanız var mı?” diye sordum ben de.

Ama Bay Ernst bunu duyunca kaşlarını kaldırmıştı. “Kızım sen daha portakalda vitaminden ben bu yollara düştüğümde. Bana lazım olan tek harita burada.” Kafasını gösteriyordu.

“Doğru tabii,” dedi Stella yeniden yola dönerek. Ama üçümüz de ters giden bir şeyler olduğunu hissedebiliyorduk.

5 Renkli şeker kaplı çikolatalardan çok miktarda yemeyi anlatan bir tabir. (ç.n.)

17

Bay Ernst, aracı dinlenme tesisi demeye bin şahit isteyen yerin otoparkına çekene dek havadan sudan konuşup durmuştu. Tesis olarak adlandırılan derme çatma yapı, paslı duvarlara sarılan otların arasına gizlenmiş bir şekilde yol kenarına atılmış gibiydi. Etrafında toprak bir açıklık göze çarpıyor; bizimkinden başka da herhangi bir araç görünmüyordu.

Bay Ernst kontağı kapadıktan sonra anahtarları cebine attı. “Ben bir tuvalete gideceğim, sen de geliyor musun?” Jamie’ye soruyordu.

O da tek kaşını kaldırıp Stella’ya döndü. “Evet...” Ne yalnız gitmek ne de Stella’yı yalnız bırakmak istiyordu anlaşılan.

Sonra Bay Ernst bana göz kırpıp, “Dikkat et kendine,” dedi ve binaya doğru yürümeye koyuldu.

Onun ardından Stella ile Jamie de araçtan inmiş, hatta Stella neredeyse koşar adımlarla ilerlemeye başlamıştı. Gerçekten çok tuvaleti vardı anlaşılan. Onun arkasından oyalanan Jamie’yi görünce haline üzüldüm ve ben de araçtan indim. Binaya yaklaşıırken duyduğum lağım kokuları, burnumun direğini kıracak cinstendi. Stella çoktan içeri girdiğinden onu kaçırmış olsam da Jamie’yi yakalamayı başarmıştım. Sonra ikimiz birlikte öylece dikilmeye

başladık. Bir zamanlar kadınlar tuvaletini gösteren mavi etiketli tabela kirden görünmez hale gelmiş; tuvaletin girişi ise sineklerle dolmuştu. Jamie, eliyle havayı savuşturarak kokudan kurtulmaya çalışır gibiydi. Erkekler tuvaleti bu tarafta bile değildi oysa.

“Büyük şanssızlık,” dedi sonra bana.

“Ne o?”

“Penisinin olmaması.”

“Tanrım, kesinlikle.”

“Oyalanıyoruz, farkındasın değil mi?”

“Evet.”

“Bilemiyorum, Mara. Bunu yapabileceğimden emin değilim. Öylece içeri girip kim olduğunu bilmediğimiz kamyoncumuzu işerken görmek istemiyorum. Bu işleri tuhaflştırabilir, o yüzden sanırım çalıların arasına işeyeceğim.”

“Ben burada dururken bile hepatit kapabileceğimi düşünüyorum.”

“Sen de otların arasına yapmak istersen kimse gelmesin diye nöbet tutabilirim, ne dersin?”

Burnumu ovuşturuyordum. “Sanırım içeri gireceğim. Stella için yani, kendini yalnız hissetmesin diye.”

“Sen benden daha erkek çıktın.” Jamie yumruğunu uzatmış, ben de karşılık verip çakmıştım. Sonra çakıl taşları üzerinde giderek azalan ayak sesleriyle birlikte gözden kayboldu.

Ben de bir iki saniye kendimi toparlayabilmek için bekledikten sonra nefesimi tutup kapıyı ayağımla açarak içeri daldım.

Durum beklediğim kadar kötü değil, berbattı. İçerideki birkaç kabinden birinin kapısı açıktı ve görünen klozet o kadar doluydu ki kusmamak için kendimi zor tutmuştum. Lavabonun arkasına asılan ayna ise hem pis hem de kırıktı. Muhtemelen bir zamanlar beyaz karolardan oluşan zeminde de kahverengi ve sarı tonları hariç hiçbir şey görünmüyordu.

Yok. Mümkün değildi.

Bu yüzden arkamı döndüm ama tam da o sırada, bir ses duydum.

Dönüp bakınca Stella'nın duvara yapıştığını, bedeninin de neredeyse tamamen, bir eliyle ağzını kapatan Bay Ernst tarafından gizlendiğini gördüm. Adam da onları gördüğümü fark edince silahını bana doğrulttu.

"Hemen çık," dedi sonra. "Yoksa sıradaki sen olursun."

Damarlarım kurşunla dolmuş gibiydi. Hiçbir yere gitmiyordum hatta Bay Ernst'i, boğazı kesilmiş ve ağzı kan içinde kalmış bir halde, ölü olarak yerde yataarken hayal etmeye bile başlamıştım.

"Bunu daha önce de yapmış," diye inledi Stella fırsat bulunca. "Bizi öldürecek." Sözcükler ağzından güçlkle çıkıyor, adamın neler düşündüğünü duyabiliyordu.

Sonra Bay Ernst başını iki yana sallayarak onu yalanladı. "Renkli oğlan kalsın. Hiç tipim değil."

Bir yanım, çakılı kalmış gibi oradan kımıldayamıyor; diğer bir yanımsa kovboyun boğazını parçalıyordu. Ama yalnızca zihnimde. Gerçekte olan hiçbir şey yoktu. Sonraki saniyeler boyunca onu öldürmenin yüzlerce farklı yolu geçti aklımdan fakat hiçbirini işe yaramıyordu.

Neyim vardı benim böyle? Aldığım ilaçların etkisi geçeli saatler oluyordu. Neden hâlâ hiçbir şey yapamıyordum?

Ve bir şey yapamazsam, Stella ile benim başıma neler gelecekti?

"Bırak onu," dedim sonra korkutucu bir sakinlikle. Bunun nereden geldiği hakkında benim de bir fikrim yoktu.

"Gitmezsen, ikinizi de vuracağım."

Bunun üzerine bir adım daha attım ve "Beni kışkandırıyor sun," dedim yine hem benim olan hem de olmayan o ürpertici sesle.

"Geri çekil."

Ama çekilmiyor, yaklaşmaya devam ediyordum. “Karşılaştı-
ğımızdan beri benimle ilgilendiğini düşünüyordum. Bu yüzden
önde oturmayı *ben* istedim.”

Ernst beni süzüyordu. “Sana da sıra gelecek.”

“Önce ben,” dedim sonra. “O benim yaptıklarımı yapamaz.”

Söylediğim sözler arasında işe yarayan ilk şey bu olmuştu an-
laşılan. Ernst, bir süre ikimize de baktıktan sonra nihayet Stella’dan
uzaklaşıp silahını bana doğrulttu.

“Sen,” dedi Stella’ya. “Geç şuraya da izle.”

Bunun ardından Stella lavaboya yaslanacak kadar eğilirken
benim ayaklarım da, komutlarıma ihtiyaç duymadan Bay Ernst’e
doğru gidiyordu.

“Bağırma,” dedi sonra kovboy. Ve silahını vücudumun yan
tarafına dayayıp beni döndürdükten sonra duvara yasladı. Hemen
ardından da oldukça iyi çalışılmış bir hamleyle ellerimi arkama
bağlamıştı. Sonra kovboy şapkası yere düştü.

Kalp atışlarımla hızlanmasını, terlemeyi, ağlamayı ve çığlık
atmayı bekliyordum.

Ama hiçbirini yapmadım.

“Bana dokunma,” dedim onlar yerine.

Ernst ise buna güldü. Küçük bir çocuk gibi. Hatta kıkırdadığını
bile söyleyebilirdiniz. “Dokunmayayım mı? Dokunulmak istemesen
bu şortu giymezdin! Davetiye çıkarmışsın resmen! İşletmenin açık
olduğuna dair reklam yapıyorsun.”

O, diliyle müstehcen bir hareket yaparken ben de onu kesmeyi
hayal ediyordum.

“Çıkar şunu,” dedi sonra aptal boxer’ımı göstererek.

“Yapamam,” diye karşılık verdim ben de düz bir ses tonuyla.
“Ellerimi kullanmadan nasıl çıkarayım.” Bir yandan da arkamda
duran kollarımı kımıldatmaya çalışıyordum. Sonra boxer’ımın içine
uzanarak tenim sayesinde ısınan neştere dokundum. Kollarımı

arkama, beni de kendi bedeniyle duvara yapıştırdığı için omuzlarım acıyordu. Kulaklarımda hırıldayan nefesi ise insan dışkılarına eklenen iğrenç bir tütün kokusundan başka bir şey değildi.

O sırada Bay Ernst'ün pantolonuyla bir sorun yaşadığını fark ettim. Kolumu bir kez daha hareket ettirmeye çalışınca bedenim onunkine yaklaşmış, o da bunu bir işaret olarak algılamıştı.

“Senin de istediğini biliyordum,” diye fısıldadı kulağıma. Ve yanağını yaladı.

“Dili kesinlikle gitmek zorunda,” diyordu kafamın içinde bir ses.

Sonra Stella'yla ikisinin arkasında kalan kırık aynaya baktım. Yansımam da bana bakıyor ve tiksintiyle başını sallıyordu ama ne Stella ne de Bay Ernst bunu fark etmişti.

Küçük bir hamleyle neşteri almayı başardım. Ve bileğime doğru yapıştırıp sıkı sıkı tuttum. Bıçağı, kendi derimi bile kesecek kadar keskindi.

Yutkundum. “Ellerimi bırakman lazım. Onlar olmadan bir şey yapamam.”

Ernst de bunun üzerine silahını kaburgalarımın altına yaslamış ve hızla başını sallayarak talebimi kabul etmişti.

Hemen ellerimi önüme çekip GÜNEŞİN EYALETİNE HOŞ GELDİNİZ boxer'ımın belini, başparmaklarımla aşağı indirdim. Bay Ernst de beni izliyordu ama yeterince büyük bir dikkatle değil. Stella kaçmış, ben de o ne olduğunu bile anlayamadan neşteri gözüne saplamıştım. Kovboy, ben boğazını kesene dek çılgılık atmaya devam etti.

İşim bitince kamyonun anahtarlarını ve silahı aldım. Tuvaletten ayrılmadan önce ise o karanlık, kırık aynadaki yansımamı bakmaya karar vermiştim. O aptal, GÜNEŞİN EYALETİNE HOŞ GELDİ-

NİZ tişörtümün ve tenimin Bay Ernst'ün kanına bulandığını da böyle fark ettim. Saçlarım, tırnaklarım, her yerim adamın kanıyla kaplıydı. Hatta o pas kokulu kırmızı sıvı yüzüme bile sıçramış, çil gibi bir görüntü oluşturmuştu.

Bir süre, bir tiksinti, dehşet ya da pişmanlık hissi uyanmasını bekleyerek yansımama baktım ama hiçbir şey olmadı.

18

Sakince kamyonu geri dönerken nasıl göründüğümü gayet iyi biliyordum. Jamie ve Stella da beni bulmak üzere bana geliyorlardı.

“Hassiktir,” dedi Jamie beni görünce. Bu her şeyi özetliyordu.

“İyiim ben. Kamyonu dönün.”

“O...”

Evet. Evet, öldü.

“Anahtarları aldım,” dedim. “Gitmemiz lazım.”

Stella titreyen elini bana doğru uzattı. “Anahtar?” dedi sonra Jamie beni araca bindirirken. Ben de cebimdeki metal yığınının çıkarıp ona fırlattım.

“Ne... ne oldu?” diye sordu Jamie sonra.

Camdan dışarı bakıyor, yan aynadaki yansımamı seyreliyordum. O da omuz silkti. “Bir hata yaptım,” dedim sessizce Jamie’ye. Bir yandan da tenime bulaşan kanın kurumaya başladığını fark ediyordum. Yapış yapış ve kirli hissetmeye başlamıştım kendimi. Saçlarımı toplayınca onların da kana bulandığını anladım.

“Bay Ernst mü?” diye sordu Jamie de. “Sana dokunmaya mı kalktı?”

“Denedi,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Mara.”

Güçlkle yutkunuyordum. “İyiim ben.” Doğru da sayılırdı. Sonuçta bir yerim incinmemişti. “Benim başka biri olduğumu sandı.”

Jamie’nin kaşları, ne dediğimi anlayamadığı için çatılmıştı. “Kim sandı?”

“Karşı koymayacak biri. Bak, gitmemiz gerekiyor, tamam mı?” Ben Bay Ernst’ün silahını boxer’ımın arkasından çıkarıp torpidoya koyarken Jamie de inanamayan gözlerle beni seyrediyordu. Ağzı açık kalmıştı.

“Onu vurdun mu?” Stella aracın zeminine bakıyor; sesi ise sanki orada değilmiş gibi derinden geliyordu.

Başımı iki yana salladım. “Silah ondaydı ve bana doğrultulmuştu. Ama ben... o soyunmaya çalışırken onu kestim.”

“Sizinle kalmalıydım kızlar,” dedi Jamie sonra. “Kafama sıçsınlar. *Kafama sıçsınlar.*”

Stella’nın nefes alış verişinin sıklaştığını hızla hareket eden göğsünden anlayabiliyordum. Kanı çekildiği için yüzü de bembeyaz olmuştu. “Mara bana yardım etti,” dedi sonra kendi kendine konuşur gibi. “Sonra da kendine yardım etmek zorunda kaldı. Nefs-i müdafaa bu.” Başını, bir şeyleri onaylar gibi sallamaya başlamıştı. “Ben de gördüm, çoğunu gördüm yani Jamie, seni almaya gelmeden önce. O yüzden polisi arayıp...”

“Polisi falan arayamayız,” dedi Jamie de araya girerek. Başını dizleri arasına gömdüğünden sesi oldukça boğuk geliyordu. “Bunu sen de biliyorsun.”

Stella bunu duyunca gözlerini sıkı sıkı kapamıştı. “Doğru. Doğru. Tamam, yani Mara mecbur kalmasa böyle bir şey yapmazdı ve orada mecbur kaldı.”

Mecbur kaldım.

“Ama şimdi büyük bir sorunumuz var.” Ellerime bakıyordu. “Adamın DNA’sı tırnaklarının arasında. Seninki de muhtemelen onun vücudunun her yerinde. Bu Horizons’a benzemez. Adamın *kamyonunu* kullanıyoruz. Şimdi aracı burada bırakırsak karaya vurmuş oluruz. Bırakmazsak da bizi kolayca takip edebilirler.”

“Bıraksak da takip edebilirler ki zaten. Ama Mara haklı, ne olursa olsun burada kalamayız,” dedi Jamie. “Benim oyum kamyonu kuytu bir yere bırakıp sonraki adıma ondan sonra karar vermekten yana.”

“Kıyafetlerimizi falan yakarız,” dedi Stella da tişörtüne bakarak. “Sonra da seni temizleriz. Her şey yoluna girer.” Benden çok kendini ikna etmeye çalışır gibi görünüyordu.

“Öyleyse tam yol ileri,” dedi Jamie ve Stella kamyonu çalıştırdı.

19

“K ötü kararlar fırtınasına tutulmuş gibiyiz,” dedi Jamie hep birlikte Key Largo’da bir pansiyona doğru yürürken. Hava epey karanlıktı ve biz, kamyonu on kilometre geride bırakıp yürümeye başlamıştık. Hemen ardından da kanı tişörtümden veya tenimden çıkarmaya yetecek kadar olmasa da o on kilometrelik berbat yolculuğu daha da berbat hale getirecek kadar yoğun bir yağmur yağmaya başlamıştı. Stella binlerce sivrisinek ısırtığı yüzünden kaşınırken Jamie de Lembalar hakkında konuşup duruyordu.

“Pekâlâ, haydi başlayalım şu boktan gösteriye,” dedi sonra. Sarı renkli jaluzileri, kıvrımlı kesilmiş çalıları olan, iyi aydınlatılmış, büyüleyici bir yeşile boyanmış Viktoryen bir yapının önünde duruyorduk. Çatıdaki kiremitler oldukça eskimiş, binanın dış kaplaması ise zeminden pencerelere kadar sarmaşıkla kaplanmıştı. “Mara, sen dışarıda beklesen daha iyi olur sanırım, yani ben...”

“Ne?” Başımı kaldırmıştım. O ana dek onu dinlemek yerine başparmağım ile işaretparmağım arasındaki kurumuş kan damlasını çıkarmaya çabalıyor, ne konuştuklarına kulak vermiyordum.

“Pek de normal görüldüğün söylenemez,” dedi Jamie. “Hem daha önce kimseye böyle bir Jedi kafa sikişi çekmeyi denememiştım.” Sesi titriyor gibiydi.

Kaşımı kaldırdım. “Akıl oyunu’ demek istiyorsun herhalde?”

“Ben yapınca öyle olmuyor o,” dedi o da.

“Bir şey olmaz, merak etme,” dedim. “Üç tane oda iste, yeter.”

Ama daha önce onu hiç bu kadar gergin görmediğimi de itiraf etmem gerekiyordu. Sonra Jamie, kan ve kir içinde olmama rağmen elimden tutup beni de içeri sürükledi. Kapıdan resepsiyon masasına doğru uzanan kahverengi yolluk, kıyafetlerimizden damlayan sularla ıslanırken tahtaların avcı yeşiline boyandığını fark etmiştim. Masanın kendisiyse devasa bir dantelle kaplanmış gibi görünüyordu. Ardından, üzerimizde dönen pervanenin etkisiyle ürperdim.

Masada kimse yoktu tabii. Onun yerine küçük bir çan, yani gerçek bir çan, önüne de süslü harflerle *Görevliyi Çağırarak İçin Çalınız* yazılı bir kart bırakılmıştı.

“Ee?” dedi Stella Jamie’ye bakarak.

Jamie huzursuzlanıyor gibiydi. “Ben kendimden pek emin...”

“Yapabilirsin,” dedim nazikçe araya girerek.

“Hayır ama ya yapamazsam... yani işi batırırsam ve kadın polis çağırırsa?”

“O yüzden batırmasan iyi olur,” dedim ben de gülümseyerek.

“Ne şerefsizsin ya,” dedi. Ama o da gülümsüyordu. Ardından çanı çaldı ama her an kaçıp gidecek gibi de bir havası vardı.

“Bir saniye!” Üçümüz de ayak seslerini duyabiliyorduk. Sonra kapı açıldı ve gözlüklü, yaşlıca bir kadın, yüzünde ısl ısl bir gülümsemeyle yanımıza geldi. Ama bu tavrı pek uzun sürmemiştı tabii.

“Aman Tanrım,” dedi beni gördüğü anda. “Ah, tatlım, iyi misin?”

Kadına cevap vermek yerine en güzel gülümsememi takınmaya çalışmışım ama pek de istediğim etkiyi yaratmışa benzemiyordum.

Kadının, elini göğsüne götürdüğünü fark edince çabucak, “Ee, biz bir oda tutmak istiyorduk,” dedi Jamie. Stella onu dürtünce de düzeltti. “İki. Üç oda.”

“Tatlım, ne *oldu* sana?” diye sordu kadın bana yeniden. “Doktor çağırmamı ister misin?”

“Ee, hayır... biz sadece... Jamie,” dedim dişlerimi sıkıp tuhaf bir şekilde gülümsemeye devam ederek. “Bir şeyler yap.”

Kadının bir bana, bir diğerlerine bakarken yaşadığı o kafa karışıklığının gerginliğe ve korkuya dönüştüğünü fark edebiliyordum. “Üç oda mı dediniz?” Sesi hafifçe de olsa titriyor gibiydi. “Tam size göre odalarım var aslında. Ama izin verirseniz bir gidip hazır olup olmadıklarını kontrol edeyim. Süit odalarda misafir ağırlamayalı uzun zaman oldu. Hemen dönerim.”

“Kontrole gerek yok,” dedi Jamie aniden. Ses tonu çok yüksek olmasa da odada ondan başka bir ses yokmuş gibi geliyordu. “Süitler bizim için harika. Hangi kattalar?”

“Üç,” dedi kadın gözlerini kırıştırarak. “Üçüncü katta 311, 312, 313 numaralı odalar.”

“Mükemmel.”

Kadın biraz afallamış gibi başını sallıyordu. “Evet, mükemmel. İsimlerinizi alayım?” Bir defter ve kalem çıkarmış, cevap bekler gibi Jamie’ye bakmaya başlamıştı.

Sonra Jamie’ye bir şey oldu sanki. Birden başını kaldırıp, “Barney,” dedi. Başımı yana eğdim. “Moloztaş.”

Stella başını ellerinin arasına almıştı.

“Bu da,” dedi Jamie sonra kocaman gülümseyip Stella’nın yanına geçerek. “Betty.” Elini Stella’nın omzuna koyunca o da belli belirsiz gülümsemişti. “Ve bu da kızımız,” dedi sonra elini kafama koyarak. “Bambam.” Ben de ayağına bastım.

“Ah.” Jamie canı acısa da gülümsemeye çalışıyordu.

Sonra kadın, duyduklarından açıkça tatmin olmuş bir şekilde ellerini çırpıp, “Ne *tatlı* bir aileniz var, Bay Moloztaş,” dedi. İsimlerimizi kayıt defterine yazarken gözleri ışıldıyordu. “Bir de kredi kartı ve herhangi bir kimlik rica edeceğim,” dedi sonra.

“Vermiştik zaten,” dedi Jamie de.

“Ah, tabii!” Başını iki yana sallıyordu. “Verdiniz zaten. Tabii ki. Kusuruma bakmayın. Kafam artık eskisi kadar iyi çalışmıyor. Ne kadar kalacaksınız peki?”

Jamie bu sorunun cevabı için bana dönmüş, ben de omuz silkmıştim.

“Belli değil,” dedi o da baş döndürücü bir tebessümle.

Bunun ardından kadın anahtarlarımızı Jamie’ye, Jamie de bize uzattı.

“Bir şey daha var Bayan...”

“Beaufain,” dedi kadın.

“Bayan Beufain, burada kamera var mı?”

“Korkarım ki hayır,” diye yanıtladı kadın. “Yani eskiden, hemen girişin yanında vardı ama bozuldular. Oğlum da buraya sık sık gelip bana yardım edemediği için ilgilenemedim ve kendi haline bıraktım. Hayat çok kısa.”

“Kesinlikle aynı fikirdeyim,” dedi Jamie de. Ve teşekkür etti.

Sonra Stella ile ben merdivenlere yöneldik ama Jamie, beti benzi atmış ve titrer bir halde, “Ben size birazdan yetişirim,” dedi.

“İyi misin?”

“Ben... bilemiyorum. Bayan Beaufain, burada... bu katta tuvalet var mı?”

Anlaşılan yoktu. “Yalnızca odalarda var Bay Moloztaş.” Kadının bunu son derece normal bir ifadeyle söylemiş olması da Jamie’nin yeteneğinin ne kadar iyi olduğunun göstergesiydi.

Bunun üzerine Jamie başını sallayıp döndü ve cam kapıdan dışarı çıkıp çitlerin arasına kustu.

“Ah, iyi mi sence?” diye sordu Stella onu görünce.

“Beklesek mi acaba?” dedim ben de. Sözcükler ağzımdan çıktığı anda, sanki biri beni izliyormuş gibi bir hisse kapılmıştım. Ardından Stella’ya döndüm.

“Ne var?”

“Hiç.” Arkamıza baktım. Tenim hâlâ karıncalanıyor, kemiklerimin üzerine gerilmiş gibi gergin hissettiriyordu. O kadar ki, Jamie içinde bulunduğumuz koşullara göre son derece normal ve sağlıklı görünür halde geri döndüğünde bile bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamamıştım.

“Tuhaf görünüyorsun,” dedi o da merdivenlerden çıkarken. “İyi misin?”

Başımı iki yana sallamış fakat bir şey söylememiştim. Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü.

Sonra kapıları açıp odalarımıza girdik ama ardından, olup bitenleri konuşmak adına bir kez daha toplandık. Çoğunlukla Jamie ve Stella konuşuyor; bense kafamdan bin tane şey geçtiği halde konuşacak gücü bulamıyordum. Bundan sonra olacakları düşünmek de, geçmişte olanlara odaklanmama engeldi.

Kafamda bunlarla odada yürüyüp Noah’nın çantasını elime aldıktan sonra, farkında bile olmadan fermuarı açmış ve ellerimi tanıdık bir şeyin üzerinde bulmuştum. Pürüzlü kapağı ve spiral telleriyle çizim defterimdi bu. Ve onu en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyordum.

O sırada Jamie’nin bana seslendiğini duydum ama duymazdan gelip defterin kapağını açmayı tercih ettim. Noah’nın, Croyden’da çizdiğim resimlerini görünce ise kalbim duracak gibi oldu. Kaleminin her bir darbesinde, kurşunun bulaştığı her yerde temkinli bir mutluluk, dizginlenmeye çalışılan bir heyecan vardı. Sanki resimleri başka biri çizmiş, hepsi bambaşka bir hayatta olmuş gibi.

Sonra, sebebini bile bilmediğim bir şekilde sayfalar arasında hızlıca gezinirken gördüğüm bir çizim durmama neden oldu.

Negatif alanda çizilmiş bir resimdi bu. Sayfanın tamamı siyaha boyanmış, yalnızca ortasındaki figür beyaz bırakılmıştı. Bu beyazlığın Noah olduğuna şüphe yoktu üstelik; o dağınık saçları, uyuyan yüzü. Gözkapakları kapalı olduğu için onu uyurken çizdiğimi düşünmüştüm ama göğsünü görünce bu fikrim değişti.

Kaburgaları kırılarak açılmış ve derisini paramparça ederek kalbini ortaya çıkarmıştı.

Zaman esnemiş ve etrafımda dönmeye başlamıştı sanki. Dünya hızla dönüyor ama ben olduğum yerde duruyor gibiydim. Noah karşımda belirip elimi tutana kadar da rüyada mıyım yoksa uyanık mıyım, anlayamadım.

Beni önce odadan, sonra da pansiyondan dışarı çıkarmış; kapıdan dışarı adım attığımız anda da kendimizi New York'ta bulmuştuk. Gündüz vakti, kalabalık bir caddede el ele yürüyorduk ve benim hiç acelem yoktu; tüm gün onunla yürüyebilirdim ama Noah koşturup duruyordu. Son derece güçlü ve kararlı bir şekilde beni çeğiştirirken yüzünde o her zamanki tebessümünden eser yoktu.

Nasıl oluyorsa, onca insanın arasında koşturmamıza rağmen hiç kimseyle temas etmemiştik. Ağaçların yeşil ve bazılarının çiçek açmış olması, mevsimin ilkbahardan yaza dönmek üzere olduğunun göstergesiydi. Sonra güçlü bir rüzgâr çıktı ve köklerine sıkı sıkı tutunan çiçekleri önümüze fırlattı ama biz yine de hepsini görmezden geliyorduk.

Ardından Noah beni, insan kaynayan Central Park'a götürdü. Çimenlerin üstü, üzerlerinde meyvelere dadanan kurtlar gibi kıvrılan soluk insanların olduğu parlak renkli piknik battaniyeleriyle doluydu. Teknelerle süslenmiş, güneş ışıklarını yansıtan göletin

yanından geçerken Noah, çantasına uzanıp küçük bez bebeği çıkardı. Büyükanneemin bebeğini. Yaktığımız bebeği. Ve bana uzattı.

Ben de aldım.

“Üzgünüm,” dedi parmaklarım bebeği sararken ve ardından da boğazımı kesti.

Nefes nefese uyandım. Ve sıırsıklam. Her yanıım sıcak suyla doluydu. Kıyafetlerimin de üzerimde ve haliyle ıslak olduğunu fark ettikten sonra suyun koyu bir pembeye büründüğünü gördüm. Ben, antika küvetin dökme demir kenarlarına tutunurken başka parmaklar da benim kollarımı sarıyordu.

“Bir şeyin yok,” dedi Stella, ardından küvetin yanına diz çöktü. Onun da kıyafetleri üzerindeydi ve ıslaktı. Ve benim, iklimizin de orada ne aradığına dair en ufak bir fikrim yoktu.

Sonra döndüm, daha doğrusu dönmeye çalıştım. “Ne... ne oluyor?”

“Sen biraz...” Stella doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu. “Kötü bir haldeydin.” Ardından tişörtüme baktı. En azından bunu o turistlere yönelik mağazadan aldığımızı hâlâ hatırlıyordum. “Kan seni rahatsız ediyor gibiydi ama... ama duşa giremedin.”

“Ne diyorsun sen ya?”

Stella’nın saçları hem sıcaktan hem de buhardan kıvrılmaya başlamış, yüzünün rengi ise solmuştu. “En son hatırladığın şey ne?”

Cevap vermeden önce düşünmek için gözlerimi kapadım. “Otele giriş yaptık, onu hatırlıyorum. Sonra buraya, odaya çıktık ve Noah’nın çantasında çizim defterimi buldum.”

Sonrasında olanlarsa zihnimden kaçıp gitmiş gibiydi. Ve hatırlamak için kendimi ne kadar zorlarsam onlar da o kadar bulanık hale geliyordu.

Stella yavaşça nefes aldı. “Bir an gayet iyiydin. Sonra birden... kendini kaybettin.”

“Bayıldım mı?”

Başını iki yana sallıyordu. “Hayır, hemen değil. Başlangıçta gözlerin açıktı ama boş boş bakıyordun. Sonra kıyafetlerini çıkarmaya çalışıp durdun.”

Söylediği şeyler arasında beni en çok korkutan bu olmuştu.

“Seninle konuşmaya çalıştım. *Kendindeydin*, sorun da buydu zaten. Ben konuşurken ya da Jamie konuşurken gözlerinle bizi takip edebiliyordun. Sanki dinliyor ama cevap veremiyor gibi. Sonra seni buraya gelmeye ikna ettik. Kanı üzerinden çıkarabilirsek kendine geleceğini düşünüyordum çünkü. Bu yüzden de seni küvete oturttuk ama sonra bayıldın.”

“Bu...” Ne diyebileceğimi bile bilmiyordum. “Kafayı yedim herhalde.”

“Önemli değil.” Stella elimi sıkıyordu.

Ama önemliydi. Kendime baktım. İçim de dışım da acınacak haldeydi. “Teşekkür ederim,” dedim sonra. “Her şey için.”

Bunu duyunca Stella’nın kaşları çatıldı. “Asıl *ben* teşekkür ederim. Kamyonda o olaydan... o olaydan sonra deli gibi davrandığımın farkındayım. Ama adamın düşüncelerini duyuyordum, bizi öldürecekti. Sen gelmesen...”

Onu öldürmesem. Doğramasam.

“Ben de şu an burada olamazdım.”

Bana teşekkür etmesine gerek olmadığını söylemek istiyordum ama kelimeler, bir türlü ağzımdan çıkmak bilmedi.

“Bana biraz... biraz izin verebilir misin?” dedim sonra hırıltılı bir sesle. “Bu kıyafetlere daha fazla dayanamayacağım.”

Stella küvete yaslanarak güç almış ve hemen ayağa kalkmıştı. “Tabii ki. Dışarıda beklememi ister misin? İhtiyacın olursa diye?”

İhtiyacım olursa. Beni *yıkamasına* ihtiyacım olursa. Birbirimizi daha yeni tanımıştık ama onun yardımı olmadan ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

“İyiymi sanırım ama teşekkür ederim. Gerçekten.” Sonra Stella’nın kapıyı kapadığını duydum.

Bir süre olduğum yerden kıınıldamadan, boş gözlerle o çıtalı ahşap duvara baktıktan sonra suyun soğumaya başladığını fark etmiş ve ayak parmağımla tıpayı çıkartarak suyun akmasını sağlamıştım. Ardından da kıyafetlerimi çıkararak gerçek bir banyo yaptım. Kendi başıma.

İşim bitince titreyerek ayna karşısına geçtim; kiminle karşılaşacağımı bilmiyordum çünkü. Ama sonra kendimi gördüm. Gözlerim, solgun yüzümün ortasında iki koca yuvarlak halinde duruyor; köprücük kemiklerimse hatırladığımdan daha çok göze çarpıyordu. Sıcaklık ve buhar sayesinde yanaklarım ve dudaklarım biraz renklendiğinden Horizons’ta olduğumdan iyi görünüyordum elbette ama yine de kendim gibi göründüğüm söylenemezdi. Kendim gibi *hissetmiyordum* da zaten. Horizons’tan beri ilk defa orada yalnız kaldığımı da o zaman fark ettim.

Üzerimde beyaz bir havluyla banyo karolarından, eski ahşap döşemeli odaya geçince zemin ayaklarımın altında gıcırdamaya başlamıştı. Sonra üzeri dantel örtülerle örtölmüş sayvanlı yatakta Noah’nın hâlâ açık olan çantasını ve kapalı olan eskiz defterimi gördüm.

Çantaya, sanki uzanıp beni ısıracakmış gibi bakıyor ve dikkatle yaklaşıyordum. Ardından yatağı oturup parmaklarımı o siyah, naylon kumaşın üzerinde gezdirmeye başladım. Bunun içinde ne olduğuna kesinlikle bakmam gerekiyordu. Noah’nın nerede olduğunu, neden yanımızda olmadığını anlamamıza yardımcı olacak bir şey bulabilirdim. Ya da onun gerçekten...

Gözlerimi kapayıp dudaklarımı ısırarak bu düşünceden kurtulmaya çalıştım. Ve öylece gözlerimi açmadan, eşyalarına dokunmaya başladım. Kıyafetleri, bilgisayarı...

Fırsatı olsa bilgisayarını yanına alırdı, değil mi? Yani fırsatı olmamış, yani belki de...

Kes şunu, kes şunu. Bilgisayarı bıraktım. Ama tam da o sırada elim başka bir şeye, Noah'nın delikli tişörtüne takılmıştı. Kumaşı ellerime alıp yüzüme götürdüm.

Noah'nın o sabun, sandal ağacı, duman karışımı kokusunu belli belirsiz aldığım anda içimde onu kaybetmenin hüznü değil bir *ihitiyaç* hissi uyanmıştı sanki. Hiç kimse yokken Noah vardı yanımda, bana hiç kimse inanmazken o inanmıştı. Şimdi gitmiş olamaz, diye düşünüyordum bir yandan ama bir yandan da boğazım yanıyor, göğsüm sıkışıyordu. Sonra dizlerimi göğsüme, başımı da dizlerime yaslayıp hiç gelmeyecek olan gözyaşlarımı ve hemen gelen uykumu beklemeye koyuldum.

20

ÖNCESİ

Londra, İngiltere

Bay Grimsby, birçok at tarafından reddedilişimizden sonra mecburen, iki yaşlı katırın çektiği ve onlarla uyumlu yaşlı bir adamın kullandığı, oldukça yıpranmış bir arabayı kiralamak zorunda kalmıştı. Burnundan soluyarak araca bindikten sonra da bana elini uzattı ama temas ettiğimiz anda ürpermişti.

Araba sokaklarda ilerlerken ikimiz de konuşmadık. Bense bir yandan titremelerine engel olmak için dudaklarımı ısıtıyor bir yandan da limandan uzaklaşana dek burnuma gelmeye devam eden çürük kokusuyla mücadele etmeye çalışıyordum. Şehrin iç kısımlarına ilerledikçe bu koku yerini dumanlara bıraktı ve öksürmeye başladım.

“Kömür yaktıkları için oluyor,” dedi Bay Grimsby sonra. “Zamanla alışırsın.”

Ben de camdan bakmaya başladım. Ağır ağır ilerleyen katırlar her detayı incelememe izin verirken ben de yeni dünyamı çözmeye çalışıyordum. Yanından geçtiğimiz her insan, bembeyaz bir tene

sahipti. Adamlar, bedenlerini sıkı sıkı saran mantolar ve pantolonlar giyerken kadınların üzerinde de rengârenk kat kat elbiseler vardı. Soğuktan böyle korunuyorlar demek, diye düşündüm ve üşümek için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Bir süre sonra kötü koku ve kalabalık yerini ağaçlarla süslenmiş bahçelere ve taşlarla tuğlalardan yapılmış, göğe uzanan binalara bırakmıştı. Hurdaya dönmüş arabamız da en yüksek binalardan birinin önünde durdu.

Bay Grimsby'den parayı alan şoför, biz evin kapısına doğru giderken ağzı açık bir şekilde hâlâ bizi izlemeye devam ediyordu. Ardından üniformalı bir adam bana bakmadan Bay Grimsby'ye selam vererek kapıyı açtı ve içeri girdik.

Ön tarafı beyaz kolonlarla desteklenen bina gri renkliydi ve göğe uzanan çok sayıda kattan oluşuyordu. Bay Grimsby, zarif bir şekilde ön merdivenlerden çıktıktan sonra ışıltıyan ahşap kapının önünde durdu ve bu da tıpkı bahçe kapısı gibi anında açıldı.

“Önden buyurun, küçük hanım,” dedi bana.

Ben de girdim. Vakit henüz gün ortası olmasına rağmen içerisi lambalarla aydınlatılmıştı. Bay Grimsby de beni, karanlık ve kısa bir koridordan geçirerek büyükçe bir odaya aldı.

Krem rengi, ağır perdelerin arasından sızan ışık koyu griydi. Tavandan sarkan ve etrafı alçı süslemelerle doldurulan ihtişamlı avizede ise kristaller ve yanan mumlar göze çarpıyordu. Sonra odanın ortasındaki beyaz şömineyi fark ettim. O kadar büyüktü ki içine rahatlıkla girebilirdim.

Ben bunları incelerken birdenbire yanımıza elinde mumla bir kadın geldi. Üstünde kahverengi bir elbise vardı ve gri saçları, ensesinde gevşek bir topuz haline getirilmişti. Kollarından birinin üst kısmında ise siyah bir kumaş parçası vardı.

“Ah, Bayan Dover.” Bay Grimsby başıyla selam vermişti.

“Bay Grimsby,” diye karşılık verdi kadın da. “Kargoyu gemiden almışsınız bakıyorum.”

“Hanımefendi burada mı?”

“Kiliseden dönmedi henüz,” dedi Bayan Dover beni inceleyerek. “Dur ben şuna iyice bir bakayım. Öne çık kızım.”

Onay almak için Bay Grimsby’ye dönmüş, o başını sallayınca da bir adım öne çıkmıştım.

“Güzelmış,” dedi kadın onaylarcasına. “Tabii güzel bir banyoya ve yeni kıyafetlere ihtiyacı var.”

“Lütfen küçük hanımı hanımefendi gelene dek hazır edin.”

“Tabii Bay Grimsby,” dedi kadın yeniden bana dönerek. “Adın ne kızım?”

Soruya cevap verme konusunda tereddütlüydüm.

“Biraz çekingendir de,” dedi Bay Grimsby.

“Anlıyorum. Ben kızlara eşyalarını odana çıkarmalarını söyleyeyim, sen de gel de bir temizleyelim seni.”

Ayakkabılarımın, geniş parçalı tahta döşemede çıkardığı *tak tak* sesleri eşliğinde evin arka tarafına, merdivenlerin başında dişlerini göstererek beni bekleyen tazı gibi bir şeyin gözüme çarptığı yere gitmiştik.

“*Dash*,” dedi Bayan Dover da kızarak. “Haydi git bakalım.” Ama kadın eliyle de kovma hareketi yapmasına rağmen köpek olduğu yerden kıılmıyordu.

Bunun üzerine Bayan Dover, tuhaf bir ifadeyle bana bakarak birilerine seslendi. “Bayan Smith!” Ve yanakları kurum kaplı, yorgun gibi görünen, ellerini de eteğine silmeye çalışan genç bir kız yanımıza geldi.

“Buyrun efendim?”

“*Dash*’i dışarı çıkar lütfen.”

“Tabii Bayan Dover.” Kız tasmaına uzanınca köpek saldırı-
maya çalışmış ama kız korkmamıştı bile. Sadece hayvanı o kalın

ensesinden tutup havlamalarına aldırmadan merdivenlerden uzaklaştırmaya başladı. Ardından ben de yukarı çıkan Bayan Dover'ın peşine düştüm ve arkama göz attım. Köpek hâlâ beni seyrediyordu.

Üçüncü sahanlığa gelince Bayan Dover beni, oyma ahşap işleriyle süslenmiş bir koridora aldı ve anlatmaya koyuldu. "Her odaya bir renk adı verilmiştir: mavi oda, kırmızı oda, lila oda, gri oda vesaire. Yeşil oda hanımefendinin. Sanırım sen de mavi odada kalacaksın." Beni soktuğu oda, amcanın kıyafetleriyle birebir aynı maviye boyanmıştı ve böylesine aşına olduğum bir şeyle karşılaştığım için şaşkınlıktan dilimi yutmak üzereydim. Köşedeki bakır küvet gözüme çarptı sonra. Üzerinden buharlar yükseliyordu.

Sonra Bayan Dover'ın beni soymasına ve kaynar suda acımadan keselemesine izin verdim. Düğüm düğüm olmuş saçlarımı taradığında bile bağdırmamak için dişlerimi sıkıyordum.

İşi bitince beni giydirip valizimi açtı.

"Hımm." Hindistan'dan kendim için aldığım kıyafetlerin her birini burun kıvrarak bir kenara atıyordu. Sonra bebeğimi buldu ve yalnızca iki parmağını kullanarak kaldırdı. "Bu nedir?"

"Benim o."

"Aa, konuşuyormuş da demek, bak sen." Bayan Dover eğlenmiş gibi görünüyordu. "Yani yıkayabiliriz ama yine de kurtarılabileceğini pek sanmıyorum."

Bunu duyunca bebeğimi elinden hızla aldım.

"Bayan Dover," dedi sonra arkamdan gelen tiz, keskin bir ses. "Bir sorun mu var?"

Bayan Dover şaşırmişti. "Hayır, efendim, yok tabii ki."

Döndüm ve karşımda siyahlarla gölgelenmiş bir figür buldum. Kadının yüzü, kıyafetiyle aynı kumaştan yapılmış, ışığı yansıtmayan bir örtünün ardına gizlenmişti. Ve bana doğru attığı, zeminde kayar gibi, süzülür gibi görünen her zarif adımında elbisesi de hışırdıyordu.

“Kocamın bana dünyanın öbür ucundan getirdiği kızı görmek istiyorum,” dedi ve yüzündeki örtüyü kaldırdı.

Kocasına dair anılarım, adamın yaşlı ve çelimsiz olduğu yönündeydi ama bu kadın, tam aksi bir profil çiziyordu. Yüzünün etrafını örgü bir taç şeklinde çevreleyen küllü sarı saçları ve kulaklarından sarkan, taşları loş ışıktaki bile parıltı veren simsiyah küpeleri vardı.

“Düşündüğümünden büyükmüşsün çocuğum,” dedi sonra. “Kaç yaşındasın?”

Gözlerimi yere indirmiştim. “Bilemiyorum hanımefendi.”

Sesimi duyunca ellerini çırpı. “Ne harika! Hindistan ormanlarında değil de Batı Yakası’nda doğup büyümüşsün gibi konuşuyorsun. Kocam sana iyi bir eğitim sağlamış belli ki.”

Amca ve abla gelmişti aklıma. “Evet, hanımefendi.”

“Keşke o da hayatta olsaydı da görseydi,” dedi keyifsizce. “Yazılarında senden epeyce söz etmişti.”

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Bu yüzden de sessiz kalmayı tercih etmiştim.

“Eh, artık benim himayemdesin, ben de seni özkızımışsın gibi yetiştireceğim. Aslında Bay Bray’e, seni resmi olarak benim mirasçım yapması için ısrar ederdim ama öyle olursa senin de yas tutman gerekir ve ben, gelişini böylesine karamsar bir şeyle gölgelemek istemiyorum.”

Başımı eğmiştim.

Sonra etrafına bakındı. “Kocam seni mavi odaya yerleştirmemi özellikle söylemişti ama bence başka bir oda daha uygun olacak. Gel bakalım, çocuğum.”

Böylece siyahlı kadının peşine takıldım ve maviden de büyük bir odaya geldik. Duvarlar, uçuk yeşil renge boyanmış ve çiçek şeklinde, altın rengi şamdanlarla süslenmişlerdi. Odanın ortasında ise krem rengi, örtüleri yerlere kadar uzanan, sayvanlı bir yatak duruyordu. Kadının beni neden öyle sert keselediğini şimdi anlamıştım.

“Evet,” dedi sonra siyahlı kadın etrafına bakınarak. “Bu oda genç bir kız için çok daha uygun. Daha aydınlık! Bayan Dover, perdeler lütfen?”

Bayan Dover onu dinleyip odadaki tüm perdeleri açınca üzeri yuvarlatılmış camlarla bezenmiş düzinelerce kemerli pencere çıktı karşımıza. Hanımefendi gülümsedi.

“Buradan bahçeyi görebiliyorsun. Gel canım, bak!”

Söylediğini yapıp yanına gittim ve camdan dışarı baktım. Mevsim nedeniyle bahçe kahverengiye bürünmüştü ve çıplak ağaçlardan birinde, siyah kuşlar göze çarpıyordu.

“Akşam yemeğinden önce seni ev halkıyla tanıştıtırım. Çocuklar, Elliot ve Simon, şu anda dadılarıyla birlikteler ama Bayan Dover’a, açşıya bu akşam onların da bizimle yiyeceğini bildirmesini söyleyeceğim ki seninle tanışabilsinler.”

Bayan Dover bunu duyunca başını eğip, “Tabii hanımefendi,” demiş ve yanımızdan ayrılmıştı.

Ardından hanımefendi yanıma geldi. “Yarın da kocamın talimatıyla yeni öğretmen gelecek buraya. Ölüm döşeginde böyle bir vasiyette bulunmamış olsaydı bunu aklımdan bile geçirmezdim ama şimdi, ne kadar alışılmadık olsa da onun arzularını yerine getireceğim. Tabii bunu kimse bilmemeli. Anlaşıldı mı?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Aferin sana. Her şey ayarlandı, öğretmen de seninle tanışmak için sabırsızlanıyor.”

“Peki efendim.”

Bunun üzerine gülümsemişti. “Bana Sarah teyze dersin daha memnun olurum. Sonuçta biz artık bir aileyiz.”

“Peki, Sarah teyze.”

“Zeki kız. Ama ben hâlâ sana ne diye hitap edeceğimi bilmiyorum. Tuhaf ama kocam bana adını hiç söylemedi.”

Çünkü biz tanıştığımızda ben hâlâ kendime bir isim seçmemiştim.

“Bay Barbary de öyle,” dedi sonra. “Söyle bakalım, tatlım, ben sana ne diyeyim?”

Ama ben cevap veremedim bağıarak havalanan kuşlar, Sarah teyzenin dikatini dağıtmıştı.

Ben de bu süreyi düşünmek için kullandım.

İsimlerin kendilerine has bir güçleri vardır, demişti abla. Ama ben, yalnızca onunla ve amcayla paylaştığım adımı kimseye söylemek istemiyordum, bu yüzden de soranlara başka bir şey söylüyordum. Anlamını öğrenmeden önce bebeğime koyduğum adı. Sarah tezeye de aynısını söylemeye karar vermiştim.

“Mara,” dedim ve gökyüzünde kaybolan kuşları seyre koyuldum.

21

Uyandığımda hava hâlâ karanlıktı ve üzerimde Noah'nın, dar omuzlarımdan sarkan tişörtü ve yürüyebilmek için kıvrımak zorunda kaldığım kot pantolonu vardı. Nasıl görüldüğümü zerre kadar umursamıyordum; onun kıyafetlerini giymek, kendimi ona yakın hissetmemi sağlıyordu ve bugün yapmam gereken şeyler için buna ihtiyacım vardı.

Kapağını açtığım bilgisayarı çalıştırırken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Bunun içinde işimize yarayacak bir ipucu, Noah'yı bulmama yardım edecek herhangi bir şey bulabilirdim. Onun dışında ne bulacağım umurumda bile değildi. Sadece *bunu* bulmam, Noah'nın iyi olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Sonra ekranda, şifre girmem gerektiğini gösteren bir kutucuk belirdi ve bir, iki, dört, sekiz defa yanlış şifre girdim. Denediğim hiçbir şey işe yaramıyordu. Onun adının her türlü kombinasyonu, evcil hayvanlarının isimleri, doğum günü, hatta benim doğum günüm bile. Bunun üzerine sinirlenerek bilgisayarı kapatıp çantaya tıktım ve daha güneşin doğmamış olmasını dahi umursamadan Stella'nın odasına gittim. Kapıyı açtığında kızcağızın gözleri kıpkırmızıydı.

“İyi misin?”

Pek sayılmaz. “Buradan olabildiğince çabuk ayrılmak istiyorum.”

Stella bir süre söylediklerimi tercüme ederek algılamaya çalışıyormuş gibi durduktan sonra nihayet başını salladı. “On dakikaya hazırım.”

Jamie ise kapıyı ilk iki çalışmada açmayarak beni, bana saatler gibi gelen bir süre kapısında bekletmiş ve ancak ondan sonra uyanmıştı.

“Ne var?”

“Toparlan, gitmek istiyorum.”

“Niye?”

“Çünkü Noah’yı bulmamız lazım.”

Jamie gözlerini kırpıştırırken ben de bu kararımı itiraz edeceğimi düşünüyordum ama o, “Beş dakika bekle,” diyerek kapıyı yüzüme kapadı.

Oda kahvaltı hizmeti veren pansiyondan kahvaltı etmeden ve Stella'nın şikâyet ettiği üzere odayı da fazla kullanmadan ayrılmıştık ama önümüzde, Miami'ye kadar uzanan bir yol vardı ve Stella arabada rahatça uyuyabilirdi. Yola çıkarken erken kalkın bir otel müşterisinin arabasını çalmayı –pardon, “ödünç almayı”– başarmıştık; Jamie sağ olsun. Oldukça konforlu ve ferah bir arabaydı ama Jamie, Miami'ye vardığımız anda bunu da terk edeceğimiz için fazla alışmamamız konusunda bizi uyarmıştı. Sonrasında bir araba daha alacak ve önce Noah'nın ailesini ziyaret edip ardından da kendi evlerimize gidecektik.

Noah'nın yaşadığı, devasa bir kapıyla girilen o adaya uzanan köprüden geçerken Stella'nın ağzı açık kalmıştı. İlerledikçe etrafımızdaki evler daha da şaşılağı bir hale geliyor; Noah'nın ailesine ait olan ev (malikâne) ise Yunan tarzı fıskiyelerle dolu bahçenin ortasında bir kale gibi yükseliyordu. Demir kapının ardında uzanan araç yolu da palmiye ağaçlarıyla süslenmişti.

Kapıya yanaşınca kamera bize odaklandı. Neyse ki Jamie, ne söylemesi gerektiğini tembihlediğim için bu duruma hazırlıklıydı.

“Selam,” dedi yazılı bir metni okur gibi. “Noah’yı görmeye gelmişim, okuldan bir arkadaşım.”

Bunun ardından önce bir klik sesi, sonra da bir cevap duyuldu. “Korkarım şu an için beyefendi ziyaretçi kabul edecek durumda değil.”

Bu sesin kime ait olduğunu iyi biliyordum. “Albert?” Shaw ailesinin uşağıydı bu ve daha önce tanışmıştık. O yüzden şu anda onun da beni hatırlıyor olması için dua ediyordum. “Mara Dyer ben... Noah’nın bir eşyası bende kalmış da...”

“Kendisiyle şu an... şu anda görüşemezsiniz hanımefendi.”

Ölü olduğu için mi görüşemeyiz yoksa sağ olduğu halde mi görüşemeyiz?

“Nerede, Noah?” diye sordum sonra.

Albert cevap vermeden önce duraksadı. “Maalesef...” Yüreğim ağzıma geliyordu. “Maalesef bunu söyleme yetkim yok.”

Sakin olmaya çalışıyordum. Sakin olmak zorundaydım çünkü aksi takdirde buradan, kafamızda daha çok soru ve daha az cevapla ayrılmak zorunda kalacaktık.

“Ona vermeniz için size bir şey bırakabilir miyim?”

Bir cevap gelmedi ama demir kapı açılmıştı. Ben derin bir nefes alıp arkama yaslanırken Jamie de arabayı ileri sürdü.

“Bunu yapabilir miyim bilmiyorum,” dedi Jamie ama bunu daha önce de söylemişti zaten. Hatta her seferinde.

Jamie’nin yeteneğini geliştirmesini izlemek büyüleyici bir serüvendi. Başarılı olup olamayacağını merak ederek, olayın sonuçlarını mırıldanarak endişelenip geriliyordu ki bu da bana, dalgıçların suya girmeden önce hızlı ve derin nefesler alarak ciğerlerine daha fazla oksijen çektiğinden falan bahseden bir yazıyı hatırlatmıştı.

Yeteneklerimizin stres, korku ve muhtemelen de acıyla tetikleniyor olması, Jamie'nin kendinden şüphe etmesini bir avantaja çeviriyor ve sihrini gerçekleştirmesini daha olası kılıyordu muhtemelen.

Eve yanaştığımızda Albert'ın kapıda bizi beklediğini gördük. Onu öyle elleri arkasında bağlı halde seyrederken, Jamie'nin kendisiyle işi bittiğinde, devasa şimşir vazolardan birine kustuğunu görünce ne yapacağını düşünmeden edemiyordum.

"Yapabilirsin," diye fısıldadım Jamie'ye sonra. O da yapmaya başladı.

"Merhaba, Albert," dedi sakın, kendinden emin ve berrak bir sesle. "Benim adım Jamie Roth, gerçi sen bunu ya da böyle bir konuşma yaptığımızı hatırlamayacaksın."

"Elbette efendim."

"Şimdi şöyle yapacağız. Ben sana bazı sorular soracağım, sen de bana dürüstçe cevap vereceksin, tamam mı?"

"Tamam."

"Pekâlâ, ikinci adın nedir?"

Stella ve ben, bu soruyu duyunca göz göze gelmiştik.

"Eugene."

"Ehliyetin var mı?"

"Evet."

"Cüzdanını ver lütfen."

Albert cüzdanını vermiş, Jamie de ehliyetine bakarak söylediğinin doğru olup olmadığını kontrol etmişti. "Gerçekten de ikinci adı Eugene'miş. Güzel. Pekâlâ, Albert, bu noktadan sonra işler biraz tuhaflaşacak. Hazır mısın?"

"Tuhaf olsa da hazırım efendim."

"Noah Shaw hayatta mı?"

Albert'ın bu soruya cevap vermesini beklemek, bana sonsuza dek süren bir işkence gibi gelmişti.

"Evet efendim."

“Yani hayatta?”

“Evet efendim.”

Çimenlerde takla atmak, uçmak, güneşe gitmek istiyordum.

“Nerede peki?”

“Horizons Yatılı Tedavi Merkezi’nde efendim.”

Hayır. *Hayır.*

“Emin misin, Albert?”

“Evet efendim. Bizzat ben bıraktım oraya.”

“Ne zaman?”

“Üç hafta önce.”

Annemlerin beni bırakışından kısa bir süre sonraydı bu.

“Peki oraya hafta sonu için mi gitmişti yoksa uzun süreli mi, biliyor musun?”

“Emin değilim efendim.”

“Annesi babası onun için endişelenmiyor mu?”

“Pek sayılmaz, hayır.”

Niye şaşırmadım acaba.

“Şu anda evdeler mi peki?” dedi Jamie sonra. “Onlarla konuşabilir miyiz?”

“Maalesef şu anda Avrupa’dalar.”

“Peki ya Katie?” diye sordum, Jamie de sorumu tekrarladı.

“O da onlarla.”

Jamie bu cevabı alınca bana dönüp omuz silkti. “Şimdi ne yapacağız?”

Bilmiyordum. Ama en azından, buraya gelirken aklımızda olan sorulardan birine cevap bulabilmiştik; cenaze falan yapılmamıştı. Demek ki ailesi, Noah’nın hâlâ hayatta olduğunu düşünüyordu. Ama diğer yandan, onun hâlâ Horizons’ta olduğunu da düşünüyorlardı. Ve Noah’nın kendini oraya atma sebebi bendim. Benimle olmak için Horizons’a gelmişti ama şimdi...

Şimdi onu hiçbir yerde bulamıyorduk. Benim yüzümden.

22

J amie ve Stella, arabaya döndüğümüz anda beni neşelendirme çalışmalarına başlamışlardı. “Durum o kadar da ümitsiz değil,” dediler. “Noah’yı bulacağız.” Ama ben, oldukça ümitsiz *hissediyor* ve onu *bulabileceğimize* olan inancımı yitirmeye başlıyordum. Sonra, tutunacak hiçbir şeyim olmadığından kendime tutundum. Yanımda olsa, Noah ne derdi diye düşünerek kollarımı vücuduma sarmış, kıyafetlerini tenime yapıştırmıştım. Ardından da gözlerimi kapayıp yanımda otursa nasıl görünürdü nasıl konuşurdu diye hayal etmeye çalıştım.

O umursamaz, telaşsız yüzünü ve karmakarışık saçlarını gözümde canlandırırken birdenbire ailesinin ne kadar aptal olduğu aklıma geldi. Noah’nın nerede olduğunu hiçbir zaman bilmedikleri. O evdeyken bile. Şimdi burada olsa, ispatlanmamış bir şeye inanmamamı söylerdi bana. Ben de bir zamanlar, ispatlanamamasının, gerçek olmadığı anlamına gelmeyeceğini söylerdim. Ama bugün böyle düşünmüyordum. Bugün Noah’nın haklı olduğuna inanmam gerekiyordu.

Jamie, her birimizin kendi ailesinin yanına döndüğünde ne söyleyeceği konusunda, inanması biraz güç bir açıklama bulmuştu. *Hâlâ Horizons'tayız, her şey de yolunda. Vahşi doğada terapiye devam etmek, dağlarla birlikte şarkı söyleyip rüzgârla resim yapmak için kuzeye gidiyoruz.* Jamie'nin mucizeler yarattığını görmüştüm ama söz konusu annem olunca o kadar da heveslenemiyordum maalesef.

Ama benim ailemle başlamadık. Annem ve babam işte, Joseph ise okuldaydı çünkü. Annesi gece vardiyasında çalışan, babası ise onu çok küçükken terk etmiş olan Stella ilk talihli olmuştu bu yüzden. Jamie, Stella'nın annesiyle oldukça iyi geçmiş gibi görünen bir konuşma yaptıktan sonra kendi ebeveynleriyle konuşmaya gitti ama bu konuşmanın nasıl geçtiğini bilemiyordum çünkü bizi içeri davet etmemişti. Bir süre sonra da elinde "tedarikli" ve daha büyük bir çantayla dışarı çıktı. Neye hazırlık yaptığını sormamıştım. Sonrasında arabaya dönerken (üçüncü arabamıza) ağzını silip bize başparmağıyla her şey yolunda der gibi bir işaret yaptı ve arabayı çalıştırdım. "Ön koltuk benim," dedi sonra Stella'ya.

"İyi de ben zaten burada oturuyorum."

"Ama arabayı bulan ve ebeveynlerimizin hatıralarıyla oynayan benim. Haydi ya," diye sızlandı Jamie. "Arka koltuk çok sıcak, ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Nasıl geçti?" diye sordum sonra.

Jamie omuz silkmişti. "Güzel herhalde? Başlangıçta beni gördüklerine şaşırdılar tabii ama sonra bir sürü şey salladım ve hepsine inandılar." Parmaklarını şıklattı. "Şak diye."

"Şak diye," dedim ben de. "Epey işe yarıyorsun."

"Yarıyorum tabii. Sıra seninkilerde."

Nihayet sıra bana gelmişti. Öğleden sonra güneşi, yaşadığımız çıkmaz sokaktaki palmye ve meşe ağaçlarının arasından süzülerek yere inerken eve yanaştığımız sırada, arabalardan bir yoklama yaptım.

Annemin, babamın, Daniel'ın; hepsinin arabasının bahçede olması, Joseph'in de büyük olasılıkla evde olacağı anlamına geliyordu. Böylesinin daha iyi olacağını Jamie öne sürmüştü; herkese aynı zaman diliminde, aynı yalanları söylemenin. Böyle yaparak daha sonra oluşabilecek tutarsızlıkları ve anılarıyla çelişebilecek şeyleri minimuma indireceğimizi düşünüyordu.

Ama bu ziyaret için, Jamie'nin de Stella'nın da yanımda olması gerekecekti çünkü bizim evde halletmemiz gereken tek mesele ailemi yalanlarımıza inandırmak değildi. Aynı zamanda Daniel'dan, *Genetik Biliminde Yeni Teoriler* kitabını da almamız gerekiyordu ve bunun için Jamie annemlerle konuşurken Stella'nın da Daniel'ı oyalaması, böylece benim rahatça gidip kitabı almam gibi bir plan yapmıştık. Tereyağından kıl çeker gibi olacaktı.

Eve vardığımız zaman anahtarımın olmadığını fark ettim. Annemle babamın da öyle paspas ya da dekoratif taşlar gibi belirli yerlerin altına yedek anahtar saklamak gibi huyları yoktu.

Bu yüzden Jamie ile Stella'ya baktım. "Ee, doğrudan kapıyı mı çalayım?"

"Bence evet," diye yanıtladı Jamie de.

"Peki ya sonra?"

"Sonra ben aileme, kendi ebeveynlerime ve Stella'nın annesine ne anlattıysam onları anlatacağım."

Bunun ardından Stella elini omzuma koydu. "Her şey yolunda gidecek, merak etme."

Söyledikleri, kulağa son derece kolay gelse de kapıyı çalarken elim hâlâ titriyordu.

Ardından annem kapıyı açtı. Beni görür görmez gözleri kocaman açılmıştı. "Mara! Ne arıyorsun burada?"

Niye bilmiyorum ama onu karşımda gördüğüm anda gözlerim dolmuş, kollarına atılıp beni sevdiğini duymayı hayal etmeye

başlamıştım. Her şeyin iyi olacağını duymayı. Ama ne olduğum yerden kımıldayabiliyor ne de konuşabiliyordum.

Jamie benim gibi değildi ama. “Her şey yolunda,” dedi annem bizi içeri davet ederken. Ve ben annemin verdiği tepkileri izlerken o, başımıza neler geldiğini, neden burada olduğumuzu ve neden yine gideceğimizi anlatmaya başladı. Annem duyduklarını gayet normal karşılamış gibi görünüyordu. Hatta rahatladığını bile söyleyebilirdiniz. Jamie konuşmaya devam ederken o bizi mutfak masasına almış ve yiyecek bir şeyler hazırlamaya koyulmuştu. Ortamda öyle bir hava vardı ki hiç öyle olmadığını bilmesek, her şeyin son derece *normal* olduğunu bile söyleyebilirdik. Oysa ben, neden böyle yapmamız gerektiğini bildiğim halde annemi omuzlarından tutup sarsmak ve hiçbir şeyin yolunda olmadığını, *benim* hiç iyi olmadığını ve muhtemelen de bir daha asla olmayacağımı haykırmak istiyordum.

Sonra Joseph’le babam mutfığa girince Jamie, kelimesi kelimesine aynı hikâyeyi onlara da anlatmış; Horizons’ı bir kamp gibi gösterirken benim danışmanları öldürdüğüm detayını atlamıştı.

Ben o şüpheci, sorgulayıcı annemin tepkilerine hazırdım ama annem, Jamie’nin söylediklerinin tuhaf olduğunu falan düşünmüyordu. Hatta sevgili arkadaşımın söyledikleri, ebeveynlerimin gösterebileceği tüm direnci kırmış, ortadan yok olacağım sürecin anılarını kafalarından kolayca silmişti. Ve gördüğüm onca şeyin arasında beni en çok huzursuz eden buydu.

Sonra Jamie, yaklaşık iki dakika kadar bir sürenin ardından izin isteyerek bayrağı Stella’ya devretti.

“Ee, Daniel nerede?” diye sordu o da. Ve o anda, artık aileme bakmıyor olduğumu fark ettim. Kim bilir ne zamandır öylece boşluğa bakıyordum.

“New York’ta,” dedi sonra babam.

İşte bu dikkatimi çekmeyi başarmıştı.

“Birkaç üniversiteyi görmeye gitti,” diye ekledi annem buzdolabından sandviç malzemelerini çıkarırken. “Columbia ile Princeton’dan birini seçmeye çalışıyor galiba?”

“Ben Columbia ile Yale’i düşünüyor sanıyordum?” dedi babam da.

“Ne zaman geliyor peki?” Sesimin fazla endişeli olduğumu belli etmemesi için özen gösteriyordum.

Babam omuz silkti. “Haftaya galiba? Ya da ondan sonraki hafta?”

Annem de hatırlamaya çalışır gibiydi. “Harvard ve Brown’ı da ziyaret edebileceğinden söz ediyordu.”

“Bir de Dartmouth’ı sanırım,” dedi babam. “Dartmouth’la ilgili bir şeyler hatırlıyorum.” Annemle babamın, çocuklarının nerede olduğundan bihaber olması pek de normal bir şey değildi. Hele annemin. Ters giden bir şeyler olduğu belliydi yani. Sonra Jamie dönüp bir sandviç aldı.

Onun söylediği şeyler mi hafızalarını bulandırıyor acaba? Bunları düşünürken masanın altından bir tekme yemiştim. Jamie, çaresizce baş başa konuşmamız gerektiğini söylemeye çalışıyordu.

“Hemen dönerim,” dedim annemlere dönerek. “Stella?”

“Yemeğimi bitirmedim,” dedi o da ağzına patates cipsi atmaya devam ederek. Yere, Joseph’in yanına oturmuş, onun oynadığı oyunu seyrediyordu. Ben de Jamie’yi odama götürüp kapıyı kapadım ve saniyesinde konuşmaya başladık.

“Bir sorunumuz var,” dedi Jamie. “Böyle bir şeyi çok fazla yaptığımı söyleyemem ama Daniel’in, eve dönüp de annelerden senin nerede olduğunla ilgili saçmalıkları dinleyip onların hiç de endişelenmediğini görünce bir şeyler döndüğünü fark edeceğini biliyorum.”

“Nasıl yani?”

“Sence annelerle baban, ben burada olmasam, öyle bir doğa terapisine gideceğine Horizons’tan teyit almadan inanır mıydı?”

Doğru. “Bu konuda bir şey yapabilir misin peki?”

Jamie, pek de kendinden emin görünmüyordu. “Bilemiyorum. Telefonla arayarak şansımı denemeyi düşündüm ama yaptığım şeyin bu yöntemle de işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Özellikle de daha önce hiç konuşmadığım biriyle. İş biraz tuhaflaşabilir... ve Daniel bana inanmazsa ailenin geri kalanına söylediğim hikâyelerde de pürüzler oluşturabilir.”

“Öyleyse şimdi gitmemiz ve Daniel’in meşgul olmasını, annemlerin de ona tuhaf bir şeyler anlatmamasını ummamız gerekiyor.”

“Sanırım öyle.”

“Bu hiç iyi olmadı,” dedim.

“Hem de hiç.”

O sırada odamın kapısı açılmış ve Stella karşımızda belirmişti. “Bir sorunumuz var.”

“Biliyoruz,” dedim. “Daniel burada değil.”

“Evet. Daniel burada değil ama kitabı da yok.”

23

“S aka yapıyorsun, değil mi?” dedi Jamie.

“Bu soruyu gerçekten sormuyorsun, değil mi?” dedi Stella da. Sonra bana döndü. “Joseph’ten bana evi gezdirmesini istedim. O da haliyle kendi odasıyla başladı, sonra Daniel’inkine geçtik ve raflarına, akla gelebilecek her yere baktım ama yok.”

Stella’ya, Daniel’ı tanımadığı ve odasına daha önce hiç girmediği için güvenmeyip kendim bakmayı tercih etmişim. Onlar da peşimden geldiler ve aklıma gelen her yere baktım ama sonunda ben de aynı sonuca vardım.

“Siktir ya.”

O sırada çekmecelerden birine bakmakta olan Jamie de ekledi: “Ama ağabeyinde sağlam bir porno koleksiyonu varmış.”

“İğrenç,” dedim. “Ama doğru da değil zaten.”

Jamie de buna yapmacık bir kahkahayla karşılık vermişti. “Şaka yaptım. Çok şakacıyım.”

Yanına gidip koluna yumruk attım.

“Ah.”

“Şaka yaptım. Çok şakacıyım.”

“Aynı şey değil,” dedi kolunu ovuşturarak.

“Eğlencenizi bölmek istemem ama,” dedi Stella da, “kitap da Daniel da burada değilse aklıma Daniel’in kitabı da alıp gitmiş olabileceği gibi parlak bir fikirden başka bir şey gelmiyor.”

Sadece benim ağabeyim altı yüz sayfalık, kurgu olmayan bir kitabı yanına alarak seyahate çıkardı zaten. Klasik Daniel.

“Niye böyle bir şey yapsın ki?” diye sordu Jamie bana. “Senin durumunu bilmiyor, değil mi?”

Başımı iki yana sallamıştım. “Üstelik kitabın ele aldığı şeyin de saçmalık olduğunu düşünüyor.”

“Ele aldığı şey derken...”

“O bebekle ve Hindistan’la ilgili gördüğüm rüyaları ya da bu gördüklerim her neyse onu açıklayacak bir şeyler bulma umuduyla, yazarın genetik hafıza hakkında neler söylediğini görmek için kitabı okudum... daha doğrusu okumaya çalıştım. Ama Daniel, genetik hafızanın uydurma olduğunu söylüyordu.” Duraksadım. “Noah da öyle. Ama...”

“Yazarın adı, Kells’in Horizons’taki listesinde geçiyordu ama. Ve o kadının bize yaptıklarının da uydurma bir yanı yok, hepsi son derece gerçektir.” Stella düşüncelerimi dile getiriyordu. “Yani ağabeyin, kitap konusunda yanılmış.”

“Yanılmış *olabilir*,” dedi Jamie de. “Kitabı okumadık ve okuyana kadar da bundan emin olamayız.”

“Bunun bir tesadüf olabileceğini ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu Stella sonra.

“Ben sadece... Biliyor musunuz? Google bu meseleyi çözer,” dedi Jamie. “Mara, bilgisayarın?”

“Anneminkini iste. Benim toparlanmam lazım.” Kitapla uğraşacak halim yoktu, fazlasıyla gergindim çünkü. Kitap, Daniel,

Noah, her şey aklımı bulandırıyor. Bu yüzden de bir an önce buradan kurtulmalı ve harekete geçmeliydim.

Ardından Stella ve Jamie'yi kitap üzerine tartışırken bırakarak odama gittim ve çıkacağımız yolculukta ihtiyaç duyabileceğim şeyleri toparlamaya başladım. Jamie ve Stella da yanlarına bir şeyler almıştı ama ben aptallığımdan, ne aldıklarını ya da ne kadar süre evlerimizden uzak olacağımızı sormayı akıl edememiştim. Şimdiyse etrafıma bakınıyor ve nereden başlayacağıma karar vermeye çalışıyordum.

Kendi odamda. Burayı ne zamandan beri böyle gördüğümü düşünmeye başladım. Miami'ye yalnızca birkaç ay önce taşınmıştık. Daha aralık ayında Laurelton'da yaşıyordum; Rachel hâlâ hayattaydı ve Jude, erkek arkadaşımı. Tanrım, şimdi tüm bunlar son derece imkânsız görünüyordu.

Birkaç hafta yetecek kadar kıyafet ve iç çamaşırını, annemin bir okul gezisinde bana verdiği ve çok sevdiğim için sonrasında da bana hediye ettiği gri çantaya koyarken boğazım düğümleniyordu. Kendi kendime bunun kalıcı bir durum olmadığını; aradığımız cevapları, tedaviyi ve Noah'yı bulup eve gelerek her şeyi normale döndüreceğimi söylüyor fakat inanamıyordum. Hatta artık, neyin normal olduğunu bile unutmuş gibiydim.

Uzun koridorda yürürken duvarlarda asılı olan aile fotoğraflarına, sanki onları bir daha göremeyecekmişim gibi uzun uzun baktım. Ama büyükannemi fazlasıyla gördüğüm için onunkilerle ilgilenmemiştim.

Sonra son derece basit bir geziye gider gibi babama, anneme ve küçük kardeşime sarılarak evden çıktım. Onlara yalan söylesem de kendim gerçeği biliyor ve bunun bir veda olduğunu hissedebiliyordum.

Arabayı kullanma sırası Stella'daydı ama motoru hemen çalıştırmak yerine, "Kitabı internette bulamadık," dedi.

"Yani muhtemelen artık basılmıyor," dedi Jamie de. "Ama Coral Gables'taki bir kitapçıda her şey bulunuyor, şimdi ellerinde yoksa bile getirtebilirler."

"Bu yüzden de oraya gidiyoruz," dedi Stella yeniden sözü alarak. "Mara? Sorun ne?"

Ama ben bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. "Sür sen."

"Mara..."

"Sür dedim."

O da sürdü. Bir saat kadar trafikte yol aldıktan sonra kitapçının karşısındaki yola park etmiş ve yürümeye başlamıştık. İçeri girmemizden hemen önce ise Jamie dışarıdaki kafeden bir limonata aldı.

Daha iyi bir ruh halinde olsam cennette olduğumu düşünebilirdim. Burası, cilalı ahşap zemininden tavana kadar raflara düzgünce istiflenmiş kitaplarla dolu, harika bir yerdi.

"Ben burayı daha önce nasıl keşfedememişim?" dedim.

"Yaa, değil mi?" dedi Jamie de. "Harikadır."

"Yardımcı olabilir miyim?" Arkamızda, üzerindeki Kitaplar&Kitaplar yazılı tişörtün kıvrıdığı kollarının altından rengârenk çocuk kitabı dövmeleri çıkan, koyu renk saçlarını da tepede gevşek bir topuz haline getirmiş bir kadın duruyordu.

"Aa, tabii," dedi Jamie limonatasını pipetten höpürdeterek çekerken. "Tabii olabilirsiniz."

Ve ne aradığımızı söyleyerek kadının, masanın arkasında kaybolmasına sebep oldu.

"Kitabın tipi nasıldı?" diye sordu sonra bana.

Cevap verebilmek için gözlerimi kapayarak hayal etmeye başlamıştım. "Siyah kapaklı," dedim. "Bez ciltli. Adı da altın rengi harflerle yazılıydı."

Kadın bilgisayara bir şeyler yazıyordu. “Yazarın adı Lenaurd mu demiştiniz?”

“Aynen,” dedi Stella da. Topuklarının üzerinde sallanıp duruyordu.

“Hımm,” dedi sonra kadın. Bir yandan da başparmağını ısıırıyordu. “Başka şekilde deneyeyim bir de.”

Ve bir süre bir şeyler yazıp aradı, yazıp aradı ama sonunda, bezgin bir şekilde iç geçirmek zorunda kalmıştı. “Çok tuhaf,” dedi.

“Nedir o?” diye sordu Jamie de.

“Veri tabanlarının hiçbirinde hiçbir şey yok. Önce bir akademik dergide yayınlanıp sonra ciltlenmiştir diye düşünerek makaleleri bile taradım ama hiçbir şey çıkmıyor. Ne o isme sahip bir kitap ne de yazar var. Nadir bulunan kitapları temin ettiğimiz yerleri arayıp size haber verebilirim, ne dersiniz?”

Stella’nın keyfi, bunu duyunca gözle görülür şekilde kaçmıştı. Sonra Jamie kadına teşekkür etti ve hep birlikte kitapçıdan çıktık. Yine aynı kafeden, Jamie üçümüze de birer sandviç almış fakat ben kendiminkine elimi bile sürmemiştim.

“Ee.” Jamie ellerini beline koymuştu. “New York’a gidiyoruz, değil mi?”

“Evet.”

Stella uçakla gitmek istiyordu. Tüm umudunu bu *Yeni Teoriler’e* bağladığı için, meseleyi de bir an önce halletme niyetindeydi. Daniel New York’taysa, kitap da orada olmalı diye düşünüyordu çünkü. Jamie de gitmek istiyordu ama bambaşka sebeplerden. Onun derdi parayı, yani Horizons’ı takip etmektir. Bunun için de muhasebeciyi bulmamız gerekiyordu ve o da New York’taydı. Ama uçmak, havaalanı güvenliğinden geçmek; o da video kameralar, aksi ulaştırma görevlileri ve birçok insanla bir arada bulunmak anlamına

geliyordu. Bu da halihazırdaki yarı kaçak statümüzle, pek akıllıca olmaz diye düşünmüştü Jamie. Ben de tamamen aynı fikirdeydim.

Bu yüzden arabayla gitmeye karar verdik. Saatlerce. West Palm Beach'i geçerken, tam olarak olmasa da çalıntı sayılabilecek arabamızı bir diğeriyle değiştirmiş, Horizons'tan kaçıığımız fark edilmiş ve birileri peşimize düşmüşse diye önlem almaya devam etmiştik.

Ağaçların yeşili ve gökyüzünün grisi birleşerek oldukça nemli görünen bir karışım halini alıyordu. I-95 yolunu takip ederek şehirden çıkıp Florida'nın uçsuz bucaksız bir köşesine ilerlerken sis de, yağmur da artmış ve havayı ağırlaştırmıştı. Arabada daldığım uykumdan birdenbire uyanınca yolu güçlkle görebildiğimi fark ettim. Oysa Stella, aptal gibi hâlâ yavaşılamıyordu. Söylendim de üstelik ama beni duymazdan gelmeye devam etti.

Sonra Jamie ortamızdan uzanıp radyoyu açtı ama ilahiler çalan kanallar dışında yayına devam edebilen bir istasyon yok gibi görünüyordu.

"Hâlâ gelmedik mi ya?" diye sızlandı Jamie.

"Zırlama," dedim ben de. "Sinir bozucu oluyorsun."

"Biraz mızımız galiba?" dedi Stella sonra. "Uyuyunca biraz daha sakın olursun diye düşünmüştüm ama."

"Yanarak ölürsün umarım."

"Belki de regl olmuştur," dedi Jamie.

Bunu duyunca hızla ona döndüm. "*Yok artık?*"

"Ama hiç olmadığın kadar aksi *davranıyorsun* gerçekten de."

"Hiç olmadığı kadar mı?" Stella aynı fikirde değildi anlaşılan.

"İkinizden de nefret ediyorum," diye mırıldanarak başımı cama yasladım. Yanıyordum ve *gerçekten de* huysuzdum. Ve canım acıyordu. Belki de *gerçekten* regl olmuştum.

"Bugün ayın kaçı?"

"Yirmi bir," dedi Stella.

Ben de saydım ama bu garipti. En son, Horizons'a yatmadan önce regl olmuştum. Yani bir aydan fazla oluyordu.

Ya da bir dakika. Regl olduğumu *hatırlamıyordum* ama bunun, olmadığım anlamına gelmesi de gerekmezdi.

Ama ya... ya olmadıysam?

Bunun düşüncesi bile beni huzursuz etmeye yetiyordu. Daha önce hiç geciktiği olmamıştı. Ama düşünürsek, daha önce kimse üzerimde deney falan da yapmamıştı. Her şeyin bir ilki oluyordu anlaşılan?

Gözlerimi yoldan ayırmadan, Stella'ya sordum. "En son ne zaman regl oldun?"

Jamie bunu duyunca kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kibirli bir tavır takınmıştı. "Bildim işte." Ben de kulağına vurdum.

"Ee, üç hafta önce sanırım." Stella bana bakıyordu. "Sen?"

"Bir ay önce," diye yalan söyledim ama Stella'nın gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Ne var?" diye sordum ben de.

"Hiç." Yeniden yola dönmüş fakat sonrasında bir küfür savurmuştu. "Yanıma tampon falan almadım galiba, sende var mı?"

Ben de başımı hayır anlamında sallamıştım. "Unuttum."

"Bu konuşmadan her ne kadar zevk alsam da," dedi Jamie sonra, "neden bundan bahsettiğimizi sorabilir miyim?"

Bu soruya verilecek iyi bir cevabım yoktu ama tam bahane uydurmaya çalışırken, Stella'nın bir sapaktan saptığını fark etmiştim.

"Savannah'da mola vereceğimizi sanıyordum?" dedi Jamie hemen. "Oraya da bir saat var."

"Deponun sadece çeyreği dolu," diye açıkladı Stella da. "Ve benim tuvalete gitmem lazım."

Yalancı. *Benim* tuvalete gitmem gerektiğini ve bunu söylemekten utandığımı düşünmüş, durabilmemiz için de kendini ortaya atmıştı. Ki aslında bu epey tatlı bir jestti.

Teşekkür ederim, dedim dudaklarımı kımıldatarak. *Gerçekten de* minnettardım. Çünkü durduğumuz zaman Stella'ya, merak ettiğim ve Jamie'nin önünde sormak istemediğim o soruyu sorabilirdim.

Benzinciye girince Stella gerçekten de tuvalete gitmesi gerektiğini fark etmiş, böylece Jamie benzin alırken biz de birlikte tuvaletlere yönelmiştik. Sonra ben –maalesef– ihtiyaç duymadığım tamponlardan alıp Stella'nın peşinden tuvalete girdim ve tam kabinlerden birine girmek üzereyken onu yakalamayı başardım.

“Üç hafta olduğuna emin misin?”

“Evet. Wayne'den tampon istemek zorunda kaldığımı hatırlıyorum çünkü. Adamın yüzü o kadar kızarmıştı ki kulaklarından duman fişkiracak falan sandım.” Stella bunu anlatırken sırtmış fakat bu mutluluğu kısa sürmüştü. “Neden? Ne oldu ki?”

Dudağımı ısırdım. “Benimki gecikti.”

“Ne kadar?”

“Tam... tam olarak bilmiyorum. Zaman algımı yitirmiş gibiyim... belki, iki hafta olabilir?” Ya da üç.

“Bu epey geç sayılır,” dedi Stella sessizce.

Ben cevap verememiştim.

“Benimki hiç bu kadar gecikmez.”

Hâlâ bir şey söylemiyordum. Belli ki bende olan sorun her neyse onda yoktu.

Stella'nın yüzündeki meraklı ifadenin telaşlı bir hal alması da fazla uzun sürmemişti. “İyi misin?”

“Evet.” Ama değildim. O anda pek çok şey olduğum söylenebilerdi ama iyi olmak, kesinlikle bunlardan biri değildi.

“Tuhaf görünüyorsun...” dedi sonra.

Ben de aynadan kendime baktım. Oldukça korkunç görünüyordum, tuhaf falan değil. Yüzüm bembeyaz, dudaklarım gri, gözlerimin altındaki halkalarsa mosmordu.

Oysa Stella gayet sağlıklı görünüyordu. Normal. O da benim gibi farklıysa, neden ben de *öyle* görünmüyordum ki?

“Bayılacak gibi görünüyorsun,” dedi sonra ve kapıya baktı. “Jamie’yi çağırayım mı? Jamie’yi çağırayım ben.”

Bu fikre karşı çıkmaya çalışmış fakat oda etrafımda dönmeye başlayınca aynı anda hem ayakta durmayı hem de konuşmayı başaramayacağımı fark etmiştim. Lavaboya tutundum ama zangır zangır titreyen dizlerim, beni alt etmeyi başarıyordu. Kayarak yere düştüm.

24

ÖNCESİ

Londra, İngiltere

Sarah teyze sözünü tutmuş ve beni öz evladı gibi yetiştirmişti. Hatta belki de daha iyi. Söylediğine göre, içten içe hep bir kızının olmasını istiyordu. Tüm gün kir pas içinde oynayıp birbirlerini sopalarla dürten Elliot ve Simon'ın aksine yumuşak başlı, zarif bir kız...

Neredeyse her yemeği benimle birlikte yiyor, bunun için bir yardımcım olmasına rağmen saçlarımı tarayıp örüyordu. Ben, kocasının farkında bile olmadan, ölümünden sonra ona eşlik etmesi için bıraktığı bir hediyeydim. Onun Hint prensesi. Ve o bana kuralları öğretirken neredeyse her anımı onunla geçiriyordum.

Nasıl, ne zaman ve ne yiyeceğime; neyi nasıl giyeceğime; nasıl davranacağıma, hanımlara, nüfuzlu beylere nasıl hitap edeceğime; hizmetliler, mesela uşak ile vale arasındaki ya da hizmetçi kızlar arasındaki farkı nasıl anlayacağıma dair kurallardı bunlar. Ve onların yanı sıra, kimlerle yahut ne yaparken görülmemin doğru olacağını da öğretiyordu.

Sabahları birlikte kahvaltı edip öğleden sonraları birlikte görüşmeler yapıyorduk; akşamları yatmadan önce de dans etmeyi ve kart oynamayı öğretiyordu. Böyle bir hayatı hayal bile edemezdim eskiden. Oysa şimdi, binbir zahmetle hazırlanan zengin yemeklerin tadına da, kendim temizlemek zorunda kalmadan sahip olduğum temiz çarşafların konforuna da alışmıştım. Sarah teyze ile uzun yürüyüşler yapıyor, çocuklarla vakit geçiriyordum. Haftada üç defa da Profesör, gün içinde gizlice beni görmeye geliyordu.

Onu ilk gördüğümde, yüzünün bu kadar aşına gelmesine şaşırmıştım. Esmer ve oldukça yakışıklı biriydi, üstelik onu daha önce gördüğüme de yemin edebilirdim. Ama o, bu konuyu hiç açmayınca kabalık olmasın diye ben de aynısını yapmak zorunda kaldım.

Bay Grimsby onu merasimsiz bir şekilde eve aldıktan sonra Profesör beni beklemiş ve görünce de eğilerek selam vermişti. Ben reverans yapınca da gülümsedi. Ardından Bay Grimsby, kütüphanede çalışacağımızı söyleyerek bizi oraya aldı.

Evin en sevdiğim odası burasıydı. Kokusuna, sessizliğine ve ışığın görünür hale getirdiği toz zerreciklerine bayılıyor; burada kendimi bambaşka bir dünyada gibi hissediyordum.

Oturduk sonra. “Evet, Mara,” dedi Profesör belli belirsiz bir aksan taşıyan İngilizcesiyle. “Bana bildiğin her şeyi anlat bakalım.”

“Adımı nereden biliyorsunuz?”

“Yanlış sorular sorarsan yanlış cevaplar alırsın. Dersimize başlamadan önce sana üç soru sorma hakkı veriyorum.”

Daha önce, en azından Londra’ya geldiğimden beri, kimse bana böyle açık bir şekilde meydan okumamıştı ve şimdi, bu değişiklik beni rahatsız ediyordu. “Kimsiniz?” diye sordum temkinli bir şekilde.

Profesör de bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Ben biriyim. Bir insan. Bir adam. Daha önceleri baba, oğul, eş, kardeş

oldum; şimdi de senin öğretmeninim. Bana sormak istediğin şey bu mu gerçekten?”

Öfkelenmiştim, bu yüzden de bodoslama sordum: “Neden sizi tanıdığım hissine kapılıyorum?”

“Çünkü daha önce tanıştık. Ve bu üç etti. Şimdi...”

“Bir dakika! İlk sorumu cevaplamadınız,” dedim kollarımı göğsümde kavuştururken.

Profesör de bir kez daha gülümsedi. “Adını biliyorum çünkü sen salona girmeden Bay Grimsby seni anons etti.”

Gözlerimi kısmıştım. “Sizin adınız ne?”

“İsim çok güçlü bir şeydir. Ama bu dördüncü soru oldu ve biz üç soru için anlaşılmıştık. Yine de işleri kolaylaştırmak adına şöyle yanıt vereyim, bana Profesör diyebilirsin. Şimdi derse başlayalım.”

Çoğu günler Profesör bana dünyayı ve insanları anlatıyordu. Hangi ülkelerde barış, hangi şehirlerde savaş olduğunu. Ayrıca dünya ve evrenin tarihini, matematik ve bilimi de. Fakat zaman zaman farklı şeyler de yapıyorduk. Kart oynardık mesela ama Sarah teyzeyle olduğu gibi değil. Bu oyunun kurallarını hiç anlamamıştım. Profesör bana desteyi kestiriyor, sonra da üzerinde tuhaf sayılar ve resimler olan kartları masaya diziyordu. Bazen de bana kuş tüyü ya da taş, hatta bir keresinde bastonundan çıkardığı kılıç gibi şeyler verir ve onlar hakkında hikâyeler yazmamı isterdi. Ya da farazi sorunlar yaratıp onlara çözüm bulmamı. Ama ne bu nesnelerle, ne kartlarla ne de amacıyla ilgili sorularımı yanıtlamış; bana verdiği üç soru hakkını harcadığını söylemişti. Böyle günlerde ondan nefret ediyor ve ilerleyen zamanlarda daha dikkatli olacağıma dair kendime söz veriyordum.

Diğer günlerde de görevim Sarah teyzenin oyuncak bebeği olmaktı. Giydirilecek, oynanacak ve eğlendirilecek bir bebek. Kendi bebeğimse hâlâ yatağımın altında sakladığım valizimdeydi fakat onu

orada unutmamıştım. Zor da olsa *önceki* hayatımı; ablayla birlikte güneşin altında geçirdiğimiz günleri ya da amcanın bana yıldızları gösterdiği geceleri hatırlıyordum. Ama artık Efendi Shaw'un, beni sevmediği için hizmetlilerin yanına sürgüne gönderilen tazısı Dash gibi ben de bir ev yaratığı haline gelmişim.

Dışarıdaki manzara mevsimlerle birlikte değişirken ben de evdeki mermer şöminenin üzerinde bulunan aynadan kendi değişimimi izliyordum. Bahçe güllerle güzelleşirken ben de kadınlığımla güzelleşmişim. Sarah teyzeyse bir yıllık yas döneminin ardından beni sosyeteye takdim edip bana uygun bir eş aramaya başlayacağını söyledi.

Londra'nın zengin ailelerinin, beni tenimin rengi, fakirliğim ve ailemin olmayışı nedeniyle istemeyeceği söylentilerine kulak tıkiyordu hep. "Ten rengin o kadar da koyu değil, üstelik yüzün çok güzel! Dolgun dudakların, kuzgun karası saçların... hele o gözlerin; çok egzotiksın! Sen nadir bulunan bir güzelliğe sahipsın, Mara ve muhteşem bir çeyizin olacağından da emin olabilirsin... seni alacak adam çok şanslı olacak." Bunları söylerken bir yandan da boynunda asılı duran ve içinde kocasının saçının bulunduğu madalyonu okşuyordu.

Fakat Profesör bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. Hatta benim sosyeteye takdimimle ilgili hiçbir öneriden hazzetmiyordu ve hiç de yumuşak başlı olmayan Sarah teyzeye, ikna gücünü kullanarak bir süreliğine bu planı ertelemeyi kabul ettirebilmişti. Ama yine de evlenme fikrinden uzaklaştıramadı.

Ben de Profesör'e buna karşı olmadığımı söylüyordum. Hyde Park'ta güzel güzel vakit geçiren çiftleri görmek hoşuma gidiyordu çünkü, neden ben de onlardan biri olmayacaktım ki? Tabii bunu ona söyleyecek cesareti bulamadım. O da evli değildi ve tüm hayatını tek bir eşle geçirmenin mantıksız olduğunu düşünüyordu.

“Hayvanlar bir eşle ömür geçirmezler. Biz de, ne kadar aksini iddia etseler de birer hayvanız,” demişti defalarca.

Ama yine de ben sosyeteye takdim edildim ve ondan altı ay sonra da nişanlandım. Tatlı ve çekingen bir adam olan nişanlım beni seviyordu. Üç ay nişanlı kaldık ve evlendiğimiz gece, şafak sökmeden hayatını kaybetti.

25

Jamie'nin gözleri, Stella ile beni gördüğü anda kocaman açılmıştı çünkü tek başıma ayakta duramayacak kadar titriyordum. Sonra Stella, onun bir şey sormasına izin vermeden açıklamaya girişti. "Mara hasta ve arabayı sen kullanıyorsun." Ardından da anah-tarları Jamie'ye atıp arabaya binmeme yardım etmişti.

Buna müteşekkirdim ama bir yandan da nefret ediyordum. Gerçi kendimden tiksinecek kadar bile halim yoktu. Jamie arabayı kullanırken arka koltukta gözlerimi kapayıp oturmak dışında herhangi bir şey yapamayacak kadar yorgun, korkmuş ve hastaydım.

Bir saat kadar sonra Savannah'ya vardığımızda sabahın erken saatleriydi. Otobana fazla uzak olmayan bir otelin otoparkına park ettik.

Anah-tarlarımızı aldıktan sonra, "Benim Mara'yla konuşmam gerek," dedi Stella, Jamie'ye. "Sen devam et."

"Biraz bekleyebilir mi?" dedim ben de. "Tuvalete gitmem gerekiyor da." Aslında gerekmiyordu ama onun konuşmak istediği şeyi konuşmaya hazır değildim henüz. Sadece uyumak istiyordum. Ama gerçek bir uyku. Gerçek bir yatakta.

"Daha yeni gitmedin mi?" diye sordu Jamie sonra.

Ama bakışlarımı gördükten sonra uzatmadan anahtarımı verdi.

Stella da peşimden geldi ama ben içeri girdiğim gibi banyoya kaçmış ve gerçekten tuvalete girdiğimi düşünsün diye musluğu açmıştım. Fakat kısa süre sonra dışarıda bazı sesler olduğunu fark ettim. Jamie niyeysen odamıza gelmişti. Kahretsin.

Daha fazla kaçamayacağımı anlayınca yüzümü yıkayıp derin nefesler aldım ve kapıyı açtım.

“Anahtarım işe yaramıyor,” dedi Jamie. Bir bana bir Stella’ya bakıp duruyordu. “Ee, uygunsuz bir zamanda mı geldim?”

“Evet,” dedi Stella. Aynı anda ben de, “Hayır,” diyordum.

“Bu konuyu konuşmamız gerek, Mara,” dedi sonra bana.

Artık sinirlenmiştim. “Konuşacak bir şey yok.”

“Mara’nın regli üç hafta gecikmiş,” dedi Stella, Jamie’ye dönerek.

“Bu biraz garip oldu,” diye mırıldandı Jamie de. Bir yandan da kapıya doğru gidiyordu. “Ben, ee... başka bir yere gidiyorum.”

“Bunu görmezden gelemeyiz, özellikle de...”

“Hamile falan değilim ben,” dedim nihayetinde bunu soracağını bilerek.

Stella kaşlarını kaldırmıştı. “Başın dönüyor. Duygusalsın.” Söylediği her şeyden sonra parmağıyla havaya bir tik çiziyordu. “Miden bulanıyor.”

“Jamie’nin de midesi bulanıyor. Hepimizin bulanıyor ya. Hepimiz duygusalsız ayrıca.”

“Senin kadar değil ama. Bunu ilk... bana neler olduğunu ilk fark ettiğimde, o sesleri duymaya başladığımda deli olduğumu düşünmüştüm. Neler olduğunu bilmesem de ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştım. Kafam sürekli karışıyor, bedenim başkasına aitmiş gibi tuhaf bir his uyandırıyor. Sonra yemek yemeyi bıraktım çünkü işe yarayan tek şey bu gibiydi. Ama ardından ilaçlar geldi ve esas onların bana *yardım ettiğini* fark ettim. Sesler kesilmiş,

ben de yeniden yemek yemeye başlamıştım. Ve en kötü halimde bile –ki epey kötüydü– senin gibi değildim.”

Stella bunu telaffuz etmese de Dr. Kells’e, Wayne’e ve Bay Ernst’e yaptığım şeyleri kastettiğini biliyordum.

Ama verilecek bir cevabım yoktu. Bu yüzden de, “Hamile değilim Stella. Bakireyim ben! Tanrım,” demekle yetinmiştim.

“Bildğin kadarıyla,” diye mırıldandı o da sonra.

“O ne demek Stella?” Kızmıştım.

“Bildğin kadarıyla,” dedi bu kez daha yüksek bir sesle. “Horizons’tayken kendinde değildin. Hiçbirimiz değildik ve orada bize bir sürü test yaptılar. Ya...”

Hayır. “Hayır Stella.”

“Ama ya...”

“Noah orada değildi ki,” diye araya girdi Jamie.

“Bir ara oradaydı,” dedi Stella da. “Ama ya...”

Hayır.

Stella devam etmeden önce güçlkle yutkunmuştu. “Ya bebek Noah’dan değilse?”

Ağzından çıkan sözcükler, odadaki tüm oksijeni tüketmişti sanki. Jamie’ye bakınca onun da böyle hissettiğini anladım.

Konuşacak gücüm yoktu ama başımı iki yana sallamayı başarmıştım.

“Test yapmadan bilemezsin,” dedi Stella da.

Böyle bir şeyin bahsini yaptığımıza bile inanamıyordum. Bu noktaya nasıl gelmişim ki? Hasarlı beynimi delicesine yoklayarak bu soruyu yanıtlamama yardım edebilecek küçücük bir anı bulmaya çalışıyordum. Sonra kendimi Horizons’ı düşünmeye zorladım. Orada bana bir sürü şey yapmışlardı ama ne?

Stella’nın haklı olmasına imkân vermiyordum. Sonra midem bulanmaya başladı. Hasta *oluyor* gibiydim. Bunu fark edince ağzımı

elimle kapayarak banyoya koştum ve kusmadan yalnızca bir saniye önce klozete ulaşmayı başardım.

Terli ve titrer halde yere yığılırken Stella'nın da ıslak saçlarımı yüzümden çekmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

"Hâlâ geç kalmış sayılmazsın," dedi sonra. "Gebeliği sonlandırabilirsin."

Bir kez daha kusmuştum.

"Bunu öğrenmek zorundasın, Mara. Öyle ya da böyle."

"Ah, Tanrım." İnliyordum.

Midemde çıkacak bir şey kalmayınca kalkıp yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım; Stella ve Jamie'ye iyi geceler diledim. Ama sesim bir robot gibi çıkıyordu. Ya da uzaylı gibi. Hatta benden geliyor gibi bile değildi ama artık buna şaşırırmaktan vazgeçmiştim. Bedenim bile *bana ait değil* gibi geliyordu zaten. Bazen yapmak istemediğim şeyleri yapıyor, söylemek istemediğim şeyleri söylüyordum. Ya da zaman zaman sebepsiz yere ağladığım, olur olmaz şeyler yüzünden insanlara çattığım da oluyordu. Uzunca bir süredir, aklımı kaybettiğimi düşünerek endişelenmekteydim ama şimdi bedenimi kaybediyor gibi hissetmeye başlamıştım. Kendimi bir yabancı gibi hissediyordum.

Ya bunun sebebi bir yabancıyı taşıyor olmamsa?

26

Bir sonraki durağımızın başkent olması gerekiyordu ama ben bu işi epey zorlaştırmıştım.

Arabada durmaya dayanamıyor, Jamie arabayı mümkün olduğunca soğutmasına rağmen aşırı derecede terliyordum. Saat başı midem bulandığı ve her seferinde bunu kontrol etmeyi başaramadığım için de Jamie ile Stella dönüşümlü olarak direksiyona geçiyor; boşta kalan da arka tarafta benimle oturup benimle ilgilenmeye çalışıyordu.

Yol boyu hiçbirimiz, özellikle de ben, bir önceki gece hakkında tek kelime bile etmemiş olsak da Jamie, sözsüz bir anlaşma yapmışız gibi sekiz saatlik yolun orta noktasında durup arabamızı yeniden değiştirmiş ve hiç şüphesiz beni düşünerek bir otel daha ayarlamıştı. Temiz havanın mide bulantılarımı azaltacağını düşünerek seçtiği üstü açık bir arabanın sahibini, aracı bize vermeye ikna ettikten sonra da kendini çalıların arasına atarak kustu.

Yeteneği konusunda giderek daha özgüvenli bir hale geliyordu ama yine de ara ara yumruklarını, tırnaklarını tenine batıracak kadar sıkıdığı veya dudaklarını kanatana dek ısırıldığı gözümünden kaçmıyor ve onun böyle zorlandığını görmek, sapkınca da olsa

kendimi iyi hissetmeme neden oluyordu. Sanki etrafımda başka ucubeler oldukça, benim ucubeliğim daha az göze batacak gibi. Belki de sahip olduğumuz bu şey, Kells'in de söylediği gibi bir *hastalıktı*. Zaten Stella'nın da zaman zaman, sanki bulaşıcı bir hastalık taşıyormuşum gibi gergin bir şekilde bana baktığını fark edebiliyordum.

Oysa Jamie'nin hiç böyle bir tavrı yoktu. O gece, otobandan ayrılan sapakta bulduğumuz otellerden birinde, Stella fast food'dan daha lezzetli bir şeyler bulmaya gidince biz de benim odamda konuşmuştuk.

"Bence Stella senden korkuyor biraz," dedi Jamie ben banyoda üzerimi değiştirirken.

"Sen korkmuyor musun?" diye seslendim ben de.

"Senden mi? Kedi yavrusu gibisin be, niye korkayım?"

Bunu duyunca kapıdan kafamı uzatıp sordum. "Kedi yavrusu mu?"

"Katil bir kedi yavrusu."

En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlayamıyordum bile. Jamie'nin böyle düşünmesinin sebebi, benim yaptığım şeylerden gerektiği kadar rahatsız olmayışındı. Bunların korkunç şeyler olduğunu, gökyüzünün mavi olduğunu söyler gibi bir rahatlıkla belirtebilirdi mesela. Sıradan bir gerçek gibi. Ama yaptığım şeyler, onu gerçekten de hiç rahatsız etmiyor gibiydi. *Ben*, onu hiç rahatsız etmiyor gibiydim. Ve bu, bazı açılardan, onunla konuşmayı Noah'yla olduğundan bile kolay kılıyordu.

"Ne yapacağız seninle?" diye sordu sonra.

"Nasıl yani?"

"Bir dakika içinde sıradan bir insandan bir katile dönüşebilmenle."

"Tutkuluyum demek ki."

"Manyaksın demek ki."

“Karnımdan bir uzaylı fırlamadan önce acılarıma son vereceğine söz verir misin?”

“Yani yalan söylemeyeyim, Stella bunun gerçekten de olabileceğini düşünüyor. Kızın ödünü koparıyorsun resmen.”

“Hamile *değilim* ben. Ne bir uzaylıya ne de başka bir şeye.”

Jamie bunun ardından, hızlıca konuyu değiştirmişti. “Biliyor musun, düşünüyordum da...”

“Ne garip.”

“Yeteneğini yani,” dedi Jamie beni duymazdan gelerek. “Bunu hiç iyi bir şey yapmak için kullanmayı denedin mi?”

“Tabii ki.”

“Sonuç?”

“Sıfır.” Durdum. Bir süredir aklımda olan şeyi sormalı mıyım diye düşünüyordum. Aman, ne olacaktı ki? “Anna’yı düşündüğün oluyor mu hiç?”

“Hayır,” dedi Jamie hiç tereddüt etmeden. Yalan söylediğini anlamamı sağlayan da bu olmuştu. Ama sebebini de anlayabiliyordum. Bazen, yalanlara inanmak daha kolay oluyordu.

Ardından Jamie yine konuyu değiştirdi. “Mesela başkan olmayı falan dileyip becerememen çok kötü.”

“On yedi yaşında?”

“Her neyse canım. Demek istediğim, her dilediğini gerçek yaparsen dünyayı değiştirebilirdin.”

“Başkan olmayı isteyeceğimi pek sanmıyorum.”

“Gerçekten mi?” Jamie buna inanamıyor gibi görünüyordu. “Tanrım, ben bayılırdım.”

“Neden ki?”

“Birinin bu özgür dünyayı yönetmesi gerek. Neden ben olmayayım ki?”

“Ne yapardın peki bu büyük güçle? Öyle bir kudret, sorumluluklarıyla da beraber geliyor, biliyorsun.”

“Yeni bir dünya düzeni kurardım,” dedi sırtarak. “Ucubelerin dünyayı ele geçirdiği bir düzen.”

“Demokrasinin böyle işlediğini pek sanmıyorum.”

“Demokrasi şişirilmiş bir balon bence.”

“Tam bir diktatör gibi konuştun. Keşke yeteneklerimizi de-
ğişebilseydik.”

“Bu fikir beni haddinden fazla heyecanlandırıyor.”

“Bu konuşmanın tamamı gereğinden fazla derecede uygunsuz
zaten.” Hoşuma gitme sebebi de buydu muhtemelen.

Jamie’nin kolları çatılmıştı. “Bize biraz müzik lazım.” Etrafına
bakınıyordu. “Noah’nın bilgisayarı mı o?”

Onun çantasını da kendiminkiyle birlikte açtığım için bilgi-
sayarın bir kısmı görünüyordu. “Evet.”

“Peki... baktın mı?”

Bu soruya başımı sallayarak yanıt vermiştim. “Şifre koymuş.”

“Kıramadın mı?”

“Hayır.”

“Ben deneyebilir miyim?”

Omuz silktim. Ben beceremediysem, o da farklı bir sonuç
elde edemezdi muhtemelen.

Ve beş dakika geçmeden Jamie’nin suratı düşmüş, gözleri
kapanmıştı. Tam da tahmin ettiğim gibi.

“Şansın yaver gitmedi galiba?”

“Yok, buldum,” dedi. Ama sesi tuhaf geliyordu.

“Gerçekten mi?” Midemde gerginliğin yarattığı bir hareketlilik
vardı. “Neymiş?”

Jamie önce tereddüt etmiş, sonra yanıtlamıştı. “Marashaw.”

Nefes alamıyordum. Başımı dizlerimin arasına sokmuş, Jamie
kolunu omzuma atınca da irkilmiştim.

Bu aklıma bile gelmezdi. Çok tatlı, Noah için fazla tatlı bir şeydi bu. Yanımda olsa onunla dalga geçer, evlendiğimizde sahip olacağım ismi şifre olarak seçtiği için onu kızdırırdım.

Ama yoktu ve ona sataşamıyordum. Bir anda bu eksiklik, taşıyamayacağım kadar fazla gelince bilgisayara uzandım.

“Gideyim mi ben?” diye sordu Jamie de. Ona bakmadan başımı salladıktan sonra, kapının kapandığını duydum.

Noah’nın dosyalarını karıştırarak, onun nerede olabileceğine dair bir ipucu arıyor ama hiçbir şey bulamıyordum. Sonunda, rastgele açıp bakmaya başladım. Ama bulduğum şey, bunu yapmamış olmayı dilememe neden olmuştu.

MAD adında bir klasördü bu:

*Topla yapraklarımı,
Al onlardan taç yap
Ormanın kralı olayım
Tırman dallarıma,
Sen cömert ağacımın
Gölgesinde uyurken
Ben de seni arayayım*

Noah’nın bana yazdığı şiirleri –o eski *Kadife Tavşan*’ı, yeni bir *Lolita* versiyonunu, hatta o aşırı derecede müstehcen Dr. Seuss’u bile– arka arkaya okurken nefesim kesilmişti. Ellerim titriyor ve boğazım sızlıyordu ama ağlamamış, ağlayamamış, onun yerine kızdığımı fark etmiştim. Benimle olması mümkün olsa, Noah muhakkak burada olurdu. Yani mümkün değildi demek ve ben, onu benden uzak tutan her kimse, ona bunun bedelini muhakkak ödetecektim.

Sonra banyoya gidip küvetin musluğunu açtım. Kapıyı da kapadıktan sonra, küveti dolduran sıcak suyun çıkardığı buharı

soluyarak kendimi sakinleştirmeye çalışmaya başladım. Ve soyunurken, bir yandan da Noah'nın yanımda olduğunu hayal ediyordum.

Tişörtünü kaldırıp çıkarırken, kaslarının teninin altında nasıl gerildiğini canlandırdım gözümde. Küvete ilk onun girdiğini ve yüzünde kocaman bir tebessümle benim de ona katılmamı beklediğini. Gözlerimi kapayıp ben de gülümsemiştim ama yeniden açtığımda çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Noah buradaydı, küvetin içinde. Ve su, kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Kesilen bileklerinden akan kanlarla.

Hemen banyodan fırlayıp giyindim ve bilgisayar da yanıma alarak Jamie'nin odasına gidip kapıyı yumruklamaya başladım.

"Müzik aç," dedim kapı açıldığı anda. Bilgisayarı da kucağına fırlatmıştım.

"Mara..."

"Aç işte, Jamie." Kafamda bin tane tilki geziniyor, hiçbiri de iyi şeyler söylemiyordu ve bu yüzden, onları susturmak zorundaydım.

"Kızmaz mı ki sence?"

Yüzüne bile bakmadan başımı iki yana sallayarak cevap vermişim.

Ardından Jamie'nin müzik dosyaları arasında gezindiğini duydum. "Nasıl bir şey istersin?"

Gözlerim kapalıydı. "Dans edebileceğimiz bir şey."

Ve beş dakika sonra, *Sympathy for the Devil*'in girişi kulaklarımdaydı. Jamie, yatağın üstüne çıktıktan sonra elini uzattı. Ben de yüzüme sahte bir tebessüm yerleştirerek elini tuttum. Sonrasında ikimiz de ayakkabılarımızı çıkarmıştık.

Avazımız çıktığı kadar bağırarak Mick Jagger'a eşlik etmekte olduğumuzdan kapının açıldığını duymamıştık bile. Ama gerçekten iyi geliyordu.

"Böldüğüm için üzgünüm," dedi Stella ikimize de bakarak, "ama yemekler geldi."

“Ah, Tanrı’ya şükür,” dedi Jamie de yataktan inerken. “Açlıktan ölmek üzereydim.”

Stella’nın elindeki poşetlerde bulunan şey her neyse, kokusu midemi guruldatmaya yetmişti. “Ben de.” Poşetlere bakıyordum. “Ne aldın?”

“Meksika yemeği,” dedi.

“Harika.” Alüminyum folyoya sarılmış bir burrito çıkardım ve Noah’nın hazırladığı çalma listesi eşliğinde yemeklerimizi yedik. Bir yandan da havadan sudan konuşarak gülüp eğleniyorduk çünkü aksi takdirde, kendimizi kaybedebilirdik. Sonra Stella, ikimiz birlikte Jamie’nin odasından çıkarken bana bir poşet daha uzattı. “Bunu sana aldım,” dedi kapıyı açarken.

“Ee, teşekkür ederim?”

Ama Stella çoktan uzaklaşmaya başlamış ve arkasına bile bakmadan elini sallayarak önemsiz olduğunu söylemeye çalışmıştı. Ben de poşete baktım.

Hamilelik testi kutusu da bana bakıyordu.

27

Bana İYİ GÜNLER! dileyen poşetin içinde duran kutuya bakıyor fakat nasıl kullanılacağını okumak için bile elime alamıyordum. Sahne kendiliğinden gözümün önüne geliyordu; banyoda paketi açmaya çabalarken kullanma talimatını ıslak karoların üzerine düşürüyorum. Alıp karman çorman olan yazıları okumaya çalışıyorum. Klozete oturup kelimenin tam anlamıyla kendimi zorlayarak bir çubuğun üzerine işiyorum ve son olarak da oturup kaderime karar verilmesini bekliyorum. Bunu yapamayacaktım.

Stella ve Jamie de testi hâlâ yapmadığımı biliyor ve bininci çalıntı/ödünç arabamızın içindeki atmosfer giderek can sıkıcı bir hal alıyordu. Ne zaman öğürsem birbirlerine bilmiş bir tavırla baktıkları için onları öldürmek istejişimin de bulantıma olumlu bir katkı yaptığı söylenemezdi üstelik. Sonra Georgetown'da, Jamie'nin yardımıyla girdiğimiz otelde aynadaki yansımamı gördüm. Tam bir zombiye benziyordum. Bugüne dek kimsenin kafamı kesmeye çalışmamış olması şaşırtıcıydı gerçekten.

“Bekle sen,” dedi aynadaki kız.

“Kapa çeneni.”

Jamie ve Stella'nın aynı anda bana dönmesi, bunu yüksek sesle söylediğimin göstergesiydi.

Eşyalarımı odaya bırakmamla Jamie'nin kapıyı çalması bir olmuştu. Sonra da hızla yanımdan geçerek yatağıma uzandı. "Mara, tatlım, uzat bakalım şu menüyü bana."

"Al bakalım," dedim ben de istediğini yaparken.

"Oda servisini arayacağım."

Ben de koltuğa geçmiştim. "Saat daha altı bile değil Jamie."

"Büyüme çağındayım ben, karışma bana." Jamie, televizyondaki kanalı değiştiriyordu. "Aa, Tarantino maratonu!"

Ben de bunu duyunca ekrana dönmüştüm. "*Pulp Fiction* mı? Favorim diyemeyeceğim."

"Oha, küfür resmen."

"*Kill Bill*'i tercih ederim."

"Hımm. O da olabilirmiş," dedi sonra başını sallayarak. "Of ya, istediğim şeyi saat yediden önce sipariş edemiyormuşum. Şerefsizler." Jamie kumandayı fırlatınca alet de yataktan sekip düşmüştü.

"Sakin ol dostum."

"Tencere dibin kara... Mini bar nerede?"

Odanın diğer tarafını gösterdim.

"Bana bir şeyler getirir misin?"

"Git de kendin al."

Samuel L. Jackson, düz ekran televizyonda, Ezekeil 25.17'den alıntıladığı monologun son kısmını okuyordu: "Kardeşlerimi zehirlemeye ve yok etmeye kalkışanlardan intikamımı mutlaka alacak ve onları büyük bir öfke ve güçle vuracağım."

Ama Jamie önüme geçmişti. "Yapmadın sanırım?"

"Neyi?" diye sordum John Travolta ve Sammy'nin, zavallı adamın üstüne şarjörlerini boşalttıkları sahneyi izlerken.

"Şu, ee, testi."

“Test... ha.” Hamilelik testinden bahsediyordu ve ben daha soruyu yanıtlama fırsatı bile bulamadan dikkati dağılmıştı.

“Ah, *kimleri* görüyorum,” dedi Jamie. Samuel, “Ve intikamımı senden aldığımda, adımın yüce tanrı olduğunu bileceksin,” derken küçük, siyah bir karton kutuyu bana fırlattı.

Ben de ona bakmamama rağmen yakalamayı başarmıştım. “Nedir bu?”

“Bu bir seks kiti diyebiliriz.” Jamie, elindeki Skittles paketini açıp bir avuç çikolatayı ağzına atmıştı.

Ben de kutuyu ona geri fırlattım. “Bence senin daha çok ihtiyacın var buna.”

“Sen halihazırda zaten bir uzaylı fetüsü taşıdığın için, değil mi?”

“Fetüs. Falan. Yok. Ve ben bakireyim. Hâlâ. Ki bunu da zaten söylemiştim. Defalarca.”

“Stella’nın sana inandığını zannetmiyorum,” dedi Jamie. “Ve bu konuda onu suçlayamam. Noah’nın böyle bir cazibeden uzak durabileceğine inanmak saflık sınırlarını zorlamak olur.”

“Hiç komik değilsin.”

“Gayet komiğim ama senin espri anlayışın berbat. Tanrım, seks yapmadan hamile kalmayı da *ancak* sen başarabilirdin zaten.”

“Son zamanlarda hayatım, eşi benzeri olmayan bir bok çukurundan ibaret.”

“Bak bu doğru işte. Ama yine de... niye *hâlâ* yapmadınız?”

En iyi savunma hücumdur. “*Sen* niye *hâlâ* yapmadın?”

“Ben kendimi evleneceğim insana saklıyorum,” dedi ağzını kapamadan çiğnemeye devam ederken.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Muhtemelen. Belki. Bilmiyorum. Konumuz ben değilim. Peki istedin... yani istiyor musun? Noah’yla seks yapmayı? Şu anki koşulları göz önünde bulundurmadan yani?”

Jamie'nin önce geçmiş zaman kullanıp sonra bunu düzelttiği, gözümden kaçmamıştı ama fark etmemiş gibi yapmayı seçtim. "Tabii ki," dedim sonra da sessizce.

"Ee, peki engel olan ne? Şu anki koşullar hariç."

Noah ile beni, Horizons'ın öncesinde bile ayrı tutan şeyi nasıl açıklayabileceğimi düşünüyordum. Ona yapabileceğimi düşünüp korktuğum şeyi. O falcı kadının söylediği ve bir tarafımın hâlâ inandığı şeyi.

"Ben... onu incitmekten korktum."

Jamie bunu duyunca tek kaşını kaldırıp gözlerini bana dikmişti. "O işin böyle yapılmadığından epey eminim ben."

"Ha-ha. Çok komiksin."

"Gerçekten. Anlatabilirsin."

Öpüşmemizin yarattığı o muammayı kelimelere dökmek utanç vericiydi. Jamie'nin görüldüğümünden de deli olduğumu düşünmesinden korkuyordum ama o beni dikkatle dinlemiş ve bitirdikten sonra bile dalga geçmemişti.

"Peki bunun sadece öpüşmeden kaynaklandığını mı düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum. Yani Noah'yı daha önce de öptüğüm oldu tabii..."

"*Tabii ki.* Noah'nın *bu* derece uslu durmasını bekleyemezdik."

Bu söylediğini duymazdan gelmişim. "Ve ikimiz de bir şeyler olduğunu fark ettik. Belki benim duygu durumumla alakalı bir şey falandır; yani yanağından öpsem yine bir şey olur mu bilmiyorum çünkü..."

"Çünkü onda bir duygu yoğunluğu yok."

"Evet."

"Yani Stella'yı ya da beni öpsen hiçbir şey olmayabilir."

"Stella onu ısırma çalıştığımı düşünüp yüzüme biber gazı sıkabilir."

Jamie bunu duyunca sırtıtmıştı. “Tanrım, iyi tespit. Ama mantıklı yani, şu öpüşme olayı? Duygusal durumun normalin dışına çıkarsa yeteneğinle ilgili bir şeyler değişmeye başlıyor. Aşırı enerji durumu falan gibi.”

“Yani sıradan, yanağa kondurulan bir öpücüğün zararı olmaz,” dedim.

“Muhtemelen öyle.”

O bunu der demez ben de Jamie’nin yanağına bir intihar saldırısı düzenleyip öpücük kondurmuştum.

“HASİKTİR,” diye bağırdı bir yandan yanağını silerken. “Ya beni öldürseydin!” Elindeki çikolatalardan birini üzerime fırlatmış ve beni alnımdan vurmuştu.

“Ah!”

“Gökkuşağının tadına bak⁶ pislik.”

“Çocukluk yapma.”

“Yapacağım tabii. Kendimi banyoya kilitleyip ağlayacağım hatta.” Ardından gerçekten de banyoya gitmiş ve kapıyı kilitlemişti. Ağladı mı ağlamadı mı Tanrı bilir.

Sonra sifonun çekildiğini duydum. Jamie de çıktı. “Tezgâha senin için bir şey bıraktım.”

“Ne olduğunu... sormaya korkuyorum.”

“Bunu gerçekten yapmalısın.”

“Yine hamilelik testinden mi bahsediyoruz? Oysa yapmaya-
cağım çünkü.”

“Sonuç ne olursa olsun bilmek zorundasın. Her şekilde bir yolunu buluruz ama bunu görmezden gelmeye devam edemezsin artık.”

“Biz’ kelimesini kullanmanın olumlu bir psikolojik destek sağladığını kabul ediyorum.”

6 Renkli şeker kaplı çikolatalardan çok miktarda yemeyi anlatan bir tabir. (ç.n.)

“Olumlu psikolojik destek verme niyetindeydim zaten.”

Jamie’yle tartışmak istesem de gerçekten bunu yapamıyordum. Haklıydı çünkü. Test negatif çıkarsa böyle olmamın başka bir sebebi olduğu anlamına gelecek ve hiçbir şey değişmeyecekti. Ama pozitif çıkarsa...

Öyle çıkarsa her şey değişirdi.

“Düşünme bile,” dedi Jamie sonra. Bir yandan da ağzına çikolata atmaya devam ediyordu. “Düşünürsen fikrini değiştireceksin. Senin de söylediğin gibi, muhtemelen... hamile değilsin zaten. Ama gerçeği öğrensen yine de için daha rahat etmez mi?”

Evet, ederdi.

Ardından Jamie beni pek de nazik davranmaya çalışmadan banyoya itmişti. “Yara bandını çıkarmak gibi düşün işte,” dedi kapıyı kapatırken. “İşe gitsin.”

Ben de kutuya bakıyordum. Jamie onu çoktan açmış ve kullanma talimatını da lavabonun yanına bırakmıştı. Okudum. Pozitifse artı, negatifse eksi işareti belirecekti. Oldukça basitti yani. Sonra paketi açıp klozete oturdum ama Jamie’nin kapının önünde beklediğini, nefes alış verişlerinden anlayabiliyordum.

O sırada kendimi, jüriden karar çıkmasını bekleyen bir davalı gibi hissetmeye başlamıştım. Saniyeler, hatta belki dakikalar sonra biri kapıya vurdu.

“Çiş sesi duymuyorum,” diyordu Jamie.

“Git başımdan,” diye mırıldandım.

“Ne dedin?”

“Rahat bırak diyorum,” dedim bu kez daha yüksek bir sesle. Sesim boğuk çıkıyor, idrar kesemse utangaç davranıyordu. Ya da başka bir şeydi sebep. Ama Jamie kapıda durmuş beni dinlerken yapamıyordum işte. Ona da böyle söyledim ve şaşırtıcı bir şekilde kapıdan ayrıldı.

Ben de işedim ve test kitini hemen lavabonun yanına koydum. Çubuğa bakmak bile midemi bulandırıyor, kaçmak istiyordum. *Kaçabilirdim* de hatta. Odadan, otelden kaçabilir; Stella'ya da, Jamie'ye de, kendime de yalan söyleyerek bir daha bu konunun bahsini bile açmayabilirdim.

Ama annem, gerçeğin seni muhakkak bulacağını söylerdi hep. Er ya da geç.

Bu yüzden gözlerimi kapayıp çubuğa uzandım ve üçe kadar sayıp sonuca bakacağıma dair kendi kendime yemin ettim.

Bir.

İki.

Gözlerimi açtım.

Negatifti.

28

DC'deki tren istasyonuna giderken sonucu onlara da söyledim ve takside geçirdiğimiz süre boyunca beni neredeyse görmezden gelen Stella ilk kez bunu duyunca gülümsedi. “Bak, şimdi daha iyi değil misin?”

Bu soruya cevabım hem evet hem de hayırdı. Artık aklımı, Horizons'ta bana, hamile kalmama neden olabilecek şeyler yapıldığı şeklindeki o çirkin, korkutucu düşünceden uzaklaştırabilirdim. Zihnim “tecavüz” kelimesini kullanmaktan çekiniyordu ama bunun başka nasıl olabileceği konusunda da bir fikir yürütemiyordum. Artık bunun bir önemi yoktu ama. Nihayet rahat bir nefes alabilirdim.

Fakat bu rahatlığım da epey kısa sürmüştü. Takside midem bulanınca kırmızı ışıktaki beklediğimiz bir an kapıyı açarak yola kustum ve sürücü deliye döndü.

Hamile değildim belki ama *hasta* olduğum da kesindi. Neyim olduğunu bilmiyordum ama. Ya da biliyordum, tüm bunlara o gen sebep oluyor olabilirdi. Belki de beni Jamie ve Stella'dan farklı kılan bir şey vardı ve o da bunlara sebep oluyordu.

Kafamda bu nahoş düşüncelerle bilet almak için gişeye yanaşan Jamie'yi takip ederken titremeye başladığımı fark etmiştim. Bana

olan bu şey her neyse biraz hızlı ilerliyordu ve bu yüzden de New York'a gitmek için arabadan daha hızlı bir yol bulmalıydık.

"New York'a üç bilet lütfen," dedi Jamie sonra. "Tek yön."

Tren o kadar doluydu ki birbirine yakın sayılabilecek koltuklar bulabilmek için neredeyse bin tane vagon geçmek zorunda kalmıştık. O sırada ben iki defa düşecek gibi olunca da Jamie beni yakaladı.

Nihayet oturacak yer bulunca kendimi koltuğa bıraktım. Titriyor ve anlaşılmaması için kollarımı bedenime sarıyordum ama pek işe yarar bir yöntem olduğu söylenemezdi.

"Üşüdün mü?" diye sordu koridorun diğer tarafında oturan Jamie.

Üşümemiştim aslında ama bu, gerçek olandan daha mantıklı bir cevap olduğu için yalan söylemeyi tercih ettim. "Hemen dönerim," dedi Jamie sonra ayağa kalkarak. "Eşyalarım gözü kulak olur musun?" Başımı sallayarak yanıt verdikten sonra yeniden cama dönmüştüm. Platformda koşuşturan insanlar, tren perondan ayrılmadan yetişmeye çalışırken ben de hipnotize olmuş gibi onları izliyordum. Sonra o dalgınlığın etkisiyle flulaşan görüşüm gözüme çarpan bir şeyin etkisiyle birdenbire yeniden netleşti.

Hayır. Bir şey değildi bu. Biriydi.

Kalabalığın arasından sıyrılan bir adam. Ve bunun sebebi görüntüsü ya da giydikleri değil, onu tanıyor olmamdı.

Abel Lukumi, Jude beni bileklerimi kesmeye zorladıktan sonra hastaneye geldiği zaman giydiği koyu renk takım elbiseyle, trenin istasyondan ayrılışını seyrediyordu. Little Havana'da bir tavuğu katledip kanını bana içirdiği gün giydiği takım elbiseyle. Dudaklarım, bağırarak ya da konuşmak üzere aralanmış fakat Jamie geri dönene dek adam ortadan kaybolmuştu.

İnsanlar vagonun içinde oturup kalkar ya da gezinirken ben dakikalar ya da belki saatler boyunca camdan dışarı bakıp düşündüm. Benden ne *istiyordu*? Niye beni takip ediyordu ki?

Ne yapacağım ya da Jamie ile Stella'ya ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Lukumi'yi tanımadıkları için bu durumu anlayamazlardı ve anlayabilecek tek kişi olan Noah da yanımızda değildi.

"Terliyorsun," dedi Stella yanıma otururken.

Terliyordum. Titriyordum da.

"Ateşin var mı?"

Omuz silkmiştim.

Bunu görünce Stella'nın yüz ifadesi yumuşadı. "Biraz rahatlamaya çalış, yapabilirsen?"

Ama yapamıyordum. "Korkuyorum," dedim. Oysa bunu yüksek sesle dile getirmek niyetinde değildim.

"Biliyorum," dedi Stella da.

Bu onun değil, benim başıma geldiği için hiçbir şey bilmediğini, bilemeyeceğini haykırmak istiyordum. Her şeyin yolunda falan olmadığını, asla da olmayacağını çünkü benim insan öldürdüğümü ve bunun düzeltilebilecek bir şey olmadığını. Hak etmiş olsalar bile. Ama yorgundum, arkadaşlarım da öyle. Ve her ne kadar, bunu tamamen anlayamasalar da neler çektiğimi görebiliyorlardı. Yüzüme karşı yalan söyleyip her şey yoluna girecekmiş gibi davranıyor olsalar da gözlerindeki korkuyu fark edebiliyordum. Her geçen gün kötüye gidiyordum. Hızla. Ve fazla zamanımız kalmamıştı.

Bir saat sonra uyandığımda ter içindeydim. Başımı koltuktan kaldırdığım anda ise rüyamdan kalan görüntüler birbirine girdi. Platformun bir tarafında, elinde siyah bir tüyle Lukumi vardı; diğer tarafında da elimde bir insan kalbiyle ben duruyordum. Aramızdaki raylarsa, burunlarından akan kanlar dışında vücutlarında tek bir

çizik dahi olmayan cesetlerle doluydu. Boğazıma yerleşen yumruyla, koltuktan destek alarak ayağa kalktım. Stella uyanmamış fakat Jamie, koridora adım atmak üzere olduğum anda bana dönerek kulaklığını çıkarmıştı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Tuvalete.” Midemin bulanıp bulanmayacağını bilmiyordum ama sonra pişman olmaksızın hazırlıklı olmayı tercih ettim. Zaten terden sıırsıklam olup vücuduma yapışan tişörtümü de değıştirmem gerekiyordu. Güçlölkle koridora doğru ilerlerken çantamı da alıp trenin o küçücük tuvaletine yürümeye başladım.

Ve kendi çantam yerine Noah’ninkini aldığımı da kapıyı kilitleyene dek fark edemedim. Onun çantası siyah, benimkiyse griydi ama görüşüm bulanıklaştığı için bana *her şey* gri görünüyordu. Klozetin kapağını indirip oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Üzerime yapışan tişörtüm, vücudumu kaşındırmaya başlamıştı.

Neyse. Çanta meselesi o kadar da önemli değildi. Noah’nın tişörtlerinden birini de giyebilirdim, sorun etmeyeceğini biliyordum.

Bu yüzden çantayı karıştırmaya başladım ama kıyafetleri birbirinden ayırt edemiyordum. Sonra kendimi kaybetmemek için dudaklarımı ısırmaaya, çenemi sıkmaaya başladım. O sırada parmaklarım da çantada, kıyafet olmayan bir şeye değince bulduğum şeyi çıkarmıştım.

Bunun ardından önce elim, sonra da tuttuğum şey netleşti. Bir usturaydı bu. Noah’nın usturası. Daha önce ona, bunu ne için kullandığını sorduğumu hatırlıyordum. Noah da bunun, en keskin usturalardan biri olduğunu söylemişti.

Ve şimdi bu metal parçası elimde ısıldıyordu. Usturanın ağırlığı, bir şekilde güven verici bir etki yaratmıştı üzerimde. Artık titremiyor ve kendimi ayağa kalkabilecek kadar iyi hissediyordum.

Ardından, önce usturaya sonra da aynada kendime baktım. Tam da o sırada, karnımda soldan sağa bir yay çizer gibi bir sancı başlamıştı.

Kimse kendini böyle hissetmiyor, kimse böyle davranmıyordu. Ne Stella ne de Jamie. Bende farklı bir şeyler vardı.

İçimde.

İçimde.

Aynadaki ifademe baktım.

“İçinde *gerçekten de* farklı bir şey var,” dedi yansımam.

Ustura, karnımın bir santimetre kadar üzerinde dururken, her biri, *evet* diye fısıldayan binlerce insanın sesi de kulaklarıma dolmaya başlamış gibiydi. Çok büyük bir baskı hissediyordum ama buna rağmen parmaklarım titrememişti. Bir kez daha kendime baktım.

“Çıkar onları,” dedi yansımam.

Ve bunun ardından zaman birden ileri sarıldı. Bir an, ayna karşısında durmuş yansımamın söylediklerini dinlerken bir sonraki an, elimin o usturayla çoktan karnıma bir çizgi çekmiş olduğunu fark etmiştim.

Küçük bir çizgiydi bu. Yalnızca iki üç santimetre kadar. Ve o kesikten, mücevhere benzer kan damlaları ışıldayarak çıkıyordu. Capcanlı. Her şey canlanmıştı hatta. Görüşümü bulanıklaştıran o şey her neyse, artık ondan kurtulmuş gibi görünüyordum. Ne mide bulantısı ne de terlemeden eser kalmıştı. O anda hissettiğim tek tuhaflık, usturayı yeniden karnıma götüren parmaklarımdaki baskı hissiydi.

Ama ben o ikinci çizgiyi çekmeden vurulan kapı, irkilmeme neden olmuştu.

“Mara?” Kapalı kapının ardından boğuk bir şekilde duyulan bu ses Jamie’ye aitti. “Buradayız.”

Onun sesini duyunca robot gibi hareketlerle usturayı tişörtüme silmiş ve çantaya geri koymuştum. Ardından cildimi de peçetelerle

silerek tişörtümü çıkarıp temiz, siyah bir tişört giydim. Tuvaletten çıktığımda oldukça dinç ve hafiflemiş hissediyordum kendimi. Hatta neşeli bile diyebilirdiniz.

“Biraz daha iyi misin?” diye sordu Jamie.

“Evet,” dedim bir damla kan karnımdan akarken neşeyle. “Çok daha iyiyim.”

29

Cocukluğumdan beri New York'a gelmemiştim ve hatırladığım New York'un, karşımda olanla alakası yoktu. Trende, takım elbise giymeyen yalnızca biz olsak da inip de merdivenlerden çıkınca kalabalığın arasına rahatça karışmayı başarmıştık. Penn İstasyonu insan kaynıyordu. Rastalı saçları beline kadar uzanan bir adam, elindeki çantayla kalçama çarpınca özür dilemiş fakat tam ondan kaçmak için kenara çekildiğim sırada da donuk gözlerle bebek arabasını süren bir annenin gazabına uğramıştım. Bu yüzden olabildiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaşmaya baktık.

Ama taksi sırasında da pek farklı bir durum yoktu. Daha ergenliğe yeni girmiş, sivilceleri birbiriyle yarışan ve gürültüyle öpüşen bir çift ile ellerindeki haritaya bakarak anlayamadığım bir dilde tartışan, aynı tenis şortundan giymiş yaşlı bir çiftin arasında sıkışıp kalmıştık.

"Of," dedi Jamie sonra.

"İyi misin?" diye sordu Stella da.

“Ah, ben iyiyim,” dedi sessizce Jamie. “Ama şu adamın karısı az önce, ‘Senin beynini alıp bir tavuğa koysalar hayvan doğruca mezbahaya gider,’ dedi.”

“Ne konuştuklarını anlıyor musun?”

“İbranice.” O arada sıra bize gelmişti. “Ee hanımlar, ilk durağımız neresi?”

“Benim duş almam lazım,” dedi Stella.

“Otel mi yani?” diye sordum ben de.

Stella saçlarını çektiştiriyordu. “Sanırım. Yani başka şansımız yoksa. Ama seni bu işler için kullanmaktan hoşlanmıyorum, Jamie.”

“Saçmalama ya. Ama Yukarı Batı Yakası’nda teyzemin bir evi var. Oraya gidebiliriz.”

“Tabii kadın da yeğenin hafta içi iki kız arkadaşıyla kapısında ne aradığını merak etmeyecek hiç.”

“Evde değil ki. Yaza kadar Florida’daki dairesinde kalacak.”

“İçeri nasıl gireceğiz?” diye sordu sonra Stella.

“Bir yolunu buluruz canım. Ayrıca gerçek teyzem falan da değil. Annemin en yakın arkadaşı sadece. Yani birileri bizi arasa bile aramızda bir bağ kurulamayacağından oraya bakmazlar.”

Bu saydıkları benim için gayet yeterliydi. Stella da onaylayınca Jamie şoföre adresi tarif etti ve yola koyulduk. Ama ben onları hiç dinlemiyor, karnıma bakıp duruyordum. Kanama, az da olsa hâlâ devam ettiği için tişört biraz ıslanmış olsa da rengi siyah olduğu için fark etmelerine olanak yoktu.

Başparmağım ince çizginin üzerinde gezinip dururken yarayı kurcalamaya başladığımı fark etmiştim. Kendime engel olamıyordum. Ardından, ben treni, Noah’nın usturasını ve onu tenime bastırdığım anda hissettiğim rahatlamayı düşünürken zihnimde bir fısıltı belirdi.

İçimizde bir şeyler var.

Çıkar onları.

Gerilmiş bir halde Stella'ya baktım. Ama o beni görmüyor, soldaki camdan dışarıyı seyrediyordu. Jamie de sağdakinden. Bunu fark edince parmaklarımı karnıma bastırmaya başladım ama hiçbir şey hissetmiyordum... hayır, bir dakika. Elimi sola, sol kalçamın iç tarafına doğru bastırınca yerinden çıkmış küçük, kasılmış bir adaleye benzer bir şeyin *hareket ettiğini* fark etmiştim. Bu da *neydi* böyle?

"Karnın mı ağrıyor?" diye sordu Stella sonra.

Yakalanmışım. "Hı-hı." Ardından kollarımı karnımın üzerinde birleştirip hafifçe öne eğildim.

"Birkaç dakikaya varmış oluruz," dedi Jamie de.

Benimse utancım duyduğum ihtiyaçla yarışıyor. Jamie ve Stella'nın beni, kendimi keserken görmesine izin veremezdim. Bu yüzden de on, belki yirmi dakika kadar yalnız kalmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Ardından taksi kaldırıma yanaştı ve Jamie artık alıştığımız o ses tonuyla, "Bizi hiç görmedin," dedi.

Adam da sersemlemiş bir halde tekrar ediyordu. "Sizi hiç görmedim."

"Teksas'ın güneyinden gelen, akıl almaz derecede seksi bir iç çamaşırı mankenini aldın arabaya. Ve adamın karın kaslarını yalamak istedin."

"Karın kaslarını yalamak istedim."

"Tam bir pisliksin," diye mırıldanıyordu Stella arabadan inerken.

"Elimizden geleni yapıyoruz işte."

Biz ışığın yeşile dönmesini beklerken Jamie de bir çöp kutusuna kusma fırsatını değerlendirmeden geçmemişti.

"İyy, iğrenç," diye ciyakladı o sırada yanından geçen mini etekli, topuklu ayakkabılı kız.

Jamie de başını kaldırmadan orta parmağını göstermiş, sonra da tükürüp ağzını tişörtünün koluna silerek kalkmıştı.

"İyy, iğrenç," dedi sonra. "Sanırım buna hiç alışamayacağım."

“Alışman gerekmiyor,” dedi Stella da. “Yapmaman gerekiyor.”

Jamie’nin teyzesinin evi, görece daha sessiz, ağaçlarla çevrili bir sokakta bulunan kumtaşından yapılmış bir evdi. Jamie, ön taraftaki merdivenlerden çıktıktan sonra başını kapının penceresinden uzatıp içeri baktı. İçeride ışık falan yoktu.

“İçeri nasıl giriyoruz demiştin?” diye sordu Stella.

“Kuzenim bir defasında yasağın başladığı saatten sonra eve girmek için sahte taş gibi bir şeyin altında bulunan yedek anahtarı kullandığını anlatmıştı. Belki...”

Jamie merdivenlerden aşağı atlamış ve bahçe katındaki küçük bir kapının arkasına eğilmişti. Solgun birkaç bitkinin ve “bozulabilir” etiketli bir paketin yanında...

“Sahte taş!” diye bağırdı Jamie eğilirken. “Bingo.” Elinde anahtarla yeniden merdivenleri tırmanmış ve kapıyı açmıştı. Stella ile ben de peşinden gittik.

Büyüleyici evin salonunda hâlâ orijinal detayları görmek mümkündü. Tavanın ortasında süslü, alçı bir göbek; salonla mutfak arasında oyma ahşap detaylar ve üzerinde bir ayna bulunan devasa bir şömine vardı. Stella hayranlıkla bir ışıltı çaldı.

“Değil mi?” dedi Jamie de. “Yatak odaları ve banyolar yukarıda. Hangisini isterseniz onu kullanabilirsiniz. Dışarıda teyzeme gelen bir paket vardı, ben de gidip onu alayım. Bir saat sonra yemek için buluşalım mı?”

Stella başını sallamış, aç olmadığım halde ben de ona eşlik etmişim. Bir yandan da merdivenlerden yukarı çıkıyordum.

“Nasılsın?” diye sordu peşimden gelen Stella.

“Biraz daha iyiyim,” diye yalan söyledikten sonra yüzümü ekşitmişim. “Ama sen kötü kokuyorsun.” Ondan bir an önce kurtulmam gerekiyordu çünkü.

“Evet, ben de kendimi iğrenç hissediyorum. Kesinlikle duş almam lazım.”

“Böyle demek istemezdim,” dedim bir kez daha yalan söyleyerek. “Ama gerçekten öyle.”

Sonra ikimiz de kendimize birer oda seçtik ve Stella, tam da umduğum gibi, hiç vakit kaybetmeden kendini çantasıyla birlikte banyoya attı. Kapının altından buhar çıktığını görünce ben de kendi odama koşup Noah’nın çantasını yere atmıştım. Usturası hâlâ arka cebimde duruyordu ama o an istediğim şeyin o olup olmadığından emin değildim. İhtiyacım olan şeyin.

Bir iki dakika kadar sonra elim, Noah’nın eşyalarının altına koyduğum sıkı sıkı sarılmış bir tişörtün etrafına dolanmıştı. Kumaşı çıkarıp açınca da içine sakladığım neşteri buldum. İşte ihtiyacım olan şey *buydu*.

O küçük metal parçasını alıp kaldırırken parmaklarım karıncalanır gibi olmuştu. Yapmak üzere olduğum şeyin delice olduğunu biliyordum aslında ama bir şekilde ayaklarım beni misafir odasına götürmüş, ellerimse kimsenin rahatsız etmemesi için kapıyı kilitlemişti. Ardından tişörtümü kaldırıp kesmeye başladım.

30

“Aman Tanrım, aman Tanrım. Stella, buraya gel çabuk!” Gözlerim, bulanık bir Jamie silüetinin üzerime eğildiğini görecektik kadar aralanmıştı.

“Sorun ne?” Stella’nın sesi ise uzaktan geliyordu.

“Bu... Mara bir şey yapmış!”

Jamie bir havlu almış ve hemen ardından karnımda bir baskı hissetmeye başlamıştım.

Çıkarabildim mi, çıkarabildim mi?

“Konuşmaya bile çalışma aptal,” dedi Jamie ve hareketsiz kalan ellerimi alıp karnıma, havlunun üzerine koyduktan sonra kapıya gitti.

“Ne oldu?” Stella da görüş alanıma girmişti. “Ah. Aman...”

“Noah’nın bilgisayarından bir şeye bakacaktım,” dedi Jamie sonra. “O yüzden gelip kapıyı çaldım ama Mara açmadı. Bir kez daha, bu defa daha yüksek sesle denedim ve kapı yine açılmayınca içime kurt düştü. Ben de gidip dikiş kutusundan bir iğne alarak kapıyı açtım ve Mara...”

“Aman Tanrım.”

“Bu haldeydi.”

“Aman Tanrım, Mara ne yaptın sen?”

İçimde bir şey var, demeye çalışıyordum.

“İçinde hiçbir şey yok Mara.” Stella’nın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Bunların hepsi kafanda. Kafanda.” Karnımdaki baskı biraz daha artmış, gözlerim kararmıştı.

“911’i ara, Jamie.”

Çıkar onları...

“Ama...” dedi Jamie de itiraz eder gibi.

“Yaranın ne kadar derin olduğunu kestiremiyorum. Elleriyle kesigi kapatmaya çalışıp duruyor ama çok fazla kan var. Üstelik rengi de bembeyaz olmuş ve titriyor.”

“İnanın bana,” diye fısıldadım.

“Sen ne... Aman, Tanrım.” Jamie’nin gözleri kocaman açılmıştı.

“Konuşma, Mara.” Enseme sarılan bir el, başımı kaldırmaya çalışıyordu. “Jamie?” dedi sonra Stella.

“Evde bir şey var,” dedi Jamie de geri çekilerek.

“Ne? Jamie sana ihtiyacım var. Mara gerçekten...”

“Bahçe katındaki dairenin kapısında duruyordu,” dedi Jamie. “Üzerinde de ‘bozulabilir’ yazılı bir not vardı. Ben de açtım ama içinden yalnızca, içinde küçük bir not bulunan deri bir çanta çıktı.”

“Neden bahsediyorsun sen?” Stella’nın sesi oldukça tiz çıkmıştı.

“Önce teyzeme geldi sandım ama notta diyordu ki... diyordu ki...”

“Ne?”

“Ona inanın.”

Stella bunu duyunca önce bana, sonra Jamie’ye bakmıştı. “Sen ne?..”

“Burada olduğumuzu bilen biri var. O not... o çanta... bize bırakılmış.”

“İçine baktın mı?”

“Teyzeme geldi sandım ben. Gidip alayım hemen.”

“Hayır Jamie. Burada kalman gerek... *kahretsin*.”

Karnımdaki ağırlık biraz azalmış, gözlerimi açarken uzaklaşan ayak sesleri duymuştum. Sonra geri geldiler ve ağır bir şey, gürültüyle yere vurdu.

Çıkar onları...

“Bunu... bunu söyleyip duruyor,” dedi Jamie.

“Ne dediğini bilmiyor.”

“Not öyle demiyor ama. Ona inanıyor diyor, Stella, ne demek bu şimdi?”

“Bilmiyorum! Bilmiyorum işte. Ben de seninle aynı durumdayım.”

“Ya... ya *gerçekten de* içinde bir şey varsa?” Sonra bir şeyin açıldığını duydum. “Aman Tanrım. Stella. Stella şuna bak.”

“Ne?..”

“Bir yığın... doktor eşyası. Eldivenler, ip, sargı bezi, neşter. Tanrım, kim *bıraktı* bunu?”

“İlaç var mı hiç?” Karnımdaki baskı geri gelmişti. Stella ellerimi çekmeye çalışıyordu.

“Yok. Bir dakika, galiba... var.”

“Başka bir havlu getirir misin? Bu artık emmiyor.”

Jamie’nin cevap vermesi birkaç saniye sürdü. “Buldum.”

“Yer değişelim de ben bakayım çantaya, olur mu?”

Karnımdaki baskı bir an için ortadan kaybolunca, derin bir nefes almıştım.

“İyice bastır,” dedi Stella sonra.

“Bastırıyorum.”

“Daha da fazla bastır.”

“911’i arayacak mısınız?”

Stella cevap vermeden önce duraksadı. “Buna ihtiyacımız kalmayabilir.”

“O ne demek?”

“Dur bir bakayım.”

Baskı yine kaybolmuştu. “Kanaması hâlâ devam ediyor ama o kadar şiddetli değil. Yarası da o kadar derin değil zaten. Kendim de dikebilirdim belki ama...”

“Mara içinde bir şey olduğunu söylüyor.”

Var var...

“Elleri... ellerini tutabilir misin? Düzgün bakamıyorum,” dedi Stella.

Ve bileklerime, kollarıma ve omuzlarıma doğru yayılan bir baskı yapılmaya başlandı.

“Mara.” Jamie’nin sesiydi bu. “Bakmamıza izin vermen gerekiyor, tamam mı?”

Stella keskin bir şeyle karnımı kurcalarken Jamie de ellerimden tutmuş, beni sabitlemeye çalışıyordu. Tüm bedenimin irkildiğini fark ettim.

“Ne?..”

“Haklı. Haklıymış,” diyordu Stella.

“Mara nereden bildi ki?”

“Nereden *bildi*?”

Bir acı dalgası daha. Sanırım çığlık atmıştım çünkü biri, eliyle ağzımı kapamaya çalışıyordu.

“Mara, sessiz olman gerek. Jamie, çantada ne var? İlaç olarak yani.”

“Onu tutarken bakamıyorum ki.”

Stella’nın gölgesi üzerimden kaybolmuş ve o, çantayı karıştırırken birbirine değen metal sesleri duyulmaya başlamıştı. “Çırpınıp durmasın diye bundan vereceğim.”

“Hastaneye gitmeyecek miyiz?”

“O kadar derin bir kesik açmamış gerçekten. Halledebileceğimi düşünüyorum. Tamam mı Mara... Mara? Beni duyabiliyor musun?”

Evet...

“Açtığın bu... ee, kesiği kapatacağım. Nefesin kesiliyor gibi hissedebilirsin ama aslında bir şey olmayacak, tamam mı? İyi olacaksın.”

Çıkar onları...

“Çıkaracağız,” dedi Stella ve koluma yaklaştırdığı şırınganın iğnesini omzumda hissettim.

31

ÖNCESİ

Londra, İngiltere

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey, yatağımızın kana bulandığı olmuştu.

Sonra bir mum yaktım ve dumanla sülfür burnumu doldururken Charles'ı, kocamı gördüm. Loş ışık yüzünden gölgelerle kaplanmış olsa da sırtının nefes alıp verişiyile hareket etmediğini fark edebiliyordum. Çünkü nefes almıyordu.

Yüzüstü uzanmış, başı yana çevrilmiş, yüzünün altındaysa bir kan gölü oluşmuştu. Açık olan gözleriyse hiçbir şey görmüyordu.

Kulaklarımda zonklayan nabzımdan ve hırıltılı nefesimden başka bir şey duyamaz olmuştum. Üstündeki örtüleri kaldırdım ama Charles buna rağmen kımıldamıyor, burnundan akan kanı silmiyordu. Boğazıma gelen hıçkırıkları bastırıp üstünü yeniden örttüm ve saçlarımı çekmeye başladım. Kendimi uyandırmaya çalışıyordum ama nafile. Çünkü zaten uyanıktım.

Ama yine de bu yaptığım bir işe yaramış ve beni, yatak odasının penceresinden gelen sesi duyacak kadar ayıltmıştı. Dönüp baktığımda ise hiçbir şey göremedim.

Bu yüzden, titreyen ellerimle yatağın başucunda duran pirinç şamdana uzanmış ve bu sırada elime damlayan mumun acısıyla önce irkilsem de sonra buna memnun olmuştum. Çünkü bir an için de olsa yaşadığım korkudan uzaklaşıp başka bir şey düşünebilmemi sağlamıştı bu durum. Ardından hissiz bir şekilde cama yaklaşip mumun yansımasının ardından dışarıyı görmeye çabaladım.

Profesör, Charles'ın evinin, *bizim* evimizin önünde, sokaktaki gaz lambasının altında durmuş, suçlarcasına beni gösteriyordu.

Ne delice bir düşünceydi ama! Engel olamadığımı tiz bir kahkaha boğazımdan kaçmış ve mumu söndürmüştü. Profesör'ü altı aydır, yani nişanlandığımdan beri görmüyordum ve şu anda karşımda olması, en az uyandığımda gördüğüm olay kadar şaşırtıcıydı benim için.

Sonra pencereye yine bir şey çarptı ve başımı uzatıp Profesör'e bakınca beni değil, evin doğusunu gösterdiğini fark ettim. Ahırlara uzanan girişi işaret etmeye ve kapıyı açmamı söylemeye çalışıyordu.

Ama ya hizmetliler... ah Tanrım, hizmetliler. Onlara ne diyecektim ki? Charles'ın başına geleni nasıl açıklayacaktım?

Yeniden saçlarımı çekiştirerek düşünmeye çabaladım. Eğer ana merdivenleri kullanıp ön kapıdan çıkarsam hizmetlilere görünmemeyi başarabilirdim. Kapının anahtarı mutfakta duruyordu ama yeteri kadar sessiz ve dikkatli olursam kimseye fark ettirmeden onu da alabilirdim.

Sonra odanın kapısına yöneldim ve tam çıkacaktım ki geceliğimin eteğine takılarak aslında her yanı kocamın kanyla lekelenmiş bir şeyle dışarı çıkmak üzere olduğumu fark edip yeniden dehşete kapıldım. Başım dönüyor, midem bulanıyordu ama yine de temiz bir şeyler bulup alelacele üstüme geçirmeyi başarmıştım. Ayrıca o kadar uzun zamandır başkaları tarafından giydiriliyordum ki neredeyse giyinmeyi unutmuştum.

Yüzümü çevreleyen açık saçlarım, çıplak ayaklarım ve bileklerime dolanan eteklerimle merdivenlerden indim. Kocamı, yüzünün altında bir kan gölüyle görünce tüm görgü kurallarını unutmuştum. Panikten titreyerek indiğim merdivenlerde neden olduğum her gıcırtda irkiliyor, duyduğum her seste nefesimi tutuyordum. Karanlıkta yolumu bulmama yardım eden tek şeyse duvarda gezinen parmaklarımdı.

Nihayet mutfğa ve anahtara ulaşınca yan taraftaki kapıdan sessizce çıkıp ahırlara giden kapıyı açtım. Profesör orada beni bekliyordu.

Kömür karası gökyüzü tüm yıldızları yutmuş, ayınsa yalnızca bir parçasını örterek Profesör'ü görebileceğim kadar bir ışık bırakmıştı. Üzerinde siyah bir gömlek ve siyah yelek olan Profesör, beni sessizce boş ahırlardan birine soktu. Charles, benimle flört etmeye başladığından beri atları burada tutamıyordu çünkü hayvanlar, bilinmeyen bir kaderden kaçma çabasıyla kapıları tekmelerken kendilerine zarar vermeye başlamış ve yakınlardaki başka bir ahıra nakledilmişlerdi.

Köşeleri örümcek ağıyla dolmuş olan ahırın taş basamakları, hafifçe esen rüzgâr sayesinde yapraklarla doldu. Onlar Profesör'ün ayaklarının dibinde dans ederken ben de soğuktan ürperiyordum.

“Bu gece gitmeliyiz,” dedi Profesör sonra.

Ben de karşılık vermek için ağzımı açtım ama yalnızca tek bir sözcüğü telaffuz edebiliyordum. “Kocam... kocam...”

“Nerede o?”

Ama ben, bundan başka hiçbir şey söyleyemiyordum ve sanki tekrar tekrar bu kelimeyi söylemek onu geri getirecekmiş gibi de bunu yapmaya devam ettim.

Bunun üzerine, daha önce bana dokunduğunu hiç hatırlamadığım Profesör beni ürküterek omuzlarımdan tuttu ve “Kocan öldü,” dedi.

Biliyordu. *Biliyordu.*

“Kocan öldü,” dedi sonra bir kez daha. “O yüzden bu evi de Londra’yı da terk etmen gerek.”

Ben konuşamadığım için Profesör sözlerine devam ediyordu. “Şu ana kadar yaşadığın hayata artık sahip olamazsın. Geçmişte senin olan ne varsa hepsini unut. Seni dışlayacak, senden uzak duracaklar. Bir suçlu gibi davranmasalar bile kimsesiz ve beş parasız kalacaksın. Evi, kocası olmayan ve kocasının ölümüyle lanetlenmiş bir kadın...”

Sözcükleri beni nihayet kendime getirmeyi başarmıştı. “Ama ailem...”

“Onlar senin ailen değil. Nereden geldiğini unuttun mu?”

Bu soruyu duyunca korkmuştum. “Nereden geldiğimi sen nereden biliyorsun?” Profesör cevap vermemişti ama biraz önce sorduğu soruda da haklıydı. *Unutmuştum.* Akşam yemekleri, balolar, flörtleşmeler, evlilik derken birçok şeyi unutmuştum. Kendim için bir şeyler yapmayalı o kadar uzun zaman oluyordu ki. Yıllardır Sarah teyzenin tedrisatından geçip başkalarının beni giydirmesine, beslemesine, bana bir şeyler öğretmesine izin vermiş ve şimdi, ne yapacağını bilmez halde kalakalmıştım.

“Ben... ben gidemem.”

Bunu duyan Profesör, son derece kendinden emin bir tonla karşılık verdi. “Gidebilirsin ve gitmelisin.” Ardından bir şey duymuş gibi başını eğmişti. “Birlikte...”

“Birlikte mi?” diye sordum sertçe. Sözleri, içimde var olduğunu bile bilmediğim bir öfkeyi uyandırmıştı. “Bugüne kadar neredeydin? Tek kelime bile etmeden gittin ve şimdi...”

“Gittim çünkü o zaman senin için yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Şimdi de aynısını yapıyorum. Tek öğrencim sen değilsin,” dedi ukala bir tavırla. “Cambridge’te Christ’s College’ta başka bir

öğrencim daha var. Buraya da olabildiğince hızlı geldim. Şimdi kendini topla çünkü önümüzde uzun bir gece var.”

“Bu *delilik*,” dedim. “Kocam...”

“Kocan öldü çünkü onu sen öldürdün,” dedi Profesör beni derin bir sessizliğe gömerek. “Simon Shaw’un sandığı şey değilmişsin.” Son kısmı yumuşak bir ses tonuyla eklemişti.

Gözlerim yaşlarla doluydu artık. “Neydi o?”

“Bir tedavi.”

“Ben neyim peki?”

Profesör bunu duyunca gözlerini yere indirmişti. “Bir hastalık.” Sonra tereddütle etrafına bakındı. “Atlar biliyordu.”

O sırada sırtıma batan tahtayı hissedince farkında olmadan kapılardan birine yaslandığımı anlamıştım. “Nereden biliyorsun?”

“Gördüm çünkü.”

“Nerede?”

“Geleceğinde.”

Söylediği şeyler kanımı donduruyordu. “Kimsin sen?”

“Kim olduğumu biliyorsun.”

Yutkunmuştum. “*Nesin* peki?”

“Öğretmenin,” dedi basitçe. “Şimdi dinle beni. Git ve üstünü değiştir, mümkünse de koyu renk bir şeyler giy. Bu evden, bu hayattan hiçbir şey alma yanına.” Aydınlanmaya başlayacak gibi görünen gökyüzüne baktı sonra. “Şafak sökmeden başlamamız lazım.”

“Neye?”

“Gerçek eğitimine.” Ardından yeleğinin iç cebine uzanıp göremediğim bir şey çıkardı ve loş ay ışığına doğru bir adım attı. O avucunu açarken ben de peşinden gitmiştim. Gümüş rengi, parlak bir şeydi bu. Yarı bir tüy yarı da kılıç şekline getirilmiş bir kolye.

32

“T amam, bayıldı.”
Bayılmadım...
“Ne verdin?”
“Morfin galiba.”

“Galiba mı?”

“Ne bileyim ben! Şişede ne varsa onu verdim işte.”

“Bunu yapmayı nereden biliyorsun ki zaten?”

“YouTube videolarından.”

“Ha.”

“Pekâlâ, ee, etrafında bir şey var, doku gibi...”

Neyin etrafında...

“Sanırım kusacağım.”

“Önce bana neşteri veren?”

“Hangisini?”

“Bilmiyorum. Hayır, o değil, başka. Hah, şu sanırım.”

“Sanırım mı? Ya bir, ne bileyim, damarı falan kesersen?”

“Beni strese sokmayı keser misin?”

“Pardon!”

“Hastaneye götürmeli miyiz sence?”

“Sanırım... bilmiyorum. Galiba. Evet.”

Bir şey duvara vurmuştu. “Tamam. Tamam. Git ara.”

Hayır hayır hayır çıkarın onları...

“Of, kahretsin Jamie. Hareket edip duruyor. Tut şunu...”

“Yapamam!”

“Karnını deşiyor. Ah Tanrım. Yani resmen *kazıyor...*”

“Daha fazla morfin ver ya da başka bir şey yap. Tanrım!”

“Aşırı dozdan gitmesini istemiyorum!”

“İyi de böyle giderse bağırsaklarını çıkaracak!”

“Çıkarmayacak. Abartma.”

Sesleri giderek kesilmiş, ellerimse bir sıcaklığın içinde kaybolmuştu. Gördüğüm tek şey kırmızı, hissettiğim tek şeyse acıydı ama ellerim hareketlerine, itmeye, bastırmaya devam ediyordu. Ta ki...

“Bu... Bunlar ne böyle?”

Neymiş neymiş?

“İki taneler. Ah, Tanrım.”

“Haklıymış. Haklıymış.”

“Bu... belki de onu hasta eden bunlardır?”

“Bilmiyorum. Sanırım, sanırım bunu dikebilirim.”

“Onca kanın içinde nasıl görüyorsun ki?”

“Şu havluyu ver bana.”

Acıyor, acıyor, durun lütfen!

“Stella, dudakları bembeyaz oldu.”

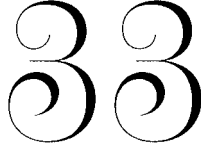
“Şuraya biraz baskı uygulayabilir misin?”

“Ah, Tanrım. *Nöbet geçiriyor.*”

“Ne yapayım?”

“Mara? Mara, bize bak, tamam mı? Gözünü bizden ayırma.”

Ama yapamıyordum. Önce sesleri, sonra da kendim, karanlıkta kaybolmaya başlamıştık.

ÖNCESİ

Londra, İngiltere

Londra'dan gece yarısı kaçarken Profesör'e tek bir konuda karşı çıkmıştım. Titreyen ellerimde, ablanın bana yaptığı bebek vardı. Yanıma başka da hiçbir şey almamıştım. Profesör'ün bizim için tuttuğu faytonu yaşlı gözlerimle seyrederken atlar huzursuzlanmış, o da sakinleşmeleri için bir şey vermişti. Sonra elimdekini fark etmeden bana döndü.

“Mara...”

“Bu benim gerçek adım değil,” dedim boğuk bir sesle. Bebeği geride bırakmam konusunda beni zorlamaması için konuyu değiştirmeye çalışıyordum.

O da beni incelemeye başladı. “Bunu sen mi seçtin?”

Başımı evet anlamında salladım.

“O zaman ben de sana öyle hitap etmeliyim.”

“*Senin* adın ne peki?” diye sordum fayton taş caddelerden puslu güneşe doğru ilerlerken.

Bu soruyu duyunca Profesör tek kaşını kaldırmıştı. “Çok ismim oldu benim.”

“Senin kendin için seçtiğin neydi?”

Gülümsedi. “Çok isim seçtim. Abraham, Alexander, Alim, Abel, Arthur, Armin, Abdul, Aldis, Alton, Alonzo, Aloysius...”

“Hepsi A ile başlıyor, neden?”

“Bakıyorum da hâlâ eskisi kadar meraklısın. Benimki gibi bir hayat yaşayınca kendini eğlendirmenin yollarını buluyorsun diyelim.”

Bunun neresinin eğlenceli olduğunu anlayamıyor olsam da hiçbir şey söylememiştim. Aklımda onlarca başka şey vardı zaten. Güneş doğup da evin hizmetlileri uyanınca ve kocamı bulunca neler olacağı; gittiğimi öğrenince Sarah teyzenin ne diyeceği gibi. Boğazıma bir yumru yerleşmişti. Bebeğime sıkı sıkı sarıldım.

“Beni nasıl buldun?”

“İngiltere’de mi yoksa Hindistan’da mı?”

Bunu duyunca gözlerim kocaman açılmıştı. “Hindistan mı?”

“Kuyunun yanında,” dedi son derece normal bir şeyden söz ediyormuş gibi. “O zaman daha küçüktün tabii.”

Zihnimde en ufak bir anı kırıntısı dahi olsa, onu tanıdığımı dair bir şeyler aramaya başlamıştım. Sonra bir şeyler fısıldayarak beni gösteren bir kadın geldi aklıma. Yanında da bir adam vardı ama onun yüzünü hatırlayamıyordum.

“O sen miydin?” diye sordum ve cevap vermesine fırsat vermeden devam ettim. “Beni orada bulacağını nereden bildin?”

“Simon Shaw bana, ölümsüzlüğün kaynağı olduğuna inandığı bir şeyi bulmam için para ödüyordu.” Profesör hafifçe gülümsüyordu.

“Benim...”

Başını evet anlamında sallamıştı. “Senin amca dediğin adamı tanıyordum, Bay Shaw’a da onunla irtibata geçip sen büyüyene kadar sana bakması için anlaşma yapmasını söyledim. Kimse, büyüdüğünde ne olacağından emin olamıyordu çünkü.”

“Ama ben, geleceğimi gördüğünü sanıyordum?”

“Bazı parçalar görebiliyorum, evet... ama belli koşullar altında. Yine de çoğu şey benim için bile bir muamma.”

“Amcaı nereden tanııordun?”

Profesör dudaklarını büzmüştü. “Bizim gibi olan çok fazla insan yok ve...” Doğru kelimeyi arıyor gibiydi. “Birbirimize karşı bir çekim hissediyoruz.” Fayton durdu ve Profesör önden inip elini uzatarak bana yardım etti. Ben de bebeğimi bırakmadan onun elini tuttum ve indim.

“Profesör?”

“Efendim?”

“Neyim ben?”

Hiç unutamayacağım o bakışlarında hem üzüntü hem de umut vardı. “Sen bir kızsın, Mara. Kutsanmış ve lanetlenmiş bir kız.”

34

Işık, siyahtan parlak kırmızıya dönüşünce gözlerimi kısmıştım.
“Hareket ediyor, bak.”
“Günaydın.”

Jamie’nin sesiydi bu. Ona cevap vermeye, yutkunmaya çalışıyordum ama biri boğazıma kum doldurmuştu sanki. Sonra, ben odadaki kör edici ışığa rağmen gözlerimi açmaya çabalarken yanımda bir gölge hareket etti.

“Stella... biraz su mu getirsen acaba?”

Bundan birkaç saniye sonra, Jamie’ye bir gölge daha katılmış ve bir şey uzatmıştı. Sonra Jamie de o soğuk ve sert şeyi alıp dudaklarıma değdirdi. Bir bardaktı bu. Onun elinden alıp kendim tutamayacak kadar güçsüz olsam da suyu büyük bir iştahla içmeye başlamıştım. Buz gibi sıvı çenemden akarken bedenimin donmakta olduğunu fark ettim.

Sonra bir yandan yutkunurken, “Soğuk,” dedim. Sesim hâlâ hırıltılıydı ama en azından, artık konuşabiliyordum. Odanın görüntüsü de netleşmeye başlamıştı zaten ve etrafımdaki şeylerin farkına varmaya başladıkça kendimin de farkına varıyordum. Her

yerim donuyor ve midem hâlâ bulanıyor olsa da her nasılsa kendimi hasta gibi hissetmediğimi fark etmiştim.

“Ne oldu?” diye sordum sonra.

Jamie ile Stella, cevap vermek yerine kendi aralarında bakışmayı seçmişlerdi.

“Sen ne hatırlıyorsun?” diye sordu Stella dikkatle.

Ben de son birkaç güne ait bulanık anılarım arasında gidip gelmeye başladım; arabayla yaptığımız yolculuk, hastalığım, tren, ustura...

Aman Tanrım. “Ben... ben kendimi kestim,” dedim itiraf eder gibi. Yanaklarım utançtan kıpkırmızıydı.

Fakat Jamie’nin söyledikleri, o kadar da saçmaladığımı gösteriyor gibiydi. “Çıkardık.”

Gözlerimi kırıştırdım.

“İçinde gerçekten de bir şey varmış, Mara. Haklıymışsın.”

Dehşet içindeydim. “Ah, Tanrım. *Neymiş* peki?”

“Sanırım, kapsül gibi bir şey, değil mi?” dedi Stella.

“Hâlâ buradalar mı?” diye sordum ben de.

“Evet. Jamie?”

“Odamdalar. Bir dakika.” Jamie hemen çıkmış, geri geldiği gibi de elini bana uzatmıştı.

Pirinçten biraz büyük, şeffaf, iki adet şey duruyordu avucunda. Ve birinin içinde bakır ve siyah, diğesinde ise bakır ve kırmızı renkte bir şeyler vardı.

“Orada olduklarını nereden bildin?” diye sordu Stella.

Cevabın ne olduğunu düşünürken aynadaki yüzümü ve fısıltıları hatırlamıştım:

Çıkar onları.

Lütfen dur.

Sonra bunları söylemek için ağzımı açmama rağmen durup yutkundum. “Hissettim,” diyebilirdim sadece. Her yanımın ürperdiğini gören Stella da omzuma bir battaniye sardı.

“Ödümüzü kopardın, biliyorsun değil mi?”

Biliyordum ama başka şansım yoktu. Ya da en azından, ben başka şansımın olmadığını hissetmiştim. Trende yaşadığım o hissiyatı; Horizons’ta, o adada uyandığımdan beri hissettiklerimi gayet iyi hatırlıyordum ve o artık ortadan kaybolmuştu. Yeniden... *kendim* gibiydim.

“Daha iyi görünüyorsun,” dedi Jamie de beni süzerek. “Sen nasıl hissediyorsun kendini?”

“Daha iyiyim.” Hâlâ susamış, yorgun, aç ve midesi bulan bir haldeydim ama normal hissediyordum. Kendime göre normal en azından.

“Bak, dinle,” diye başladı sonra Jamie. “Bilmen gereken bir şey var.”

Kaşlarımı kaldırıp ilgiyle dinlemeye başlamıştım.

“Sen... seni o halde bulduğumuz sırada, başka bir şey daha bulmuştuk.”

Jamie cebine uzanan Stella’ya bakıyordu. “Biri kapıya bir not bırakmış.” Stella kâğıdı bana uzattı.

Ona inanın.

Elyazısının kime ait olduğunu anlayamamıştım. “Bahsi geçen o ben mi olurum?”

Jamie başını sallayarak onaylıyordu. “Yanında bir de tıbbi kit gibi bir şey vardı. Ameliyat malzemeleriyle dolu büyükçe bir çanta.”

Yeniden üşümeye başlamıştım. “Biri, içimde ne olduğunu biliyormuş.”

“Bizim burada olduğumuzu da.”

“Yani artık buradan ayrılmamız gerek,” dedi Stella. “Hatta geç bile kaldık.”

“Ama bu kişi her kimse, yani bunu kim bıraktıysa bana inanmanızı söylemiş. Ve haklıydı.”

“Ama bu kişi her kimse, neler yaşadığımızı, sorunumuzun ne olduğunu biliyor. Madem yardım etmek istiyordu, neden gelip bizimle konuşmadı?”

Zihnim yine, benim Abel Lukumi olarak tanıdığım adamın görüntüsüne odaklanıyordu. Noah burada olsa, tesadüflere fazlasıyla tutunarak, kendime onlardan bir gerçeklik yaratmaya çalıştığımı söylerdi. Ama yoktu. Yalnızca ben, Stella ve Jamie vardık. Bir de bizi o rahipten başka bir yere götürmeyen ekmek kırıntıları.

Bu yüzden Jamie ile Stella’ya, Lukumi’yi anlatmaya karar vermiştim. Rahibin beni görüp tanıdığı ve nihayet Rachel ve Claire’e neler yaptığımı hatırlamamı sağlayan o tuhaf şeyi içirmeden önce beni kovduğu kısımdan başladım. Ardından Miami hayvanat bahçesindeki her şeyi öldürdükten sonra onu bulmaya çalıştığımızı ve Jude bileklerimi kestirdiği için hastanede yatarken gördüğüm adamla tren garındaki adamın o olduğunu da anlattım. Hikâyem bittiğinde Jamie yatağa yaslanmış, başını da ellerinin arasına almıştı.

“Yani şimdi sen,” elini uzatıyordu, “Florida’nın güneyindeki bir Santeria vuducusunun seni *-bizi-* başkente dek takip ettiğini ve şu anda da New York’ta, hatta burada olduğumuzu bildiği halde ortaya çıkmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Evet.”

“İyi de niye? Onun bu işten çıkarı ne ki?”

Bu soruyu duyunca aklıma, bir zamanlar Noah’nın, şimdi ise benim düşüncelerim olan sözler gelmişti: “Birinin bir işten nasıl bir çıkarı ya da zararı olduğunu asla bilemezsin.”

“Ama anlamıyorum,” dedi Stella. “Niye çantayı bırakıp gitsin ki? Madem bize yardım etmek istiyor, buyursun etsin o zaman.”

“Belki de edemiyordur.” Jamie’nin tahminiydi bu.

“Belki de istemiyordur,” dedim ben de. Sözcükler ağzımdan çıkarken kafamdaki düşünceler de netleşiyordu. “Belki de... bunların esas sorumlusu odur.”

“Nasıl yani?” diye sordu Jamie.

“Yani belki de her şeyin arkasında o vardır. Tüm bunların,” dedim. “Eğer bu... *biz*, bir çeşit deneyin ya da başka bir şeyin parçasıysak, bu adamın peşimizde olması da o sürece dahil olabilir. Ne yaptığımızı, nasıl tepki verdiğimizizi, tepki *verdiğimiz* zaman neler olduğunu izlemek yani.” Horizons’ta gördüğümüz şeyleri, Kells’in bize söylediklerini düşünüyordum. “Belki de... Dr. Kells’e maddi kaynak sağlayan odur.”

“Ee, o zaman bize çantayı neden getirsin ki? Neden o şeyler her neyse, onları içinden çıkarmamıza yardım etmek istesin?” diye sordu Stella.

“Kells bunları ondan izinsiz yerleştirmiş olabilir,” dedi Jamie. “Hazır lafı açılmışken,” bana bakıyordu, “sence bizde de onlardan olabilir mi?”

“Ben kendimi pek farklı hissetmiyorum,” dedi Stella da. “Sen?”

Jamie yutkundu. “Ben artık neyin farklı olduğunu bilmiyorum. Adadayken benim de senin gibi uyanıp yürüyemediğimi fark ettiğim bir gün olmuştu,” dedi bana bakarak. “Ama ben niye hasta olmadım o zaman?”

“Hastasın,” dedi Stella da dikkatle. “Ama bizden bir yaş küçük olduğun için belki de henüz başlangıç evresindesindir...”

Bunu duyunca Horizons’ta ilk uyandığımda tahtada gördüğüm kelimeler gelmişti aklıma.

J. Roth, dönüşüm aşamasında.

“Dönüşüm,” dedim sonra yüksek sesle. “O listeyi hatırlıyor musunuz? Stella ve Noah’nın aktif olduğu yazıyordu, yani dönüşümleri tamamlanmış. Kells’in kendi tuttuğu notlarda.”

“İyi de bu ne demek ki?” diye sordu Jamie de.

“Yani senin durumun da kötülecek,” dedi Stella. “Ben o evrelerdeyken iyileşmeden önce çok daha kötü olmuştum mesela.”

“Nasıl yani...”

“Dönüşüm esnasında işte, ya da adı her neyse. Seslerin şiddeti her zaman aynı değildi. Başlangıçta duymazdan gelebiliyordum, hatta dinleyebiliyordum bile,” dedi sessizce. “Böylece duymamam gereken şeyleri duyup zaman zaman da... bir şeyler yaptım. Bir yanım bunun yanlış olduğunu bilse de duyduklarımı kendi isteklerim doğrultusunda kullanmaya başlamıştım. Bir sınavda kopya çektim. Benimle uğraşıp duran bir kızın sırlarını herkese anlattım. Ve her yaptığım şeyle birlikte sesler daha da şiddetli, daha da güçlü bir hal almaya başladı. Artık daha fazla şey duyuyor ve hangileri benim, hangileri başkasının düşüncesi, anlayamıyordum. Delirdiğimi hissetmeye başlamıştım. *Deliriyordum* da zaten.” Jamie’ye dönmüştü. “Yeteneğin... şimdi öyle görünse bile bedelsizce kullanabileceğin bir şey değil. Şu anda işler senin için gayet yolunda gidiyor ve böyle olduğu için gerçekten şanslısın ama er ya da geç, cezasını da çekeceksin.”

Jamie hiçbir tepki vermiyor gibi görünüyordu.

“Ve senin içinde de Mara’nın içinde olduğu gibi, bir şey varsa o da tıpkı Mara’da olduğu gibi bir noktada etkin hale gelecek ve sen de aynı şeyleri yaşayacaksın.”

Jamie gözlerini devirse de bundan rahatsız olmadığını anlayabiliyordum. “İyi,” dedi sonra. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Daha fazla dayanamayarak aralarına girdim. “Bu gece az kalsın ölüyordum,” dedim. “Bu yüzden yarın, buna kimin sebep olduğunu öğreneceğiz.”

35

E rtesi sabah nihayet yataklarımızdan çıkabildiğimizde saat on bir civarıydı. Artık kendi başıma yürüyebiliyordum ama canımın yandığını da inkâr edemezdim. Hem de çok. Bu yüzden ağır ağır hareket ediyordum. Ama zaten, elimizdeki tek gerçek ipucu da Stella'nın Kells'in ofisinden aldığı vergi zimbirtisinde bulunan, muhasebeciye ait adrestir ve adamın da ortadan kaybolacak hali yoktu. Yani muhtemelen.

Taksinin bizi indirdiği, Manhattan'ın varoşlarındaki noktada, ücümüz birden bir çamaşırhane ile FedEx'in arasına sıkışıp kalmış, çirkin ve bodur bir binaya bakıyorduk. Horizons Ltd. Şti. gibi şeytani şirketlerin vergi dosyalarıyla ilgilenen mali müşavir Ira Ginsberg'e ait olduğu söylenen adrese.

"Peki planımız nedir tam olarak?" diye sordu Stella sonra.

"Kimin için çalıştığını soracağız," dedim.

Stella bunu duyunca suratını asmıştı. "Peki ya... bu bilgiyi vermeye gönüllü olmazsa?"

"Jamie onu ikna edecek." O da işe yaramazsa ben edecektim. Kendimi tuhaf bir şekilde iyi ve özgüvenli hissediyordum. Dr.

Kells'in bana yapmaya çalıştığı her neyse, işe yaramamıştı. Ben hâlâ buradaydım ve içimdeki o şeyler her neyse, artık ortadan kalkmışlardı. Üstelik şimdi elimizde, Kells'in bunları yapmasına olanak sağlayan adamın adresi de vardı. Giderek her şeye yaklaştığımızı hissedebiliyordum. Noah'ya yaklaştığımızı.

Sonra Jamie boğazını temizledi. "Girelim mi?"

Girelim. Kapıdaki görevli, her birimize birer ziyaretçi kartı vermiş, biz de onları takıp (ben göğsüme, Stella kalçasına, Jamie ise kışının sol lobuna) asansöre binerek elimizdeki adreste yazan süite doğru yola çıkmıştık. Bekleme salonu, atkuyruğu saçları ve ağzındaki sakızıyla tabloyu tamamlayan resepsiyonist kızla birlikte tam bir doktor muayenehanesini andırıyordu. Ardından Stella, Jamie'ye bakarak Cakcak'ı işaret etti.

"Bana o kadar borçlusun ki artık sayamıyorum bile," diye mırıldandı Jamie.

"İsminiz?" diye sordu sonra kız.

"İsa," dedi Jamie.

"Meryem," diye devam etti Stella.

"Şeytan," dedim ben de ve kızın yanından geçip Ira Ginsberg'in ofisinin kapısını açtım.

Ofis de Ira da korkunç derecede sıradan bir görünüme sahipti. Adamın hafifçe tombik olan suratı, hafifçe sıkılmış olan gömlek yakası ve kravatından taşmıştı. Peşimizde resepsiyonistle birlikte içeri girdiğimizi gördüğü anda da ayağa kalktı.

"Sorun değil, Jeanine," dedi sonra. "Telefondaki müşteriye birazdan arayacağımı söyle."

"Nasıl isterseniz, Bay Ginsberg." Jeanine çıkarken gözlerini bizden alamamıştı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu ardından Bay Ginsberg.

Jamie onun hemen karşısındaki koltuğa kurulmuştu bile. “Sormanıza sevindim,” dedi sonra ve Stella’nın Kells’in ofisinden aldığı vergi evrakını uzatarak sordu: “Bunu hazırlamanız için sizi kim tuttu?”

“Korkarım bu bilgiyi paylaşmam mümkün değil Bay...”

“İsa,” dedi Jamie. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

“İsa Bey,” diye tamamladı Ira da cümlesini ama o, bunun bir espri olduğunu fark etmemiş gibi davranıyordu.

Ardından Jamie, düşünceli bir şekilde başını sallayarak devam etti. “Anlıyorum, tekrar edeyim o zaman. Bunu hazırlamanız için sizi tutan kim?” Jamie’nin sesi bu defa oldukça keskin ve ikna ediciydi. Bay Ginsberg’in, cevap vermeden önce kısa bir süre önündeki kâğıda bakması da sorgunun başladığı anlamına geliyordu.

“Horizons Ltd. Şti., yüzde yüz iştirak edilmiş bir şirket. Ana şirketin temsilcilerinden biri de benimle irtibata geçip kendilerini New York’ta temsil etmemi ve mali işleriyle ilgilenmemi istemişti. Neden sordunuz?”

“Şirketin ne yaptığını biliyor musun?”

“Hayır,” diye yanıtladı Bay Ginsberg neşçyle.

“Şirketten, yani Horizons’tan birinin bunlara imza atmış olması gerek, değil mi?”

“Evraklarla ilgilenen bir çalışan vardı diye hatırlıyorum, evet.”

“Kim o?”

Bay Ginsberg çenesini ovuşturuyordu. “Adını hatırlamıyorum, çok sıradan bir isimdi.”

“Ama şirket için hazırladığın evraklarda vardır, değil mi?”

“Tabii.”

“Öyleyse o belgeleri bize ver,” dedi Jamie. Sesi yüzünden her yer buz kesmişti sanki.

“Ah, verirdim, verirdim tabii ama bende değiller. EIC’ye, yani ana şirkete ait olan her şey arşivde duruyor, ofiste değil.”

“Arşivde mi?”

“Şirkete ve iştiraklerine ait belgelerin bulunduğu bir depo. Ama tüm dosyalar şifreli. Elinizde şifreyi çözecek anahtar olmadan orada aradığınız hiçbir şeyi bulamazsınız.”

Jamie tek kaşını kaldırmış, Bay Ginsberg’e dik dik bakıyordu. “Öyleyse anahtarı ver.”

Bunun ardından Bay Ginsberg’in gözleri, odağını kaybetmiş gibi bakmaya başladı. “Yapamam. Artık bende değil çünkü.”

Stella’yla göz göze gelmiştik.

“Ne yaptın peki?” diye sordu Jamie.

“Birkaç gün önce biri, o dosyaları istedi. Anahtarı da New York Üniversitesi’ndeki bir posta kutusuna göndermemi söylediler.”

“Kim söyledi?” diye sordu Jamie bu defa.

“Bilmiyorum. Bakın, şirketin çalışma prensibi bu şekilde. Yetkililerden biri bana erişim *kodunu* verir, ben de ona *anahtarı* veririm. Böylece arşivdeki dosyaların yerini tespit etmeleri kolaylaşır. Bu da hukuki açıdan oldukça kullanışlı bir yöntem.”

Jamie oturduğu yerde öne doğru eğilmişti. “Nasıl yani?”

“Anahtar olmazsa şirket, delilleri ortaya koyarak karşı tarafı, neden söz ettiğine dair en ufak bir fikirlerinin olmadığı evrakların içine gömebilir,” dedi Bay Ginsberg muzip bir tebessümle. “Metinleri çözmeleri yıllar alır ve bu işe ayırdıkları her saat için de avukatlarına para ödemeleri gerekir.”

Bunca yol gelip bunca şey atlattıktan sonra yine bir çıkmazla karşılaştığımız gerçeğini kabullenemiyordum. “Belgeleri kime gönderdiğini söyle o zaman,” dedim. Sabrım giderek tükeniyordu. “Ve arşivin adresini ver.”

Bay Ginsberg beni hiç duymamış gibi görününce Jamie, söylediklerimi tekrar etmişti.

Ardından mali müşavir iç geçirerek yanıtladı. “New York Üniversitesi’ndeki adreste bir isim belirtilmemiş, sadece bir departman adı yazılmıştı.”

“Hangisi?”

“Karşılaştırmalı dilbilim.”

Çoktan kapıdan çıkmıştım bile.

36

Ofisten elimizde iki adresle ayrılmıştık. Birincisi arşiv; ikincisi New York Üniversitesi, Karşılaştırmalı Dilbilim Bölümü.

“Evet, nereye gidiyoruz?” diye sordu Jamie hepimiz dışarı çıkınca. O, “Önce arşive, değil mi?” derken Stella da, “Önce üniversiteye,” demişti.

Ardından Stella başını sallayarak karşı çıktı. “Üniversitede bu anahtarı kimin aldığını bulursak en azından bir isim elde etmiş oluruz ki bu da işimizi, muhtemelen saçmalıklarla dolu olan milyonlarca sayfa dokümanı incelemekten daha kolay hale getirir.”

“Ama adresle birlikte bir isim belirtilmemiş ki,” dedi Jamie. “Şifreyi Ginsberg’e veren kişi, anahtarı da oraya göndermesini söylemiş olabilir. Oysa ben bir şeyler bulmak istiyorum, *ne olursa*. Hem de bu, kocaman bir depoyu dolduran boktan kâğıtlar içinde kaybolmamız anlamına gelse bile. Sen ne diyorsun, M?”

“Aslında ben Stella’yla aynı fikirdeyim,” dedim omuz silkerek. “Üniversiteye gitmek, samanlıkta iğne aramaktan daha basit bir yöntem.”

Jamie bunu duyunca pes ederek ellerini kaldırmış ve trene binerek Village'a doğru yola çıkmıştık. Güvenlik görevlisinin kimliklerimize bakmadan geçmemize izin vermesi de yine Jamie sayesinde oldu tabii. Sonra karşılaştırmalı dilbilim katına çıkıp boş boş bakan stajyere, buraya teslim edilen gönderilerin nasıl bir yöntemle yerlerine ulaştığını sorduk. O da bize ağzına kadar zarfla dolmuş olan bir süt kasası gösterdi.

"Profesörlere gelen gönderileri, ofis saatleri içerisinde kendilerine dağıtıyorum. Alıcı ismi olmadan gelen her şey de bölüm başkanı Peter McCarthy'ye ulaştırılıyor."

Stella'yla ikimizin kaşları aynı anda kalkmıştı. "Peki Profesör McCarthy'nin ofisi nerede?"

"Soldaki son kapı."

Gittik ama kapı kilitliydi.

"Kilitli tabii," dedi Stella denedikten sonra. "Ne bekliyordunuz ki?"

"Bir saniye," dedi Jamie de cebinden bir şey çıkararak. Ve tel tokaya benzer şeyi kilide sokarak ne yaptığını bilir gibi bir tavırla kurcalamaya başladı. Mekanizmanın bir klik sesi çıkardığını duyana dek nefeslerimizi tutup beklemiştik.

"Önden buyurun," dedi Jamie kapıyı açarken ve ilk giren ben oldum.

Odanın her yanında, ağzına kadar kitapla doldurulmuş raflar; el altında olan olmayan her yüzeyde ise kâğıtlar, defterler ve aklınıza gelebilecek her türlü eşya bulunuyordu.

Tavana yerleştirilen bir aparattan sarkan, ıslak gibi görünen bitki, keşfe başlamak üzere olan Jamie'nin eğilmesine neden olmuştu.

"Tam olarak ne arıyoruz biz şimdi?" diye sordu sonra.

"Anahtarını sanırım," dedi Stella da masadaki evrakları dikkatle kaldırıp bakınırken.

Jamie bunu duyunca gözlerini kısmıştı. “Bunun gerçek bir anahtar değil, bir kod olabileceğinin farkındasın değil mi?”

O sırada ben de, raflardan birine gelişigüzel şekilde bırakılmış bir posta kutusunu görüp ona yönelmiş ve içindekileri karıştırmaya başlamıştım. “Ama Ginsberg, şifreyi buraya gönderdiğini söylemişti. Yani postayla iletmış olmalı.” Sonra bir kucak dolusu zarfı Jamie ve Stella’nın önüne bıraktım. “Kolay gelsin.”

“Başkasına ait gönderileri açmanın suç olduğundan emin gibiyim,” dedi Stella.

“Ben de cinayete yardım etmenin öyle olduğundan eminim,” dedi Jamie de, “ama bak, hâlâ buradayız.” O sırada bir yandan da bir sarı zarf bulmuş ve incelemeye başlamıştı. “Gönderenin adresi yok...”

“Aç bakalım,” dedim.

Jamie önce parmağını sokup zarfı aralayarak içine bakmış, ardından da kalın, parlak bir IKEA kataloğu çıkarmıştı.

Sıradaki lütfen. Üçümüz de büyük bir sessizlik içinde çalışmaya devam ediyorduk. Önümdeki yığının içinde, üzerinde Ginsberg’in adı ya da sadece adresinin olduğu herhangi bir şey aramaya devam etsem de hiçbir şey bulamamıştım.

“Lütfen bu da bir çıkmaz olmasın,” diye homurdandı Stella.

Kendini nasıl hissettiğini anlayabiliyordum. Benim de içimde giderek artan bir öfke ve hayal kırıklığı vardı çünkü. Sonra kendimi, alelacele kontrol edilmiş zarf yığınının bir kenara bırakıp yere inmiş, sıkış tıkış ofisin her yanına saçılmış kâğıtları, defterleri ve dosyaları incelerken buldum. Buraya gelirken sahip olduğum umut, her geçen saniye daha da azalıyordu. Arşive gitsek bundan on kat iyiydi, diye düşünmeye başladım sonra. Nereye bakacağımızı bile bilmezken aradığımız şeyi nasıl bulabilirdik ki?

Sonra Stella ve Jamie de kendi zarflarını bırakıp benimle birlikte yerdeki kâğıtlara bakmaya başladılar. “Bu makaleler resmen

dördüncü sınıf çocuklarının anlayabileceği dilde. Ne öğretiyor ki bu adam?”

“1750-1825 Yılları Arasında Pasifik Adası Halkı Üzerinde Yapılan Cinsiyet Çalışmaları,” dedi Jamie de elindeki kâğıttan okuyarak.

“Boşa uğraşıyoruz,” dedim pes ederek. Kalkmıştım. “Anahtar buraya gönderildiyse bile, Ginsberg’e bunu yapmasını söyleyen kişi çoktan gelip almış olabilir. Burada olmayan bir şeyi arıyor olabiliriz.”

“Ne yapalım yani, gidelim mi?” diye sordu Stella.

“Aradığımız şeyi arşivde bulma olasılığımız çok daha yüksek,” dedi Jamie de. “Ki bilginiz olsun diye söylüyorum, ben bunu daha önce de söylemiştim. Bakın, biliyoruz ki orada tonlarca evrak olacak ama tüm bunların arkasında kimin olduğunu öğrenmemize yardımcı olacak bir şey illa ki bulacağız. Er ya da geç.”

Kabul etmekten her ne kadar nefret etsem de bundan da bir şey çıkmayacağı ortadaydı. “Birileri gelip de adamın eşyalarını karıştırdığımızı görmeden her şeyi yerli yerine koyalım.”

Stella oldukça sarsılmış görünürken Jamie, gitmek için duyduğu hevesin etkisiyle ellerinin izin verdiği hızda etrafı toparlamaya başlamıştı. Ben de masanın köşesinde tuttuğum defterleri düzenleyip döndüm ama o sırada, daha önce yere koyduğum küçük, ahşap bir heykelciğe takılıp sendelemiştim. Düşmemek için kitaplığa tutundum. Bu son hamlem işe yaramış olsa da kitaplığın üzerinde duran bir şeyin devrilip başıma düşmesine de engel olamamıştı.

Bir küfür savurup ellerimle başımı korumaya çalışırken bir yandan da kitaplığı tekmeler gibi yapıyordum. Ardından Jamie, üzerime düşen şeyi kaldırdı.

“Kafanın bir camı rahatça kırabilecek kadar kalın olduğunu düşünürdüm ben oysa,” dedi çerçeveyi bırakmadan.

“Beyin sarsıntısı geçirirsem bu dediklerine pişman olursun ama.”

“Sarsıntı falan geçirdiğin yok.” Elindeki fotoğrafa bakıyordu. “Bunun nerede olduğunu hatırlayan var mı?”

“Kitaplığın üstünde değil miydi?”

Jamie uzanıp çerçeveyi geri koyarken ben de fotoğrafa bakmıştım. Mezuniyet töreni gibi bir şeyde konuşma yapan birinin fotoğrafıydı bu. Kürsüdeki kır saçlı adamın McCarthy olduğunu tahmin ediyordum ama benim dikkatimi çeken esas şey bu değildi. Arka planda, sahnenin sol tarafında, düzinelerce cübbeli öğrencinin ve takım elbiseli akademisyenin önünde duran birine odaklanmıştım ben. Sonra adamı tanıdığımı düşünerek çerçeveyi Jamie’nin elinden aldım.

“Bir şey mi gördün?” diye sordu o da.

“Şey değil,” dedim. “Birini gördüm.” Abel Lukumi’yi gösteriyordum.

37

Stella da yerdeki bir düzine akademik derginin üzerinden atlayarak yanımıza gelmişti. “Neye bakıyoruz?”
“Tüm bunların sorumlusu olan adama,” dedim tereddüt bile etmeden. Bunun başka bir açıklaması yoktu çünkü.
“Lukumi bu.”

“Bir dakika... Miami'deki adam mı? Little Havana'da gördüğün?”

“İsveçli olanla karışmasın diye mi soruyorsun?”

“Kapa çeneni.” Stella, Jamie'nin kolunu yumruklamıştı.

Ardından Jamie, Lukumi ile McCarthy'nin fotoğrafını çekti ve ofisi, hızlıca bulduğumuz hale getirip çıktık. En azından büyük ölçüde.

“Bunun olma olasılığı nedir ki?” diye sordu Jamie yürürken.

Bense omuz silkiyordum. “Ne fark eder ki? Adam, Ginsberg'in anahtarı gönderdiği bölüm başkanıyla aynı karede yer alıyor. Başkentteki tren istasyonunda karşımıza çıkıyor. Jude bileklerimi kesmeme neden olduktan sonra hastanede beliriyor. Başından beri bizi takip ediyormuş.”

“Bizi değil,” dedi Jamie sessizce.

Haklıydı da. “Beni. Beni takip ediyormuş. Tanıştığımız günden beri hem de.” Dilim, düşüncelerimin hızına yetişemiyordu. “O tıbbi aletlerle dolu çantayı ve notu o göndermiş olmalı. Yani bana neler olduğunu, içimde ne olduğunu biliyormuş ki bu da...”

Noah’nın da nerede olduğunu bildiği anlamına gelirdi. Belki de onu alıkoyan da Lukumi’nin ta kendisiydi.

“Peki ama o zaman anahtara neden ihtiyaç duysun ki?” Jamie yüzünü buruşturuyordu. “Yani her şeyin arkasındaki adam o madem; madem bunları o organize ediyor, o finanse ediyor ve ne bileyim, bize olanları gözlemlemek için belki bizi takip ediyor, o zaman arşive zaten rahatça ulaşabiliyor olması gerekmez miydi? Neden anahtara ihtiyacı olsun ki?”

“Belki de bu iş öyle yürümüyordur,” dedim. “Belki de kimliğini gizli tutabilmek için Horizons’a maddi destek sağlayan şirketi, arşivlere her seferinde tek bir kişinin erişebileceği şekilde düzenlemiştir. Bu yüzden de şimdi bakmak istediği şey her neyse ona bakabilmek için anahtarı alması gerekiyordu. Ve çalışanları dahil hiç kimse onun kim olduğunu bilmediği için anahtarı buraya, arkadaşına göndermelerini istemiştir.”

“Biraz uçuk bir varsayım oldu bu sanki,” dedi Jamie.

Stella ise saçlarıyla oynuyordu. “Daha kötü teoriler duyduğum oldu benim,” dedi. “Ama bir dakika... bu, şu anda onun anahtara sahip olduğu anlamına mı geliyor? Belki her seferinde yalnızca bir kişi erişim sağlayabiliyorsa...”

“Belki de Lukumi oradadır,” dedim cümleyi onun yerine tamamlayarak. “Şu anda orada olabilir.”

Hepimiz birbirimize bakıyorduk. Bu işe bir nokta koymanın vakti gelmiş de geçiyordu bile. “Haydi gidelim.”

Trene, tam da kapılarını kapatmak üzereyken yetişmiştik. İçeri girince de Stella ile ikimiz, Bloomingdale çantasını göğsüne yapıştırmış,

mor saçlı yaşlıca bir kadınla *Çavdar Tarlasında Çocuklar* kitabına sarılmış Hasidik bir çocuğun ortasında sıkışıp kaldık. Jamie'nin, kulaklık takmış bir şekilde bağıra bağıra konuşan takım elbiseli bir iş adamıyla alay etmesi dışında ise konuşmuyorduk. Sonra güneş batmak üzereyken metrodan çıktık ve geldiğimiz bu yerin, artık hangi semtse, feci şekilde bir sanayi bölgesini andırdığını fark ettik. Sokaklarda in cin top oynuyordu.

"Tamam," dedi Jamie sonra. "Doğuya doğru iki, kuzeye doğru da üç sokak geçtikten sonra varmış olmamız lazım."

Güneş, girintili çıkıntılı ufukta batarken yürüyüşümüze devam ettik. Vardığımızda ise hava neredeyse kararmıştı.

"Burası," dedi Jamie kepenkleri indirilmiş devasa bir depoyu göstererek. Metrelerce yukarı uzanan binayı kaplayan camların çoğu tahtalarla kapatılmış, geri kalanlara öylece bırakılmıştı. Karşımdaki manzaranın damarlarıma pompaladığı adrenalini hissedebiliyordum. *Buranın* gelmemiz gereken yer olduğunu da.

"İçeri nasıl gireceğiz?" diye sordu Stella muhtemelen girişi kapatmakta olan kepenkleri tekmeleyerek.

"Seni ahmak!" diye tısladı Jamie dişlerini sıkarak. "İçeride kim varsa duydu şu an." Ardından da yere eğilmişti. "Bakın, kilit açık."

"Demek ki içeride gerçekten de biri varmış," dedi Stella. "Lukumi mi acaba?"

"Olabilir," dedim ben de. Ya da belki Noah'dır.

Jamie bana bakıyordu. "Bunu yapmamız gerektiğinden emin misin?"

"Hayır," dedim dürüst davranarak. Bir yandan da binaya bakıyordum. "Lukumi bütün bu olaylar sırasında bizden beş on adım öndeydi. Yapacağımız her şeyi önceden biliyordu. O yüzden şimdi de muhtemelen bizi bekliyordur."

Stella saçlarıyla oynamaya başlamıştı. "Bu fikirden hiç ama hiç hoşlanmıyorum."

“Ben de öyle ama alternatifimiz geri dönüp eve gitmek,” dedim.
“Ve ben bunu yapamam.”

Jamie bir kez daha bana baktıktan sonra eğilip kepengi kaldırmıştı. Çıkan sesi sağır sultanın bile duyduğundan emindim. Ardından camı gazete kâğıdıyla kaplanmış, kahverengi ya da paslanmış kırmızı bir kapıyla karşı karşıya kaldık.

“Eh,” dedi Stella da. “Nerede olduğumuzu önceden tahmin etmediyse bile artık biliyor.”

Elimi deşdirdiğim anda kolayca açılan kapıdan içeri girince, buradakine kıyasla dışarıdaki karanlığın hiçbir şey olduğu kanaatine vardık. Elini uzatsan dokunabileceğin kadar gerçek, o kadar katı bir karanlık.

“Işık bulmaya çalışsak mı?” diye sordu Stella.

“Karanlıktan mı korkuyorsun?” diye sordu Jamie de.

“Hayır da sana takılıp düşerek boynumu kırmak da istemiyorum.”

“Bence istemeden de olsa geldiğimizi herkese bildirdik zaten,” dedim. “O yüzden ışığı açmak hiçbir şeyi değiştirmez.” Çünkü birdenbire karanlıktan *aşırı* derecede korkmaya başlamıştım.

Bunun üzerine Jamie, arkamızdaki duvarı yoklayarak düğme aramaya başladı. Ve bir süre sonra:

“Bingo.” Jamie düğmeyi çevirmişti.

Teker teker canlanan sıra sıra ışıklar, devasa alanı neredeyse tavana kadar kaplayan rafları göz önüne sererken yere düşen bir şeyin gürültüsünü duyduk.

“Of!”

Jamie ile Stella birbirlerine bakıyor ve tek kelime etmiyorlardı.

Bense onlara değil, ağzım açık bir şekilde doğruca karşıma bakıyordum. Bu Of, çok *iyi bildiğim* bir Of’tu çünkü.

“Daniel?”

38

“Ne... *Mara*?” dedi Daniel olanca sesiyle ve beline kadar gelecek bir rafın altından başını uzattı. Daha hızlı koşamazdım herhalde. Ağabeyim yere diz çökmüş, bir dizini ovalarken ben de koşup ona daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sarılmıştım.

“Ne *yapıyorsun* burada?” Sesim, omzu yüzünden boğuk çıkıyordu. Gözlerimi kapadım. Ağabeyimle kucaklaşmanın kendimi bu kadar iyi hissetmemi sağlayacağı aklıma bile gelmezdi. Ya da herhangi bir sarılmanın.

“Kepengin açıldığını duyunca ışıkları kapayıp kutuların arasına saklandım. Siz yeniden açınca da tabureye takılıp düştüm.”

“Sen bir *dâhisin*,” dedim gülümseyerek.

“*Sen* ne arıyorsun burada?”

Bunu duyunca geri çekildim ve sözcükler bir anda ağzımdan dökülmeye başladı. Horizons’ta başıma gelenler, ondan *önce* yaşadıklarım, hepsi. Bir dokun, bin ah işit. Ben nefes almadan anlatmaya devam ederken, Daniel’in yüz ifadesi de sürekli değişiyordu; şaşkından şoke olmuşa, dehşete, uysallığa ve yeniden

şaşkına. Bitirdiğim andaysa kendi yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum.

“Yani şimdi sen...” diye başladı Daniel. “Sen bana hepsinin gerçek olduğunu mu söylüyorsun?” Ağzından çıkan o gergin kahkahaya engel olamamıştı. “Söylediğin... Horizons ödevi için yazdığın o kurmaca şeyde geçtiğini söylediğin her şey? Kurgu falan değildi yani. Hikâyenin kahramanı yoktu, kendinden bahsediyordun sen.”

O an yanımızda olsa, Noah neler söylerdi, diye düşününce gülmüsedim. Daniel’a bunun bir “ödev” olduğunu söylerken küçük problemim hakkında fazla açık verdiğimi düşünmüştü. Keşke yanımda olsa da, *ben demiştim*, diyebilsem diye geçirdim aklımdan.

Ama bunun yerine, “Doğruyu söylesem bana inanmayacağını biliyordum,” dedim Daniel’a.

“Çünkü... yani bu nasıl mümkün olabilir ki?”

“Bilmiyoruz,” dedi Jamie araya girerek. “Biz de onu öğrenmek için geldik.”

Daniel gözlerini kapamıştı. “Bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var.” Ardından da gözlerini ovuşturdu. “Şimdi siz... öyle uçmak falan gibi özellikleriniz yok.”

“Hayır,” dedim.

“Yüksek binalara tırmanıp, ne bileyim, parmaklarınızdan ağ falan da fırlatamıyorsunuzuz.”

Başımı iki yana sallıyordum.

“Pekâlâ,” dedi Daniel. “Tamam.” Kaşlarını çatıp etrafa bakırken Stella ve Jamie’nin varlığını da ilk defa fark etmiş gibiydi. “Seni tanımıyorum,” dedi Stella’ya sonra. “Ama seni tanıyorum.” Gözleri Jamie’nin üzerindeydi. “Ebolacı çocuksun sen, değil mi?”

“Daniel.”

“Evet,” dedi Jamie de gülümseyerek. “Jamie Roth.” Ve elini uzatıp hâlâ şaşkın olan Daniel’la tokalaştı.

“Stella Benicia,” dedi Stella da sıra kendisine gelince. “Artık tanışma faslını hallettiğimize göre burada ne aradığını söyleyebilir misin?”

Daniel bu soruyla karşılaştığına şaşırmış gibiydi.

Ben de derin bir nefes alarak açıklamaya çalıştım. “Biz aslında...”

“Bir Santeria rahibini bekliyorduk,” diye sözümü kesti Jamie. “Geldiğinde burada birini görmüş olabilir misin?”

Ama Daniel, sanki bu mümkünmüş gibi daha da şaşırmış görünerek başını hayır anlamında sallamıştı. “Benden başka kimse yoktu.”

“İçeri nasıl girdin peki?” diye sordu Jamie bu kez.

“O biraz uzun hikâye.”

“Şansımıza,” dedim ben de, “epey vaktimiz var.”

Daniel bunun üzerine gözlerini kısıp bana döndü. “Eminim öyledir. Beni izleyin o halde Küçük Kardeşim.”

Daniel bizi, her an çökecek gibi görünen metal döner merdivenlerden çıkarıp dar bir geçitten geçirerek binanın arka tarafına götürmüştü. Ardından çıplak tuğla duvarları bir ampulle aydınlatılmış, içinde de bir adet çizim masası bulunan bir odada bulduk kendimizi. Masanın üzerinde ve çevresinde ise düzgünce istiflenmiş kitaplar ve dosyalar bulunuyordu.

“Sanırım burası, eskiden bir tekstil fabrikasıymış,” dedi bir tabure çekip otururken. Etrafta tozlu, eski dikiş makineleri ve duvarlara dayanmış kasalar göze çarpıyordu. Her birimiz oturacak bir yer bulunca Daniel da anlatmaya başladı.

“Ters giden bir şeyler olduğunu ilk olarak Horizons gezisinin sonrasında anladım,” dedi. “Noah geri gelmeyince.”

Ağabeyim onun adını söylediği an, kalbim duracak gibi olmuştu. Daniel, okuldaki herkesin Lolita meselesini bildiğini söyledi sonra. Ve Noah’nın, adamın birini bir katil balinanın yanma attığı

için yatılı bir tedavi merkezine gönderilmesinin ne kadar büyük bir yankı uyandırdığını. O da ben orada olduğum için bu yatılı merkezin Horizons olabileceğinden şüphelenmiş fakat gizlilik kuralları nedeniyle Horizons personelinden bilgi alamayınca ikinci alternatif olarak, Noah'nın ailesini denemeye karar vererek evlerine gidip Bay Shaw'la görüşmüştü.

“Bir dakika, sen Noah'nın babasıyla mı tanıştın?” diye sordum kollarımı dizlerime dayayıp öne eğilerek.

Daniel başını evet anlamında sallıyordu. “O da bana Noah'nın ‘sorununun ne olduğu’ anlaşılan dek Horizons'ta kalacağını söyleyip kibarca gitmemi istedi. Noah neden sizinle değil bu arada?”

Ağzımı açmıştım ama ne söyleyeceğimi, nereden başlayacağımı bilemiyordum.

“O da Horizons'ta bizimleydi,” dedi sonra Jamie. “Ardından Jude olayı patladı. Stella yaralanmıştı. Ben de ona yardım etmek için ve Noah bize kaçmamızı söylediği için oradan ayrıldım ve olayların sonunu göremedim. Noah'yı son görüşüm de o oldu.”

“Kells bize onun öldüğünü söyledi,” dedi Stella da. “Horizons çöktüğünde ölmüş.”

“Ama o kadın bir yalancı,” diye araya girdim. “Bize başından beri, her şey hakkında yalan söyledi.”

“Ee, nerede o zaman?”

“Bilmiyoruz,” diye yanıtladım ben de. “Ama öğreneceğiz.”

Daniel gözlerini kısmıştı. “Noah'nın babasında tuhaf bir şeyler sezdim ben de. Yani Noah ile pek iyi anlaşamadıklarını biliyordum ama Lolita meselesi yüzünden onu evden göndermesi de biraz aşırı gibi görünmüştü.”

“Bizimkiler de beni yolladı ama,” dedim.

“Biliyorum, Mara ama senin...”

“Ne?”

“Senin bir geçmişin var,” dedi dikkatle.

Noah'nın da vardı.

"Her neyse, sonra Bay Shaw'u araştırmaya başladım."

"Ve?" diye sordu Jamie.

"Erişebildiğim tüm belgeler son derece sorunsuz görünüyordu. Horizons ile aşikâr ya da gizli hiçbir bağlantı bulamadım. Ben de bu yüzden oraya, Horizons'a gitmeye karar verdim..."

"Bir dakika, sen orada mıydın?" dedim hemen. "Ne zaman?"

"Sen gittikten birkaç hafta sonra. Annemle babamı Horizons ve benim orada oluşun hakkında sıkıştırdım biraz ama çok hassaslardı, özellikle de annem. Yaptığın... yani yaptığını sandığı şey hakkında konuşamıyordu bile," dedi bileklerime bakarak. "O yüzden ben de Sophie'yle birlikte, babasının teknesini alıp gezeceğimizi söyleyerek Horizons'a gittim."

Sonra Daniel bize, adaya gelişini ve güvenliğin beni görmesine izin vermemesinden işkillenerek, bağımsız çalışmasına ayırdığı öğleden sonraları, Horizons Ltd. Şti.'nin son beş yılını incelemekle geçirmeye başladığını anlattı.

"Bulduğum ilk ipucu da bu oldu zaten," dedi. "Annem bana Horizons'ın bir yıllık bir tedavi merkezi olduğunu söylemişti ama kayıtlar aksini gösteriyordu. Vergi beyannameleri, yıllık raporlar, gelir gider tabloları. Onlardan biri de beni New York'taki bir muhasebeciye yönlendirdi..."

"Evet, onunla biz de tanıştık," dedi Jamie bunu duyunca araya girerek. "Sen ne yaptın?"

"Adamı aradım."

"Sadece aradın mı yani?"

"Aradım ve Kells'in çalışanlarından birinin ismini vererek 'programlardan' birine ait dokümanlara ulaşmamı istediklerini söyledim."

Gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. "Ve bu işe mi yaradı yani?"

“Hayır.”

Ah.

“Bana, Kells için arıyor olsam bile vermem gereken bir erişim şifresi ve takip etmem gereken bir prosedür olduğunu söyledi, nasıl bir prosedürse artık. O an, başka bir şey bulmak istiyorsam New York’a gelmem gerektiğini anlamıştım ama istediğim şeyi alabileceğimden emin olmadan da bunu yapmak istemiyordum ve o sırada, bunu nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ben de halka açık belgeler üzerinden neler bulabileceğimi araştırmaya devam ettim ama hiçbir şey bulamıyordum. Derken bir gün yorgun argın eve gelip piyano çalmak için odama geçtiğimde piyanonun üzerinde bunu buldum.”

Daniel arkasındaki sandıkların birinden bir şey almıştı. *Genetik Biliminde Yeni Teoriler*’in bir kopyasını.

“Sen gittikten sonra bu kitabı unutmuştum ama orada görünce alıp okumaya başladım. Aslında anlatmaya çalıştığı şey epey saçmaydı ama o kadar iyi araştırmalarla temellendirilmiş ki okumayı bırakamadım.”

Gözlerimi devirmiştım. “O kitabı da ancak sen sürükleyici bulabilirdin zaten.”

“İyi ki de bulmuşum çünkü buraya o sayede girdim.”

Ardından Daniel bize, kitapta tekrarlanıp duran bazı sayıların, o muhasebecinin söz ettiği şifre olabileceğinden şüphelendiğini ve haklı çıktığını anlattı. Ağabeyim anlaşılmasa tabirler kullanarak anlatmaya devam ederken ben de gözlerimi açık tutmak için çaba sarf etmek zorunda kalıyordum. Sonra “... bin sekiz yüz yirmi bir,” dediğini duydum.

Ve dikkat kesildim. “Ne dedin sen?”

Daniel şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. “Bahsettiğim sayılar işte? Şu dizi? Lénard, yani yazar, bunlardan genetik işaretleyiciler olarak söz etmiş. Bu durumdan mustarip olanlarda, söz konusu

farklılıkları yaratan genlerin numaralarıymış bunlar. Kendisinin yayımladığı bir çalışmada, bu anomaliyi taşıyan şahısların her yerde bu sayıları gördüğünden söz ediyor. Sayılar, dikkatlerini çekiyormuş. Nerede bir, sekiz, iki ya da üç sayılarını bir arada görseler fark ederlermiş. Obsesif bir düşünce, OKB hastalarında sık sık görülen takıntılı sayma dürtüleri gibi bir şey. Bu sayıları, olmayan yerlerde bile görebilir ve bunu fark etmeyebilirlermiş. Sorunun ilk belirtilerinden biri de buymuş zaten.”

Benim de bunu yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Yaptıysam bile fark etmemiştim çünkü.

“Söz konusu işaretleyicilerin bozulmasından ve evriminden de bahsediyor. Deneklerden bazılarının, gen dizilimi teknolojisinin henüz bulunmadığı yıllardaki akrabalarını incelediği iddiasıyla. Bunlar uydurma şeyler tabii, genetik hafıza hakkındaki şeyler gibi...”

“Ne mesela?” diye sordu Stella.

“Bazı durumlarda, bu gene başka proteinler de eklenebiliyormuş. Lénard bu denekleri G1821-3 olarak adlandırıyor ve üçüncü proteinin, genetik atalarının hatıralarına erişim izni verdiğini iddia ediyor ki bu da tamamen saçmalık.”

“Saçmalık değil,” dedim sakince. “Doğru.”

“Ne?”

Bunun ardından Daniel’a Hindistan ve büyükannemin bebeği hakkındaki rüyalarımı, hatıralarımı ya da adları her neyse onları anlatmıştım.

“Bu ne anlama geliyor, bilemiyorum,” dedi Daniel ben bitirince.

“Lénard’ın yazdıklarının doğru olduğu anlamına geliyor,” dedim ben de. Stella’nın gözlerinde bir umut ışığı belirmediğini görebiliyordum.

“Bu anomaliye sahip deneklerin ‘ekstra ve daha güçlü yetenekleri’ olduğunu da söylemiş,” dedi Daniel her birimize bakarak. “Yani süper kahraman olayları falan.”

Jamie konuşana dek hepimiz sessizdik. “Pek de süper kahraman olayı sayılmaz aslında,” dedi ve sandığını tekmeledim.

“Ama yine de...” dedi Daniel cümlesini bizim tamamlamamızı bekleyerek ama kimse konuşmamıştı. “Bir şeyler yapabiliyor musunuz?”

Jamie hafifçe başını salladı. “Evet.”

“Yani... yanılıyorsam düzeltin... siz şimdi...”

“Düşüncelerini duyabiliyorum,” dedi Stella.

“Ne istersem onu yapmanı sağlayabiliyorum,” diye devam etti Jamie.

“Noah da iyileştirebiliyor,” dedim ben de. Daniel’in zihninde dönen çarkları görür gibiydim. Bir sonraki sorusunun ne olacağını tahmin etsem de hiç hazır değildim ama başka şansım da yoktu.

“Peki ya sen?” dedi sonra.

Önce Jamie’ye, sonra da Stella’ya yardım ister gibi baksam da ikisi de gözlerini kaçırmıştı.

“Ben de bir şeyler yapabiliyorum,” dedim sonra ezik ezik, “zihnimle.”

Daniel başını yana eğmişti. “Bir şeyler derken? Mesela... *Carrie* gibi şeyler mi?”

Öyle de denebilir. “Jude’un bana ne yaptığını biliyor musun, Tamerlane’in çöktüğü gece yani?”

Daniel başını evet anlamında sallarken hareket eden âdem-elmasından güçlkle yutkunduğunu anlayabiliyordum. “Evet.”

“Bu yüzden yaptım,” dedim sessizce. Daniel’in kaşları çatılmıştı. “Korkmuş ve kızmıştım. Akıl hastanesi, ben öyle istediğim için yıkıldı.”

Daniel şaşkınlıkla başını sallayıp duruyordu. “Yani şimdi sen...”

“Rachel ve Claire’i ben öldürdüm.” Ağabeyim karşı çıkacak gibi ağzını açtıysa da ben erken davranmıştım. “Bayan Morales var ya, o da beni bıraktığı için sinirlendim diye öldü.”

“Mara, kadın anafilaktik şok geçirerek öldü.”

“Çünkü ben kendi diliyle boğulmasını istedim.”

Ağabeyimin buna verilecek cevabı yoktu çünkü kelimelerin kifayetsiz kaldığı bir andaydık.

Bu itirafımın ardından gelen o tuhaf, acı dolu sessizlikten beni kurtaransa Stella oldu. “Kitapta nasıl düzelebileceğimize, iyileşebileceğimize dair bir şey okudun mu?”

Daniel başını iki yana sallamıştı. “Bu öyle bir şey değil; sahip olduğunuz anomali daha çok, daha çok X Y kromozomları gibi bir şey.” Göz göze gelmiştik. “Yani sizin... bir parçanız.”

Şimdi bana asırlar önce olmuş gibi gelen bir konuşma sırasında, ondan beni iyileştirmesini istediğimde, “*Sen sorunlu falan değilsin,*” demişti Noah.

Belki de haklıydı.

39

Stella, Daniel'ın bu söylediğini sindirmekte zorlanmış ve ondan, kitaba bakmak için izin istemişti. “Bence hepiniz okumalısınız,” dedi Daniel da kitabı uzatırken. “Belki benim gözden kaçırdığım bir şeyi fark edersiniz.”

Jamie bunun ardından bacaklarını açıp ayağa kalktı. “Sen başka neler buldun?”

“Kitaptakileri doğrulayacak pek fazla bir şey bulduğum söylenemez ama şu Deborah Susan Kells hakkında epey bir şey var.” Daniel, sandıklardan birinin arkasından koca bir dosya yığını çıkarmıştı ve bunun gibi onlarcası daha göze çarpıyordu. “Buraya gelene dek ne arayacağımı bile bilmediğimden nereden başlayacağıma da karar verememiştim. Kells’in ismi elimdeki tek şey olduğundan erişim şifresini kullanarak arşivin sistemini çözdüm ve onun dosyasını buldum.”

“Ne zamandır buradasın sen?” diye sordum Daniel’ın elde ettiği ve itinayla düzenlediği bilgi yığını dosyalara bakarken.

“*Burada* mı yoksa New York’ta mı?”

“İkisi de.”

“Şehre gelince muhasebecinin o erişim şifresini NYU’da görüştüğüm bir profesöre göndermesini sağladım.”

“Ama bir saniye,” dedi Jamie bunu duyunca. “Yani Lukumi’nin o fotoğrafta olması bir tesadüf müydü o zaman?”

Başımı iki yana salladım. “Tesadüf diye bir şey yok.”

Daniel ise bir Jamie’ye bir de bana bakıyordu. “Beni de aydınlatın; Lukumi kim?”

“Sonra anlatırız,” dedim ben de. “Sen devam et.”

“Tamam... Neyse işte, adamla bölümü tanıtip beni oraya gitmeye ikna etmesi için bir görüşme ayarladım ve o esnada da ruhu bile duymadan bu dosyayı posta kutusundan almayı başardım.”

“Ne cesur ve yakışsız bir hareket. Bütün bunların yanında bir de annemle babama New York ziyaretinin sebebi konusunda yalan mı söyledin yani? Etkilendim gerçekten.”

“Yani aslında *gerçekten* de bir üniversiteye gittim.” Daniel sırtıyordu. “Yani tamamen yalan da sayılmaz.”

Bunu duyunca Jamie de sohbete dahil olmuştu. “Annem daima, eksik gerçekler de yalan sayılır der.”

“Haklı, biliyorsun,” dedim ben de.

“Ben de pek kural tanımıyorum o zaman.”

“Peki ama bir dakika,” dedi Stella sonra. “Ya bu şifre değişirse?”

“O zaman bittim demektir.”

“*Bittik*,” diye düzelttim. “Buradan bunları almadan gidemeyiz. İçlerinde Noah’yı bulmamıza yardım edecek bir şeyler olabilir.”

Daniel da benimle aynı fikirdeydi. “Önce benim şimdiye kadar bulduklarımın üzerinden geçmeli, sonra da hâlâ ihtiyacımız olan şeylerin bir listesini yapmalıyız. Her şeyi kontrol edip okumamız mümkün değil ama doğru soruları sormayı bilirsek, eninde sonunda doğru cevaplara da ulaşırız.”

“Gandalf’ımız sen olabilirsin,” dedim haftalar önce yaptığımız konuşmayı anımsayıp gülümseyerek.

“Senden sadece bir yaş büyüğüm ben. Ama onun yerine Dumbledore olmama izin verirsen bunu bir iltifat sayabilirim.”

“Çok istiyorsan öyle olsun,” dedim omuz silkerek. “Ama Dumbledore da ölü sanki.”

“Haklısın.”

“İkisi de değilsin aslında,” dedi okuduğu şeyden başını kaldıran Jamie. “Sen bir muggle’sın...”

“Hey, ayıp oluyor ama.”

“Bu da seni Giles yapar.”

Daniel bu yeni teklifi bir süre düşündükten sonra kabullenmişti. “O da olur.”

“Pekâlâ. O zaman Mara?” Jamie gözlerini kırpıştırarak bana bir yığın dosya uzatıyordu. “Okumaya başla bakalım.”

Stella ve Daniel, dosyaları gözden geçirerek bir liste yapmış ve ağzına kadar kâğıtla dolmuş dosyaları getirip getirip çizim masasına bırakmaya başlamışlardı. Jamie ile ben ise, o boş odada oturmuş; yüzlerce, binlerce sayfalık kaydın, e-postaların, transkriptlerin üzerinden geçiyorduk. Bulabildiğim her bilgiyi depolamıştım. Ta ki kafam durana; parmaklarım kâğıt kesigi, beynim ise gereksiz detaylarla dolana kadar. Görünüşe bakılırsa benim önümdekiler, Kells’in çocukluk yıllarına ait alelade şeylerle dolu olan işe yaramaz dosyalardı. Anaokulu öğretmeninin notları, dördüncü sınıfta yaptığı projeler vesaire. Küçük bir parçam, bu işin başındakiler her kimse, neden bu kadar saçma bilgiyi edinmekle uğraştıklarını merak ediyor olsa da işin aslı pek de önemsemyordum. Benim tek istediğim, delicesine ihtiyaç duyduğum şey cevaplardı ve burada, bu çatının altında bir yerde olduklarını bildiğim için onları bulmadan hiçbir yere gitmeyecektim.

“Mara,” dedi Jamie sonra sessizce. “Şuna bir baksana.”

Onlar beni bulmadan.

Jamie, halihazırda açık olan kalınca bir dosyayı bana uzatıyordu. “Kaldığım yeri kaybetme.”

Sayfalara göz attım. Tıbbi kayıtlara benziyorlardı. Hastane yatış işlemleri, taburcu olma işlemleri, reçeteler ve bir sürü...

“Kadın Hastalıkları ve Doğum Bölümü,” dedim yazılanı yüksek sesle okuyarak. Ardından da sayfanın üzerindeki ismi bir kez daha kontrol etme ihtiyacı hissetmiştim.

Kells, Deborah S.

“Gebe olan hasta düşük yapmış ve kürtaj olması gerekmiştir.”

“Şimdiye kadar altı tane düşük saydım,” dedi Jamie sonra. “Sonra da biraz ileri atladım. İdiyopatik kısırlık teşhisi koymuşlar ama sebebi bilinmiyor.”

“Yani...”

Jamie omuz silkmişti. “Tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum. Biraz daha bilgi edinmemiz gerek.”

Kayıtların tarihlerine baktım. 1991, 1992, 1993. Ve bu, daha sadece bu dosyadakilerdi.

“Biraz ileri mi atlasak?” diye sordu Jamie.

“Ne zamana?”

“Horizons’ta çalışmaya nasıl başladığını bilmek istiyorum.”

Jamie haklıydı. Başlangıçta bunu tam olarak fark etmesek de onun dosyasını okumamızın sebebi, tek bir soruya cevap bulmaktı: Neden? Neden bizi buraya getirdi? Neden bize işkence etti? Tüm bunların bir sebebi varsa, onu anaokulu kayıtlarında bulamayacağımız da belliydi. Kells’in Horizons’ı nereden öğrendiğini ve onu kimin işe aldığını bulmalıydık.

Ardından Jamie diğer dosyaları karıştırıp içlerinde diskler olan zarflar buldu. “CD mi?” Evirip çevirerek inceliyordu. “Hayır. DVD,” dedi sonra. “DSK Görüşmeleri 3-11-1999, 2-10-1999, 2-09-1999... Bunlar ne?”

“DSK,” dedim. “Deborah Susan Kells.”

Jamie bir kaşını kaldırmıştı. “Doğru. Sence ne kadar geçmişe gidiyor peki?”

Elimi, Jamie’nin diskleri bulduğu dosyaya daldırınca düzinelerce olduklarını fark ettim. “98’e kadar sanırım.”

O da ayağa kalkıp başka bir dosyaya bakmaya başlamıştı. “Bunda da 96 ve 97 var.”

Dosyaların hepsini karıştırınca da ilk DVD’lerin 1994 yılına ait olduklarını gördük. Tıbbi kayıtlarının bitişinden kısa bir süre sonrasına yani.

“Hepsini izlemek için sabırsızlanıyorum,” dedim.

“Ben de.”

“Her biri, her ayın yaklaşık olarak aynı gününde çekilmiş... bir tür deney olabilir mi?” Bu, onun hakkında bildiklerimizle örtüşüyordu. Belki de Dr. Kells’in ilk deneği kendisiydi.

“Olabilir.”

“Bunları yanımıza almalıyız.”

“Hepsini mi?”

Odayı gösteriyordum. “Eh, burada izleyemeyeceğimize göre.”

Jamie ayağa kalkıp kapıyı açtıktan sonra bana döndü. “Daha fazlası var mı diye bakmalı mıyız?”

Tabii ki. “Kaç tane olduğunu görmek istiyorum. Ve bu yıla ait bir kayıt olup olmadığını.” Bizden, benden söz etmiş olabilirdi.

Dosyaların bir kısmını toplayıp tıklım tıklım olan odadan çıktığımız anda Daniel ve Stella ile karşılaştık.

Ağabeyim o halimizi görünce abartılı bir hareketle geri çekildi. “Ne oluyor?”

“Bir şeyler bulduk,” dedim ve Jamie anlatmaya başladı.

40

“Vay,” dedi Daniel kumtaşı eve girerken. “Teyzem ne iş yapıyor demiştin?”
“Öğretmen,” diye yanıtladı Jamie de. “Ama emlak konusunda akıllıca yatırımlar yapmış.”

“Kesinlikle.”

“Ben acıktım,” dedi Stella. “Siz ne aledesiniz?”

“Ben kurt gibi açım,” dedim. O ana dek bunu fark edememiş olsam da tüm gün hiçbir şey yememiştik.

“Dışarıdan mı şöylesek?” diye sordu Stella da.

Ama Daniel bu fikri desteklemiyordu. “Ne kadar az dikkat çekersek o kadar iyi.”

Haklıydı da. O yüzden sokağın aşağısındaki marketten aldığımız şeylerle uydurma bir yemek hazırladık. Ardından da şefimiz Daniel, dosyaları hepimize bölüştürüp okumamızı söyledi. Oysa ben önce videoları izlemek istiyordum.

Yine de Daniel ayak diremeye devam etmişti. “İş bölümü yaparsak daha hızlı ilerleriz.”

“Nasıl istersen öyle bölebilirsin,” dedim ben de. “Ama görüşmeler bende.”

“Ben de izlemek istiyorum,” dedi Jamie sonra.

Daniel, Stella’ya bakınca o da yenilgiyi kabullenerek ellerini kaldırdı. “Mısır almıştık,” dedi sonra. “Patlatayım mı?”

“Film gecesi mi yapıyoruz canım,” diye homurdandı Daniel da.

Bense kendimi tutamayıp güldüm. “Patlat patlat,” dedim. Jamie de konsepti tamamlamak için battaniye alıp bize fırlatmıştı. Stella elinde patlamış mısırlarla içeri gelirken de bana sordu. “Nereden başlamak istersin?”

“Elimizdeki en eski kayıt hangisi?”

Jamie, DVD’leri karıştırdıktan sonra yanıtladı. “Sekiz Ocak, 1994.”

“Ondan başlayalım o zaman.”

Jamie, DVD’yi büyük bir ciddiyetle teyzesinin Xbox’ına yerleştirmiş (bu kadınla gerçekten tanışmak istiyordum), ışıkları kapatmış ve kendini koltuklardan birine bırakmıştı.

Başlangıçta ekran karıncalı olsa da hemen ardından oldukça genç bir Dr. Kells’le karşılaşmıştık. Açık yeşil ve kirli beyaz çizgilerle boyanmış bir duvarın önünde, küçük bir masanın başında oturuyordu. Bir süre sonra bu sahnenin neden tanıdık geldiğini fark etmiştim.

Horizons Test Tesisi’nde gördüğüm videodaki odaydı bu. Beni kandırıp koruma odasına çekebilmek için kullandığı videodaki. Demek 1994’ten beri vardı bu oda.

“Kayda geçmesi için adınızı söyleyin,” dedi bir erkek sesi ama tanıyamamıştım.

“İfade mi veriyor?” diye sordu sonra Daniel ama ben onu susturdum.

“Deborah Susan Kells.”

“Adınızı hiç değiştirdiniz mi?”

“Yalnızca soyadım değişti,” dedi Dr. Kells.

“Kızlık soyadınız nedir?”

“Lowe.”

“Hasiktir,” diye fısıldadım.

“Yok artık,” dedi Jamie de.

Ama bu mümkün değildi. Jude ve Claire’in ailesiyle tanışmıştım ben. Cenazede ve anma töreninde de görmüştüm. Ben...

“Doğum tarihiniz?”

“Bir dakika, biri durdursun şunu, bu konuyu *konusmamız* lazım,” dedi Jamie, Dr. Kells adrese benzer bir şeyler mırıldanırken.

“Kumanda nerede ya? Lanet olsun!”

“Okuduğunuz okullar?”

“Harvard Üniversitesi Genetik Bölümü’nde doktora yaptım. Doktora sonrası ilk görüşmem de...”

Dr. Kells cümlelerin ortasında donakalmıştı. Jamie de eli hâlâ televizyona doğru dönükken, “Demek,” dedi. “Deborah Susan Lowe. Tıpkı...”

“Jude Lowe gibi,” dedi Daniel da.

Bense, “Bu ne böyle ya?” diye çıkıştım. “Bu. Ne. Böyle.”

Jamie biraz şaşkın görünüyordu. “Kim evlenir bu kaltakla be?”

“Ama ben Jude ve Claire’in annesiyle tanışmıştım,” dedim kısık bir sesle. “Onunla da babasıyla da. Evlerine de gittim.” Sonra aklıma bir şey gelmişti; Noah’nın söylediği bir şey. “Ama... orası onların evi *değildi*.”

Daniel bunu duyunca başını eğdi. “O ne demek?”

“Noah, Horizons’tan önce oraya gitti,” dedim ben de. “Ben...” Bileklerimi gösterince Daniel, sanki ona vurmuşum gibi irkilmişti.

“Laurelton’a mı? Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Peşimde olanın o olduğunu zannettiğimiz için Jude’un ailesini bulup onlardan bir şeyler öğrenmeye çalışacaktı. Ama yoklarmış. Jude’un annesi ve babası yani. Kapıyı açan kişiler, o evin on sekiz yıldır kendilerine ait olduğunu söylemişler. Noah da ona yanlış adres verdiğimi sanmış.”

“Pekâlâ.” Stella parmağını kaldırmıştı. “Eğer zannettiğiniz insanlar ailesi değilse kimdi?”

“Tanrım, bu iş nereye gidiyor böyle?” Jamie gergin görünüyordu.

“Jude ve Claire ölmeden bir yıl önce Laurelton’a taşınmışlardı,” dedim. “Claire benim sınıfımdaydı ama Jude...”

“Benim,” diye tamamladı Daniel.

“Sen tanıyor muydun?” diye sordu Stella da Daniel’a.

“Pek iyi tanıdığım söylenemez.” Ağabeyimin huzursuzluğu ses tonundan bile anlaşılıyordu. “Ama tanımam gerekirmiş. Belki onu daha iyi tanısam...”

“Hayır,” dedim hemen araya girerek. “Sen bile bunu tahmin edemezdin.”

“Neyi ama?” dedi Jamie de. “Yani sayfalar dolusu düşük kayıtlarına baktık, şimdi Kells’in Jude’un annesi olduğunu mu düşünüyorsun?”

Bunun ardından Dr. Kells’le olan tüm karşılaşmalarımızı düşünüp bir ipucu, yardımcı olabilecek en ufak bir şey aramaya başlamıştım ama Kells, tüm görüşmelerimizde son derece hissiz ve soğuktu.

Son sefer hariç tabii.

“Lowe o kadar da nadir bir isim sayılmaz,” dedi sonra Jamie. Ve hepimiz ona döndük.

“Tesadüf olamaz mı?” Sesinden, buna kendisinin de inanmadığı anlaşılabilirdi.

Öne eğildim. “Ciddi olamazsın.”

“Bilmiyorum!” dedi Jamie pes ederek. “Belki de akrabalardır ama Kells, anneleri değildir? Yani kaydın sadece beş dakikasını falan izledik.”

Bu konuda haklıydı. “Maraton yapıp hepsini izlememiz lazım.”

“İyi de yüzlerce var,” dedi Stella da.

Jamie alnını ovuşturuyordu. “Bir *Yüzüklerin Efendisi* de de-ğiller üstelik.”

“Biz de Kardeşlik değiliz zaten,” dedim ben de. “O yüzden içinizden birinin daha kısa sürecek bir fikri yoksa oynat tuşuna basman lazım artık.”

“Bir dakika,” dedi o sırada Daniel. Ve mutfakta gözden kaybolup muhtemelen marketten aldığı dört defterle geri döndü ve her birimize birer tane fırlattı.

“Kalem yok mu?” diye sordum.

O da bana bir kutu kalem fırlattı ve hep birlikte çalışmaya başladık.

Saat sabah beş olduğunda, Dr. Kells dağının ancak üst kısımlarını kazabilmiştik: Çocukluk Yıllarını. Sonra bir uyku molası verdik, daha doğrusu kestirme molası. Çünkü Daniel, saat onda hepimizi ayağa kaldırmıştı. Ayrıca artık iş bölümü yapmaktan da korkuyorduk. Ya birimizin gözden kaçırdığı bir şeyi diğerleri fark ederse? Bu yüzden de hepsini hep birlikte izlemeye karar vermiştik. Daniel ile Stella da o sırada, izlediğimiz görüntülerin çekildiği tarihlere ait dosyaları tarıyordu ama her bir dosyanın düzgünce etiketlenmemiş olmasının, işlerini zorlaştırdığı da bir gerçektir. 18213 dizisi bir şifreydi ve istediğimiz dosyalara ulaşmak için onu kullanmamız gerekiyordu. Jamie de bu konuda oldukça başarılı olduğu için şifreyi kırma kısmını o halletmişti. Daniel ile Stella da dosyaları arayıp okuyayım diye bana getirdiler. Öğrendiklerimiz şunlardı:

Dr. Kells de G1821 taşıyıcısıydı ama hiç aktifleşmemişti. Böyle bir şey de mümkün olabiliyordu demek ve Daniel, bu detayı fazlasıyla önemsemişti. Bu aktifleşme meselesi, bir açıdan kanser gibiydi. İşin içinde bir gen meselesi vardı, evet ama onu tetikleyen çevresel faktörler de gerekiyordu. Yani bu işaretleyiciye sahip olsanız bile tetikleyen bir şey olmazsa güvende olabildiniz.

Ki bu da bizi, aslında zaten biliyor sayılabileceğimiz ikinci şeye getiriyordu. Kells’in, çocuk sahibi olamayışından sorumlu

tuttuğu bu “anomali”yi düzeltme saplantısına. Görüşmeleri izlerken Kells’in, taşıyıcının aktifleşmiş ya da aktifleşmemiş olması fark etmeksizin genin sebep olduğu sorunları yok edecek, onları ortadan kaldıracak bir ilaç bulmak üzere bir adamla çalıştığını öğrenmiştik. Daniel bu kişinin bir farmakolog olduğunu tahmin ediyordu. Her neyse, buldukları hiçbir şey işe yaramamıştı... en azından onun üzerinde. Kells de bu yüzden, ilaçların başka biri üzerinde işe yarayıp yaramayacağını görmek istemişti. Ama çocuk sahibi olamadıkları için tedavi gören ve taşıyıcı olmaları muhtemel kadınlar üzerinde çalışması öyle kolay bir şey değildi tabii. Bu tedavilere başlayan çiftler genellikle zengin insanlar oluyorlardı çünkü ve bu da, meclisin onları önemsedikleri anlamına gelirdi.

Oysa sosyal hizmetlerdeki çocuklar kimsenin umurunda olmazdı. Kells de bu yüzden koruyucu ebeveyn olmayı seçmişti. Ne aradığımı netleştirdiğinde istediğim kayıtlara ulaşmam da kolay oldu. A. ve B. Lowe, C. ve D. Lowe, E. ve F. Lowe ve G. ve H. Lowe adına kayıtlar. Hepsi tek yumurta ikizi. Hepsi erkek. Hepsi ölü.

Ve hepsi Kells’in himayesine girmiş. Çocukların her biri farklı yaşlarda ve farklı belirtilerle hayatlarını kaybetmişlerdi ama son dönemde hepsi ateşleniyor ve dosyalarındaki adli tabip notlarına göre “doğal sebeplerden” ölüyorlardı. Sonra kendimi içimi acıtan fotoğraflarına bakarken buldum. İki eliyle ağzına götürdüğü yeşil, plastik stegosaurusu dişleyen sekiz aylık İbrahim; ikizinden bir yıl daha fazla yaşayan, oyuncak itfaiye arabasını itmek için tombiş bacaklarının üstünde çömelen Benjamin; üstü çıplak halde kame-rayaya dil çıkaran, iki yaşındaki Christopher; onun ikizi, öldüğünde üç yaşında olan, bir parkta etrafı ördeklerle çevrili ve üzerinde bir takım elbiseyle poz veren David; sosyal hizmetlere dört yaşında verilip dört buçuk yaşında ölen Ethan; öldüğünde beş, ikiziyle sarmaş dolaş poz verdiğinde dört yaşında olan Frederick; ikizi Henry, hayvanın yularını tutarken kendisi de bacaklarını açıp

tüylü, sıkılmış gibi görünen bir midilliye binmiş olan altı yaşındaki Garrett. Garrett yedi yaşına gelmeden, Henry ise yedinci doğum günlerinde hayatını kaybetmişti.

Sonra, ağzı kulaklarına varana dek gülümserken eksik olan ön dişlerini gözler önüne seren; burnu çillerle kaplı; beyaza yakın sarı saçları, kafasına fazlasıyla büyük gelen Patriots şapkasıyla örtülü; yanağı gamzeli sekiz yaşında bir çocuğun fotoğrafı.

Denek dokuz: Jude Lowe.

41

Jude ve Claire Lowe. Beş numaralı çift. Çift yumurta ikizleri. “Sekiz yaşında, yapay olarak dönüştürüldüler,” yazıyordu dosyalarında. *Gerçek* dosyalarında yani. Bu da Kells’in, G1821’in etkilerini yaratma amacı güderek üzerinde çalıştığı ilaca, sekiz yaşında maruz kaldıkları anlamına geliyordu.

“Bir dakika,” dedi Jamie o sırada başını dosyalardan kaldırarak. “I. Lowe’a ne olmuş?”

“I. Lowe diye biri yok.”

Jamie parmaklarını şıklatmıştı. “Ben de onu diyorum işte.”

Stella da omuz silkti. “Belki de *I* harfiyle başlayan, sevdiği bir isim yoktur?”

“Mesela ‘Ignatius’ gibi mi?” diye araya girdi Daniel sonra.

“Ya da ‘İra,’” dedim ben de.

“Bu da bize başka bir şeyi işaret ediyor,” dedi Jamie ardından. Bir yandan da başparmağını kemiriyordu. “Çocukların gerçek isimleri değil bunlar, olamaz da zaten. Öyle olsa doğum belgelerinde de yazması gerekirdi.”

“Ben dosyalarda bir doğum belgesi görmedim,” dedim bunun üzerine. Yalnızca ölüm belgeleri vardı. “Tıbbi kayıtlarında takma isimlerini, ya da bu her neyse onu, kullanıyorlar ama.”

“Öyleyse Kells isimlerini değiştirmiş olmalı ama altı yedi yaşında bir çocuğa yeni bir ismi nasıl kabul ettirebilirsin ki?”

“Ve doktorlarla hemşirelere bu konuda nasıl yalan söyleyebilirsin?” Aklımdan, göz attığım dosyalar geçiyordu ama hiçbir hastane ismi dikkatimi çekmemişti. “Şunu versene,” dedim Jamie’ye, o da bana dosyalardan birini uzattı. F. Lowe. Frederick.

“Bu kayıtlar Mount Tom Hastanesi’nden. Biriniz Google’dan arasanıza.”

Daniel derhal dediğimi yapmıştı. “Öyle bir şey yok.” Ardından da duraksadı. “Bu kayıtlar gerçek mi ki?”

“Bence öyleler,” dedi Stella da. “Yani neden bir insana koca bir tıbbi geçmiş uydurasın ki? Hele de o insanın gerçek ismini bile kullanmıyorsan?”

Bunu duyunca aklımda bir fikir belirmişti. “Bu da başka bir koruma katmanı,” dedim. “İsimler değiştirilmiş; tarihler, mekânlar, hiçbirisi gerçek değil. Öyle olsa, çocukları da başlarına gelenleri de tespit etmek oldukça kolay olurdu. Ama Stella haklı bence, dosyalara yazılan *raporlar* gerçek. Semptomlar, tedaviler, sonuçlar. Yani o arşivi *gördük*. Çocukların gerçek isimlerini bulabileceğimiz *gerçek* dosyalar orada bir yerde olabilir ama ne olduklarını bilmeyen birinin onları bulması da neredeyse imkânsız.”

Daniel, belli belirsiz bir hareketle başını salladı. “Yani bunların hiçbirisi, delil olarak kullanılamaz,” dedi sonra sessizce. “Kells, gerçek bir kimliği olan gerçek bir insandı. Ve insanın bir defa bir kimliği oldu mu ondan kurtulması zordur. Dolayısıyla birileri *onun* geçmişini araştırıp arşivi bulsa, bizim yaptığımız gibi ve *benim* yapmak istediğim gibi bunları yetkililere bildirmek istese hepsi uydurma çocuklara ait uydurma kayıtlar gibi görünür.”

“Çok akıllıca,” dedi Jamie.

Hem de nasıl.

“İyi ama nasıl bu kadar çok çocuğa koruyucu annelik yapmasına izin verilmiş ki? Hele de hepsi onun yanında ölmüşken?” diye sordu Stella.

“Bizi bulmasını sağlayan kişiler, ona bu konuda da yardımcı olmuştur eminim,” dedim. “Bizim üzerimizde deneyler, araştırmalar yaptı bu kadın sonuçta...”

“Üstelik,” dedi Jamie araya girerek, “koruyucu aile yanında kalan çocukların başına kötü şeyler gelmesi oldukça yaygın bir durumdur.”

Bunun ardından bir süre daha Kells’in ekranda donakalan yüzüne bakmış ve oynat tuşuna basmıştım.

“J., tetiklemeden iki gün sonra bazı şikâyetlerle uyandı. Ateşi 37.5 dereceydi ama ben bunun normal bir grip ya da nezle olduğunu ümit ediyorum. Çünkü diğerlerinin ateşi, süreleri dolmadan hemen önce 38 derecenin üzerinde seyretmişti.”

“Süreleri dolmadan mı? Amma soğukkanlı,” dedi Jamie.

“Ama Claire iyi görünüyor,” diye devam etti sonra Kells. Hiç endişelenmişe benzemiyor, hatta son derece sakin görünüyordu.

“İleri al,” dedi Jamie ve ben de aldım.

Artık gergin ve endişeli görünüyordu. “J.’in ateşi yükseldi. Çoğunlukla diğerleriyle aynı belirtileri gösteriyor ama bazı farklılıklar da var. Kafası sürekli karışık gibi mesela. Zaman zaman, kendi kendine konuştuğunu ve kendisinden de üçüncü tekil şahıs kullanarak söz ettiğini görüyorum. Ara sıra bunu bana da yapıyor. Bir de Claire’i görmek istedi ama ben, onu korkutmak istemiyorum. Testlere devam edebilmek için Claire’in rızasına ihtiyacım olacak, özellikle Jude’un süresi de diğerleri gibi dolarsa.”

Bu noktada DVD’yi durdurmuştum. “Claire’le aynı sınıftaydık,” dedim kendi kendime konuşur gibi.

“Jude’la da ben,” dedi Daniel da.

Stella masada duran dosyaları eline almıştı. “Ama burada ayrı yumurta ikizi oldukları yazıyor. Beş numaralı çift.”

Başımı salladım.

“Neden yalan söylesinler ki?” diye sordum sonra.

Ve oynat tuşuna bastım ama Dr. Kells bu görüşmenin, kaydın ya da her neyse onun yönünü, Amylethe’in etkileriyle ilgili bir tartışmaya çevirmişti. Jamie ile ben, Jude’un tıbbi kayıtlarındaki bazı olaylara denk gelen tarihlerde yapılmış görüşmeleri bulmaya çalışırken Daniel ile Stella da kaydı izlemeye devam ediyordu. O bitince bir sonrakini koyduk.

Bu kez Kells, yine aynı odadaki o küçük masada oturuyor fakat bu kez adeta ışık saçıyordu. “Ben Deborah Susan Kells,” dedi kameraya. “Bugün 5 Mart, Pazartesi. Denek J.L.’nin, Lenaurd protokolüne göre tetiklenmesinin üzerinden iki ay geçti ve sonuçlar başarılı görünüyor.”

Dördümüz de birbirimize bakıyorduk.

“Denek, art arda yaptığımız enjeksiyonlar sonrasında olağanüstü bir hızla dönüşmeye başladı,” dedi Kells öne doğru eğilerek. “Tahmin bile edemediğim bir hızla.” Sonrasında da Jude’un fiziksel ve diğer şekillerde yaşadığı gelişmelerden, ilerlemelerden bahsedip durdu. Kells’in sözcükleriyle Jude, “yetenekli” bir hale geliyor; Kells de onunla ve ona yaptıklarıyla gurur duyuyordu. Ama bu durum, Jude’u değiştirmeye de başlamıştı. Başlangıçta küçük fakat on yaşına geldiği sıralarda Kells’i de endişelendirmeye başlayacak kadar büyük bir şekilde.

“Huysuz, depresif hatta agresif olmaya başladı. İkincil cinsiyet özellikleri de belirgin hale geliyor; sesi kalınlaşmaya, göğsünde ve yüzünde de kıllar çıkmaya başladı. Yaşı henüz küçük olsa da ergenliğe giriyor gibi. Bu yüzden bir değerlendirme ve müdahale

talebinde bulundum. Gelecek ay, sonuçlarını da bildireceğim.” Ve kamerayı kapadı.

Bizse nefeslerimizi tutmuş, bir sonraki diski yerleştiriyorduk.

“Psikiyatrin teşhisi, davranış bozukluğu oldu,” dedi Kells. Bu haberle sarsıldığı her halinden belli oluyordu. “Ayrıca denek J’nin davranışları da kötüleşmeye devam ediyor. Asosyal ve aşırı derecede agresif bir insan haline gelmeye başladı. Claire de onu, yuvadan düşen bir yavru serçenin tüylerini yolarken görmüş. Bu yüzden, bu dönüşüm sürecinin... yan etkilerini... baskılama amacıyla deneye Amylethe vermeye başladık.”

“Demek sebebi buymuş,” dedi o sırada Daniel.

“Neyin sebebi?”

“Yaşı hakkında yalan söylemelerinin. On yaşında ergenliğe girdiyse, on yedi yaşına geldiğinde yaşından epey büyük göstermesi normal.” Daniel eline bir yığın kâğıt aldı ve bir yandan onları okurken bir yandan da konuşmaya devam etti. “Kells, Jude’un üzerinde her türlü ilacı denemeye devam etti. Yalnızca tipik antipsikotik ilaçları değil, hormonları ve deneysel şeyleri de.” Sonra bize döndü. “Bu yüzden hepiniz, olduğunuzdan büyük duruyorsunuz. *Yeni Teoriler*’de de bu hızlı büyüme olayıyla ilgili bir şeyler vardı. Denekler on sekiz yaşındayken başlayıp yirmi bir yaşma kadar devam eden bir süreç.”

“Hiçbirimizin on sekiz yaşında olmamasını saymazsan tabii,” dedi Stella da yüksek sesle.

Jamie de buna pek inanmamış gibi görünüyordu. “Beni de olduğumdan daha küçük sanıyorlar hep. Bu da süte katılan hormonların erken ergenliğe yol açması gibi bir şey olabilir mi?”

Noah da bizimle olup bunu duysaydı keşke, diye geçiriyordum içimden. “Kells bana da Amylethe vermişti,” dedim sonra Kells’in Horizons’ta söylediklerini hatırlayarak. “Beni iyileştireceğini söyleyip duruyordu.”

Bunun üzerine Daniel bana döndü. “İşe yaradı mı peki? Daha mı iyisin?”

Daha iyiydim ama bunun nedeni ilaçlar ya da implantlar değildi. Buraya gelene kadar neler yaşadığımı nasıl tarif edebilirdim ki? Horizons’ta uyandığım o andan itibaren nasıl bir başkası gibi hissettiğimi, hastalandığımı? Ve bundan, ancak o şeyleri içimden çıkarınca kurtulduğumu?

“Hayır,” dedim sonra. “İşe yaradığını sanmıyorum.”

“Peki ya, ee... gücün?”

Jamie yüzünü ekşitmişti. “Böyle deyince çok banal oluyor be.”

Bense ağabeyime yanıt vermemiştim çünkü işin aslı, yeteneğimin hâlâ işe yarayıp yaramadığını bilmiyordum. Çünkü denememiştim. “Bekleyin,” dedim sonra ve battaniyemi üzerimden atıp merdivenleri ikişer ikişer çıkarak burada olduğum süre boyunca kalacağım odaya çıktım. Aradığım şey, köşede duran sandalyenin üzerindeydi.

Sonra Stella çıkarana dek içimde olan implantları, kapsülleri ya da her neyse onları bulana dek gri çantamı kurcalayıp durdum ve bulunca ikisini de alıp aşağı indim. Daniel da bir tanesini alıp ışığa tutarak incelemeye başladım.

“Bunlar senin içinde miydi yani?”

“Evet.”

“Nerede?”

“Midemde sanırım.”

“Midende olamazlar, öyle olsa çıkarmaya çalışırken ölürdün.”

“İyi,” dedim ben de. “Sağ fibiamla yedinci metatarsalimin kırk iki derece güneyindelerdi.”

“Fibia diye bir şeyin yok bir kere senin. Öyle bir kemik yok çünkü.”

Orta parmağımı kaldırdım.

“Laf sokmana gerek yoktu,” dedi Daniel da geri kafalı gibi. “Neyse, tamam, Horizons’tan ayrıldığın sırada bunlar içindeydi, öyle mi?”

“Evet.”

“Ve oradan ayrıldığınız andan itibaren, yeteneğin de bir işe yaramadı?”

“Doğrudur.”

“Denedin mi peki?”

Bunu duyunca Bay Ernst’i düşünmüştüm. Stella ve bana yapmaya çalıştığı şeyin ardından benim ona yaptığım şeyi. “Evet.” Denemiştim.

“Ne oldu peki?” diye sordu o da kurcalamaya devam ederek. “Kimi?..” Ama cümlesini tamamlayamayıp değiştirmek zorunda kalmıştı. “Kim yaktı canını?”

Jamie ısıklık çalıp parmaklarıyla oynarken Stella ise gözlerini yerden kaldırmıyordu.

“Önemli bir şey değildi,” dedim sakın görünmeye çalışarak. “Halloldu sonra.”

Daniel da implantları geri verip kâğıtlara bakmaya başladı. “Tamam. Şimdi bu anomalinin korku ve stresle tetiklendiğini biliyoruz. Ya bunlar da sinir sisteminin adrenalini ya da kortizolle dolduğu anlarda harekete geçip yeteneğini etkisiz hale getirmek üzere tasarlandıysa? Horizons’tan ayrılma ihtimaline karşı seni daha güvenli, daha iyi hale getirecek bir mekanizma gibi?”

Ama beni daha güvenli hale falan getirmedi ki, diye geçirdim aklımdan. Zihnimde Bay Ernst ve ona yaptığım şeyin görüntüsü canlanınca bu manzaradan kurtulmak için gözlerimi kırptırmak zorunda kaldım.

Daniel ise sözcüklerini büyük bir dikkatle seçiyordu. “Ama bir açıdan, *gerçekten de* daha güvenliydin. *Yanlışlıkla*... başkalarına

zarar vermene engel oldular. Kendini koruyamıyordun belki, evet ama başka insanların yanında olman, eskisinden daha güvenliydi.”

Şahsen bunun doğru olup olmadığından o kadar emin değildim.

“Neyse, Dr. Kells kendini bir biliminsanı, bir araştırmacı olarak görüyordu. Planı da seni eve geri göndermekti, değil mi?”

“Öyle söylüyordu.”

“Öyleyse bu implantlar da o planın bir parçası olmalı. Kells, siz kaçmadan önce bu anomaliyi etkisiz hale getirmenin, implantların yarattığı etkilerle baş etmenin bir yolunu bulacak zamanı olacağını düşünmüştür.”

Ben onu öldürene kadar tabii. Ama Daniel bir açıdan haklıydı. Kells’in bize, bana yaptığı her şey tedavi amaçlıydı. Başarısız olsa da yılmadan denemesi gerektiğine inanıyordu. Bu yüzden de başarısız olup Jude beni serbest bırakınca başı boş kalıp da başkalarına zarar vermemesi istenen hayvanlar gibi beni uyutmaya kalkışmıştı.

Görüşmeleri izlemeye devam ettikçe Daniel’in haklı olduğunu fark ettik. Kells onu iyileştirmek için ne kadar uğraşsa da Jude’un durumu kötüye gitmeye devam etmişti. Onun büyüdükçe daha da tehlikeli hale geldiğini görerek endişelenmeye başlayan Kells de bu durumu göstermemeye çalışıyor fakat verdiği ilaçlar her zaman işe yaramıyordu. Zaman zaman kim olduğunu bilemeyen Jude’a çoklu kişilik bozukluğu teşhisi konulmuştu ve “başka” biri ortaya çıktığında Claire’den başka hiç kimse onu, *gerçek* Jude’u geri getiremiyordu. Daniel da Kells’in, cinsini önemsemeden Claire’i de yanına almış olma sebebinin bu olabileceğine kanaat getirmişti.

Kells’i böyle, Jude’dan bahsederken izlemek ve dinlemek, tüylerimi diken diken ediyordu. Kontrolünü kaybetmekte olduğu her halinden belli olsa da Kells’e bunu kabul ettiremezsiniz. Jude, onun yıllarca uğraştıktan sonra elde ettiği başarıydı ve şimdi anomaliyi tedavi etmeye çalışırken çok daha kötü bir şeye sebep olduğunu kabullenemiyordu. Oysa bu durumda başarı olarak adlandırabi-

leceğiniz tek şey, Claire'i de Jude'u da tetiklemeden sonra hayatta tutmayı başarmış olmasıydı. Hatta Claire, Kells'in aksi yöndeki olanca çabasına rağmen hâlâ normaldi. Bu da onun, Claire'in bir taşıyıcı olmadığını düşünmesine neden oluyordu. Öyle olsa bu mutasyonu, Jude'da yaptığı gibi tetikleyebilirdi çünkü.

"Bu, akıl hastanesi olayında Jude hayatta kaldığı halde Claire'in ölmesini de açıklar," dedi sonra Daniel. Ama sonra, kendi kendine konuşur gibi devam etmişti. "Peki ama elleri?"

Jude'un elleri. Tamerlane'deki odanın kapısı onu benden, ellerini de bileklerinden ayıracak şekilde üzerine kapandığı için artık olmaması gereken elleri.

"Bu çok *mantıksız*," diye mırıldandı Daniel.

"Niye ki?" dedi Stella da önce ona, sonra bana, en son da Jamie'ye bakarak. "Jude'un iyileşmek gibi bir yeteneği var."

"Noah'nın da vardı," dedi Jamie bunun üzerine ve ters ters baktığını görünce düzeltmek zorunda kaldı. "Var yani. Noah'nın da *var*."

Bu yüzden de hâlâ hayatta olması *gerekıyor*. "Bu yüzden hâlâ oralarda bir yerde."

"Ama Jude, başka birine zarar vermeden iyileşemiyor," dedi Stella sonra. "Akıl hastanesinde kapı üzerine kapandıktan sonra bunun için seni kullanamazdı çünkü sen... farklısın."

"Ah, Tanrım," dedi Daniel.

"Ne?" Ona bakıyordum.

"Rachel ve Claire," dedi ağabeyim. "Onlar taşıyıcı değil, normal insanlardı. Jude ve sizinle birlikte onlar da Tamerlane'deydi. Jude *onların* sayesinde iyileşti. Onları öldüren o, sen..."

Değilim. Ben değilim.

Güçlükle yutkundum. Gerçekte neler olduğunu ya da bizimizin daha büyük bir sorumluluğu olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Binanın çökmesini, Jude'un ölmesini dileyen bendim. Ve

bina gerçekten de çökmüş fakat Jude *ölmemişti*. Üstelik Rachel ve Claire, Jude'un yeteneği yüzünden, kendi bedenini iyileştirmek için böyle bir şeye ihtiyaç duyması yüzünden ölmüş olsa bile ben ona zarar vermesem bunların hiçbiri yaşanmamış olacaktı. Kim daha suçluydu o zaman? Ben mi yoksa o mu? Ya da fark eder miydi ki?

"Ama bir şey soracağım," dedi o sırada sessizliği bozan Stella. "Anlamadığım bir şey var, belki siz yardımcı olabilirsiniz. Neden hiç kız yok? Neden Kells, Claire'den önce hiç kız çocuk almamış? Yani demek istediğim, ben taşıyıcıysam, Mara taşıyıcıysa ve aktifsek neden?.."

Daniel lafı ağzından almıştı. "Neden ikizlerin çoğu erkek?"

Stella başını sallayarak sorusunun bu olduğunu doğruluyordu.

"*Yeni Teoriler*'de Y kromozomu ve bir iyileşme etmeninden söz ediliyordu," dedi Daniel kitabı aramak üzere ayağa kalkarak. "Güçlü yeteneklerin çoğu, X ya da Y kromozomuna bağlanabilen farklı alt türlere sahipler ama bu öyle değil. Mutlaka Y olmak zorunda."

Bunu duyunca Kells'in üzerinde çalıştığı çocukları düşündüm. Bir zamanlar sağlıklı, şimdi ise ölü olan sekiz küçük çocuğu. Kells, söylediğine göre bir sorunu çözmeye, bu anomaliyi etkisizleştirerek kendini ve biraz geliştirmeye başkalarını –ve tabii onu da– iyileştirebilecek birini yaratmaya çalışmıştı.

Aslında durumu, Noah yaratmaya çalışırken Jude yaratmak olarak da özetleyebilirsiniz.

42

A klımdan geçenleri diğerlerine de söyledim ve kimse sesini çıkarmadı. Ama haklı olduğumu biliyorlardı. *Ben* de biliyordum. İnsanları hasta eden bir şeyi iyileştirmeye çalışırken onları daha da hasta ettiğiyle kalmıştı Kells ve hayatta olsa bu çabasına muhakkak devam ederdi.

Sonra gece boyu videoları izlemeye devam ettikçe, büyükan-nemin taşıyıcı olduğunu tespit ettikten sonra (ki bunu nasıl tespit ettiğinden hiç söz etmiyordu) ailemizi izlemeye başladığını öğrendik. Her şey önceden ayarlanıp planlanmıştı. Jude ve Claire'in Rhode Island'a taşınması, benimle yakınlaşmak için benim okuluma baş-lamaları. Hepsi. Hatta Daniel, Horizons Ltd. Şti.'nin iştiraklerden birinin, eskiden Jude'un adresi zannettiğim 1281 Live Oak Court için para ödediğine dair kayıtlar bile bulmuştu. Noah'nın orada gördüğü insanlar Jude'un ebeveynleri değildi belki ama *yalançı* olduklarına hiç şüphe yoktu.

"Bunların hepsini tek başına yapmış olamaz," dedi Daniel. "Öyle olmadığını biliyoruz zaten. Kendi yapmadığı bir araştırmayı kullanarak elde ettiği gelişmeleri anlattığı bu görüşmeleri biri için

kaydediyormuş. Biri ona destek oluyor, para veriyor, yaptığı her şeyi mümkün kılıyormuş.”

“Lukumi,” dedim.

“Galiba öyle,” dedi Jamie de.

Daniel ise küçük bir çocuk gibi gözlerini ovuşturuyordu. “Bu bizi fersah fersah aşan bir iş,” dedi sonra. “Yani şu arşivlere bak-sanıza. Burada milyonlarca, belki de milyarlarca sayfa var. Hem Kells ne dedi öyle? Genleri büyükannemize kadar takip etmek falan? Dışarıda bir yerlerde sizin gibi başka taşıyıcılar da var,” dedi bana bakarak. “Ama saçma olan şu ki, madem bu doğru, neden başkaları sizi bulamadı şu ana dek?”

Bu sorunun cevabını kimse benim kadar iyi anlayamazdı. “Çünkü doğruyu söylersek insanlar sadece deli olduğumuzu düşünüp geçer.”

“Tamam, doğru, bu konuda haklısın, Mara. Öyleyse bütün ipuçları Lukumi’yi işaret ediyor. Adı sürekli karşımıza çıkan tek insan o.”

“Aslında gerçek adı bu değil,” dedim sonra.

“Ha, ne?” Stella bir şeyler okumakla meşguldü ama bunu duyunca başını kaldırmıştı.

“Noah ile ben onu aradık,” dedim ben de açıklamaya çalışarak. “Little Havana’ya gittik, Google’a sorduk ve gördük ki ‘Lukumi’, yüce divana giden bir Santeria davasının ismi.”

Jamie başını salladı. “Tabii. İşimizi kolaylaştırsa şaşardım çünkü.”

“Adı ne olursa olsun,” dedi Daniel da, “masum olduğunu kanıtlayabilecek tek insan o.”

Yani, pek de masum sayılmazdım aslında.

“Senin hakkında bir şeyler bilen tek kişi o.”

Hayatta olan tek kişi demek istemişti sanırım.

“Bu da, bahse girmeyi seven bir adam olsam Noah’nın durumunu da bildiğine bahse girerdim demek oluyor.”

Ben de buna bahse giriyordum işte.

Sonra tüm geceyi, görüşmeleri izleyip makaleleri okuyarak ve arşivden aldığımız tüm belgeleri didikleyerek geçirdik. Mal kayıtları, evimizin tapusu, Lassiter davasını babama yönlendiren adamın baro üyelik belgesi, altmışlardan ve doksanlardan tıbbi kayıtlar, Jamie'nin boğazındaki yaraların fotoğrafları. ("Yok daha neler!" demişti Jamie.) Ama yine de yapbozun birçok parçası eksikti.

Düşüncelerim, eski püskü ve karmakarışık iplikler gibi duruyordu zihnimde. Yorgun olmam da üzerine tuz biber ekiyordu üstelik. Sonra başımı ellerime dayayıp önümdeki belgelere bakmaya başladım. Ben gözlerimi açık tutmaya çabalarken önümdeki kelimeler de anlaşılabilir şekiller oluşturarak birbirlerine giriyordu. Sonra hepsi kayboldu.

43

ÖNCE

Cambridge, İngiltere

Profesör'le birlikte Londra'ya geleli yüz yıldan fazla olmasına rağmen yine de çocuk muamelesi görmekten kurtulamıyordum.

Ve bu gece daha da suratsızdı. Hava her zamanki gibi kasvetli; ofisi ise soğuk, nemli ve berbat haldeydi. O da kendini her zamanki gibi favori zehri olan viskiyle ısıtıyor ve hararetle, kitaplarından birine bir şeyler karalıyordu. Bense harap olmuş ahşap zemine yayılan bir o kadar yıpranmış kitaplar ve kâğıtların arasında sessizce onu seyrediyordum.

Son zamanlarda dikkatini çeken bir şey, onun daha önce hiç görmediğim kadar odaklanmasına neden olmuştu. Yaklaşan değişim, diyordu buna. Onu tetiklemenin bir yolunu bulduğunu düşünüyor fakat düşüncelerini benimle paylaşmayı reddediyordu.

Yeteneğim içimde filizlenirken ateşlenmeme sebep olunca benimle ilgilenmiş, vücudumun bu değişikliğe alışma sürecini kolaylaştırmıştı. Tüm yiyecekler tatsız gelse de zorla yemek ye-

dirmiş; kâbus gördüğümde sakinleştirmiş; kendime zarar vermeye kalkıştığım ilk seferde de beni yakalayıp durdurmuştu.

Ama artık böyle şeyler için ona ihtiyaç duymuyordum. Hatta uzun yıllardır. Gecenin bir yarısı Londra'ya gelen, kocasının ölümüne gece boyu ağlayan o kız değildim artık. Güçlüydüm, cesurdum ve kendimi kusursuzca kontrol edebiliyordum. Tabii istediğim zaman.

Oysa artık bunu yapmak istemiyordum.

Diğer insanlar için güvenli olabilmek uğruna olmadığım biri gibi davranmaktan sıkılmışım. Neysem o olmak istiyordum. Profesör de beni gerçekten tanıyan tek insandı ve bu yüzden onunla olmayı seçmişim. Ama o bu konuyu her açtığımda sözlerimi duymazdan geliyordu. *Beni* duymazdan geliyordu. Daha adını bile söylememişti bana.

O sırada kırılan camın sesiyle kendime geldim. Profesör, masasında sopa yutmuş gibi dimdik oturuyor ve öylece boşluğa bakıyordu.

Hayır, boşluğa değil. Gözlerini takip edince karşısındaki duvarda asılı olan, kendisinin resmedildiği tabloya baktığını fark etmişim. Söylediğine göre bunu ona veren bir öğrencisiydi ama hangisi olduğunu söylemeyi reddediyordu. Tabii ben çizimin aşinalığından ve farklılığından bir tahminde bulunmuştum. Ama şimdi resim, içkisinin etkisiyle parılıyor; saçları ve teni ise ıslak görünüyordu. Dökülen viskinin o yakıcı kokusu da kitaplarınkine karışmıştı.

“Ne oldu?” diye sordum nazikçe.

Cevap vermeyince de masasıyla portrenin arasına geçtim ama o, sanki görünmezmişim gibi öylece durmaya devam ediyordu.

Ama ben bu gece görünecek, hissedilecektim.

Sandalyesinin yanına gelene dek masanın etrafında dolaştım. “Adın ne?” diye sordum sonra bu kez hiç de nazik olmayan bir tonla. “Söyle.”

Profesör ise gülümsedi. Bu soruyu oldukça uzun zamandır soruyordum. Ve her sorduğumda duyduğum farklı bir cevap oluyordu.

Ama bu defa, bu gece, uzanıp bir parça kâğıt almıştı. Yırtılmış bir harita parçası. Bunu görünce kalp atışlarım hızlandı. Kâğıda, okumayı öğrenmediğim bir dilde bir şeyler yazıp bana gösterdi.

Ben de parmağımı kelimenin üzerinde gezdirdim. “Sana âşığım.”

“Seni ben büyüttüm,” diye karşılık verdi gözlerime bakmadan.

“Hayır, sen büyütmedin. Sarah Shaw büyüttü...”

“On sekiz yaşına kadar. Sonra seni ben aldım ve sana...”

Yanına yaklaşp elimi yanağına koydum. İrkildi ama ben yine de kımıldamadım. “Gençken bana baktığını biliyorum. Beni kendi sorumluluğunda görüyorsun, bunu da biliyorum. Ama sen benim annem ya da babam değilsin, ben de artık küçük bir kız değilim.”

“Bu çok yanlış.” Ses tonu son derece hissizdi.

Kucağına oturdum. “Bana hiç de yanlış gelmiyor.” Etrafta nefeslerimizden ve yerinden çıkan bir kemerin hışırtısından başka ses yoktu. Sonra çenesinin altını öptüm. Nefesinin kesildiğini fark ettikten sonra da yalnızca bir defa dudaklarını.

Ama o tek öpücük bile yeterliydi.

Ertesi gün uyandığımda Profesör gitmişti. Bense dokuz ay sonra bir kız çocuğu dünyaya getirdim ve Profesör’ü yirmi bir yıl boyunca görmedim.

Laurelton, Rhode Island

Yirmi bir yıl sonra

Profesör, Indira’nın Brown’dan mezun olacağı günün sabahında kapımı çaldı. Kapıyı açmak istemiyordum aslında ama başka şansım olmadığına da farkındaydım. Son görüşmemizden bu yana hiç yaşlanmamıştı sanki ama ben de aynen böyle görünüyordum.

“Onu buldum,” dedi üzerindeki koyu renkli, son derece ciddi görünen takım elbiseye hiç uymayan çocuksu bir parıltıyla. Cenaze levazımatçılarına benziyordu.

“Ne işin var burada?”

“Onu buldum.”

“Git lütfen,” dedim.

“Mara...”

“Adımı ağzına bile alma sakın. Senin bana hiçbir şey söylemeye hakkın yok.”

Gözlerini kapamıştı. “İçeri gelebilir miyim?”

“Hayır.”

“Lütfen.”

Kapıyı yüzüne kapamak istesem de çekip gitmeyeceğini biliyordum. Orada öylece dikilmeye devam eder, kapının önünde yatıp kalkar, gittiğim her yere peşimden gelirdi. Ta ki ben, söylemek istediklerini duyana kadar.

“Beni terk ettin,” dedim bir yandan içeri girmesine izin verirken. İşini kolaylaştırmak zorunda değildim ne de olsa.

Bunun üzerine o da gözlerini yere indirmişti. “Ben yanınızda olursam ona neler olabileceğini gördüm çünkü. Senin iyiliğin, onun iyiliği için gittim.”

“Bu çok kullanışlı bir şey, değil mi? Her şeyden bu bahaneyle sıyrılabiliyorsun? Başka türlüünün mümkün olmadığını, seçme şansının olmadığını söyleyerek. Şimdi neden buradasın o zaman? Ne istiyorsun benden? İndi gelmeden buradan gitmiş olmanı istiyorum.”

“Bir kız var. Onunla arkadaş olmanı istiyorum. Çok tutkulu, müthiş zeki fakat biraz şüpheli bir kız.” Sözcükler ağzından hızla dökülüyordu; daha önce onu bu kadar heyecanlı gördüğümü hatırlamıyordum. “Beni dinlemez ama. Çocuğu doğurması için gerekenleri yapması konusunda onu ikna edebilecek tek kişi sensin.”

“Neden yapayım bunu?”

“Çünkü kızın hamile.”

Şoke olmuş ve bakakalmıştım. “Ne?”

“Mezun olana kadar sana söylemek istemedi. Sevgilisiyle evlenecek ama senin bu durumu onaylamayacağını düşündü.”

Oturup başımı ellerimin arasına almıştım.

“Bu çekinik bir gen Mara... Çocuğu...”

Lafını bitirmesine izin vermeden başımı kaldırdım. “Bir şey gördün mü?”

“Çocuğun kaderi benimkine fazlasıyla bağlı, bu yüzden tam olarak ayırt edemiyorum. Ama Naomi’nin doğuracağı çocuğa ihtiyacımız olacağından eminim. Bir Kahraman’a ihtiyacımız var. Yani Indira’nınki...”

Bir Gölge olursa diye. Benim gibi. Profesör’ün bunu telaffuz etmesine gerek yoktu.

“Indira’nın çocuğu dönüşmeye başlayınca senin yeteneğin de güçsüzleşecek. Ama o kız bir oğlan doğurursa, Naomi yani ve sen onun elinden ölürsen bunu tersine çevirmenin bir yolu olabilir. Döngüyü sonlandırabilirsin.”

“Bir ihtimal.”

“Garantisi olmadığını sen de biliyorsun.”

“Peki ya kız? Ona ne olacak?”

“Seçimi o yapacak, onay verecek ve ölecek.”

Bu bir riskti ama kızımın iyiliği için bunu göze alacaktım. Bu yüzden ertesi gün, Profesör’le birlikte Londra’ya uçtum.

44

“Burada!” diye bağırdı Daniel. “New York’ta!”
Mutfak masasından başımı kaldırıncaya boynumun
tutulduğunu fark ettim. Uyuya mı kalmıştım?
“Saat kaç?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Uyanma saati,” dedi ağabeyim de neşeyle. Üzerinde güzel bir
tişört ve kotla Stella’nın yanında duruyordu. O da sinir bozucu
derecede dinç görünüyordu ve temiz kıyafetler giymişti.

“Uyandırıp yatağa gitmeni söyleyecektim ama,” dedi Stella
elindeki portakal suyunu yudumlarken, “Daniel yapmamamı söyledi.”

“Epey acınası görünüyordun,” dedi Daniel da.

Ona aynı derecede rahatsız edici bir cevap verebilecek kadar
ayılmamıştım henüz ama Jamie gözlerini ovuşturarak mutfığa
girince ihtiyacım da kalmadı zaten. “Kim New York’ta?”

“Lukumi! Ya da her kimse yani işte! Columbia’da konferans
veriyormuş.” Daniel bilgisayarının ekranını bana çevirip Columbia
Karşılaştırmalı Dilbilim Bölümü’nün duyurusunu gösterdi. Ben,
yazıyı içimden okurken Daniel da yüksek sesle hepimize duyuru-
yordu: *Son Kız: Popüler Kültürde Jung Arketipleri, MD, PhD, Dr.*

A. Lukumi'nin vereceği konferansın biletleri için Columbia Öğrenci İşleri ile irtibata geçiniz.

Jamie, buzdolabının önünde dikiliyordu. “Konuşmanız bitti mi?”

Daniel bunu duyunca gözlerini kıstı. “Evet.”

“O zaman biriniz bana evde neden krem peynir olmadığını söyleyebilir mi?”

Ama Daniel onu duymazdan gelmişti. “Konferans bugün,” dedi sonra. “Saat dörtte çıkıyorum ben.”

Ben de bunun üzerine saate bakmıştım. Daha iki saat olduğunu görünce de büyük bir enerjiyle yüklenmiş gibi ayağa fırladım. Giyinecek vaktim vardı, hatta duş bile alabilirdim. O konferansı kaçırmaya hiç niyetim yoktu çünkü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu sonra ağabeyim.

“Biraz daha az iğrenç olmaya çalışacağım,” dedim ben de. “Sonra da seninle geleceğim tabii.”

Ama Daniel karşı çıkıyordu. “O da bunu bekliyor olacaktır zaten. Adam senin kim olduğunu biliyor Mara; hastanedeki odana, trende senin bulunduğun platforma kadar gelmiş. Takip etmiş seni, değil mi?”

“Evet...”

“O yüzden oraya gidersen de seni hemen tanıyacaktır.”

“*Seni* de tanıyacak,” dedim ben de. “Görmüyor musun? Adam bizimle oynuyor resmen. *Hepimiz* hakkında *her şeyi* biliyormuş, tüm ailemizi. Seni de görünce tanıyacaktır kesin.”

“Olabilir ama ben görünmeyi planlamıyorum. Görünsem bile ne olur ki zaten? Sonuçta üniversiteleri ziyaret etmem normal. Bundan daha doğal bir şey olamaz...”

“Bir konferansı dinlemenden mi?” diye alay etti Jamie gülerek. “Ben buna pek de doğal demezdim.”

“Daniel için doğal,” dedim ben de tezgâhtan bir simit alırken. Ve Jamie’ye dönüp sordum: “Fıstık ezmesi var mı?”

Jamie yüzünü buruşturmuştu. “Simite fıstık ezmesi mi süreceksin?”

“Evet?”

“Kimsin sen, Mara Dyer?”

Onu duymazdan gelmeyi seçtim. “Senin müthiş planın nedir o zaman?” diye sordum ağabeyime ve fıstık ezmeli simitimden koca bir ısırık aldım. “Kürsüden mi kovacaksın adamı?”

“Konferansa katılacağım ve ardından da onu takip edeceğim. Nerede kaldığını, nerede yaşadığını, hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyorum.”

“Ee, Scooby-Doo görevin bitince peki?”

“O zaman da onu, seni nasıl iyileştireceğimi söylemesi için zorlayacağım,” dedi Daniel.

Bunu duyunca şaşırmıştım. Bir zamanlar benim istediğim de buydu. İyileştirilmek. Kurtulmak. Ve Noah’ya bunu yapması için yalvarmıştım. O da yapamayacağını çünkü benim bir sorunumun olmadığını söylemişti.

Sonra tüm bu konuşma sırasında son derece sessiz kalan Stella’ya döndüm. “Stella? Sen ne diyorsun?”

“Ben de görmek istiyorum o adamı,” dedi son derece emin bir sesle. “Ve beni de iyileştirmesini istiyorum.”

Hımm. Yeniden Daniel’dayız. “Lukumi’yi herhangi bir şeye nasıl zorlamayı planlıyorsun? Bütün ipler onun elinde zaten.”

“Eğer gerçekten tüm bunların arkasında o varsa, kimliğini gizli tutmak için epey bir çaba sarf etmiş olmalı. Biz de onu, yüzünü ve kimliğini ifşa etmekle tehdit edeceğiz...”

“Sahte kimliğini,” diye düzelttim.

“Her yere yaymakla,” dedi Daniel beni duymamışçasına devam ederek. “Bunların hepsini yayımlayacağız.” Mutfağın her yerine saçılan dosya ve defter yığınlarını gösteriyordu. “Size neler olduğunu, neler yapıldığını, onun nelerden sorumlu olduğunu...”

böylece artık saklanması imkânsız hale gelecek. Tek yapmam gereken, kürsüde olduğu sırada bir fotoğrafını çekmek ve başka bir fotoğrafla eşleştğini göstermek. İnternette ona dair hiçbir şey bulamadım ama.”

“McCarthy’nin ofisindeki fotoğrafı var,” dedi Jamie de hemen telefonunu çıkararak.

Daniel şaşırmış gibi görünüyordu. “Bakabilir miyim?”

Jamie telefonunu ona uzattı.

“Bir dakika, adam bu mu?” dedi Daniel da. “Yüzü tanıdık geliyor.”

Bunu duyunca tüylerim diken diken olmuştu.

“Tam çıkaramıyorum ama daha önce görmüş gibiyim.”

Belki de görmüşsündür, dememek için kendimi zor tutmuştum.

Sonra Daniel, bu düşünceden kurtulmak istercesine başını salladı. “Neyse, fark etmez,” dedi ardından da. “Önemli olan onu takip edip hakkında mümkün olduğunca fazla şey öğrenerek kimliğini ortaya çıkarmak. Gerçek adını, gerçek kimliğini. Böylece bu olaylarla olan bağlantısını ortaya çıkarabilir ve normal bir hayat sürmeni sağlayabiliriz.” Bana bakıyordu.

Aslında söylediklerinin neredeyse *tümü* banaydı. Benim için. Lukumi’ye, odadaki herkesten çok *benim* ihtiyacım vardı. İçimizde masum olmayan yalnızca bendim.

“Sizce neden saklanıyor?” diye sordu sonra Jamie sessizce ama hiçbirimiz cevap vermemiştik. Çünkü kimsenin bir fikri yoktu.

“Bir avukatla konuşmamız gerekecek,” dedi ağabeyim başını yana eğerek. “Biliyorsunuz, değil mi?”

Bu konuyu hiç düşünmemiştim ama *haklıydı*.

“Yaptığın...” Yanlış bir şey söylememek için durmuştu, sonra devam etti. “Başına gelenler, Horizons’ta yaşadıkların... hepsini ortaya koymalı, hepsiyle yüzleşmeliyiz. İşkence gördüğünü, tüm bunların nefs-i müdafaa olduğunu da...”

Her seferinde öyle değildi ama. Dilimi ısıırıyordum.

“Sonra Lukumi nasıl iyileşceğinizi söyleyince de her şeyi halka açıklayacağız.”

“Şöyle demeyi keser misin?” dedi Jamie o sırada.

Bunu duyunca hepimiz ona dönmüştük.

“İyileşmemiz gerektiğini söylemekten vazgeçin. Ben kendimi böyle seviyorum, iyileşmem gerektiğini falan da düşünmüyorum. Hasta değilim ben.” Ve bunları söyledikten sonra odadan çıkıp gitti.

Daniel kollarını masaya dayayıp yüzünü ovuşturmaya başlamıştı. “Sen ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi Mara?”

Anlıyordum. Ama Jamie o ana dek dile getiremediklerimi söylemişti. İçimdeki o utanç kırıntısının, beni söylemekten alı-koyduğu şeyleri.

Ben de iyileştirilmem gerektiğini düşünmüyordum. Ben de sahip olduğum bu yeni benliği seviyordum.

45

Gerginliği ortadan kaldırmak için Daniel, konferansa gitmeden önce biraz mola vermemizi önerdi. Hepimiz yorgun, gergin ve olanlar karşısında şaşkındık çünkü. Üstelik uzun bir süredir de evden dışarı adım atmamıştık. Ama Daniel, yine de okumaya devam etmek istemiş, bu yüzden de bizi kendi halimize bırakmıştı ki Jamie için bu, gidip yiyecek bir şeyler almak anlamına geliyordu.

Arabamız olmadığı, eve de sipariş vermemeye karar verdiğimiz için trenle (Jamie'nin ısrarı üzerine) Whole Woods'a gitmek zorunda kalmıştık. Haliyle dönüşte de hepimiz ağır ağır poşetleri yanımızda sürüklemeye mahkûm olduk. Platform dikkat çekecek derecede tenhaydı. Bizden ve bir yığın paçavra gibi görünen bir şeyin üzerine işeyen, öğrenci kıyafetli birkaç çocuktan başka kimse yoktu etrafta. Stella ile ben, graffitinin sanatsal değeri konusunda tartışırken (ben sanat olduğunu, o ise vandalizm olduğunu savunuyordu) bir an durup çocuklara ne kadar iğrenç olduklarını söyledim. Ama onlar cevap vermemişti. Jamie seslenince onu da dikkate almadılar ve ben, üzerine işedikleri o yığının aslında bir insan olduğunu ancak o zaman fark ettim.

Sonrasında ilk konuşan Jamie oldu. “Ne bok yediğinizi sanıyorsunuz siz ya?” Çoktan çocukların yanına yürümeye başlamıştı bile.

Ben hemen onun peşinden giderken Stella da en arkada kaldı. Artık yerde yatan kadını ve etrafına bir çöp yığını gibi saçılan ufak tefek, eski püskü eşyalarını görebiliyorduk. Yaşlıca ve yüzü kirli bir kadındı bu, üstelik de uyanıktı. Bir yanımda, bilincinin yerinde olmamasını ve kendisine yapılanın farkında olmamasını diliyordu ama yüzüne bakınca böyle olmadığını görebiliyordum. Utanmıştı.

Ben öfkeden delirirken şerefsizlerden biri de Jamie’ye pis pis sırtarak söze girdi. “Çişin gelince...”

Ama cümlesini bitirme fırsatı bulamadı çünkü çilli yüzüne yumruğumu indirmiştim. Bunun ardından diğeri, sarışın olan bana karşılık vermek üzere elini kaldırdı fakat Jamie o alıştığımız ses tonuyla, “Dur!” diye bağırınca ikisi de donakalmıştı. Bu durum, duymalarına engel değildi tabii. Hâlâ gayet iyi duyabiliyorlardı.

Yumruklarımı öylesine sıkıyordum ki tırnaklarım etime geçmişti artık. “O da bir insan,” dedim. “Bir insana nasıl böyle bir şey yaparsınız?”

“Cevap verin,” dedi Jamie de sakince. “Ve de doğruyu söyleyin.”

“Evsizler bulaşıcı bir hastalık gibi,” dedi Çilli ve sanki böyle yaparak sözlerini geri alabilirmiş gibi yutkundu. Oysa Sarışın, en ufak bir utanma belirtisi göstermeden, pişmiş kelle gibi sırtımaya devam ediyordu.

Sonra kadının yanına diz çöken Stella’nın, ona aç olup olmadığını sorduğunu duydum ve o sırada kadına değil de platforma daha yakın olan pisliklere doğru bir adım attım.

“O sizden daha insan,” dedim kadının sessiz hıçkırıklarını dinlerken. “Stella, ona yardım eder misin?”

Stella’ya bakmasam da başını sallayarak evet dediğini varsayıyordum çünkü yaşlı kadın ayağa kalkarken plastikten çıkan çıtırtıları duymuştum.

“Ona yiyecek bir şeyler verir misin?” dedi Jamie de.

Stella aldığımız torbalara bakarak başını salladı, sonra kadına kolunu uzattı. “Adın ne?”

“Maria.”

Stella onu ayağa kaldırmış ve bize dönmüştü. “Çocuklar, gidelim mi?”

“Hayır,” dedim yavaşça, bir yandan da iki çocuğa bakıyordum. “Sanırım ben kalacağım.”

“Mara.” Stella dişlerini sıkıyordu. “Haydi.”

Ama Jamie de bana yaklaşmıştı. “Aslında ben de kalmayı planlıyorum.”

Bunu duyan Çilli kahkahalarla güldü. “Ciddi ciddi bizi cezalandırmayı falan düşünüyorsunuz herhalde?”

Hiçbir şeyden haberleri yoktu tabii. Sonra Stella’ya döndüm. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır.” Bunu bile güçlkle söylemişti.

Ben de gözlerimi Çilli ve Sarışın’dan ayırmadan, “Git o zaman,” dedim. “Hemen.”

Ama Stella gitmemiş, onun yerine kolunu da Maria’dan çekmişti.

“Ne yapacaksın onlara?”

Benden önce cevap veren Jamie olmuştu. “Mara’nın onlara Crucio büyüsü yaptığını görmek ister gibiyim ben şahsen.”

Çocuklar kıs kıs gülüyordu.

“Bence avada kedavra daha iyidir,” dedim ben de.

Stella bir Jamie’ye bir bana bakıyordu. “Şaka yapıyorsunuz.”

“Hak ediyorlar,” dedim.

Bunun üzerine Sarışın kıkırdadı. “İki kız ve bir küçük çocuk mu?” Jamie’yi baştan aşağı süzdü. “Kaç yaşındasın sen?”

“Ağzının payını verebilecek kadar büyügüm.”

Çilli öne doğru eğilmişti.

“Sırf elimde nasıl durduğunu görmek için bile gözünü çıkarabilirim,” dedim ama bunun da Çilli üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı.

Benim için sorun değildi aslında. Henüz inanmasına gerek yoktu.

“Gerçekten... yapmayacaksın...” diyordu Stella ama ses tonundan, kendisinin de bundan emin olmadığını anlayabilirdiniz.

Sonra omuz silktim. “Neden ki, gayet adil olur?”

Stella bunun üzerine Jamie’ye döndü. “Jamie.”

Ama Jamie hiçbir şey söylemedi.

“Kımıldamadan oturmalarını sağlayıp siz de *onların* üzerine işeyin,” diye devam etti Stella sonra. “*Bu* adil olur.”

Jamie ise başını iki yana sallıyordu. “Bak, sen benim üzerime işesen...”

“Ben senin üzerine falan işemem, Jamie.” Stella biraz rahatlamış gibi görünüyor, Jamie’nin onunla dalga geçtiğini düşünüyordu. Belki haklıydı da.

“Teşekkür ederim ama diyelim ki işedin. O zaman Kant’a göre, ben de senin üzerine işeyebilirim. Bu adil bir cezalandırma olur.”

Sonra, büyük olasılıkla kendisi böyle buyurduğu için kımıldamadan durmaya devam eden çocuklara döndü. İkisi de dikkatle bizi izliyordu. “Ama evsiz bir insanın üzerine işlemek bambaşka bir mesele. Bu çok daha kötü. Kötülüğün de belli seviyeleri vardır yani ve bu, zirveye oynuyor.”

Haklıydı. Uzun zamandır kendimi bu kadar kızgın hissetmemiştim ve bundan büyük bir keyif alıyordum. Sinir uçlarıma elektrik verilmişti sanki. Yepyeni sinapsların harekete geçtiğini hissedebiliyor ve bu farklılığın, dışarıdan da belli olup olmadığını merak ediyordum. Sonra biraz uzanıp aynalı karolardaki yansımamı görmeye çalıştım. Eskiden olduğu gibi bana bir şeyler söylemesini, ne yapmam gerektiğini anlatmasını bekliyordum ama o sessiz kalmayı seçmişti. Hımm.

Bu arada Jamie de hâlâ Stella'ya, bu şerefsizlerin neden onun düşündüğünden daha fazlasını hak ettiğini anlatmaya çalışmakla meşguldü. "Arada bir güç farkı var," diyordu. "Bunlar, kendilerinden daha güçsüz birinin durumundan faydalanıyorklar ki bu hem korkunç hem iğrenç hem de terbiyesizlik. Böyle bir şey yapan herkese bir ders verilmesi gerekir, o yüzden de üstlerine işlemek yetmez."

Yetmezdi, evet. O sırada tünelden kendini hissettirmeye başlayan ılık esinti de bana bir fikir vermişti. "Tren geliyor," dedim Jamie'ye.

O da bana döndü, ne istediğimi anlamıştı. "İyi dinleyin," dedi sonra çocuklara. Onlar da dinlediler çünkü başka şansları yoktu. "Platformdan aşağı inin. Elektrikli raya basmayın ama yolda durun."

Stella'nın gözleri kocaman açılmıştı artık. "Hayır," dedi Jamie'ye bakarak. "*Hayır*."

Ama Jamie onu duymazdan geliyor, çocuklarsa kocaman harflerle uyarılar yazılı sarı çizgiye doğru yürüyorlardı. Ardından yola inip Jamie'nin söylediği gibi elektrikli raydan uzak durdular. Tam da o sırada iki sıçan, yere atılmış bir cips paketi ve mor bir kurdelenin üzerinden geçerek tünele doğru koşmuşlardı.

"Peşlerinden gidin," dedi Jamie fareleri işaret ederek. "Tünele girin."

"Bunu yapamazsınız," dedi Stella da hemen. "Jamie. *Jamie*."

Ama onun yerine cevap veren ben olmuştum. "Yaptıkları şey yanlış."

"Ama *bunu* hak etmiyorlar."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum ben de. "Ne düşünüyorlar?"

Stella kıınıldamadan dururken ben de onun odaklanışım, çocukların zihninden geçen karanlık düşünceleri duydukça değişen yüz ifadesini seyreliyordum.

"Ne düşündüklerinin bir önemi yok," dedi sonra sessizce. Ama ses tonundan, duyduklarından hoşlanmadığını anlayabiliyordum. "Düşünceler zararsızdır."

Ama artık sorduğum için cevabı da almak istiyordum. “Jamie, düşündükleri şeyleri yüksek sesle de söylemelerini sağlayabilir misin?”

“Denerim,” dedi o da ve platformun kenarına yaklaştı. “Duyalım bakalım şerefsizler. O küçük beyinlerinizden neler geçiyor, anlatın bakalım.”

Yeni bir esinti daha saçlarını dalgalandırınca Çilli, Jamie’ye dönerek, “*Siktir git!*” diye bağırırken Sarışın da ağza alınmayacak laflar eklemişti.

Jamie’nin yüz ifadesinin sertleştiğini görebiliyordum. “Ay lütfen durmayın,” dedi sonra yumuşak bir sesle. “Neler hissediyorsanız söyleyin.”

“Siz birer parazitsiniz,” diye devam etti Sarışın da. “Tembel, işe yaramaz, değersiz parazitler. *Kölem* olmanız lazım sizin.”

Stella’nın yüzü bembeyaz olmuş, yeniden konuşurkense sesi titremişti. “Onlar sadece cahil Jamie. Aptal ve cahiller.” Jamie ise hâlâ sessizliğini koruyordu. “Onları öldürmek, onlardan çok sana zarar verecek. Ailelerini düşünsene hem?”

O sırada ayaklarımın altında, trenin iyice yaklaştığını haber veren sarsıntıyı hissedebiliyordum. Stella da Jamie’ye bir şey söyledi ama artık benim dikkatim onlarda değil, Maria’dıydı.

“Dur,” dedi sessizce. Ama sesi o kadar kısıktı ki duyduğumdan bile emin olamıyordum. Sonra tekrarladı. “Bırak çıksınlar yukarı,” dedi Jamie’ye.

Ve Jamie’nin yüz ifadesi değişti. Hâlâ kızgındı ama artık öfkesinin formu değişmiş, daha soğuk ve sakin bir hal almıştı. Söyleyeceği şeyi, daha ağzından çıkmadan anlamıştım. “Defolun buradan. Çıkın yukarı.” Bunları söylerken midesi bulanıyor gibiydi. “Bu kadın ikinizden de daha iyi bir insan.”

Öyleydi gerçekten. Jamie de öyleydi hatta ama ben değildim.

Jamie’nin onların ölmesine izin vermeyeceğini başından beri biliyordum. O sadece çocukları korkutmak istemişti, bense öldür-

mek istiyordum. Acımasızlık seviyeleri kanunlara aykırı değildi belki ama *zehirliydi*. Bir gün bundan daha kötüsünü yapacak ve hiç hak etmeyen bir insana zarar vereceklerdi. Ben de onları, böyle bir şansa sahip olmadan önce durdurmak istiyordum. Gerçekten böyle bir şey yapıp yapamayacağım da merak konusuydu.

Ben bunları düşünürken Çilli de yukarı çıkmasına yardım etmek için Sarışın'a elini uzatmıştı. Tren yaklaşıyor, ışığını tünelin ucundan görebiliyordum ama Sarışın'ın kaçacak vakti fazlasıyla vardı. Bense ne istemem, ne düşünmem gerektiğinden emin olamıyor; bu yüzden de daha fazla sinirleniyordum. Buradan ellerini kollarını sallayarak gidemezlerdi, buna izin vermeyecektim.

Tam da o sırada Çilli'nin bir küfür savurduğunu duydum. Yüzü acıyla buruşmuş olan Sarışın'a bakıyordu. Burnu kanayan Sarışın'a.

“Ne oluyor be!” diye bağırdı Çilli, Sarışın'ın kanı dudaklarına inerken. Sarışın ise kocaman gözlerle boş boş bakıyor, bir yandan da kan akışını kesmek için burnunu sıkıyordu.

Manzarayı gören Stella, dehşet içinde bana döndü. “Mara.” Jamie'nin gözleri de bende olunca, bunu benim yaptığımı bildiklerini anlamıştım.

Ardından Çilli, Sarışın'ı yolun geri kalanı boyunca taşıdı ve kendisi de yere yığıldı. Onun da burnu kanamaya başlamıştı.

Stella artık Jamie'nin kolunu çekiştiriyordu. “Jamie, söyle... durdur onu. Durdur onu!”

Maria ise kusacak gibi ağzını kapamıştı.

Sonra tren bir yığın insanla birlikte geldi ve o kitle de Sarışın ile Çilli'nin etrafında bir çember oluşturdu. Maria'nın da o kalabalığın içinde olduğunu görünce şaşırılmıştım. Stella'nın, bizim yanımızdan ayrılmış, görevlilere işaret ederek az önce kendisini kurbanları haline getiren çocuklara yardım etmeye çalışıyordu. Bu da beni etkilemiş, hayatta kalmalarına izin vermeye karar vermiştim.

Bugünlük.

46

Jamie, beni merdivenlerden yukarı çekiştirirken az kalsın kolumu çıkaracaktı. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Nihayet dışarı çıkınca gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım, sakinleşmem gerekiyordu ama tam da o sırada bir şey fark etmiştim.

“Geri dönmemiz gerek,” dedim.

Jamie ise şiddetle başını sallayarak buna karşı çıkıyordu. “Hayır, Mara.”

“Yiyecekleri bıraktık.”

Sonra bana deliymişim gibi baktı ve bir taksi çağırarak beni içine tıkıp kim bilir nereden bulduğu nakit parayla taksinin ücretini ödedi. Yukarı Batı Yakası’na dönüp de evin kapısını açınca Stella’nın da merdivenlerden çıktığını gördük. O da gözyaşlarıyla ıslanan solgun yüzüyle bir basamak aşağı inip bize döndü.

“Bunu nasıl yapabilirsin?”

Detay vermesine gerek yoktu, ne kastettiğini biliyordum. “Hak etmişlerdi.”

Bunu duyunca Stella merdivenlerden aşağı inip karşımda durmuştu. Ama tokat atacağını, eli yüzüme inene dek fark edemedim.

“Oha! Stella, ne *derdin* var senin ya?”

“*Senin* ne derdin var esas?”

“Dünya onlarsız daha iyi bir yer olur,” dedim hâlâ yanağımı tutarak.

“Bunu bilemezsin,” diye karşılık verdi Stella da. “İnsanlar değişir.”

Bense başımı iki yana sallıyordum. “Hayır, hayır değişmezler. Hepimiz neyse oyuz.”

“Ne bağıırıyorsunuz ya?” Merdivenlerden inen Daniel, bir Stella’ya bir bana bakıyordu. “Ne oldu?”

“Bir... olay yaşandı da,” dedi Jamie de.

“Sen de bir gram bile suçluluk hissetmiyorsun, değil mi?” diye bağırdı Stella yumruklarını sıkarak.

“Korkuttuğum için mi?”

“İşkence ettiğin için.”

Hayır. Suçlu falan hissetmiyordum. Düşündüğüm ve istediğim şeyler için utanmaktan bıkmıştım artık. “Geliştim ben.”

Stella bunun üzerine dişlerini sıkarak ağabeyimin yanından geçmiş ve merdivenlerden çıkarken de onun omzuna çarpmıştı. Sonra yarı yolda durup üçümüze döndü. “Bundan daha iyi olduğumuzu sanıyordum ben. İyi adamlar olduğumuzu sanıyordum.”

Hepimiz sessiz kalmıştık. Ta ki Jamie, kısık bir sesle karşılık verene dek. “Hiçbirimiz, hiçbir zaman iyi adamlar olduğumuzu söylemedik.”

Daniel’in kaşları bunu duyunca çatılmıştı. “*Ben* iyi bir adamım,” dedi.

Ama sen bizden biri değilsin, diye geçirdim ben de aklımdan.

Daniel, muhtemelen olup biteni doğru düzgün öğrenmek için Stella’nın peşinden yukarı çıktı. Bense onun ne söyleyeceğini tam olarak kestiremememe rağmen duymak istemediğimden emindim. Daniel’in bunları duyduğunu düşünmek dahi istemiyordum.

Bu yüzden oturma odasına geçip ayakkabılarımı çıkardım ve düz ekran televizyondaki yansıma baktım. Yüzüm, boş bir

tabağı andıracak kadar ifadesizdi. Sonra arkamda bir hareketlilik fark edince döndüm. Kapıya yaslanan Jamie, konuşmadan öylece duruyordu.

“Sen de mi bana kızgınsın?” Sesim ölü gibi çıkıyordu.

“Kızgın mı?” Soruma şaşırılmış gibiydi. “Hayır,” dedi sonra. “Kızgın değilim.”

Ama hâlâ orada durmuş, tarif edemesem de hoşlanmadığım bir biçimde bana bakıyordu. “Ne var o zaman?”

“Korkuyorum senden,” dedi ve odadan çıktı.

47

Stella'nın o öğleden sonra, elinde eşyalarıyla merdivenlerin başında dururken bana nasıl baktığını asla unutmuyacaktım. Siyah saçları, cansız dalgalar halinde omuzlarına dökülürken gözleri... gözlerinde yanlışı bir şey vardı sanki. Onu daha önce endişeli, korkmuş, dehşete kapılmış hallerde görmüştüm ama bugün bambaşka bir hali vardı.

O gün dördümüz de konferansa gitmeye karar vermiştik ama ağabeyimin arkasında merdivenlerden inip de Stella'nın kıpkırmızı gözlerini gördüğüm anda, bu işi dördümüzün yapmayacağını anlamıştım.

"Ben gidiyorum," dedi Stella burnunu çekerek ama sesinde gözyaşlarının değil buz gibi bir soğukluğun etkisi vardı.

"Biz de," dedi Daniel sonra. "Gel..."

"Hayır, ben *gidiyorum*," dedi Stella da onun sözünü keserek.

Daniel, bir an için şoka girmiş gibi görünüyordu. "Ama çok yaklaştık..."

"Yaklaşmadık," dedi Stella hemen. "Ama ben bunu görememişim." Ağabeyim bir kez daha konuşmaya başlayacak gibi görünüyordu fakat Stella ona izin vermiyordu. "Sen bizimle değildin."

Onu görmedin...” Durup bana kaçamak bir bakış attıktan sonra devam etmişti. “Benim umut ettiğim şey için artık çok geç.” Sonra dudağını ısırarak yüzüne bile bakmadan Jamie’ye seslendi.

İşte bunu beklemiyordum. “Sen de mi?” Sesim titremişti.

Jamie, Stella ile benim aramızda gidip geldikten sonra nihayet, “Burada ne haltlar döndüğünü öğrenmeyi herkesten çok istiyorum ama belki de... Mara...”

“Mara hasta,” dedi Daniel ve bu konuda ona katılmıyor olsam da sesimi çıkarmadım. “Ona, bize yardım etmenize ihtiyacımız var.”

Ama Jamie ona cevap vermemiş, Stella kapıda dikilmiş kendisini beklerken öylece durmaya devam etmişti.

Gözlerime inanamıyor, inanmak istemiyordum.

“Kendinize dikkat edin,” dedi Stella ama öylesine kısık bir sesle söylemişti ki bunu güçlkle duydum. Öfkesi geçmiş gibiydi şimdi ve ağabeyime, “Tanıştığımıza sevindim,” derken yorgun görünüyordu.

“Ben de,” dedi Daniel da. “Nereye gideceksiniz?”

Stella bu soruya omuz silkip hüzünlü bir tebessümle karşılık vermeyi seçmişti. “Eve.”

Onun ve Jamie’nin gidişini izlemek istemediğim için Daniel’in yanından geçip çalışma odasına girerek kapıyı kapadım. Ağabeyim de beni durdurmaya falan çalışmamıştı.

“Mara kendinde değil,” dediğini duydum sonra Daniel’in.

“Bu biraz hafif bir tabir bence,” dedi Jamie de.

Demek ki hâlâ buradaydı.

Sonra devam etti. “İyice korkutucu olmaya başladı abi.”

“Biliyorum.”

“Bence tam olarak bilmiyorsun. Cidden çok soğukkanlı davranıyor.”

“Bakın, tek yapmamız gereken onun başına bunların gelmesine sebep olan adamı bulmak. Bu çözümü olan bir problem, tek yapmamız gereken de o çözümü bulmak.”

Herhangi biri ağabeyimin bu olaylardan bıktığını, hatta bunları küçük gördüğünü bile düşünebilirdi ama ben, sesindeki gerginliği fark edebiliyordum.

“En azından şu olasılığı göz önünde bulundurmalıyız ki...” Jamie durmuş ve derin bir nefes almıştı. “B planımız nedir?”

Daniel da uzunca süren bir sessizliğin ardından cevap verdi. “B planı yok.”

Nihayetinde Jamie kalmaya karar vermişti. Ve üçümüz, sessizce Columbia’ya doğru yola koyulduk. Stella’nın gidişi, kabul etmesek de hepimizi huzursuz etmişti. Özellikle de Jamie’yi. Horizons’tan kaçtığımızdan beri hiç ayrılmamıştık ki bu da stratejisinin bir parçasıydı. Sürüden ayrılanı kurt kapardı. Ama şimdi, o da Stella’yla birlikte gitmiş olmayı ister miydi diye merak etmekten kendimi alamıyordum.

Bunun dışında da hiçbir duygu yok gibiydi. Kendi içimde, metroda yaşananlarla ilgili bir tepki bulmak için arayışlara çıkıyor fakat hiçbir şey bulamıyordum. Ya da hayır, hiçbir şey denemezdi. Kendimi kesmeden, Stella o implantları çıkarmadan önce ne düşünürsem ne dilersem ne istersem isteyeyim hiçbir şey olmuyordu. Dr. Kells bunu garanti altına almıştı.

Ama ya sonra? Şimdi?

Yeniden kendim olmuşum. Bir şeyi düşünmem, onu gerçek *yapabilirdi*. İstemem, gerçekleştirmeye *yetebilirdi*. Ve artık bunlardan pişmanlık da duymuyordum. Farklı olmayı, bir şeyleri ya da kendimi değiştirebilmeyi denemekle çok vakit harcamıştım. Böyle bir şansım olsa kendi kimliğimden sıyrılır ve başka bir kız haline gelirdim. Clara ya da Mary gibi bir isim seçer; yumuşak başlı,

iyi huylu, güler yüzlü, nazik bir insan olurdum. Dönüştüğüm bu yeni insan yerine başka biri olmak daha kolay görünürdü gözüme ama artık böyle düşünmüyordum. Böyle düşünen kız, Rachel’la birlikte ölmüş ve benim yerle bir ettiğim o akıl hastanesinin altına gömülmüştü. Ve ben ilk defa şu an, onu hiç özlemediğimi fark ediyordum.

Farklı olmamın bir önemi yoktu. Bunun sebebini anlamam falan da gerekmiyordu üstelik. Bir tedaviye, hatta bulmaya çok yaklaştığımız o cevaplara bile ihtiyacım yoktu. İstedğim tek bir şey vardı artık.

Noah’nın ölmediğini biliyordum çünkü bu sadece hissedeceğim değil, *bileceğim* bir şeydi. Bu yüzden de onu bulana dek herkesi ve her şeyi altüst edecek, buna da bugün Abel Lukumi ile başlayacaktım.

Yağmurdan sıırıslıklam olan merdivenden trene doğru inerken Daniel koluma girmişti. Hiç kimseniz olmasa bile, ailenize daima güvenebiliyordunuz işte.

MetroCard’larımızı turnikelerden geçirdiğimiz sırada, metro-nun o kendine has –kahve, vücut, sigara ve balık karışımı– kokusu karşılaşmıştı bizi. Saat dört buçuktu ve platform tıklım tıklımdı: Elinde, kendisini devirecek kadar büyük duran bir çello çantası taşıyan, utangaç bir genç; rugan bir pantolon giymiş, platin sarısı saçlarını örgüden bir taç haline getirmiş bir kız. Sonra yolunu kaybetmiş gibi görünen bir kuş, danışma masasının ya da her neyse onun üzerine konup pis bir sandviçi gagalamaya koyuldu. Bunu gördüğüm anda tarifsiz, ağır bir hüznün dalgası içimi sardı. Olduğum yerde durdum, Daniel’ı da geri çektim.

“Ne oldu?”

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum çünkü sorunun cevabı bende de yoktu. Ama sonra küçük büfeyi gösterdim ve ağabeyim

başını sallayarak beni bıraktı. Ben de gidip bir sandviç aldım ve kuşun yemesi için yere koydum.

Boğucu bir esinti, trenimizin geldiğini haber verince örgü taçlı kızın arkasında, sürekli, “Ben Örümcek Adam!” diye bağırarak küçük bir kızın elini tutmuş, beline kadar uzanan rastalı saçları olan bir adamın önünde yerimizi almıştık. Yüzünde mor bir doğum lekesi olan bir işadamıysa, bacağına direğe yaslanmış oturuyor, elindeki yağlı torbadan tatlı, kavrulmuş fındıklarını yiyordu.

Biz şehrin tünellerinde ilerlerken Jamie sessizliğini korumuştum, ta ki üçümüzün de sığabileceği bir alan açılana dek. Sonra, hâlâ kim olduğunu bildirme ihtiyacı hisseden Örümcek Adam kızın sesine aldırmadan konuşmaya başladı.

“Ya metroda bitli biri varsa?”

Onlu yaşlarının başında olan ve biraz önce öpüşen sivilceli çift, tiksintiyle Jamie’ye dönmüştü.

“Ha, ne?” dedi Daniel.

“Ya metroda bitli bir çocuk varsa diyorum? Sen de yanına oturup kaparsan mesela.”

“İğrenç,” dedim.

Jamie ise elini başında gezdiriyordu. “Bence kesin oluyordur böyle şeyler.”

“Kes şunu ya!” Eline vurmuştum. Düşüncesi bile kaşınmama yetiyordu çünkü.

“Endişelenme, Mara,” dedi o da saçlarını karıştırarak. “Saçların ıslıl ıslıl görünüyor.”

Bunun üzerine ikimiz de kahkahalara boğulduk. Rahatlamak kelimesi, yaşadığım hissin büyüklüğü karşısında kifayetsiz kalıyordu. Jamie hâlâ arkadaşımı demek. Artık farklı bir insan olabilirdim belki ama hâlâ edinebildiğim kadar arkadaşına ihtiyacım vardı.

Bu sayede kendimi hafiflemiş hissederek karşımdaki karanlık cama düşen yansımamı seyretmeye başlamış ve düşüncelerimin

zihnimden uzaklaşmasına izin vermiştim. Yansımam artık itaatkâr ve sessizdi, bense tuhaf bir şekilde huzurlu olduğumu hissediyordum. Işıklar titreştiği ve tren aniden durduğu sırada ise uykuya dalmak üzereydim. Bir sonraki durak, bizim durağımızdı ama oraya kadar gidemedik.

48

“**M**erhaba millet,” dedi mekanik bir ses. “Sistemde bir arıza var gibi görünüyor.” Bir şeyler daha söylemeye çalışmış fakat sesi cızırtıya dönüşmüştü. Sonra son bir şey duyduk. “En kısa sürede trenin yeniden hareket etmesini sağlayacağız.”

New York halkı, kalabalık içindeyken daima, her şeye son derece hazırlıklıdır. Bulunduğumuz trendeki kalabalık da bu kurala son derece uygundu. Yaşlıca bir Asyalı kadın, mavi bir denizci paltosu giymiş, son derece tatlı, küçük bir çocuğun elinden tutuyor; çocuk ona sakın sakın İngilizce bir şeyler söylerken o da başka bir dilde, Çince belki, karşılık veriyordu. Karşılarında ise yere düşen alışveriş torbasını toplamaya çalışırken çocuklarının da kalabalıkta kaybolmaması için çabalayan, yorgun görünen bir kadın vardı. Trene saçılan elmaları, birer bılardo topunu andırıyordu. Ama kimse bağırmadı. Ya da paniklemedi. Ta ki ışıklar sönene kadar.

Sonra bir sessizlik oldu. Ardındansa gürültüler. Konuşan insanlar, ağlayan bir çocuk. Aslında tamamen karanlıkta sayılmazdık. Diğer vagonlardaki acil durum lambaları yanıyordu, bir tek bizimkiler kapalıydı.

“Böyle şeyler sürekli olur,” dedi Jamie sonra. Yüzünde belli belirsiz, ürktücü bir ışık vardı. “Çözerler şimdi.”

Sonra bir ses duyuldu ve Daniel olduğu yerde sıçrayarak omzuma çarptı. Birinin cep telefonu, gelen mesajın etkisiyle titreşmişti. Ardından da bir yabancıнын adımı söylediğini duydum.

“Mara Dyer?”

Sesin sahibi, kulaklarında kocaman delikler, burnunda bir hızma, kafasında da darmadağın, kıvrıcık bir saç yığını olan yirmili yaşlarda bir kızdı. Bir elinde, üzerinde yeşil bir yaprak resmi bulunan ve adı okunmayan bir kitap, diğerinde ise cep telefonu vardı. “Mara Dyer kim?”

Daniel’ın ve Jamie’nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. İçerideki boğuk hava da üzerime üzerime geliyor ve beynimi yavaşlatıyordu. “Ee, benim?” dedim Jamie beni susturmadan.

Kıvrıcık Kız bana doğru gelip telefonunu verirken trendeki herkes de bize bakıyordu. “Biri sana mesaj atıyor.”

“Seni tanımıyorum,” dedim malumu ilan ederek.

“Ben de seni tanımıyorum ama bu durum, mesaj atanın umrunda değil gibi.” Telefonu gösteriyordu. “Al, kendin bak.”

Uzanmaya çalıştım ama Daniel ve Jamie, iki yandan kollarıma yapışmıştı.

“Bu kesinlikle kötü bir haber,” dedi sonra ağabeyim. “Kesinlikle.”

Ama ben ikisinden de kurtulmayı başarmış ve telefonu almıştım.

İSTEDİĞİN ŞEY BENDE.

Altında da Noah’nın fotoğrafı vardı. Ama nerede olduğunu ya da ne yaptığını göremiyordum çünkü yalnızca yüzünün yakından çekilmiş bir fotoğrafıydı bu. Ama yine de Noah’ydı ve canlıydı. Üstelik yanında da bugüne ait bir gazete duruyordu.

“Telefonumu geri alabilir miyim artık?” dedi sonra kıvrıcık saçlı kız. Ben de onu duymamış gibi davrandım.

“Kim olduğunu sorsana,” dedi Jamie o sırada.

“Adam cevap mı verecek sanki?” dedi Daniel da.

Ama Jamie devam ediyordu. “Adam olduğunu nereden biliyorsun?”

Ağabeyim de bunun üzerine gözlerini devirmişti. “Adam tabii ki.”

Kimsiniz, yazdım ben de. Ve birkaç saniye sonra kızın telefonu yine titredi.

*NE FARK EDER? VAGONLARIN ARASINDAKİ KAPIYI
AÇ VE DIŞARI ÇIK. ARKADAŞINLA AĞABEYİNİN
ZARAR GÖRMESİNİ İSTEMİYORSAN DA ONLARI
YANINA ALMA.*

“Tuzak bu,” dedi Daniel ve Jamie aynı anda.

“Hey.” Kız artık sinirlenmişti. “Telefonum?”

Bunun üzerine Jamie ona döndü. “Senin telefonun değil o.” Kızın kaşları çatılmış, gözleri ise donuklaşmıştı. “Telefonunu raylara düşürdün sen.”

“Düşürdüm mü?” Bir Jamie’ye bir de elimdeki telefona bakan kızın sesi titriyordu.

“Evet, haydi git şimdi.” Jamie eliyle kızı kovar gibi yaptı. “Kış kış.”

O uzaklaşınca ben de ayağa kalktım.

“Of yapma ama Mara,” dedi Jamie.

Daniel da başını iki yana sallıyordu. “Oraya gitmeye falan kalkışmıyorsun.”

“Tabii ki gidiyorum.” Hoparlörlerden biraz daha cızırtı duyulmuş fakat ne ışıklar ne de hareket geri gelmişti. Daniel ve Jamie haklıydı.

Elbette haklıydı ama benim de o fotoğraftan, Noah'nın gerçekten hayatta olduğu dışında bir sonuç çıkaracak durumum yoktu. Ve onun böyle kalmasını sağlamak zorundaydım. Tıpkı Daniel'in ve Jamie'nin sağ kalmasını sağlamak zorunda olduğum gibi.

"Kardeşim, seni seviyorum ve senin için her şeyi yaparım ama New York'un toplu taşıma sisteminin lağımlarında gezinmeyi hiç mi hiç istemiyorum. Lütfen beni buna mecbur etme."

"Seni buna mecbur etmemekle kalmıyorum," dedim kapının koluna uzanırken, "aynı zamanda izin vermiyorum da."

"Beni durduramazsın," dedi Daniel.

Jamie ise eğilmişti. Saçları olsa, yolmaya çalışacağından eminim. "Yeter ama Mara ya, daha önce de yaşadık bunu."

Kapıyı açıp karanlığa adım attım. "Doğru," dedim. "Ve bana daha önce de bir şey olmadı."

"Bana sorarsan bu tamamen o 'şey'in tanımına bağlı."

"Bakın," dedim bunun üzerine ikisine de. "Bu tünellerdeki en korkutucu şey nedir sizce? Fareler mi? Evsiz olup da buralarda yaşayan insanlar mı?"

"Seni öldürmeye and içmiş şeytani bir beyin olabilir mi mesele?" dedi Jamie de.

"Olamaz. Bu tünellerdeki en korkutucu şey benim." Ve kapıyı kapayıp raylara atladım.

Kızın telefonu da bir kez daha titredi.

TRENİ GEÇENE DEK YÜRÜ SONRA ÜÇÜNCÜ ARALIKTA KAPIYA GİT.

Kıvrımlı duvarlar sonsuzluğa uzanıyor gibiydi ama ben, rayların arasında, içi çöplerle dolmuş küçük bir akıntı yatağını takip ederek yürümeye koyulmuştum. Üzerine graffitiler yapılmış ıslak duvarlarda, rüzgârla sallanan kâğıtlar vardı. Trenin sonuna yaklaştıkça

kalp atışlarım hızlanıyordu ama korkudan değil. Ağabeyime ve Jamie'ye söylediğim şeye yürekten inanıyor, kendime güveniyordum. Noah'yı bulacak ve bu zamana kadar onu benden alıkoyan kişiyi cezalandıracaktım.

Sonra ilk aralığı, ardından da ikinciye geçtim ama üçüncüye gelemeden arkamdan bir ses duymuştum.

"Mara?" Daniel'ın sesi tünelde yankılanıyordu. Paniklemiştim.

"Zatınız neye istinaden, Mara Dyer?" Bu da Jamie'nin sesiydi.

"Yalnız o 'nerede' değil 'neden' demek," dedi sonra ağabeyim. "Bil diye söylüyorum."

"Geri dönün!" diye bağırdım istemsizce ve sonra kendime kızdım. Yerimi gizemli mesajcıma belli ettiğimden değil, ağabeyime belli ettiğimden. Bir zamanlar Marco Polo en sevdiği oyundu çünkü.

Sonra o da bana seslendi. "Mümkün değil! Ağabeyinin ben senin. Seni korumak görevim."

Ve tam o sırada duvardan, tanıdığım ve o ilk mesajı okuduğumdan beri görmeyi beklediğim birinin silüeti ayrıldı. O kız metroda adımı söylediğinden beri görmeyi beklediğim birinin silüeti.

"Onlara zarar verme," dedim Jude'a. Ciddiydim de. "Lütfen."

"Ben de hiç istemezdim," diye karşılık verdi o da ve yüzüme yumruk attı.

49

ÖNCESİ

Cambridge, İngiltere

Profesör'ün kapısı çalmadan açılmış ve içeri gri, güçsüz bir ışık yayılmıştı. Kapıda duran kız içeri girmedi. Gölge yüzünden yalnızca yarısını görebiliyordum ama kim olduğunu anlamak için görmeme de gerek yoktu zaten.

Profesör de amber renkli içkisinden bir yudum alarak yazmaya devam ediyordu. “Gel, Naomi.”

Naomi Tate, yağmur ve endişe kokusunu da üzerinde taşıyarak aceleyle odaya girmişti. Sonra kapıyı sertçe kapayıp perdeleri titretti ve üzerindeki yaprakların ahşap zemine düşmesine neden oldu.

“İçmeye başlamak için biraz erken değil mi Profesör?” dedi son derece rahat bir tavırla. Bir yandan da paltosunu çıkarıyordu.

“Geç bile olmuş olabilir.” Başını kaldırmadan yazmaya devam ediyordu.

Naomi ise ona aldırmadan, ıslak ve karmakarışık saçlarını, becerebildiği kadarıyla ensesinde topuz yaparak Profesör'ün ma-

sasının önüne ilerlemişti. Güzel, sarı saçlarından dökülen tutamlar alnına ve şakaklarına düşerek yüzünü çevreliyordu.

O yüz. Çıkık elmacık kemikleri, uzun ve zarif burnuyla Naomi'nin nadir ve kendine has bir güzelliği vardı. Dikkat çekecek bir güzelliği. Ben bile onu bir yıldır tanıyor olmama rağmen, hâlâ gözlerimi ondan alamıyordum.

Ama bugün, farklı bir şeyler vardı. Profesör'ün Cambridge'deki ofisindeki kaosun ortasında, kendime ait bir ada olarak gördüğüm eski püskü deri koltukta kımıldanarak havayı kokladım sonra. Tüm aromalar tanıdık geliyordu: deri ve küfle karışan eski kâğıt kokusu; Profesör'den gelen kişniş ve misk; Naomi'den gelen sedir ve nergis. Ve başka bir şey, sanki...

"Sizin için ne yapabilirim, Bayan Shaw?" diye sordu o sırada viskisinden de bir yudum alan Profesör.

Bayan Shaw. Doğru ya, Naomi artık bir Shaw'du fakat ben bunu sürekli unutuyordum. En son sekiz yaşında, aradığını bulamadığı için tüm oyuncaklarını ve kitaplarını bir tarafa fırlatırken gördüğüm Elliot'ın torunuyla evlenmişti. Kocasını David Shaw'u pek iyi tanımasam da kötü bir intiba bıraktığını da söyleyemezdim.

Ama Naomi, Profesör'e yanıt vermedi. Onun ilgisini çekmek için uğraşmak yerine, Profesör onun dikkatini çekmeye mecbur kalsın istiyordu ve bu yönünü çok seviyordum.

Birkaç saniye sonra da nihayet başını kaldırıp ona baktı ve gülümseyerek, "Hamilesin," dedi.

Bir şaşkınlık belirtisi. Bendendi. "Ne kadarlık?"

Profesör'ün yerinden kalktığını duymamıştım ama artık ayakta duruyordu. "Çok yeni," dedi yavaş ve zarif adımlarla Naomi'ye yaklaşırken. "Daha iki haftalık..."

Naomi bir şey söylememiş fakat başını sallayarak onaylamıştı. Sonra antika masadaki bir çıkıntıyla oynamaya ve gergin olduğu halde delice bir ifadeyle sırtmaya başladı.

Bense nefesimin kesildiğinin farkında bile değildim. “Daha çok erken ama,” dedim sonra Profesör’e. “Belki de...”

“Eminim ben,” dedi sonra Naomi tartışmaya izin vermeyerek. “Biliyorum.”

Bunun üzerine düşünceli bir tavırla çenesini okşayan Profesör sordu: “İzin verir misin?” Naomi’nin dümdüz olan karnındaydı gözleri. O da izin verdi.

Profesör, karnına dokunmak üzere yaklaşırken Naomi de geriiliyor, masmavi gözlerini yere indiriyordu. Nihayet elini karnında hissedince irkildi. Belli belirsiz ve saklamaya çalıştığı bir hareketti bu. Profesör de fark ettiyse dahi bir şey belli etmemişti.

“Üç on beş,” dedi elini çektikten sonra ve Naomi rahatladı. “Bu sana bir anlam ifade ediyor mu?”

Yanakları kızaran Naomi, yeniden masayla oynamaya başlamıştı. “Hamile kaldığım gün sanırım. 15 Mart.”

“David biliyor mu?” diye sordum hemen.

Naomi başını iki yana sallayarak cevap verdi. “Henüz değil,” dedi sonra yutkunarak ve Profesör’e döndü. “İlk size söylemek istedim.”

“Teşekkürler.” Profesör başını eğip masasına uzanmış ve bir şeyler yazmaya başlamıştı. “Şimdilik ona söylememeni tercih ederim. Bunu yapabilir misin, Naomi?”

“Tabii ki,” dedi gözlerini devirerek.

“Oğlun olacak, biliyorsun.”

Bunu duyunca Naomi’nin yüzündeki tüm o rahatsızlık kaybolmuş ve yerini bir tebessüme bırakmıştı. “Oğlum,” dedi kelimeyi ilk kez söylüyormuşçasına. “Onu gördünüz mü?”

Profesör bir an tereddüt etse de sonra yanıtladı. “Evet.”

“Her şeyi anlatın bana.” Yüzü heyecandan ıslıl ıslıldı.

“Her şeyi bilmiyorum,” dedi Profesör de. “Ama gülüşünü senden almış.”

Naomi karnının alt kısmını okşuyordu. “Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum.”

“Ama gerçek.” Profesör buna, Naomi’ye güvenmişti. Ben de öyle. “Bu çocuğun kaderinde harika şeyler var. Senin sayende dünyayı değiştirecek.”

Naomi de onun sayesinde ölecekti ama bu göze aldığı bir fedakârlıktı. Profesör’ün hiçbir çaba sarf etmesi gerekmemiş, Naomi’yi ikna eden ben olmuştum. Benim de onun çocuğuna ihtiyacım vardı ama Naomi sadece varlığını bildiğim bir yabancıken onun ölümünü kabullenmek kolaydı. Oysa şimdi bizzat tanıyordum onu ve suçluluk duygusu içimi kemirmeye başlamıştı. Onunla arkadaş olmuş ve çocuğunu doğurduktan sonra yaşamasının mümkün olmadığını bile bile onu buna ikna etmiştim çünkü. Vakit ilerledikçe de öleceği günü beklemenin zorluğuyla deliriyordum. Ahırdaki bir kirişe asılı olduğunu hayal ediyordum mesela. Vücudu, kırık boynunun altında sallanırken çıplak olan ayaklarını. Bir trafik kazasından sonra kırılan camlarla göğsünün parçalandığını ve kendi kanında boğulduğunu ya da. Öldürüldüğünü, boğulduğunu, yıkılan bir binanın altında kalarak canlı canlı toprağa gömüldüğünü. Bunun ne zaman olacağını bilmesem de olacağına şüphem de yoktu.

Bu yüzden düğünden önce kendime engel olamayıp onu bir kez daha uyarmıştım. Oğlu için bir kurban olacağını hatırlatmıştım ona.

O da, *her hediyenin bir bedeli vardır*, diye karşılık vermişti.

Ve şimdi o bedeli görebiliyordum. Naomi’nin yüzünde bir anne adayının duygularından eser yoktu. Ne şaşkınlık ne merak ne de sevgi. Bunun yerine büyük bir maceraya atılacağı söylendiği için o günü iple çeken bir çocuğa benziyordu.

Olduğu yerde zıplamaya başlayacaktı neredeyse. “Keşke onunla tanışmak için dokuz ay beklemek zorunda olmasam.”

“Güzel bir zamanda doğacak oğlun, sabret.”

“David’e ne zaman söyleyeceğim?”

“Bir sonraki buluşmamızda söylerim.”

“O ne zaman peki?”

“Haftaya perşembe. Sen, Mara ve ben laboratuvarda buluşur, gelişimine bakarız. Tamam mı?”

“Öyle diyorsanız.”

“Pekâlâ, haftaya görüşürüz o zaman. İyi günler, Bayan Shaw. Ve tebrikler.”

Arkasını dönmüş gitmeye hazırlanan Naomi durup ona bakıyordu. “Bana Bayan Shaw demeyin,” dedi sonra huysuz bir ifadeyle. “Yaşlı gibi hissediyorum.”

Profesör’ün dudaklarında bir tebessüm belirirken Naomi de kapıyı arkasından kapatmıştı.

“Bu hamilelik onun için epey zorlu olacak,” dedi sonra Profesör, gözünü kapıdan ayırmadan.

“Çocuk yaşayacak, değil mi?”

“Evet, tabii ki.”

Sonra bir an durdum. “Peki Naomi?”

“Doğumda ölmeyecek.”

Ama benim sorduğum bu değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

50

Gözlerimi açtığımda her yer karanlıktı ve kendimi devasa bir boşlukta yapayalnız kalmış küçücük bir şey gibi hissediyordum. Ve yüksekte. Kendimi yüksekte bir yerde hissettiğim için kollarımı ve bacaklarımı vücuduma doğru çekme ihtiyacı duyup bunu denedim ama yapamadım. Kollarım da bacaklarım da bağlanmıştı çünkü. Ama korkmuyor; kendimi tüm bu olayın dışında, uzakta gibi görüyordum. Dehşete ve korkuya kapılmış olmam gerekirken oldukça soğukkanlı ve temkinliydim.

Ta ki karanlıkta bana seslenen ağabeyimi hatırlayana dek.

Tek görebildiğim üzerimde ve başımın iki yanında olan şeylerdi ki onları da pek iyi seçemiyordum. Depo gibi bir yerdi burası ve bir yerlerde bir ışık kaynağı vardı ama nerede olduğunu görememiştım. Gözlerimi arka arkaya kırptırdım sonra ve üzerimde çiçek bozuğu bir yüzü andıran boşluklara sahip, ufalanmaya müsait bir tavan olduğunu gördüm. Camları kirden görünmez bir hal almış kanatlı pencereler bir de. Solumda ve sağımda ise yüzlerce, hatta belki de binlerce insan gölgesi vardı.

Yok, insan değil. Manken. Daha doğrusu cansız manken parçaları. Kafasız gövdelerden oluşan ve göz alabildiğine uzanan bir ordu. Soluk, kolofandan yapılmış eller ve kollar; kumaştan yapılan gövdeler ve plastik gözler zemine saçılmış durumdaydı.

Ama Daniel yoktu, en azından onu göremiyordum. Yalnız olmadığımı biliyordum ama belki de Jude yalnızca beni getirmişti buraya. Sonra inanmadığım bir Tanrı'ya, bunun doğru olması için dua etmeye başladım.

“Nerede olduğumuzu merak ediyorsun,” dedi o sırada bir ses. Daha önce duymamış olmama rağmen tuhaf bir şekilde tanıdık gelen, ilgi çekici ve ekolu bir ses. Kulaklarım çınlıyor, zihnim bulanıklaşıyor ve her şey, düşüncelerim bile bir şekilde bozulmuş gibi görünüyordu.

“Neden burada olduğumuzu da.” Yavaş fakat kararlı bir şekilde bana doğru gelen ayak seslerini duysam da henüz kimseyi göremiyordum. Sonra yavaşça, gözlerim bir hareketlilik fark etti. Onlar kadar uzun ve ince bir figür, mankenlerin arasında geziniyordu. Bir takım elbise silüeti fark ettim ve ayak sesleri yaklaşırken o silüet de bir insana dönüştü.

Karşımdaki adam, Noah'nın mavi-gri gözlerine sahip olsa da o değildi ve arkasında Jude duruyordu.

“Korkarım daha önce tanıştırılmadık,” dedi sonra adam. Gülmeyince gözlerinin kenarında çizgiler belirliyor, dudaklarının kenarındaki belli belirsiz kıvrımlarsa elmacık kemiğinin altındaki boşlukları ortaya çıkarıyordu. “Benim adım David Shaw.”

Dilim ağırlaşmış, düşüncelerimse ağzıma kadar inmeden buhar olup uçmuştu sanki. Daha önce Noah'nın babası hakkında pek çok şey duymuş fakat onunla tanışmamıştım ve şimdi, adam karşımda duruyordu. Buradaydı ve beni de buraya *getirmişti*.

O getirmişti.

Sanki bana işkence eden Jude hemen arkasında değilmiş gibi nazik ve cana yakın gözlerle karşımda duruyordu. Horizons'ı, Wayne'i ve Kells'i birer maşa olarak kullanıp bana işkence eden, tüm bunları organize eden o değilmiş gibi.

Yaşadığım şoktan ya da ilaçlardan dolayı tek yapabildiğim, ona ve hatırladığım yaratığa benzediği pek de söylenemeyen Jude'a boş boş bakmak olmuştu. O limanda beni bileklerimi kesmeye zorlarken sahip olduğu o kati inanç da; Horizons'ta bana, Noah'ya ve arkadaşlarıma işkence ederken gözlerinde gördüğüm öfke de kaybolmuştu şimdi. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor fakat ne söylediğini anlayamıyordum.

"Korkuyorsun," dedi sonra David Shaw.

Ama korkmuyordum. Artık korkmuyordum.

"Bunun için gerçekten çok üzgünüm, her şey daha farklı olabilseydi keşke."

Olacaktı da. Onu diğerlerini öldürdüğüm gibi öldürmeyecek, tıpkı onun bana yaptığı gibi işkence edecektim.

Bunu neden yaptığını söylemesine ihtiyacım yoktu artık, umursamıyordum. Beni ilgilendiren tek bir şey vardı ama onu da, David Shaw izin verene dek telaffuz edemezdim. Bu hissi çok iyi biliyordum. Bir kez daha, Kells'in ilacı, Anemosyne'in etkisi altındaydım.

"Noah'nın haberi var mı?" Sesim boğuk ve hırıltılıydı. Kaşlarını kaldırına dek de David Shaw'un beni duyduğundan emin olamamıştım.

"Sana ihanet edip etmediğini mi merak ediyorsun?" Gözlerini kısmıştı. "Ne kadar da az güveniyorsun ona." Ve cümlesini noktalayan, birbirine vuran metallerin gürültüsü ve yaklaşan ayak sesleri oldu. "İyi insan," dedi David sonra ve Noah arkasında belirdi.

51

NOAH

Babamın arkasından sessizce ilerlerken etrafımızı saran o kolsuz, kafasız manken ordusunu da gözücuyla da olsa fark edebiliyordum. Gelişim onları germiş, gürültülü ayak seslerim ürkütmüştü sanki. Uğursuz bir şeymişim gibi. Ne güzel.

Ama yürümek de ne yazık ki düşünmenin olduğu gibi, olağanüstü bir çaba gerektiriyordu. Sonra tuhaf bir şekilde, bir tünelin içine bakar gibi olduğumu fark ettim. Bulunduğumuz yer, muhtemelen artık kullanılmayan, köhne bir antrepoyu andırıyordu. Bir zamanlar beyaz olan duvarların sıvaları dökülmeye başlamış, kanatlı pencereler kirden görünmez olmuştu falan filan. Sonra pencerelerden birinin ardında, üzerine DEPOLAMA ANTREPOSU: ATEŞE DAYANIKLI yazılmış bir tabela olduğunu gördüm. Ama biri, üzerindeki harfleri karaladığı için yazı, ÖFKE ANTREPOSU: HİDDETE DAYANIKLI⁷ haline gelmişti. Mara görse buna bayılırdı.

7 İngilizce Storage Warehouse: Fireproof yazısının harfleri karalanarak Rage Warehouse: Ireproof haline getirilince yaşanan anlam değişikliği. (ç.n.)

Adını düşünmek bile beynimi durduruyor, kahkahalarımın boğazımda düğümlenmesine neden oluyordu. Sonra onu gördüm.

Ama karşımdaki bu kız Mara değildi. En azından hatırladığım Mara değildi. O hızlı ve kirli parmaklara, küfür mü etse yoksa gülse mi karar veremeyen dudaklara, kendiyile ilgili hiçbir şey söylemediği halde benimle ilgili çok şey anlatan gözlere sahip olan Mara değildi.

Mara'yı son gördüğümde, boğazına bir bıçak dayanmış halde Jude'un tutsağıydı. Ya da hayır, hayır, son sefer bu değildi. Aklıma gelen, saniyenin onda biri kadar süren bir görüntüde Mara, Jude'u bir duvara yapıştırıyor, hatta neredeyse içine sokuyor, bu kez o ellerini *Jude'un* boğazına bastırıyordu. Tırnaklarını tenine saplayacak kadar. Sonra bunun nasıl olduğunu da hatırladım. Olay, Mara'nın Jude'un kurbanı olmasıyla başlamış, sonra ise roller değişmişti.

Ama Horizon'staki son gece, orada olan yalnızca biz deli gençler değildik. Kokusuz bir şey her yanımızı sarmış, havayı ürpertici bir hale getirmişti. Dünyam kararmadan önce Mara'ya seslendiğimi ve sesimin, kulaklarımda uğuldayan nefesimle ve damarlarımda akan kanla yarıştığını da hatırlıyordum.

Ondan sonra Tanrı bilir kaç dakika, kaç saat, kaç gün karanlıkta kalmıştım.

52

Ama Noah yaralanmamıştı. Hayattaydı. Hem de sa-
pasağlam.
Ve burada.
Onu gördüğüm anda neredeyse kendi nefesimle bo-
ğulacak, sesini duyduğumda ise eriyip kaybolacak gibi olmuştum.
Ayakta olsam yere düşeceğim kesindi.

Üzerinde eskitilmemiş bir kot pantolon ve onun olamayacak
kadar yeni görünen bir tişört vardı. Üstelik her ikisi de üzerinden
düşecek gibi duruyordu. Sonra Noah, masanın yanına diz çöküp
ellerimi incelemeye başladı.

“Bunları kesebileceğim bir şey var mı?” diye sordu babasına.
David Shaw, yanındaki naylon poşetten bir şey çıkarırken ben de
gözlerimi kırıştıtarak neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor, boy-
num acısa da çıkardığı şeyin ne olduğunu görmeye çabalıyordum.

Sonra fark ettim ki bir bıçaktı bu.

“Evet,” diye mırıldandı Jude da o sırada. “Evet.”

Noah’nın tam zamanında ortaya çıkışıyla ısınan içim yeniden
buz kesmişti. Burada kesinlikle bir şeyler dönüyor fakat ben *ne*
olduğunu anlayamıyordum.

Ama Noah da anlamıyordu belli ki. O, el ve ayak bileklerimdeki bağları keserken ne David ne de Jude ona karşı koymaya çalışmıştı. Ne yapmaya çalışıyorlardı ki? Nasıl bir *oyundu* bu?

Bacaklarım son derece güçsüz olduğundan ayağa kalkamayacağımın ve koşamayacağımın farkındaydım ama en azından oturabilirdim. Noah da bana yardım etti.

“Neler oldu?” diye sordu sonra beni omuzlarımdan tutup duvara yaslarken.

Bunu duyunca kendime engel olamayıp gülmüştüm. Bu soruya nasıl cevap verebilirdim ki?

Noah da başını çevirdi sonra, gerildiğini fark edebiliyordum. “Bunu ona kim yaptı?” Jude’a odaklanmıştı. Ardından da son derece ruhsuz bir sesle babasına sordu. “Bu niye burada?”

David cevap vermeden önce çantasından bir dosya çıkardı. “Sana bugün, ona yardım etmen gerekeceğini söylemiştim,” dedi. Yüzüne tükürmek istiyordum. “O yüzden.”

Ve bir yığın kâğıt çıkardı dosyasından. Ya da hayır, kâğıt değildi bunlar. Resimler, fotoğraflar. Renkli ve detaylı.

“Wayne Flowers, kırk yedi yaşında. Mara boğazını kesip gözünü de hatıra olarak aldı.”

Noah’nın yüzünden de gözlerinden de hiçbir şey belli olmuyordu.

“Deborah Susan Kells, kırk iki yaşında. Çok sayıda bıçak darbesinden hayatını kaybetti. Mara, tüm bu işkenceyi bir neşterle yaptı. Robert Ernst, elli üç yaşında, iki çocuk babası. Mara onu da neşterle öldürdü. Polis, Keys’teki bir dinlenme tesisinde çürümekte olan cesedi bulduğunda adam tanınmaz haldeydi.”

Noah bunları doğrulamak için bana bakma ihtiyacı hissetmemiş fakat Kells’in fotoğrafını masadan kaldırmıştı. Ardından babasına döndü.

“Onu tanıyor musun sen?” dedi. “Mara’ya neler yaptığından haberin var mı? Ya da bana?”

O anda Noah’nın ne kadar az şey bildiğini fark edip korkmuşum.

“Evet,” diye yanıtladı David.

Çünkü onu baban tuttu, demek istiyordum. İçimden ayağa kalkıp yakasına yapışmak, Noah’nın olup biteni dinlemesini, anlamasını sağlamak geliyordu ama ilaçlar, David’in verdiği ilaçlar bunu imkânsız hale getirmişti.

“Beni de... biliyor muydun?” diye sordu sonra Noah buz gibi bir sesle.

“Annen bunu elinden geldiğince uzun bir süre sakladı ama öldüğü zaman öğrendim. O ve ben bunun için seçilmiştik.”

“Ne için?”

“Senin ebeveynlerin olmak için.”

David gözlerini kapamış, yeniden açtığında ise her ikisinin de öfkeyle dolu olduğunu görmüştüm. “Sizin Lukumi dediğiniz, benimse Lenaurd olarak tanıdığım adam, annenin kafasını karıştırıp onu işe aldı ve ardından da benimle tanıştırdı. *Üreyebilelim* diye. Sen *planlı* bir tasarımsın Noah. Bir *mühendislik harikası*sın.”

Noah’dan yayılan öfke dalgalarını gözlerimle görüyorum desem yalan olmazdı. “Ne tasarımı?”

“Kahraman,” dedi David, Noah’ya hayatında yaşadığı en büyük hayal kırıklığıymış gibi bakarak. “Ejderhayı öldürecek bir kahraman. Ama sen, ona âşık olmayı seçtin.”

53

NOAH

B abam, annemi kaybetmenin üzüntüsüyle mi delirmişti? Yoksa oğlunun kendisine yaşattığı, ardı arkası kesilmeyen hayal kırıklıkları yüzünden mi? Bunun cevabını asla öğrenemeyebilirdim.

“Geçtiğimiz yüzyılda elektroşok terapisinde epey ilerleme kaydedilmiş diye duydum,” dedim ama bu zekice göndermem, hiçbir tarafından takdir edilmemişti.

“Senin için tek istediğim, Noah –neredeyse bütün ebeveynlerin çocukları için istediği şey– sağlıklı ve normal olmandı. Ama bunun hiç gerçekleşmemiş olmasının sebebi de benim,” dedi. “Annen ve ben, ikimiz de orijinal genin aktifleşmemiş taşıyıcılarıydık. Sendeki anormalliklere sebep olan genin.”

Bu kelime seçimi yüzünden neredeyse kahkaha atacaktım. “Pekâlâ, tamam. Ne zamandır biliyordun bunu peki?”

“Annen bazı kâğıtlar, mektuplar bırakmıştı,” dedi babam duygusuz bir sesle. “Ama sen sekiz yaşına gelene dek onlara inanmadım.”

Sekiz yaşımın ne özelliği olabileceğine dair beynimde bir gezintiye çıkmış fakat hiçbir şey bulamamıştım.

“Dadın banyodayken şifonyerin üstüne çıkmayı başarmış, sonra da düşmüşsün. Kafan yarılmıştı, seni öyle görünce ödüm koptu.” Babamın çizgili yüzünde, kısa süreli ve titrek bir tebessüm görünce eski odam zihnimde canlanmıştı. Yüksek tavanlı, koyu renk ahşap süslemelerle dolu olan odam. Zeminde oyma desenler vardı. Daha iyi bakabilmek için şifonyerime tırmanmış, sonra da zeminin boyut değiştirir, uzaklaşır gibi görüldüğünü fark etmiştim. Sanki içine atlayabilirmişim gibi. Ve atlamıştım.

“Seni apar topar hastaneye götürdüm ama oraya vardığımızda yaran kapanmış sayılırdı. Sonra seninle ilgilenecek özel bir doktor isteyip bilgisayarlı tomografi, MR falan çekmesini, kan tahlili yapmasını söyledim ama hiçbir şey çıkmıyordu. Kusursuz derecede sağlıklıydın,” dedi babam hüzünlü bir tebessümle. “Sürekli olarak yaralanmaya devam etmen haricinde tabii. Hatta hayır, *yaralanmıyordun*, kendi kendine zarar veriyordun sen,” dedi iğrenç bir ifadeyle.

Ona öyle bir vurmak istiyordum ki.

“Dokuz yaşındayken bacağına kırdın.”

Çiftlik evimizin çatısından, uçabileceğimi ümit ederek atladığımda.

“On yaşındayken, Avustralya seyahatinde engerek yılanı soktu.”

Yaprakların arasında bulduğum yılanı elime almaya karar verdiğimde.

“On iki yaşında elini kırdın.”

Babamla kavga ettikten sonra duvara yumruk attığımda.

“On üç yaşındaki yanıkların.”

Annemin yıllar önce ektiği, babamınsa benden çok sevdiği bahçeyi yaktığımda.

“Ve on beş yaşında, kendini ilk kez kestin.”

Artık bıktığımda.

“Ve bu arada içtiğin sigaralar, içkiler, kullandığın uyuşturucular annenle benim sana verdiğimiz hayata duyduğun nefretin göstergeleri.”

Daha önce defalarca duyduğum nakarat yine başlamıştı işte. Yine aynı sıkıcı şey.

“Psikologlar da psikiyatrlar da, annenin öldürülmesinin sende bir travma yarattığı kanaatindeydi. Beş yaşın bu olayı unutamayacak kadar büyük...”

Doğru.

“Onun hakkında konuşamayacak kadar da küçük olduğundan.”

Yanlış. Kimse konuşmayı denememişti bile.

“Sen de dünyaya, bana, kendine saldırmaya başladın. Annen, seni doğurabilmek için kendi hayatından vazgeçmişti ama sen onun hatırasına hakaret etmeye devam ettin.” Neyse ki babamın gözlerinde o sapıkça ışıltıdan eser yoktu ama ben yine de, onu hiç bu kadar öfkeli gördüğümü hatırlamıyordum. Bu da tuhaf bir şekilde merak uyandırıcıydı.

İkimizin yaptığı en uzun sohbet olabilirdi bu.

Sonra durup kendini sakinleştirdi ve cebinden bir mendil çıkardı. Tanrım. O mendille dudaklarının kenarlarını siliyordu. “O öldükten sonra eşyalarına elimi bile süremedim. Ona çok benzediğin için sana da bakamıyordum ama zamanla, kendimi zorlamayı öğrendim. Annen, yaptıkları hakkında, senin ne olduğun ve neye dönüşeceğin hakkında notlar yazmıştı. Psikiyatrların ve doktorların işe yaramamasına şaşmamak lazım.” Tiksintiyle başını sallıyordu. “Hiçbirinin, senin ne tür bir beladan mustarip olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu çünkü. Ben de bu yüzden, Deborah Kells’i tuttum.”

Babam, sevdiğim kızın ve dolayısıyla benim hayatımı mahveden olaylar silsilesinde kendisinin de parmağı olduğunu itiraf ederken ben de şiddetli bir aldatılmışlık hissine kapılmam gerektiğini fark

ediyordum. Haklı bir öfkeye belki de. Şok, tiksinti, hiddet; şu anda bunların her biri son derece normal olurdu.

Kells'i, diğerleri ve Mara üzerinde deney yapmak üzere tuttuğuna, Jude'un Mara'ya eziyet ve işkence etmesine izin verdiğine; her ne kadar canavarca ve hastalıklı olsa da *bu kadarına* gerçekten inanabilirdim. Bir işin içinde en ufak bir kâr olasılığı varsa babam onu kaçırmazdı. Buraya kadar son derece makuldü yani. Tabii Lukumi kısmının da ilginç bir dokunuş olduğunu kabul etmem lazımdı.

Ama bu ejderha meselesi, kahraman saçmalığı? Bunlar babamın dengesizleştiğinin kanıtı olan, tamamen delice şeylerdi.

Fakat yine de babam son derece *normal* görünüyordu. Özellikle de durup dururken her yanı seğiren, muhtemelen salyaları da akan Jude'un yanında.

Sonra, ağzından çıkan her bir sözcükle, aklımdan geçenleri doğrulamaya devam etti. "Deborah'nın, sizin gibi gençleri nasıl bulacağına ve nasıl iyileştireceğine dair teorileri vardı. Ben de ona her ay, kaydettiği ilerlemeyi anlattığı bir video çektiriyor ve böylece gelişmeleri takip edebiliyordum ama içlerinde sana yardımı dokunacak hiçbir şey yoktu. Ta ki Mara'yı bulana dek."

Mara'nın adını babamın ağzından duymak, midemi bulandırıyordu.

"Deborah, Mara'nın aradığı kişi olduğundan emin değildi. Hatta Providence'tayken, aradığımızın Mara'nın ağabeyi olduğunu düşünüyordu. Fakat bir doğum günü partisinden sonra kızı, onu Mara'nın doğru kişi olduğuna ikna etmiş. Bunun ardından akıl hastanesi, oyunu sergileyeceğimiz alan olarak seçildi. Geceyi orada geçirme fikrinin, Mara'nın dönüşümünü başlatmasını umuyorduk. Haklı da çıktık."

Söylediklerini yavaşça algılıyordum. Claire'den bahsediyordu, Jude'un kız kardeşinden. Sonra, Jude'un Mara'ya, az kalsın teca-

vüz edeceği akıl hastanesinden. Babam bana tüm bunların nasıl tasarlandığını, nasıl uygulandığını anlatırken şaşkınlığım tiksintiye dönmüştü. Nasıl hâlâ ayakta durabildiğimi kendim de bilmiyordum.

“Sen bana onun hakkında bir şeyler öğretirken Mara da senin hakkında bir şeyler öğretti. Hatta belki daha bile fazlasını. Yeteneğinin nasıl çalıştığını bilmiyordum mesela. O sesleri nasıl duyduğunu, neler gördüğünü. Ama bu tıpkı bir güç zehirlenmesi gibiydi,” dedi babam. “Bu anomaliyi durdurmanın bir yolu varsa da biz henüz bulamamıştık. Oysa sen bu işin anahtarı olabilirsin, Noah ama o hayattayken bunu anlamamızın yolu yoktu. Sen ondan uzak duramıyorsun, o da olduğu şeyi değiştiremiyor.”

Bu sorunun cevabını duymak için can atıyordum. “Neymiş peki o şey?”

“Her nesilde, etkilenen aileden biri, arketiplerden birine paralel bir yetenek...”

Yok artık. Gitme vakti.

Babam aklımı okur gibi gülümsemişti. “Şüpheli oğlum benim. Ben de bir zamanlar öyleydim. Ama söylesene, neden Mara hiç iyi bir şey dileyemiyor?”

Babamın sözcükleri, dilimin ucundaki iğneleyici lafları alıp götürmüş ve yerine bir anı bırakmıştı. Çünkü bu, tam da benim merak ettiğim şeydi ve Mara için yazdığım günlükte de bundan bahsetmiştim.

Teorim şu: Mara, benim hücreleri yönlendirebildiğim gibi olayları yönlendirebiliyor. İkimizin de bunu nasıl yaptığına dair en ufak bir fikrim yok ama olsun.

Onun iyi bir şeyler hayal etmesini sağlamaya çalışıyorum ama odaklanmaya çalışıp bana bakarken sesi hiç değişmiyor. Yeteneği isteğe mi bağlı acaba? Hiç iyi bir şey istemiyor mu?

“Mara, Gölge arketipinin vücut bulmuş hali. Yıkıcı, kendine ve başkalarına zarar veren bir tür. Freud’un ölüm içgüdüsünü temsil ediyor o.”

“Ne kadar da dramatik.” Mara’ya baksam da göz göze gele-memiştik.

“Mara, istediği her şeyi *dileyebilir*,” diye devam etti babam. “Ve dilekleri gerçek olur ama lanetinin doğası gereği iyi bir şey yaratması mümkün değil.”

Söyledikleri doğru olsa bile, zerre kadar umurumda değildi ama babam bu “taşıyıcı”, “anomalı”, “dönüşüm” falan gibi saçmalıkları telaffuz ettikçe Mara’nın ne tepki vereceğini merak ediyor ve onu izliyordum. Bu kelimelerin benim için ne ifade ettikleri değil, onun için ne ifade ettikleri önemliydi ve ben Mara’nın gözünde ne bir nefret ne de korku kırıntısı görmüştüm. Öyle olsa, anında burayı terk edip giderdik zaten ama Mara’nın gözlerinde başka bir şey vardı. Anlayış.

“Sen bununla hiç ilgilenmesen de Noah, sen Kahraman’ın vücut bulmuş halisin. Hiçbir alanda iyi olmak için çabalamana gerek yok, *zaten* her şeyde en iyisin. Telomerlerin durmaksızın yenileniyor. Biri seni öldürmezse gerçekten de sonsuza dek yaşayabilirsin. Olabilecek her türlü yeteneğe sahipsin sen, Noah.”

Ama ben hiçbirini istemiyordum.

“Fakat Mara tam olarak dönüştükten sonra onun yanında olmaya devam edersen hiçbir gücün kalmayacak. Zayıf ve korun-masız bir hale geleceksin. Sana zarar vermemek elinde değil onun. O senin zafiyetin. Tıpkı senin onunki olduğun gibi.”

54

Bu sözcükleri duyduğum ana dek pek de endişeli olduğum söylenemezdi. Noah'nın babasının onu öldürmeyeceğini biliyordum. Muhtemelen beni de öldüremezdi çünkü aksi takdirde şu anda hayatta olmazdım. Bu yüzden arkama yaslanıp Noah'nın, babasından gelen bu uğursuz lafları, felaket senaryolarını kibirli bir şekilde savuşturmasının tadını çıkarmaya başladım. O hâlâ benim sevdiğim çocuktü. Olup bitenler zerre kadar umurunda değildi. Ama sonra...

O senin zafiyetin.

Kontrendikasyon: Mara Amitra Dyer

Tıpkı senin, onunki olduğun gibi.

Kontrendikasyon: Noah Elliot Simon Shaw

“Mara tam olarak dönüştükten sonra, onunla geçirdiğin her gün risk altında olacaksın. Hücrelerin yenilenmeyecek. Telomerlerin yenilenmeyecek. Ve kritik eşiği aşarsa acı çeker, korkar, aşırı stres altında olur ve sen yakınlarında olursan? Kendini iyileştiremeyeceksin. Onun yeteneği daha baskın ve seninkini etkisizleştiriyor.

Bu yüzden, ona senin öldüğünü söylemelerini sağladım. Kendine zarar vermeye olan eğilimin, seni farklı yapan genin bu yan etkisi, Mara'yı senin için karşı konulmaz kılıyor. Bu senin hatan değil ama onunla olmayı sen seçmiyorsun.” Ardından David Shaw bana, acıma ve küçümseme karışımı bir bakış attı. “Sen böyle olmasan, Noah seni sevmezdi.”

Dışarıda fırtına varken, onun odasında Noah'yı öpüşümü düşünüyordum. Dudaklarının morarışını. Okumamam gereken bir şeyi okuduktan ve anladığımı zannettikten sonra, gece mavisi bir elbiseyle ıssız bir plajda onunla buluşmamızı.

Noah öyle olmadığını, olamayacağını söylemiş ve ben de buna inanmayı delicesine istemiştim. Ama babasının dudaklarından dökülen o kelimeler, bana acı gerçekleri yeniden hatırlatmaya yetiyordu.

“Burada olmayı ben de istemiyorum,” dedi babası sonra. “Hakkımda ne istersen onu düşünebilirsin ama ben anneni sevdim. Hayatımdı o benim. Var olma sebebimdi. Ve ben ona, seni koruyacağıma dair söz verdim. Onu her konuda hayal kırıklığına uğratmış olabilirim ama bu defa bunu yapamam. Bak Jude’a,” dedi onu göstererek, “Deborah’nın, istediğini alamadığı projesi.”

Jude, kendisinden bir nesne gibi, sanki o burada değilmiş gibi konuşulmasını dert ediyorsa da hiç öyle görünmüyordu. Yüzü ifadesiz, gözleriyse donuktu.

“Deborah’nın onu kontrol etmek için gösterdiği olanca çabaya rağmen Jude son derece dengesiz ve ne yapacağı kestirilmez biri. Hatta Mara'yı serbest bırakan kendisi olduğu için, Deborah’nın ölümünden sorumlu olduğu bile söylenebilir.”

“Hata yaptım,” dedi Jude son derece ciddi fakat robotik bir sesle.

David bunu duyunca ona dönüp, “Evet,” demiş ve ardından yeniden bana odaklanmıştı. “Jude’un başına gelenler sana da olacak, Mara. Halüsinasyonlar görüyorsun, acı çektiğinde buna şiddetle

tepki veriyorsun, çoklu kişilik bozukluğu belirtileri gösteriyorsun. Çoktan o yola girdin bile.”

Belki de son noktaya bile vardım.

“Bir zamanlar büyükanneni de tanıyordum. Pek iyi değil, hatta iyi bile değil ama karımı bir arkadaş, sırdaş gibi görünerek kandırdığını biliyorum. Onun da ne yapacağı belli olmuyor, bir hareketi diğerini tutmuyordu. O da senin gibi bir yalancı, senin gibi bir katildi. Karımın ölümüne o sebep oldu, oğlumunkine de sen olacaksın.”

Bu noktada Noah babasının sözünü kesmişti. “Gücümü kaybetmem umurunda mı sanıyorsun? Benim *istediğim* o zaten.”

“Nihayet kendini öldürebilesin diye mi?”

Nefesimi tutup Noah’nın cevap vermesini beklemiştim ama vermedi.

“Sen hastasın, Noah. Lanetinin sonuçları seni yok edebilir, tıpkı diğer hasta çocukları ettiği gibi. Ama ben buna izin vermektense ölmeyi tercih ederim.”

Bu konuda ona yardımcı olabilirdim.

“Zaman ilerledikçe Mara daha da güçlenecek, ta ki tamamen dönüşene kadar ve ben, bunun ne zaman olacağını bilemem.” David bunu söyledikten sonra bana dönmüştü. “Ama metrodaki numaranı gördükten sonra, yakın olduğunu söyleyebilirim.”

Demek o olaydan da haberi vardı. Hımm.

“Daha fazla bekleyemeyiz,” dedi sonra Noah’ya. “Söylediğimi anlıyor musun? Mara’nın içinde patlamaya hazır, saatli bir bomba var. Bir düşünceyle, *tek bir* yanlış düşünceyle milyonlarca kişinin hayatına son verebilir.” Temkinli bir şekilde bir adım öne çıktı.

“Ve sen buna engel olmazsan, annen bir hiç uğruna ölmüş olacak. Sen, *bir hiç uğruna* doğmuş olacaksın.” Sesi çatlıyordu. “Ben anneni çok sevdim. O ise sen hastalıklara, yaşlanmaya hatta belki ölüme çare olabilesin diye seni kurtarmak isterken öldü. Benimse

zerre kadar umurumda değildi bunlar, tek istediğim oydu. Ama kimse bana sormadı. Oysa ben sana soruyorum.”

David Shaw, titrek bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalışmıştı. Ardından, deri çantasını açarak içinden bir silah ve bir şırınga çıkarıp ikisini de önündeki masaya, bıçağın yanına bıraktı.

Artık Jude’un buraya bana zarar vermek, Noah’nınsa beni kurtarmak için gelmediğini biliyordum.

“Sen ve Mara, bunu nasıl yapmak istersiniz, bilemedim.”

“*Neyi?*” diye bağırdı Noah.

Ben de babasının yerine cevap vermeden önce, onun sesinin yankısının dinmesini bekledim. “Beni öldürmeni.”

Bunu duyunca Noah korkunç bir kahkaha atmıştı. “Dünya üzerinde bana bunu yaptırmayı sağlayacak bir şey olduğunu sanıyorsan,” dedi sonra, “kim olduğuma dair en ufak bir fikrin yok demektir.”

“Senin kim olduğunu bilmeme gerek yok zaten. Onu bilmek yetiyor.”

Sonra David çantasından bir şey daha çıkardı. Bir bilgisayar. Ve bir şeyler yazdıktan sonra, cihazı boş bir kutunun üzerine, benim görebileceğim şekilde yerleştirdi.

Ekranda onlarca makineye bağlı halde bir odada, bir yatakta uzanan ağabeyim vardı. Yanındaki sandalyede de Jamie. Ama sandalyesine bağlı olan Jamie’nin bilinci yerindeyken ağabeyim için aynı şeyi söyleyemiyordum.

55

NOAH

“Bu gerçek değil,” dedim kendimden emin görünmeye çalışarak ama başarılı olamamıştım. “Son derece gerçek,” dedi babam sonra. “Daniel’a, şoka girmesine neden olacak bir tür zehir enjekte edildi. Bunu etkisiz hale getirecek maddeyi almazsa da bir ya da iki saat içerisinde organları iflas etmeye başlayacak. Şu anda hayati göstergeleri büyük bir titizlikle kontrol ediliyor ama Mara’nın süresi dolunca diğer maddeyi alması için benim bir telefon açmam gerekecek.”

“Mara?” dedi sonra Jamie ekrandan. Gözlerini kısmış bakarken yüzünün sol tarafının morardığını fark etmiştim.

“Jamie,” diye fısıldadı o da. “Jamie, Daniel...”

“Hâlâ hayatta,” dedi Jamie. “Metro tüneline mi ne kaçırıldık ve burada uyandık. Ama hasta.” Jamie Mara’nın ağabeyine dönmüş ve o sırada da irkilir gibi olmuştu. “O... Ağzından köpükler çıkıyordu. Sonra birkaç kişi gelip ona müdahale etti, her şeyi gördüm ve beni dinlemeleri için çok uğraştım ama...” Başını sallıyordu. “Kimse beni duymuyor gibiydi. Biri sesimi kapatmış gibi.”

Mara çıt çıkarmadan dinliyordu. Bense, daha önce neler düşündüğünü rahatça anladığım yüzünden bu kez hiçbir şey okuyamamıştım.

“Neredesiniz?” diye sordu sonra. Akıllı kız.

Ama Jamie başını kaldırıp tavana bakmıştı. “Her zamanki gibi hiçbir özelliği olmayan, bembeyaz bir odada. Uyandığımda yüzüme bir şey örtülmüştü. Bilemiyorum.” Kaşları çatılan Jamie öne eğilmeye çalışıyordu. “Bir dakika... yanındaki *Jude* mu? Ve *Noah*?”

Jude sessiz kalırken ben cevap vermeyi seçmiştim.

“Sizi bulacağız.”

Jamie dudakları morarmış ve çatlamış olan Daniel’a döndü. Mara’nın ağabeyi, burnunun altında bir kanül, ellerinin üstünde de serum iğneleriyle yatakta uzanmaya devam ediyordu. “Sizden istedikleri şey her neyse kesinlikle yapmalısınız,” dedi Jamie.

Babam, Jude ve Jamie bana bakarken başka yere odaklanmış olan yalnızca Mara’ydı.

O ağabeyini izliyordu. Ben silaha uzanırken bile gözünü kırpmadı.

56

Gözlerimi ağabeyimden ayıramadığımdan, Noah'nın silahı alıp babasına doğrulttuğunu hemen fark edemiştim.

“Beni öldürebilirsin tabii,” diyordu David. Dikkatimi çeken de o olmuştu zaten. “Bu da bir seçenek.”

“Kesinlikle öyle,” diye karşılık verdi Noah. Elindeki, daha önce tuttuğum silah gibi tanıdık görünüyordu.

“Bir gün senin yüzünden öleceğimi tahmin ediyordum zaten. Öyle olmasa ortaya da çıkmazdım. Gerçi bunu yapanın Mara olacağını düşünmüştüm.” Gülümseyerek bana bakıyordu. Silaha ise bir an bile dönmemişti.

“Onu bu zahmetten kurtarabilirim,” dedi Noah da.

“Pekâlâ, ama öyleyse sana, tek bir kurşunla dört hayatı sonlandıracağını söylemem gerek.”

“Nasıl olacakmış o?”

“Senin ölümün Mara'nın hayatını kurtarmayacak. Eğer sen sorumluluk alıp onu öldürmezsen Jude öldürür.” Jude'a bakıyordu.

“Claire için, değil mi?”

“Claire için,” diye tekrarladı Jude robot gibi.

David derin bir nefes almıştı. “Orijinal taşıyıcılardan biri, kendisinin zıttı dışında biri tarafından öldürülürse anormallik o aileden başka birine geçip onu dönüştürmeye başlar. Bu durumda da bu kişi Joseph Dyer oluyor. O da taşıyıcı. Ve sonra o da ya intihar edecek ya da biri tarafından öldürülecek. Lanetin çalışma mekanizması bu.”

“Bir de Daniel var tabii. Çünkü onu kurtaracak telefon görüşmesini yapamamış olacağım. Eh, böylece dört etmiş oluyor.”

Noah sessiz kalırken ben de şoke içinde olup biteni izliyordum.

“Ah, bu arada ıskalarsan ve beni anında öldürmeyi başaramazsan, bu durum Jude’un yeteneğini tetikleyebilir ki görünüşe göre bu da onu... öngörülemez bir hale getiriyor. Böyle bir şey olursa neler yapabilir gerçekten bilmiyorum. Noah, lütfen dinle beni.” Babası gözlerini Noah’ya dikmiş, doğruca ona bakıyordu. “Bu, bugün mü olur yarın mı yoksa başka zaman mı, bilmiyorum ama zamanı geldiğinde, yansıması olduğunuz arketipler gibi ikiniz de rolünüz neyse onu oynayacaksınız. İsteseniz de istemeseniz de. Seçme şansınız olmayacak.”

“İnsanın seçme şansı her zaman vardır,” dedi Noah ve silahın emniyetini açtı.

Bunun üzerine David, mavi gri gözlerini bana çevirmişti. “Daniel’in hayatı üzerine kumar oynamasına izin mi vereceksin?”

Ben de onları bırakıp ekrana, yataktaki ağabeyimle sandalyedeki Jamie’ye döndüm ve “Yapma,” dedim Noah’ya. “Lütfen.”

“Sen bir katil değilsin, Noah,” dedi babası da. “Senin zarar vermek istediğin tek insan kendisin.”

Noah bunun ardından bir kahkaha patlatmıştı. “Haklısın,” dedi sonra ve silahı kendine doğrulttu.

57

NOAH

Silahı şakağıma dayadım. Tetiğı çekmek için gerçekten sabırsızlanıyordum.

Ama bir yandan da babamla aramızdaki o lanet olası çekişme vardı. Karşımda duran ve bana zerre kadar benzemeyen, benimle bir ilgisi olmayan, bana son derece iğrenç gelen bu adamdan nefret ediyordum ama aynı zamanda, çocuğı olarak da mantıksız bir itaat duygusu içindeydim. Bana hayran olmasını, benimle gurur duymasını, beni değerli bulmasını istiyordum. Bir zavallı gibi.

Sonra bacaklarını sarkıtmış oturan Mara'ya döndüm, titriyordu. Bunun sebebi aldığı ilaçlar mıydı yoksa başka bir şey mi, bilmiyordum ama kısıtlanmış hareketleriyle, saldırıya hazırlanan bir kobra gibi, üstü örtülü bir tehdit taşıyordu sanki. Köşeye sıkışmış bir kaplan gibi. Ve ben, onu serbest bırakmak istiyordum. Bunun için bulduğum yöntem de buydu sanırım. Belki böyle yaparak ağabeyini kurtarmasını sağlayabilirdim.

“Onsuz yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim,” dedim babama.

O da gülümsedi. “Kurban rolü oynamaya bayılıyorsun, değil mi? Ona yalan söyleyebilirsin, Noah ama beni kandıramazsın. Sen bunu sadece, onun ve ağabeyinin ölümünün yükünü taşımamak için yapacaksın. Birbirimizi kandırmayalım.”

“Emin ol, ben kimseyi kandırmıyorum.”

“Güzel. Öyleyse izin ver de sana olabildiğince açık ve net bir şekilde, o tetiği çekersen neler olabileceğini anlatayım. Bir Gölge’yi serbest bırakıp dünyaya salacaksın. Nereye gitse peşinden hastalığı ve ölümü sürükleyecek; bugün ağabeyiyle başlayarak. Ailesini, etrafındaki herkesi kontrolden çıkmış bir yangın gibi mahvederek arkasında karanlık ve külden başka bir şey bırakmayacak. Sen de çocukları, yetişkinleri perişan eden hastalıklara çare bulmayı reddetmiş olacaksın. Ama yaşamayı seçersen milyonlarca insanı kurtarabilirsin. Hatta belki milyarlarcasını. İnsanlıkta yeni bir çağ açabilirsin ve bunun sana tek bedeli bir insan hayatı olur.”

Mara’nın hayatı ama. Çok yüksek bir bedel.

Siktir et. Namluyu kafama daha da sıkı bastırıyordum artık. Metal, vücudumun sıcaklığıyla ısınırken tabancanın yarattığı baskı da utanç verici derecede memnun ediciydi.

“O kadar bencilsin madem, yap o halde,” dedi sonra babam.

“*Sakın* aklından geçirme,” diye tısladı Mara da ama onu güçlülükle duyuyordum.

“Bencilsem bu tamamen senin suçun.”

“Tam şımarık çocuklar gibi konuştun.” Babamın duyduğu tiksinti sesinden bile belli oluyordu. “Ama hayır, Noah, berbat bir çocukluk geçirdim bahanesinin zamanı geçti artık. Çocuk gibi seni korumamı istemiyor musun? Artık on yedi yaşında olduğun için? O halde kendi kararlarının sorumluluğunu üstlen. Seçimlerinin arkasında dur. Büyüme vaktin geldi de geçiyor bile evlat.”

“Ben senin evladın falan değilim,” dedim ama anında da pişman olmuştum. Ne kadar çocukça bir tepkiydi. Hatta aptalca.

Ardından babamın tepkisi de gecikmedi tabii. “Keşke öyle olsaydı.”

Ve bunu duymak, içimde var olduğunu bile bilmediğim bir şeylerin kopmasına neden oldu.

“Sen benim oğlum olmasaydın, annen hâlâ hayatta olurdu. O sana o kadar güveniyordu ki şu anda burada olup da bunlara tanıklık etmediği için seviniyorum.”

Zihnim bu sözcükleri algılamayı reddediyor, bu yüzden de Mara’ya odaklanıyordum. Bu sürecin çoğunda sessiz kalmıştı, ürkütücü derecede hem de. O kendini savunacak bir şeyler söylemediği için de ben devreye girdim. “Mara’nın yaptıklarından sorumlu olan biri varsa o da sensin.”

“Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun. Köpeğinin senden önceki sahibi var ya? O olayla benim hiç ilgim yoktu mesela. Mara’nın kötü bir gün geçirmesinin bedelini canıyla ödeyen öğretmenle de öyle.”

Tanrım, Mara neden bir şey söylemiyordu ki? “Ne yaptığını bilmiyordu.”

“Ah, yapma, bilse de öldürürdü o köpeğin sahibini. Kendisine sorsana. Sor da anlatsın.”

“Ben de öldürürdüm,” dedim bunun üzerine. Ciddiydim de.

Babam bir kez daha gülümsemiş ve gözlerinin etrafında çizgiler belirmişti. “Ama sen kimseyi öldüremezsin, Noah. Kendini bile.”

“Peki ya ailesi?” dedim sesimdeki çaresizlikten nefret ederek. “Onlar bunu hak etmiyor.”

“Evet, etmiyorlar. Onlar kötü bir problemle baş etmek zorunda kalan iyi insanlar.”

Mara hızlıca bir nefes almıştı.

“Çocuğunun kim olacağını seçemiyorsun. Kimse bunu benden iyi bilemez. Ama sen, onun ailesine de yardım edebilirsin. Başkalarına da.”

“Ben Mara’yı seviyorum.” Babam, onunla konuştuğumu zannediyor olsa da ben bu cümleyi söylerken Mara’ya bakıyordum. Ve gözlerinde gördüğüm tek şey yenilgiydi.

“Sen onu, senden başka kimsenin binemeyeceği bir atı sever gibi seviyorsun. Yıllar önce aldığım o Arap kısırağı gibi. Harika avcılar doğuracağını düşünüyordum ama aygırlar bile yanına yaklaşamamıştı. Sonra ne oldu, hatırlıyor musun?”

Maalesef.

“Bir gece Ruth seni bulamadı. Neredeyse hiçbir zaman uymadığın yatma vaktini geçmişti saat. Her yere baktık ama hiçbir yerde yoktun. Ta ki ahıra gidene kadar. Kısırağın kapısı açıktı ve sen, dokuz yaşındaki halinle onun üzerine çıkmayı başarmıştın. Bulduğumuzda ise arka kapının yakınlarında, onun yanında yerde yatıyordun. Seni üzerinden atmış ve kafanın yarılmasına neden olmuştu. Sahip olduğun özelliğin sayesinde olayı hasarsız atlattın elbette. Ama kısırağın üç ayağı kırılmıştı ve uyutulması gerekiyordu. Hatırlıyor musun?”

“Kes şunu,” dedi Mara.

“Daha önce hiçbir hayvanın böyle bağırdığını duymamıştım. Korkunç bir ölümdü bu ve onun değil, senin hatandı.”

“*Kes dedim!*” Mara’nın sesi korkutucuydu. “Noah,” dedi sonra son derece sakın bir şekilde. “Silahını indir.”

Ama elbette ben onu duymazdan gelmiştim. Babam da öyle. “Mara neyse o. Güvenilecek biri değil ama sevmeyi biliyor ve ailesini seviyor. Bu yüzden de onları kendisinden korumana ihtiyacı var. Bir gün sana bunu yapman için bir sebep verecek; bunu o da biliyor, sen de biliyorsun. O yüzden en azından, böyle bir şey olmadan kardeşini kurtarabilirsin.” Babamın gözleri kısılmıştı. “Ama artık senin, şu kısa hayatında bir kere olsun cesurca ve kendini düşünmeksizin bir şey yapacağını umut etmenin ne kadar beyhude olduğunu anlıyorum. Bir yanım, ikinizi de bırakmak istiyor aslında. Sadece

bir gün, nihayet onun neler yapabildiğini fark ederek bana gelip onu düzeltmem için yalvardığını görmek için. Onun pisliklerini sen temizlemek zorunda kaldığın gün.”

Babam bana doğru bir adım atmış fakat hâlâ, endişelenmemi gerektirecek kadar yakına gelmemiştir.

“Annenin olmanı ümit ettiği adam haline geldiğini ummuştum ama şimdi görüyorum ki istediği şeyi alamadığı için sahip olduğu tüm nimetleri heba edecek bir çocuksun sen.”

“İndir şunu.” Mara’nın ses tonu değişmişti artık. Şimdi çaresizce yalvarıyordu ama ben yine de elimi kıvıldatmadım.

“Şırınganın içinde sodyum pentobarbital var. Mara’nın kalbini durduracak bir şey. Bıçak, senin daima... tercih ettiğin metod. Şu anda kafana dayadığın o silahın içindeyse tek bir kurşun var.”

Babam bunu yapmayacağımdan o kadar emindi ki yapsam bile umursamıyordu.

“Lütfen,” dedi Mara sonra. “*Lütfen.*”

Ama onu güçlükle duyuyordum. Tek düşünebildiğim, babam için yalnızca bir maşa olduğumdu ama kırık bir maşa hiçbir işe yaramazdı.

Tetiği çektim.

58

ÖNCESİ

Londra, İngiltere

Profesör, telefonu ilk çalışta açmıştı. “*Hemen buraya gel,*” dedim. “David ambulans çağırmakla tehdit edip duruyor.”

“Sakın izin verme... herhangi bir şey değişirse neler olacağını bilemem. Ambulans, Naomi çocuğu doğurmadan önce kaza yapabilir ve çocuk, onun karnında ölebilir.”

“Kanaması var,” dedim ben de. Kıyafetlerim, akşam yağmurdan ötürü ıslaktı ve üşümek için kendime sarılıyordum. “Kötü durumda.”

“Kurtulacak ama.” Profesör’ün sakinliği insanı delirtiyordu. Her zamanki gibi. “Bebek ne zaman hazır olursa o zaman doğar.”

Naomi de böyle söylemişti. “Bak, biraz yardım alırsam ben de kendimi daha iyi hissedeceğim, tamam mı? Tabii insanlığın muhtemel geleceğinden ya da orada yapmaya çalıştığın halt her ne ise ondan daha önemli bir işin yoksa?”

Ama Profesör oltaya gelmedi. “Naomi de yaşayacak, oğlu da. Böyle olması gerekiyor, Mara.” Tam ona karşı çıkacaktım ki Naomi’nin çığlığı duyuldu.

“Gel,” dedim emreder gibi. “Hemen gel buraya.” Ve telefonu kapayıp odaya koştum.

Naomi, çok sayıda yastıkla desteklenmiş halde hâlâ yataktaydı. Sarı saçları alnına ve solgun yanaklarına yapışmış, gözleri ise donuklaşmış olmasına rağmen alay eder gibi sırtıtmayı başarılabiliyordu.

“Sanırım nihayet suyum geldi.”

Bunun üzerine kasıklarına bakınca altında beliren kırmızı lekeyi fark etmiştim.

“Ben ambulansı arıyorum,” dedi David hiddet ve korku karışımı bir ifadeyle. Baştan beri istediği buydu zaten. Naomi’nin bir hastanede, gözetim altında doğum yapmasını istiyordu. Güvenli bir yerde. Bu yüzden kapıya koşturdu ve dönüp kızgın gözlerle bana baktı. “Yanından ayrılma.”

Sanki bunca şeyden sonra aksini yapmam mümkünmüş gibi. Ama tabii, David’in *her şeyi* bildiği söylenemezdi. Hatta *hiçbir şey* bilmiyordu.

“Bu.” Durup nefes aldı. “Berbat bir şey.” Ardından yorgun başını arkaya yasladı. “Neden kimse bana bu kadar korkunç olacağını söylemedi ki?”

“Ben söylediğimi hatırlıyorum aslında.”

“Sanki iç organlarımı yiyerek kendine yol açmaya çalışıyor gibi hissediyorum.”

Zar zor da olsa gülümsemeyi başarmıştım. “Çok tuhafsın.”

“Büyüleyiciyim ben. Arada epey bir fark var.” Güçlkle nefes alıp gözlerini açınca yaptığı esprilerin etkisinin geçtiğini fark etmiştim. “Çok korkuyorum, Mara.”

“Biliyorum ama Profesör bunu gördü,” dedim David’in duyamayacağı bir sesle. “Şimdi sana yapamayacaksın gibi geliyor,

biliyorum ama yapabilirsin. Ben sana güveniyorum.” Sözcükler genzimi yakıyordu. Elimde tatlı bir şeylerle bir hayvanı kandırıp mezbahaya götüren bir çiftçi gibi hissetmiştim kendimi. Naomi’nin bu durumdan haberdar olması, bunun kendi kararı olması, suçluluk duygumu hiç mi hiç azaltmıyordu.

O sırada çalan kapı zilini duyunca ambulansın geldiğini düşünerek hem sevindim hem de üzüldüm. Ama gelen o değil, Profesör’dü.

Elinde, yarım asır öncesinden hatırladığım bir doktor çantasıyla, David’in peşinden odaya girmişti. Sonra da yatağın yanına oturdu. “İzin verir misin?” Çarşafı işaret ediyordu. İnsan önce bir selam verir. Şerefsiz herif.

“Bitsin artık,” diye fısıldadı Naomi o sırada.

“Az kaldı kızım. Gayet iyi gidiyorsun.”

“Kan neyin nesi?” diye sordu David öfkeyle. Korkusunu gizlemeye çalışıyordu ama pek de başarılı olduğu söylenemezdi.

Profesör ise başını bile kaldırmadı. “Plasenta ayrılmış olabilir.”

“Olabilir mi?” David öfkeden ’deliriyordu artık.

Ama Profesör onu duymazdan gelmişti. “Ama sancıları yeteri kadar sıklaşmış artık. Vaktimiz olsaydı bile onu hastaneye götürmezdim. Ama Mara,” dedi sonra bana dönerek. “Bebek doğduğunda ihtiyacımız olursa bir ambulans çağırmanı istiyorum.”

“Ölecek mi?” diye sordu Naomi nefes nefese.

“Ölmeyecek.”

“Ben ölecek miyim peki?”

Profesör bunu duyunca gülümsedi. “Bugün değil.”

Onu gerçekten öldürebilirdim. Zaman zaman bunu çoktan yapmış olmayı diliyordum hatta.

“Oğlumun iyi olacağına söz ver yeter,” dedi Naomi sonra dişlerini sıkarak.

Profesör de verdi. “Söz.”

“Yemin et.”

“Yemin ederim.”

Naomi ter ve kandan sırlıslık olan çarşafın arasında kıvranıyor, çığlık atıyordu. David’in ise beti benzi atmıştı. O kadar genç görünüyordu ki haline üzüliyordum.

“Cesur kız,” dedi Profesör sonra Naomi’ye. “Nasıl yapılacağını biliyorsun. İkinmaya başlamanı istiyorum şimdi.”

“Lanet olsun, çok acıyor.”

“Benim de böyle olmuştu,” dedim sesimin tınısından ve yüzümdeki sahte gülümsemeden nefret ederek. “Ve bizden önceki milyonlarca kadının da.”

Daniel bunu duyunca şoke olmuştu. “Senin çocuğun mu var?”

Torunum bile var, diyecek ve onu daha da şaşırtacaktım az kalsın.

Birkaç dakika sonra Profesör sessizliği bir kez daha bozmuştu.

“O hazır Naomi. Ya sen?”

Naomi de başını sallıyordu.

“Pekâlâ, o zaman. Tüm kuvvetinle it.”

İtti. Bir elini ben, diğerini ise David tutuyorduk.

“Güzel,” dedi Profesör de. “Geldi sayılır... işte.”

Naomi inleme ve rahatlama arasında bir ses çıkararak yatağa yığılmış; David ise aynı bembeyaz yüzünde bir dehşet ifadesiyle kalakalmıştı.

“Kucağıma almak istiyorum onu,” dedi sonra Naomi güçsüzce.

“Ver oğlumu bana.”

“O... O erkek mi?” diye sordu David de.

Profesör odadaki ürkütücü sessizliği bozarak yanıtlamıştı soruyu. “Evet.”

“Neden ağlamıyor peki?” David soruyu sorduktan hemen sonra bebeği görmüştü. Çocuk mosmordu.

“Aman Tanrım.”

“Ne?” diye atıldı Naomi de hemen. Hayvansal bir içgüdüyle korkmuştu. “Ne var?”

Profesör hızlı hızlı bir şeyler yapıyordu. O da korkmuştu aslında ama bunu benden başka kimsenin anlamadığına emindim. Sonra Naomi, “Oğlum... o?..” diye paniklemeye başlayınca elini tuttum.

Bebeğin kordonu boynuna dolanmıştı ama Profesör onu kesti ve çocuk hemen mordan pembeye döndü. Hâlâ ağlamıyordu ama Profesör artık o kadar da endişeli görünmemeye başlamıştı. “İşte,” dedi memnuniyetle. “Aferin sana. Oğlun gayet iyi.”

“Neden ağlamıyor peki?” David hâlâ endişeliydi.

Bebeği havlu yardımıyla temizleyen Profesör ise rahatlamış görünüyordu. “Neden ağlasın ki?”

“Normali bu değil midir? Bebekler doğunca ağlarlar.”

“Bazıları ağlar, evet,” dedi Profesör, bebeği kendinden geçmiş gözlerle izleyen Naomi’ye uzatırken.

“Benim oğlum bir savaşçı,” diye karşılık verdi o da. Artık annesinin kollarında olan çocuğun gözleri açılmış, ürkütücü bir gerginlikle dolmuş gibiydi. “Küçük kahramanım benim.”

Naomi coşkulu bir kızdı. Hatta yırtıcı bile denebilir ama o anda, son derece huzurlu gibi görünüyordu.

Fakat David’in huzursuzluğu bir parça bile eksilmemişti. “Bir şeyi mi var?” Şüpheyile bebeğe bakıyordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Profesör de. “Her şey yolunda.”

“Adı ne olacak?” diye sordum sonra Naomi’ye.

O da önce bebeğe, sonra da David’e bakıp, “Noah,” dedi. Bir yandan da kaşlarını, kocasına meydan okurcasına kaldırıyordu. Neyse ki David de akıllıca bir seçimle, bu karara karşı çıkmamayı tercih etmişti.

Bense bebeğin kulaklarına, yanaklarını örten o yumuşak, kumsursuz deriye; günün birinde hayatımı sonlandıracak olan elindeki küçücük parmaklarına bakıyordum. “İyi seçim.”

59

Noah'nın hâlâ ayakta durduğunu fark edene dek bağıracak fırsatım bile olmamıştı. Silah takılmış ya da başka bir şey olmuştu işte. Bilmiyordum ve umrumda da değildi.

Noah boş gözler ve ifadesiz bir suratla öylece duruyor; şoke olmuş gibi hareketsiz görünüyordu. Ama silah hâlâ kafasına dayalıydı ve babası en ufak bir tepki bile vermemişti.

Bu durumu düzeltmek zorundaydım çünkü başka biri bunu yapamazdı. Bu yüzden Noah'ya seslendim. O da sanki ilk kez konuşuyormuşuz gibi, kim olduğuma dair en ufak bir fikri yokmuş gibi bana döndü.

“Silahı bana ver.”

Vermedi ama en azından kolunu aşağı indirmişti. Sonra da sanki baş başaymışız gibi konuşmaya başladı.

“Haydi gidip ağabeyini arayalım.” Diğer eliyle elimi tutuyordu.

“Buna vaktimiz yok,” dedim ben de sakince.

“Babama bir cevap alana kadar işkence edebiliriz.” O sırada David'in, tiksintiyle gözlerini devirdiğini gördüğümü sandım. Bu tehditten hiç etkilenmediği gün gibi ortadaydı.

“Ee, çocuklar?” Jamie’nin sesiydi bu ve odadaki bilgisayarı hatırlayana dek Noah da ben de, ne olduğunu anlayamadan birbirimize bakmıştık. Oysa Jamie her şeyi görüyordu. “Bunu izlemeyi çok istesem de bence... bence biraz acele etmelisiniz,” dedi politik davranarak ama ben içinden geçenleri biliyordum.

Öte yandan Noah, onu hiç duymamış gibi davranmakta ısrarcıydı. “Bir an önce aramaya başlamamız lazım.” Kolumu çekiştirdi ama parmaklarım, onunkilerin arasında adeta cansız gibiydi. Noah’nın peşinden gitmeyecektim çünkü bunun hiçbir anlamı yoktu. Üstelik bacaklarım da hâlâ, kısmen de olsa hissizdi. Yani David ve Jude buna izin verse bile fazla uzağa gidemezdim.

“Yürüyemiyorum,” dedim sonra.

“Ben taşıyayım o zaman.”

Noah durumu hâlâ anlamıyordu anlaşılan. “Onu vaktinde bulmamıza imkân yok yani... yani...” O kelimeyi telaffuz edemiyordum.

“Denemezsek bulamayız tabii.”

Bunun üzerine kendimi, Noah için Horizons’ta yaşananların dün gibi olduğunu hatırlamaya zorladım. O günden bu yana neler olduğunu bilmiyordu.

Gözlerimi açtığımda kendimi, bir hayvan gibi masaya bağlı bulmuştum. Oysa hayvan falan değildim. Birçok şey yapmıştım; aralarında pişman olduklarım da vardı olmadıklarım da ama bunları, yaşıma verecek kadar küçük değildim. Ailem, olanlar için onları suçlamama imkân vermeyecek kadar iyiydi bana karşı. Seçimlerimi ben yapmıştım. Bazıları son derece yanlıştı, evet ama hepsi benim seçimimdi. Ve arkalarında duracaktım. Çünkü benden başka kimsenin bu olanlarda suçu yoktu.

Noah’nın babası da oğlunu beni öldürmeye asla ikna edemeyeceğinin farkındaydı. Bu şov, aslında Noah için değil, benim için tasarlanmıştı yani. Noah’ya neden ölmem gerektiğini *ben* göstereyim diye. Bunu benim için yapabilecek başka hiç kimse yoktu.

Ölmek istemiyordum aslında ama belki de gereken buydu. Belki de ben ölünce dünya *gerçekten de* daha iyi bir yer olacaktı.

“Hayır,” dedi Noah dile getirmediğim sorumu yanıtlarcasına. Ve bir an zihnimi okuduğunu düşündüm ama hemen ardından aklıma, buna ihtiyacı olmadığı ve yüz ifademi okuyabildiği geldi.

“Daniel’ı öylece bırakamam,” dedim nafile bir çabayla sakın kalmaya çalışarak. “Benim yaşadığım şeyleri Joseph’in de yaşamasına izin veremem. Onların tek bir, *tek bir* suçu bile yok. Bütün suç benim.”

“Hepsi değil.”

“Sen burada *değildin*.” Sözcüklerimin canını yaktığını görebiliyordum. “Hiçbir şey görmedin...” Başım la Dr. Kells’in, Wayne’in ve Bay Ernst’in fotoğraflarını işaret ediyordum. “Baban yalan söylemiyor. Tüm bunları yaptım ben, hepsini.”

“Eminim hak etmişlerdir,” dedi Noah dudağını belli belirsiz şekilde yukarı çeken bir tebessümle. Ama ben aynı şekilde karşılık veremiyordum.

David Shaw hasta ve korkunç bir adamdı ama haklıydı da. Benim iyi bir şey yapmam mümkün değildi. Hiç de yapmamıştım zaten. Oysa Daniel ve Joseph farklıydı. İyi şeyler yapacaklardı çünkü *iyi* insanlardı. Ve ben onları kurtarabilirdim.

Bunun için tek yapmam gereken, hayatımdan vazgeçmekti. Benim hayatıma karşılık onlarınki. Buna değerdi. Aksi mümkün bile değildi zaten.

Jamie ve Stella’yla birlikte Miami’den ayrılmak bir veda gibi gelmişti. Öyle gelmişti çünkü *öyleydi*. Bir yanı m bunu baştan beri biliyordu.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum sonra, ayaklarım hâlâ hissizdi. Ve Noah’nın, silahı tutan eline uzandım. Silah bir defa, Noah’da tutukluk yapmış olabilirdi ama bende aynı şeyi yapmayacağını biliyordum.

Temas ettiğim anda Noah irkildi, her an kusacakmış gibi görünüyordu.

“Lütfen,” diye fısıldadım. “Lütfen.”

“Benden istediğin şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok senin.”

“Hayır, var. Yaklaş.”

Noah silahı gevşek bir şekilde tutarken ben de elini alıp namluyu alnıma dayamıştım. Bu savaşı kaybetmiştik artık ve seçilen bendim.

“Yap haydi,” dedim usulca.

Noah’nın içinde bulunduğu durum işkenceden başka bir şey değildi ve bunu ona yaşatan da bendim. Üstelik beni öldürmek zorunda olanın, bu sahneye tanıklık edip hayatı boyunca suçluluk duymak zorunda olanın o olmasından da nefret ediyordum. Tam onu bulma umudum sonuç vermişken bu kavuşmayı da kendimi de ateşe atmak zorunda olmaktan, ailemi ve Noah’yı terk etmek zorunda olmaktan nefret ediyordum.

“Mara,” diye fısıldadı parmağını tetikten çekmeden. Titriyordu.

“Sana yalvarıyorum. Ben böyle biri olmak istemiyorum.” Bu doğru değildi ama şu anda neyin gerçek neyin yalan olduğunun da bir önemi yoktu zaten. Önemli olan tek şey, Noah’nın neyi duymaya ihtiyacı olduğuydu. “Bu benim kararım, lütfen sen de bana yardım et.”

Kaşları çatılınca bir an için de olsa yapacağını düşünmüştüm.

“Yapamam.” Kolunu indirmiş, yüzüneyse tiksinti dolu bir ifade yerleştirmişti. Sonra birden kolunu tekrar kaldırdı ama namlunun hedefindeki ben değildim. Mankenlerden birine ateş etti.

Dolayısıyla artık mermisi kalmamış oluyordu. David’e döndüm sonra. Ama adamın yüzünde en ufak bir şaşkınlık ya da şok belirtisi yoktu. Böyle bir şey olacağını tahmin ediyordu demek.

“Her şeyi yoluna koyacağız,” diye devam etti sonra Noah kendinden emin ve kararlı bir sesle. “Polisi ararım, Daniel’ı buluruz. Ben de onu iyileştiririm. Sen de...”

“*Kes şunu.*” Sözcüklerim fabrikanın duvarlarından, sonsuza dek dinmeyecek gibi yankılanmaya başlamıştı. “Bu düzeltebileceğin bir şey değil.” Denemesi gibi bir riski de ben göze alamazdım.

“Hep kendin için en kötüyü düşünüyorsun,” dedi sonra acıyla.

“Sen de hep en iyisini düşünüyorsun.” Gerçekten de durum böyleydi ve bunu düşünmek, gülümsememe neden olmuştu. “Beni tarafsız bir gözle göremiyorsun çünkü bana âşıkısın. Ama ben bir sürü şey yaptım. Ondan ne farkım var ki?” Jude’a bakıyordum. O da gözlerini, onu bu kadar iyi tanımasam suçluluk duyduğunu düşündürecek şekilde kaçırmıştı.

Jude benden daha hasta, daha deli, daha acımasızdı belki ama kız kardeşini, ailesi olan tek insanı seviyordu. Deborah ile David’in, onun kontrolünü ele geçirmek için kullandıkları da bu olmuştu zaten. Jude’u, bana yaptığı şeylerden dolayı affetmem mümkün değildi ama nedenlerini de anlayabiliyordum.

“Ne yaptığının bir önemi yok, önemli olan nedenlerin,” dedi Noah sonra. “Jude yeteneğini insanlara zarar vermek için kullanıyor, sense onları korumak için.”

Her zaman değil ama, diye düşündüm ve böyle söyledim. “Kötü adamlar da kendi hikâyelerinin kahramanlarıdır. Kimse kötü biri olduğunu düşünmez ki. Herkesin yaptığı şeyler için kendince bir sebebi vardır; Jude ile ben o kadar da farklı sayılmayız.”

Bu söylediklerim ona bir şey yapmış, içinde bir kıvılcıma sebep olmuş gibiydi. Geri döndüğünden beri ilk defa canlı görünüyordu, gerçekten canlı. Yüzümü elleri arasına alıp, “Bir daha asla böyle bir şey söyleme. Sana yalan söylediler, işkence yaptılar, manipüle ettiler seni. Hiçbiri senin hatan değildi,” dedi.

Sözcükleri miydi sebep yoksa bana dokunması mı, bilmiyordum ama ürpermiştim.

“Bu senin suçun değil, Mara, söyle haydi.”

“Noah,” dedi o sırada David. Sesindeki aceleyi fark edince ben de paniklemiştim.

“*Vaktimiz* yok, Noah.”

“Söyle ve... iğneyi yapayım.”

“Ne?” Söylediklerini doğru anladığımdan emin olmaya çalışıyordum.

“Bunu... bıçakla yapamam. Görüntü asla gözümün önünden gitmez.” Sesi her zamankinden farklı geliyordu, içinde bir şeyler kırılmış gibi. Kaşlarını çatmasının sebep olduğu kırıksıklığı düzeltmek, yüzünü tutup öpmek, onu iyileştirmek istiyordum ama aslında canını yakan da bendim.

Hem onun hem de kendim için üzüntümü içime atıp devam ettim bu yüzden.

“Sadece uyuyormuşum gibi görünecek.” Bilgisayar ekranına bakınca Jamie’nin dehşet içinde bizi izlediğini fark etmiştim. Ağabeyimin gözleri ise kapalıydı. Onları bir daha açık göremeyeceğimi fark edince ise ağlamaya başladım.

“Jamie,” dedim nefes almaya çalışarak. “Ağabeyime onu... onu sevdiğimi söyle.”

Jamie sessizce başını sallarken gözyaşları da yanaklarından süzülüyordu.

“Özür dilediğimi de.”

“Mara.”

“Ona, benim kahramanım olduğunu söyle. Ha Jamie?”

Burnunu çekiyordu. “Evet?”

“Ona benimle ilgili her şeyi, tüm bunları unuttur. Bunu yapabilir misin?”

“Bilmiyorum.”

“Dener misin?”

Çenesi titriyordu. “Tanrım, çok fazla şey istiyorsun.”

Kendime engel olamayıp gülmüştüm.

“Denerim,” dedi sonra. “Denerim, biliyorsun.”

“Sen çok iyi bir arkadaşsın.”

“Biliyorum. Sen de pek fena sayılmazsın.”

“Bence de.”

“Mara,” dedi sonra David. “Acele etmen gerekiyor.” Ama bunu o kadar da kaba bir tavırla söylememişti.

Bu adamdan nefret ediyordum ama soğuk ve mesafeli bir nefretti bu. Bir gün onunla cehennemde karşılaşacak ve yaptıklarının bedelini ödetecektim ama şu anda tek istediğim, Noah’yı sevmekti. Dünyayı bu hisle terk etmek istiyordum.

Sonra sevdiğim ve beni her gün kurtaran bu çocuğa baktım. Çok acı çekiyor gibi görünüyordu ve ben ona ne diyeceğimi bilemezken Noah, benim neye ihtiyacım olduğunu anlıyor gibiydi.

Beni masadan, eşini kucağında taşıyan bir damat gibi alıp yürümeye başladı. Ağabeyimi görmem gerekiyordu çünkü henüz onu bırakmaya hazır değildim.

David ve Jude da gidecek bir yerimiz olmadığını bildiklerinden bize izin vermişlerdi.

Noah diz çöküp beni belimden ve göğsümden tutarak kucağına oturttu. Yumuşak yanaklarım onun sakallarında değiyor, dudakları ise omzumu okşuyordu. Bir zamanlar tenime değen dudakları bana dünyayı unutturur; saatlerce gülüp eğlenebilirdim. Sesi, içimden geçen ve kimsenin duymaması gereken o düşünceleri bastırmaya yeterdi ama ne Noah’nın ne de başka birinin beni değiştirmesinin mümkün olduğunu da biliyordum. Ben bir zehir gibiydim ve Noah bile bunu unutturamazdı artık.

Sonra duymak istediği şeyi söylerken çenem titredi. “Ben... benim hatam değildi.”

“Bir daha söyle.”

“Benim hatam değildi,” dedim bu kez daha yüksek sesle.

Ve Noah, kederden asılan suratıyla şırınganın kapağını çıkarırken ben de kolumu uzattım.

Sanırım bizi kurtarmak için içeri dalacak özel bir ekip olmadığını da o anda anladım. Öyle filmlerden fırlamış gibi destansı bir çatışma falan olmayacaktı. Çığlıklar, patlamalar da. Yalnızca ikimiz vardık. İkimiz ve bir seçim.

“Hissetmeyeceğim bile,” dedim bundan sonra yapamayacağımız konuşmaları düşünmemeye çalışarak. Ve en çok bunları özleyeceğimi fark ettim. Ona bir şeyler anlatabilmeyi. Hâlâ anlatacağım o kadar çok şey vardı ki.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım boynuna doğru. Noah da beni daha sıkı tutarak karşılık verdi. Konuşmadığını ve bu yüzden aynı şeyi söyleyemeyeceğini biliyordum. Sonra birden, hiç haber vermeden sapladı iğneyi. Acı, yakıcı bir sancıya dönüşüyordu. Noah, şırınganın içeriğini damarlarıma boca ederken berbat bir şekilde de olsa gülümsemeyi başarmıştım ama. “Teşekkürler,” dedim işi bitince. Parmağı, iğnenin giriş noktasında dururken nefesi kesilmiş, hıçkırığını bastırmayı başarmıştı. Son derece cesurca hareket ediyordu.

“Eğer Daniel hâlâ...” Göğsüm sıkışıyor, biraz daha fazla nefes alabilmek için ağzımı açıyordum. “Ben... bana rağmen hâlâ kötü durumdaysa... ve baban onu...”

“Merak etme,” dedi boğuk bir sesle. O kadar öfkeli ve güzel görünüyordu ki yüzünü çok özleyecektim.

“Bul onu,” dedim sonra. Dilim dolanıyor, gözkapaklarım istemsizce düşüyordu. Nefesimse iyice güçsüzleşmişti. “İyileştir onu,” dedim ve dünyam tamamen karardı.

60

ÖNCESİ

Laurelton, Rhode Island

Naomi o gün sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirdi. Sen de yeni doğmuştun.

Annen Daniel'a hamileyken kaç geceyi onun da benim gibi lanetli olup olmayacağını düşünerek geçirdim, bilmiyorum. Ama doğumundan yalnızca birkaç saat sonra Profesör, onun güvenli ve sağlıklı olduğunu söylemişti. Oysa seni gördüğüm anda, senin o kadar şanslı olmayacağını biliyordum.

Profesör bana Shaw'ların çocuğundan, onun neye dönüşeceğinden söz etmiş fakat sonuçlarını anlatmamıştı. Senin de bir şeye dönüşeceğini mesela.

Sonra Profesör'ü baştan çıkardığımı zannettiğim gece gerçekte neler olduğunu anladım.

O, bunların olacağını biliyordu. Annenin ve vakti geldiğinde de senin doğacağını. Ben, onun partneri olduğumu zannetmiştim ama aslında bir aracından başka bir şey değildim.

Sonra bunların olmasına izin verdiği için ona öfkelen dim. Bir gün senin başına gelecek olan şey e yol açtığı için. Ama o,

bunu değiştiremeyeceğine dair yalan söylemeye devam ediyordu. “Olduğundan farklı bir şey olamazdı,” diyordu senin için.

Haklıydı da.

Sen, istesen de istemesen de bu dünyayı değiştireceksin çocuğum. İnsanların çoğu, kum tanecikleri gibidir. Hayatlarının yarattığı etki, yıllar içerisinde dalgalar tarafından süpürülür gider. Ne kalıcı bir zarara ne de faydaya sebep olurlar.

Ama sen onlardan değilsin.

Sen ateş gibisin; değdiğin her şeyi yakıyorsun. Eğer bunu kontrol edebilir, yönlendirebilirsen ışık olursun ama oluşacak gölgeye de engel olamazsın. Birine hayat vermeyi ya da bir hayatı sahibinden almayı seçebilirsin ama vereceğin her ödülün bir de cezası olacaktır. Öte yandan kontrol edemezsen, insanların hayatını da koca bir tarihi de yakıp kül edebilirsin. İnsanlar sana yaklaştıkça gölgede kalma ya da alevinde yanma riskleri de artacaktır. Kim olduğunu gizlemen gerekecek hep. Kimsenin seni görememesini, sana dokunamamasını sağlayacak kadar kalın bir zırh taşımak zorunda olacaksın. Ama bu senin hatan değil. Senin yaptığın bir şey değil. Nasıl ki siyah bir gözü mavi yapamazsan kim olduğunu da değiştiremezsin. Tek yapabileceğin bunu kabullenmek. Kendinle savaşırsan hem kaybedersin hem de yara alırsın. Ama atlatırsın da. Ben bunu defalarca kez atlattım. Pişman olacağın iyi şeyler, olmayacağın kötü şeyler yapacaksın ama yine de devam etmelisin. Kendin için değilse bile kızım için. O seni şimdiden çok seviyor.

Şunu bilmeni isterim ki hayatının çok farklı olmasını yürekten dilerdim. Onu korumayı başarabilirsem bunların hiçbirinden haberi olmayacak olan kızımın da öyle. Zaman zaman, kendim için başka bir isim seçsem farklı bir insan olur muydum diye merak ediyorum. Başka biri olabilir miydim?

Bazı günler, sanki içimde uyuyan bir ejderha varmış da her nefeste biraz daha zehir salıyormuş gibi hissediyorum. İntiharla bu yüzden, sayamayacağım kadar çok flört etmişimdir. Neden yapmadığımıysa ancak şimdi anlıyorum. O günü sana saklıyordum.

Çünkü küçük de olsa, sen dönüşmeden önce kendimi kurban ederek ailemizdeki bu döngüyü sonlandırma ihtimalim var. Bu ne kadar büyük bir ihtimal bilmiyorum ama kızım için bu riski göze almaya razıyım. Geçmişi değiştiremem belki ama geleceğimi yönlendirebilirim.

Yine de seni uyarmam gerek. Kaderin, o çocuğunkine bağlı olduğundan, Profesör seni bir gün bulacaktır. Senden ona yardım etmeni, ona katılmanı, bir fark yaratmanı isteyebilir. Yarasının kabuklarıyla oynayan bir çocuk gibi o da tarihle oynamayı sever çünkü bu yüzden sana da aynı fırsatı sunabilir. Ama şunu aklından çıkarma: Profesör, yaşayan herkesten daha fazla şey bilir ama bu durum, ona asla mutluluk getirmemiştir. Bana da pek getirdiği söylenemez. Çok uzun bir süre boyunca çok fazla insan tanıdım ve cabillerin daha mutlu olduğunu gördüm.

Ama kendi kararını kendin vermen gerek. Bunu takarsan Profesör ne seçim yaptığımı anlayacaktır.

Bunu, sen hazır olduğunda bulman ve o vakte kadar da annenin görmemesi için nereye koymalıyım bilmiyorum. Belki Profesör'ün Laneti bende de olsa, bir fikrim olabilirdi. Ama şu an, sahip olduğum bilgilere dayanarak bir seçim yapmak ve ümit etmekten başka şansım yok.

Bir elimde mektup, bir elimde bebek, bıçak almak üzere mutfağa yürüyordum. Sonra bebeği kasıklarından çenesine kadar kesip mektubu içine yerleştirdim ve yeniden doldurup dikmeye

başladım. Kolye ise ondan sonra aklıma gelmişti. Ardından onu da alıp parmağımla bebeğin içine yerleştirdim ve dikişi tamamladım.

İşte. Olmuştu. Üç gün bekleyecek ve ardından, dünyayı tıpkı geldiğim gibi terk edecektim. Tek başıma.

61

NOAH

Nabzı giderek zayıflayan Mara'yı titrek kollarımda tutuyordum. Babamsa iğrenç sözcükleriyle havayı kirletmek için onun ölmesini bile bekleyememişti. “Doğru olanı yaptın Noah. Seninle gurur duyuyorum.”

Kendimi bildim bileli hislerle sorunlarım vardı. Diğer insanlar korkar, gerilir, utanır, heyecanlanır, mutlu olur, üzülürken ben, yalnızca iki şey hissedebiliyordum: boşluk ve hiçlik.

Ve şu an, onlar da yoktu.

Mara'yı kaybetmenin acısı fiziksel bir hal almıştı. Aldığım her nefeste içime çektiğim oksijen zehir gibi geliyor; kalbimin her atışı, göğsüme vurulan bir çekiç darbesi oluyordu sanki. Mara buna katlanmamı nasıl bekleyebilirdi ki?

O sırada, “Ağabeyiyle ilgileneneğim,” dedi babam, bir yandan da telefonuna bir şeyler yazıyordu. “Tüm ailesiyle hatta. Bundan sonra hiçbir şeye ihtiyaçları olmayacak.” Telefonu kulağına götürdüğü anda, binanın içinde bir yerlerde bir telefon çalmaya başlamıştı.

Binanın içinde.

Yani Daniel, tüm bu süreç boyunca buradaydı.

Aynı anda iki darbe yemiş gibiydim ve Mara'nın hareketsiz bedeni kollarımda yatarken, olup bitenleri idrak bile edemiyordum. Onunla, şu anda yalnızca uyuyor olduğuna dair kendime bile rol yapamayacak kadar fazla gece geçirmiştım.

“Noah?”

Jamie'nin sesi, beynimdeki cızırtılara son verince ekrana döndüm.

Yüz ifadesinden korktuğu, endişelendiği belli oluyordu. “Bir şeyler oluyor. Makinelerden tuhaf sesler çıkmaya başladı.”

Babam elini omzuna koymuş, bense bana dokunmamasını söyleyecek gücü bile bulamamıştım.

“Ben gidip bir bakayım,” dedi sonra. “Ona bir şey olmayacak Noah, söz veriyorum.”

Sanki sözü bana bir şey ifade ediyordu da. Ama yanılıyorsa, o beş para etmez, amaçsız hayatının geri kalan her günü boyunca onu buna pişman edecektim.

Sonra Jude'u, –delice bir şey yapmayayım diye herhalde?– bana göz kulak olmaya ikna ederek, beni kederimle baş başa bıraktı ve gitti. Ya da neredeyse baş başa. Ama Jude'un da orada olduğunun, aptal babamın burada bıraktığı bıçağa nasıl avına yaklaşan bir aslan gibi baktığının farkındaydım. Jude'un o bıçağa uzanacağını biliyordum. Sonrasında ne yapacağındansa pek emin değildim ama umursamıyordum da.

“Ne bekliyorsun?” dedim sonra.

Jude da babamın gittiğinden emin olmak için arkasına bakmış ve sonra, tam da tahmin ettiğim gibi bıçağa uzanmıştı. Sonra nefret yerine umut dolu gözlerle bana döndü.

Kaçık herif. “Haydi o zaman. Yap.”

“Mara'yı bırak, yapayım.”

Bıraktım. Ve yaptı.

62

Işık, gözkapaklarımın içinde kırmızı lekeler oluştururken, ben de biri doğrudan kalbime adrenalin enjekte etmiş gibi bir hızla doğrulmuştum.

Aklımda bana ait olmayan ellerin, oyuncak bir bebeğin içine bir mektup koyduğu; o mektupta neler yazdığı; kendi dilemediğim ölümler; benim olmayan aileler; ağaçlar ve hayvanlar; gemiler ve toprak; tüyler ve kalpler vardı.

Her şeyi hatırlıyordum. Her hissi, kokuyu, dokunuşu, görün-tüyü. Büyükanne ait hatıralar ve ona ait bilgiler ve bana kalan bu mirasla doluydu her yanımda. Şimdi de her biri dudaklarımdan dökülmek üzere hazırlanıyor, olan biten her şeyi Noah'ya anlatmak için sabırsızlanıyordum. Fakat gözlerimi açtığımda karşımda gördüğüm Noah'nın yüzü değildi.

Onun yerine Jude, Noel'in gelişine sevinen bir çocuk gibi gamzelerini göstererek sırıtıyordu. Elindeki şırıngayı fark ettim sonra. "Dönüşümün tamamlanınca hayata döneceğini biliyordum. Doktor, değişimin sona erince bunun olacağını tahmin etmişti."

Bu mesele, neden bahsettiğini sormamı ya da bu söylediklerinin ne anlama geldiğini yahut Jude'un bunu ne kadar ürpertici bir

şekilde dile getirdiğini düşünmemi gerektirecek kadar umurumda değildi. Merak ettiğim tek bir şey vardı benim ama onun cevabını da kalbim, gözlerimin doğrulamasına gerek duymadan biliyordu.

Arkamı dönünce Noah'nın öylece uzanan bedenini gördüm. Bıçak ise hâlâ göğsündeydi.

63

NOAH

O yüzü görmeden önce aynı sesi bir kez daha duymuştum. “Ölmeyeceksin,” diyordu Mara ama o kendine has alto sesinde, şimdi bir gariplik vardı. Bir öfke. Umut-suzluk. Yalan söylemeyi hiç beceremezdi zaten. Bana kıyasla en azından.

Sonra gözlerimi açmayı başardım ve onun gözlerinin baştan aşağıya vücudumu incelediğini fark ettim. Ben, göğsüme dokunan parmaklarının tadını çıkarırken o son derece kararlı ve öfkeli görünüyordu.

O anda nedense aklıma, onu ilk gördüğüm an geldi. İsteddiği şekerlemeyi bir türlü vermeyen otomatı tekmelediği gün. O güne dek, hayatımın her günü bir öncekiyle aynıydı. Bıkkınlık verecek derecede sıkıcı. Acı verecek derecede monoton. Ama sonra Mara, kâbuslarımdan gerçek hayatıma girmiş ve ilk andan itibaren kocaman bir gizem olmuştu. Varlığı, çözmem gereken bir problemdi adeta. Nihayet ilgimi çeken bir problem. Ve sonra nasıl olduysa, kendimle de ilgilenmemi sağlamıştı.

Başlangıçta yanıtlamam gereken bir soruydu o ama onu daha iyi tanıdıkça, hakkında ne kadar az şey bildiğimi daha çok fark ediyordum. Beni sürekli şaşırtıyor, bitmek bilmez bir karmaşayı andırıyordu. Bilinemez. Tahmin edilemez. Hayatım boyunca böylesine büyüleyici biriyle tanışmamıştım ve dünyadaki tüm vakti bana verseler yine de onu tanımaya yetmeyeceğini hissediyordum.

Oysa şimdi bu vakte ihtiyacım vardı. Zihnim, ona ait anıların etrafında geziniyor; saçlarının ellerimde, yanağının göğsümde, sesinin kulağımda, nefesinin dudaklarımda bıraktığı etkiyi arıyordu. Tam bir Noah klasığı. Hayatım boyunca ölmeyi isteyip ölürken bundan vazgeçmek. Yüzümde belli belirsiz, hüznü bir tebessüm oluştu sonra. Ne dilediğine dikkat etmen gerektiği doğrudu sanırım.

64

Sevdiğiniz insanı, alacağı nefeslerin sayılı olduğunu bilerek kucağınızda tutmak, hiçbir şeye benzemez. Noah hâlâ nefes alıyordu ama güçlükle. Adını söylediğim halde gözlerini açmadığını görünce ona daha sıkı sarılıp nefretle Jude’a dönmüştüm.

“Neden?” Kendi sesimi bile tanıyamıyordum neredeyse.

“Seni tetiklemem gerekiyordu. Doktor öyle söyledi. Dönüşümünü tamamlarsan beni öldürebilmişsin. Ben de bunu istiyorum. Ölmemin tek yolu bu. Noah’yı öldürürsem senin de beni öldürecek kadar delireceğini biliyordum.”

Oysa ben delirmemiştim. Hiçbir şey hissedemiyordum.

“Mara?” Jamie’nin sesiydi bu. Hâlâ kutuların üzerinde duran ekrandaki yüzünü görmek için başımı çevirdim. “Tanrım,” dedi. “Öldüğünü zannettim.”

“Daniel... ağabeyim...”

“Onu götürdüler. Şerefsizler onu aldı ve beni buraktılar.”

“Peki o...”

“Hayatta evet. Serumuna bir şey kattılar. Mara, ben buradayım... seninle aynı binada yani. Gelip beni alır mısın?”

Yeniden Noah'ya dönmüştüm. Nabzını boynundan görebiliyor, bir yandan da göğsünde duran bıçağa bakıyordum. Belki... belki onu çekersem...

Ama ne yapacağımı bilmiyordum işte. Bilmiyordum.

"O geri gelmeden yapman gerek," dedi Jude sonra.

"Kim?" Noah'nın babası mı? Adam umrumda bile değildi. Hak ettiği cezayı bulduğuna emin olana dek durmayacaktım.

"İçimdeki," dedi Jude sonra tüm vücudumda bir tiksinti yaratarak. "Doktorun üzerinde çalıştığı bir şey vardı, bir ilaç. Kendime bir doz enjekte ettim ama diğer kişiliğimi yalnızca kısa bir süreliğine bastırıyor bu. O yüzden bunu hemen yapmalısın, Mara, lütfen. Yapabilecek tek kişi sensin. Dönüşmeden önce yapamazdın ama şimdi, şimdi hazırsın. Geri geldin. Kendini iyileştirdin. Şimdi yapabilirsin, lütfen."

Jude benden onu öldürmemi istiyordu, ben de öldürecektim. Yaptığı bu şeyden sonra yaşayamazdı zaten ama bu söyledikleri, söyleme şekli, eski bir hatırayı canlandırmıştı.

Horizons'taki işkence bahçesinde durmuş, bana korkmam gerektiğini, Claire'i geri getirebilecek kadar korkmam gerektiğini söylüyordu ki bu imkânsızdı.

Ve tam ben bunu düşünürken Noah nefes almayı bıraktı.

Boğazındaki nabız belirtisinin kayboluşunu ve son nefesinin, iç çekercesine dudaklarından döküldüğünü gözlerimle görmüştüm.

"Ah, Tanrım," dedim fısıldayarak. Ardından gözlerimden bir damla yaş geldi. Sonra bir tane daha. Bulanık da görsem, yine göğsündeki bıçağa bakıyordum.

Sonra Jamie'nin sesi geldi. "Mara, duyuyor musun?"

Ama ben hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey hissetmiyordum. Noah'dan başka. Sonra göğsündeki bıçağı çıkardım ve çaresizce, çok geç kalmamış olmayı umdum. Babasının ve o falcının sözlerine rağmen bir şekilde iyileşebileceğini, *iyileşeceğini*.

“Sevgin onu tüketecek.”

Ve aklımdan, bizi bu noktaya getiren seçimler geçmeye başladı. Her birinin aslında ne kadar farklı yönlere gidebileceği. Noah’nın benimle hiç tanışmamış olabileceği. Ben olmasam nasıl da sağlıklı, hasarsız ve hayatta olacağı.

“Sirenler,” dedi Jamie umutla. “O... Noah...”

Ama artık her şey için çok geçti. Sahip olmaya çok yaklaştığım hayat, kollarımda son bulmuştu.

“Öldü,” dedim hem onu hem de onu öldüren bıçağı bırakmadan.

“Lütfen,” dedi Jude da o sırada bir kez daha. “Lütfen, lütfen.”

Elimdeki bıçağa, Noah’nın sıcak kanıyla kaplanan metale bakıyordum. O kadar çok kan vardı ki. Göğsünde, altında. Hatta saçlarında bile.

Onu öldüren şey bıçak değil Jude’du.

Ama belki de ben, geri getirebilirdim.

Bu yüzden Jude’un yalvarışlarını da Jamie’nin ve sirenlerin sesiyle, her şeyle birlikte geride bırakıp gözlerimi kapadım ve hayal etmeye başladım.

Noah, hayatta, evimizin kapısında, beni okula bırakmadan önce bağcıklarını bağlarken.

Noah, hayatta, onu çizdiğim resme bakıyor ve kâğıdı katlayıp cebine sokuyor.

Noah, hayatta, uyuklu gözleri ve dağınık saçıyla, yatağımda uzanırken bana bakıyor.

Sonra gözlerimi açtım.

Ama Noah hâlâ ölüydü.

Bir şeyleri yanlış yapıyordum demek. Kendime ait olan, olmayan hatıralarımda geziniyor ve çaresizce, bu durumu düzeltmenin yollarını arıyordum. Noah’nın babası ve Dr. Kells, Jude’a bir yetenek vermiş fakat onu kontrol etmeyi başaramamışlardı. Ardından,

benimkini elimden almayı denemişler, bu kez hem yeteneği hem de kontrolünü kaybedense ben olmuşum.

Noah'nın kanını bıçaktan silip metal üzerindeki yansımama bakarak bana bir cevap vermesini umdum. Bunu nasıl düzelteceğimi söylemesini. Ama karşımdaki görüntü ağzını bile açmıyordu.

Jude ise artık titremeye ve yalvarmaya başlamıştı. Onu öldürmemi kendi iyiliği için istediğini biliyordum; bir kez daha o yaratık haline dönüşmemek için. Ama bu umurumda bile değildi. Ben yalnızca, onun acı çekmesini istiyordum. Yaptığı şey için, ömrünün geri kalanı boyunca her gün *acı çekmesi* gerekiyordu. Hak ettiği *buydu*.

Ama bunu yapmayacağımı da biliyordum.

Noah'nın, kollarımda uzanan bedeni hâlâ sıcaktı. Ağırlığı ısc kucacağımı dolduruyordu. Bu durumda Jude'u düşünmek istemiyordum ama ben bunu dilemediğim sürece ölmeyeceğinin de farkındaydım.

Bu yüzden o iğrenç kalbinin durduğunu, körelmiş sinirlerinin öldüğünü, hiçbir işe yaramayan ciğerlerinin sıvıyla dolduğunu düşünmeye başladım. Ama ben bunları ve daha fazlasını düşünürken o hâlâ yaşamaya devam ediyordu. Sonra öne doğru eğildiğini gördüm ve burnundan bir damla kan geldiğini zannettim ama emin de olamıyordum.

“Lütfen,” diye fısıldadı bir kez daha. “Lütfen.”

Onu elimi bile sürmeden öldürebilirdim ama ne zaman gerçekten öleceğini bilemiyordum. Tahmin edemediğim, kontrol edemediğim kısım her seferinde *buydu*. Ya da edebiliyorsam da nasıl yaptığımı henüz keşfedememiştim.

Bu yüzden, “Gel buraya,” dedim.

Jude da bana baktı. Gözlerinde, nefret dolu ve sinsî bir parıltı vardı. Aylar önce bunu nasıl görememiştim ben? Nasıl olup da o sarı kafaya, o gamzelere bakıp tüm bunların içi boş bir kabuktan

başka bir şey olmadığını anlayamamıştım? Nasıl bana, canımı yakabilecek kadar yaklaşmasına izin vermiştim?

Neyse. En azından, artık aynı hatayı bir daha yapmamam gerektiğini biliyordum.

Noah'nın başını yere koymak, onu kollarımdan indirip ayağa kalkarak katiliyle yüzleşmek, gerçek anlamda acı vericiydi. Jude, yerde, dizlerinin üstünde duruyor ama bir yandan da buna karşı koymaya çalışıyordu. Kendisiyle bir savaş halindeydi adeta; kasları kasılmış, boynunda ve alnındaki damarlarsa belirginleşmişti.

Belki de şansım varken, ona tüm günahlarını saydırmalıyım. Dudaklarından tüm bunlar yüzünden ne kadar pişman olduğuna dair bir itiraf dökülmesini, sebep olduğu onca acının sorumluluğunu üstlenmesini sağlamalıyım. Ama bu, ona hak ettiğinden fazlasını vermek gibi geliyordu. Oysa Jude, bir hayvandan farksızdı gözümde ve bu yüzden ben de onu bir hayvan gibi katletmeyi seçmiştim. Bıçağı aldım, boğazını kestim ve yere düşerken boynundan fışkıran kanları seyrettim.

Kirli pencereler, dışarıda yanıp sönen kırmızı-mavi ışıkları içeri alırken bağıarak konuşan ve odaya dalan kanlı canlı insanları zar zor fark ediyordum. Bir an bilgisayarın ekranına göz atınca polislerin kapıyı kırarak Jamie'nin bulunduğu odaya girdiğini gördüm ve o sırada, başka bir yerde bir hareketlilik fark ettim.

"At silahını," diye bağıyordu bir kadın. Oysa bıçağın hâlâ elimde olduğunun bile farkında değildim. Yumruğumu açtım ve metal, tozlu zemine çarparak ses çıkardı.

"Ellerini başının üstüne koy ve yavaşça arkanı dön."

Söylenileni yaptım. Mankenlerin arasında bir düzine kadar New York polisi, silahlarını bana doğrultmuş duruyordu çünkü.

Sonra bir Jude'un, bir de Noah'nın cesetlerine baktım. Ve ardından yeniden polise döndüm. Bu kadının bana baktığında

ne gördüğünü merak ediyordum. Yas tutan bir kız mı? Yoksa bir katil mi?

Ama sonra bunun hiç de umrumda olmadığını fark ettim. Noah'ya ölmeyeceğini söylemişim ben. Yani benden duyduğu son sözcükler birer yalandı. Yalancıydım ben. Noah ölmüş, bense denediğim halde onu geri getirmeyi başaramamışım.

Artık ağlamıyordum ama. Onun yerine bir türlü içimden atamadığım hıçkırıklar, gözlerimden dökülemeyen yaşların neden olduğu acılar ve boğazımda, çığlığa dönüşmeyi bekleyen bir sızıyla baş başa kalmışım. Ağlamak büyük rahatlık olurdu aslında ama şu anda yoğun olarak hissettiğim duygu üzüntü değil öfkeydi.

Öfkeliydim çünkü Noah sebepsizce, saçma sapan bir şekilde ölmüştü. Hem de geri kalan herkes yaşarken. İnsanlar bu olanları duysa bir an için yüzlerinde bir dehşet ifadesi belirir fakat hemen ardından hepsi gözlerinde bir hikâyeye dönüşürdü. Ve onlar hayatlarına devam eder, gülüp oynarken ben kederimle baş başa kalırdım.

Ekrandaki polislerden biri Jamie'nin iplerini çözerken o da, "Onu öldürmeye çalıştı," diye bağıırıyordu. Ama bu, benim yanımdaki polislerden biri hariç kimsenin umurunda bile olmamıştı.

Beni tanısalar neler yaşadığımı, neler kaybettiğimi bilseler, benim için üzüldüklerini söyleyebilir ve hatta bunu içlerinden gelerek yapıyor bile olabilirlerdi. Fakat bunun altında bile gizliden gizliye bir rahatlama hissi olacağından emindim; ölen, kendileri olmadığı için.

O an, dünyada istediğim tek şey Noah'nın yaşamasıydı. Onun hak ettiği buydu çünkü. Ama ne yazık ki bir şeyi düşünmek onu var etmiyor; istemek, gerçekleştirmeye yetmiyordu.

Ben istediğimde öyle olması gerektiği hariç. Benim yeteneğim, benim lanetimin bu olması gerekiyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve zihnimde, bana ait olmayan bir elyazısı belirdi.

Bir hayatı sonlandırmayı ya da birine hayat armağan etmeyi seçebilirsin ama her ödülün muhakkak bir cezası olacaktır.

Ceza. Ödül.

Ben Noah'ya hayat vermek, onu böyle ödüllendirmek istiyordum. Ama elbette ki bu, bedelsiz olmayacaktı. Hiçbir şey değildi çünkü. Bir şey istiyorsam, onun yerine başka bir şey vermeliydim.

Ve Noah'yı istiyordum. Yerine ne verebilirdim ki?

Aslında sorulması gereken soru, *kimi* verebilirim olmalıydı.

"Kim ne derse desin, önemsedığımız insanlar, bizim gözümüzde diğerlerinden daha değerlidir."

Bunlar bir zamanlar Noah'nın sözleriydi ama şimdi ben söylüyordum. Onun için kimi feda etmezdim ki? Ailem hariç tabii. Onları asla gözden çıkaramazdım.

Ama bir sürü başka insan vardı dünyada. Ödül verebilmem için kaçını cezalandırmam gerekiyordu? Noah'nın hayatının ederi neydi ki?

Babası David'in, yaptığı şeyler için cezalandırılması gerektiği su götürmez bir gerçektir ama ondan milyon tane olsa, yine de bir Noah etmeyeceğini biliyordum çünkü o değersizdi. Hatta daha bile aşağı.

Fakat herkes böyle değildi. Etrafımdakiler mesela. Başka birini kurtarma ümidiyle kendilerini tehlikeye atan bu kadınlar ve erkekler iyi insanlardı. Cesur. Kendini düşünmeyen. Adeta birer kahraman.

Noah'yı geri almak için onlardan birini feda eder miydim?

Ya hepsini?

Sonra hem bu hem de kendimle ilgili tüm düşünceleri kafamdan sildim. Cevabın evet olduğunu anlamak için düşünmeye ihtiyacım yoktu çünkü.

65

Bundan sonra olacakları biliyordum. Yanıma yaklaşan polis sordu: “Elinde bana zarar verebilecek bir şey var mı?” Ama yanlış soruyu sorarsan yanlış cevabı alırdın. Ellerimi uzatıp kelepçeyi takmasını beklerken başımı hayır anlamında sallamıştım.

“Neler oldu burada?”

Buna cevap vermedim, nasıl verebilirdim ki zaten?

Ayrıca sessiz kalma hakkım da vardı ve ben bu hakkı sonuna kadar kullanacaktım.

Sonra ilkyardım ekibi gelip sedyeleri hazırlamaya ve sanki bir faydası olacakmış gibi cesetleri kontrol etmeye başladı.

Kadın memur ise başını yana eğmiş soruyordu: “İyi misin sen?”

Soru neresinden baksan komikti. Başımı iki yana salladım.

“Sanırım şokta,” dedi sonra ilkyardım görevlisine. “Hızlıca bir kontrol edin, sonra da hastaneye götürelim.”

O sırada, “Bir tane daha var,” diye bir ses duyunca döndüm ve koluna giren polislerle birlikte Jamie’yi gördüm.

“Anlattım onlara,” diye bağınyordu Jamie son derece yüksek bir sesle. “Manyak eski sevgilinden bahsettim.”

Zeki çocuk.

“Eski sevgilin mi?” diye sordu kadın da. “Hangisi?”

Jude’a bakıyordum.

“Bu da şimdiki erkek arkadaşın mı?” Aceleye gerek duymadan sedyeye yerleştirilen Noah’yı işaret etmişti. Ben de donuk hareketlerle, aptallaşmış gibi başımı sallayarak doğruladım. Onu götüreceklerdi ve ben, buna nasıl dayanacağımı bilemiyordum.

“Sanırım neler olduğunu anladım,” dedi sonra kadın kısıp sesle. Onunla aynı fikirde gibi görünen bir diğerk memurla konuşuyordu. “Hastaneye gittikten sonra ailelerine haber veririz.” Diğerkleri Noah’yı götürürken o da elini dirseğıme koymuştu. Kollarım kurşun gibi ağır geliyor, hareket edemiyor, etrafımı seçemiyordum. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmıştı çünkü ve gözlerimi ne kadar kırparsam kırpayım gitmek bilmiyorlardı.

Tam o sırada, ilkyardım ekibi Noah’nın yüzünü çarşafıla örtmeye hazırlanır, kadın da beni kapıya doğru sürüklerken Noah’nın gözkapaklarının hareket ettiğini gördüm.

Ben nihayet, “Durun,” demeyi başardığımda yüzü örtölmüş olan Noah, ciyaklayan tekerleklerle binadan çıkarılmak üzereydi.

Başta kimse beni duymadı. Bu yüzden de bağırarak aynı şeyi tekrar söyledim.

Bunun üzerine tüm hareketlilik durmuş; Noah’nın yüzünü örten görevli de yüzümde bir şey fark etmiş olacak ki bir bana, bir Noah’ya baktıktan sonra çarşafı kaldırmıştı.

“Yok artık,” diye mırıldandı sonra. “Nefes alıyor.”

Yalnızca bir saniye önce ölü toprağı serpilmiş gibi olan oda şimdi birden canlanmış, büyükçe bir kargaşaya ev sahipliğı eder hale gelmişti. İlkyardım görevlileri Noah’nın etrafında fırd dönüyor, bu yüzden de onu görmeme engel oluyorlardı. Ardından, birden fazla kişii beni oradan uzaklaştırmaya çalışırken yüzüne yerleştirilen oksijen maskesini fark ettim. Ve Noah gözlerini açarken, o

şeffaf maskenin altında, bir an için de olsa, âşık olduğum ve çok özlediğim o çarpık tebessümünü gördüğümü sandım.

Ama diğer taraftan, bu olaylar başladığından beri onlarca şey görmüş ve zamanla çoğunun gerçek olmadığını öğrenmiştim.

Fakat sonra Noah yanımdan geçerken elini sedyeden aşağı sarkıtarak benimkine temas etti ve o kısacık anda bir elektriklenme hissettim.

Noah hayattaydı. Ve gerçekte.

66

Noah'nın hastane yatağının sol tarafında bipleyen, sağında ise tıslayan makineler vardı. Kapısı açık odanın önünden geçerken hem makineleri görebiliyor hem de seslerini duyabiliyordum. Odanın önünde ise iki polis memuru vardı ve içeri bakmaya çalıştığımı fark edince biri, kapıyı kapatmak üzere harekete geçmişti. Sonra Dedektif Howard –kadın polis memuru– beni uyduruk bir sorgu odasına aldı. Kapıdaki numaranın 1213 olduğu ise gözümden kaçmamıştı.

“Doktor, erkek arkadaşının oldukça hızlı iyileştiğini söylüyor. Mucizevi şekilde hızlı,” dedi sonra. “Göğsündeki yara oldukça kötü görünüyordu. İlk yardım görevlileri öldüğünü zannetti hatta... Aslında genelde böyle yanılmazlardı.”

Dedektif Howard gözlerini dikmiş bana bakıyor, bir cevap vermemi bekliyordu ama ne diyebilirdim ki? Ben yaşamasını istedim, o da dirildi mi?

Ne kadar delice.

“Arkadaşın –Jama’ldı, değil mi?– bana olanları anlattı ve ailenin telefonunu verdi. Biz de anneni arayıp sesli mesaj bıraktık, kısa bir süre sonra burada olur diye umuyorum.”

Pek sanmam.

“Ama mümkünse o gelmeden olayları bir de senin ağzından dinlemek isterim.”

Mümkündü aslında, anlatabilirdim ama anlatmayacaktım. Sonuçta bir avukatın kızıydım ben. Sonra başımı öne eğerek yüzümü saçlarımla örttüm. Aynı zamanda bir psikoloğun da kızı olduğum için yapmam gerekeni biliyordum.

“Hepiniz birlikte bir tür tedavi merkezinde miydiniz?”

Öyle de denebilirdi tabii. Bense masaya bakıyor ve onu duymamış gibi gözlerimi kırıştıırıyordum.

O da farklı bir taktik denemeye karar vererek, “Bu senin için epey zor bir durum olmalı,” dedi nazikçe.

Bunu duyunca gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kalmıştım. O ise ağlamamaya çalıştığını sanıyor ve elini omzuma koyarak beni rahatlatmaya çalışıyordu.

“Eğer olay nefis-i müdafaa ise senin bir suçun yok.”

Zavallının benim hakkımda hiçbir fikri yoktu.

“Sadece birkaç soru daha soracağım ve sonra doktorlar gelip seninle konuşacaklar, tamam mı?”

Cevap vermemiştim.

“Biri, o terk edilmiş depoda bir cinayet işlendiğine dair ihbarda bulunmuş. Kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Vardı ve şüpheliler listemde David Shaw zirveye oynuyordu. Ama o benim öldüğümü zannediordu tabii ve bu yüzden de birilerinin, beni öldürmek suçundan yargılanması gerektiği düşüncesindeydi. Ve ben bunu Jude’un üstüne yıktığından emindim.

“Bir de hastaneye, biz oraya gelmeden yarım saat kadar önce deponun yakınlarında bulunan, senden pek de büyük olmayan bir çocuk yatırılmış. *Onun* kim olduğu konusunda bir fikir verebilir misin?”

Daniel.

Kalbim bu olasılıkla hızlanmış fakat kadına, bulunan kişinin ağabeyim olup olmadığını soramamıştım. Hiçbir şey söyleyemiyor, onun yerine pencereden bakmakla yetiniyordum. On ikinci kattaydık ve bu yükseklikten New York oyuncak bir şehir gibi görünüyordu. Parçalarıyla istediğim gibi oynayabileceğim, hepsini istediğim gibi hareket ettirebileceğim ve kırabileceğim oyuncak bir şehir gibi.

Sonra kapının menteşeleri gıcırdadı ve eşikte duran bir doktor, Dedektif Howard'a başıyla bir işaret yaptı. "Psikolog yoldaymış," dedi sonra kısık sesle. "Ama onu görmek isteyen başka biri daha var."

Adamın arkasında birinin olduğu belliydi ama kim olduğunu seçemiyordum.

"Annesi misiniz siz?" diye sordu sonra polis.

Ama odaya giren kadın, annem falan değildi. Genç, yirmili yaşlarda, o solgun, yuvarlak ve çilli yüzüne kaplumbağa kabuğundan yapılmış bir gözlük takmış, dar bir kot pantolon ve Chucks giymiş, kim olduğuna dair de en ufak bir fikrimin olmadığı bir kadındı bu.

Ardından dedektife elini uzattı. "Rochelle Hoffman. Avukatıyım."

67

Sonradan öğrendim ki bu avukat, Jamie'nin kuzeniydi. Jamie yanına eskort olarak verilen polislerden kurtulduğu anda onun telefonunu vermiş ve ebeveynlerime ait olduğunu söylemiş; onlar da başka şansları olmadığından buna inanmışlardı.

Ben de nihayet kızla yalnız kalınca katatonik rolü yapmayı bırakıp ona Jamie'yle konuşmak istediğimi söyledim. O da muhtemelen Jamie'nin yardımıyla meseleyi halledip bizi yalnız bıraktığı gibi Jamie bir sandalye çekip ters oturmuş ve konuşmaya başlamıştı.

“Şimdi, olay şu.”

Jamie'nin beni memnun edecek kadar hızlı konuşmasına olanak yoktu.

“Daniel da hastanede.” Bunu duyunca ağabeyimin nasıl olduğunu sormak üzere ağzımı açmış olsam da Jamie bana izin vermeden, “Ve iyi. Hava karardıktan sonra Solucandillik yapıp onu ve Noah'yı hastaneden kaçırmamız gerekecek. Vardiya değişimi sırasında yapsak daha iyi olabilir.”

“Peki ya biz?”

“Ben bin bir zahmetle, acıyla, hem fiziksel hem de mental durumumu kötü etkileyecek şeylere rağmen polisi aksine ikna etmesem cinayet zanlısıydın.”

“Minnettarım.”

“Belli oluyor.”

“Peki bu öylece çıkıp gidebileceğimiz anlamına mı geliyor?”

“Öyle de denebilir. Rochelle halledecek.”

“Peki o ne yapmamız gerektiğini söylüyor? Genel olarak yani?”

“Şimdi...” Ne söylemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyor gibi ağır ağır konuşuyordu. “Durumu varsayımsal olarak anlattım diyebiliriz.”

“Nasıl yani?”

“Yani ‘Diyelim ki milyarder bir herif, gençler üzerinde uygulanan sapkınca bir genetik deneyi finanse ediyor...”

“Evet...”

“Ve diyelim ki bu gençlerin süper güçleri var...”

“Hı hı...”

“Bir de diyelim ki o gençlerden biri, zaman zaman düşünceleriyle zaman zaman da elleriyle birilerini öldürmüş. Varsayımsal olarak söylüyorum.”

Yüzümü ellerimin arkasına saklamıştım.

“Onu bu cinayetlerin bazılarıyla ilişkilendirecek deliller de olsun...”

Kells. Wayne. Ernst. “Tanrım, Jamie.”

“Ve onu işlemediği cinayetlerden sorumlu gibi gösterecek sahte deliller de yaratılmış.”

Phoebe. Tara.

“Ah, bir de eğlencesine, sadece işleri ilginçleştirmek için, diyelim ki bu gençlerin tümünün akıl hastalıkları geçirdiğine dair belgeler var. Sence mahkemede bu milyardere karşı gelsek şansımız ne olur?”

“Elimizde olan şeylerden de bahsettin diye umuyorum? Videolar, belgeler?”

“Evet.”

“Ve sanırım cevabı pek de iç açıcı olmadı.”

“Şaşırtıcı, değil mi? Dedi ki –varsayımsal olarak elbette– bu belgeler kabul görmeyebilirmiş. Delil güvenliği sorunları, reddedilmeler falan filan. Ne bileyim ben ya, avukat gibi mi görünüyorum?”

Sakinliğimi korumaya çalışarak derin bir nefes aldım.

“Sen ve Noah’nın ölüp de dirildiği kısımları bile atladım ama nedense Rochelle, hâlâ onunla kafa bulduğumu falan zannediyor. Kızmış gibiydi hatta ama güvenilir ve akıllı bir kızdır. Onun zekâsı, benim karşı konulmaz gücümle birleşince ne zaman istersek o zaman çıkabiliriz.”

“Güzel haber.”

“Ayrıca Noah konusunda da haklıymışsın, yeri gelmişken söyleyeyim.”

“Hangi konuda? Hayatta olmasından mı bahsediyoruz?”

“Evet ama genel olarak da söylüyorum.”

“Anladıysam ne olayım.”

“Seninle tanıştığımızda onun seni kullanacağını düşünüyordum.”

“Bunu hepimiz biliyoruz, Jamie.”

“İki saniye çeneni kapasan da hatamı kabul etsem diyorum?” Boğazını temizlemişti. “Neyse. Noah’nın seni kullanması mümkün değil. O tamamen senin. Çıktığında sana nasıl baktığını görmeliydin.”

Hafifçe gülümsüyordum. “Nasıl?”

“Sen bir okyanusmuşsun, o da içinde boğulmak istiyormuş gibi.”

Ve az önceki tebessümüm, bu cümleyle kayboldu çünkü Noah, gerçekten de boğulmuştu. Benim yüzümden.

Sonra bu düşünceden kurtulmak ister gibi başımı iki yana salladım, bu da Jamie’ye muhtemelen, onunla aynı fikirde olmadığımı düşündürdü ki devam etmeye başladı.

“Onun için ne demek olduğunu anlamıyorsun sen. Rüyalandaki manyak peri kızı gibisin onun gözünde.” Sonra duraksadı. “Aslında daha çok, psikozlu ve şeytani bir kâbus gibi ama ne demek istediğimi anladın.”

Bunu kabul etmek istemiyordum ama.

“Şeytani kâbuslar demişken,” dedi Jamie sonra zarifçe konuyu değiştirerek. “Ölüp de dirilmek ha? Epey başarılı bir hamleydi. Nasıl becerdin?”

“Jude bunun artık dönüşümümü tamamladığım için falan olduğunu söyledi. Artık kendimi iyileştirebildiğimi.”

“Hah. Peki ya Noah?”

Bu kez sessiz kalmıştım.

“Orada öylece oturmuş, kucağında Noah’nın bedeniyle ileri geri sallandığın sırada bana epey ölü gibi görüldüğünü söylemem lazım.”

“Öyle mi? Lazım mı gerçekten?”

“Neden bana karşı tamamen dürüst davranmadığın hissine kapılıyorum, Mara?”

“Hayal görüyorsun sen, çok büyük baskı altındaydın.”

Tam Jamie bana vuracak gibi bakmaya başlamıştı ki kapı çaldı. Rochelle, kendisini izleyip koridora çıkmamızı işaret ediyordu.

“Bana borçlusun kuzen,” dedi Dedektif Howard ve birkaç hemşirenin yanından geçerken.

“Beni seviyorsun, biliyorsun.”

“Şanslısın ki öyle.”

Noah’nın, asansöre doğru giderken önünden geçtiğimiz odasının kapısında hâlâ polisler vardı. Sonra içlerinden birini fabrikada da gördüğümü hatırladım. Jamie’nin bilgisayardan gelen sesini duyunca dikkati dağılan polisti bu.

O sırada Jamie durup polise döndü ve “İyi misin?” diye sordu. Ben de durup dinlemeye koyuldum.

“Evet,” dedi adam da tereddütle. “Neden?”

Jamie kendi burnunu gösteriyordu. “Bir... şey var da.”

Polis bunun üzerine kaşlarını çatarak burnunu çekti ve eliyle okşadı. Kırmızıya boyanan parmakları, dudaklarının üzerinde de kanlı bir ize neden olmuştu.

Bunun ardından adam başını salladı. “Teşekkürler.”

Ve yolumuza devam ettik. Ama tam asansöre yaklaştığımızda gözüme bir şey takılmıştı.

Bir hasta odasının önündeki arabada duran bir neşter. Etrafta beni izleyen biri olup olmadığını görmek için koridora bakındım.

Kimse yoktu.

Bu yüzden ben de neşteri arka cebime atıp Jamie ve Rochelle’in ardından asansöre bindim. Kapılar kapandığında, polis hâlâ kanlı mendiliyle burnunu silmeye çalışıyordu.

68

NOAH

O gece Jamie, Daniel ve beni kaçırdığında Mara da boş bir kaldırımda, bir sokak lambasının altında, oldukça kötü bir şekilde büyüleyici olan görüntüsüyle bizi bekliyordu.

“Metro?” dedi Jamie.

Ama Daniel hemen elini kaldırmıştı. “Taksi. Kesinlikle.”

Ve bir dakika kadar sonra duran taksinin şoförü, bindiğimiz anda bize döndü. “Nereye?”

Mara bana dönmüş gülümsüyordu. “Nereye istersek oraya.”

Jamie’nin, teyzesinin evinin kapısını açmasıyla banyoya dalması bir olmuş; Daniel da salondaki kanepede uyuyakalmıştı. Mara beni içeri sürüklerken ben de etrafa bakınıyordum. “Güzel ev.”

“Üst kat mı burası mı?” diye sordu sonra.

“Yatak,” dedim ve daha da büyük bir tebessümle yukarı çıkardım. Mara’nın peşinden girdiğim odada ikimiz de birbirimize sarılıp yatağa gömüldüm.

Ertesi sabah uyandığımda Mara yanı başımda, çarşafaların arasında ölü olarak yatıyordu.

Hayır. Ölü değil. Uykuda.

Ama yine de o paniği içimden atamamıştım. Suçluluk duygusu boğazımı yakıp kavururken kolumu altından çektim ama boğulacak gibi oluyordum.

Neyse ki odada bir banyo vardı. Oraya kaçıp kapıyı da sürgüleyerek ecza dolabının aynasında kendimi incelemeye başladım. Gözlerim bomboş bakıyor, yüzüm ise ifadesiz duruyordu. Sonra onlar kayboldu ve gözlerimin önüne başka şeyler geldi. Ben koluna iğneyi saplamadan önce Mara'nın soluk, mavi çizgiler halinde görünen damarları. Kapalı ve olağan dışı şekilde hareketsiz gözkapakları.

Kendimi, bir daha kimsenin bir araya getiremeyeceği parçalara ayırmak istiyordum ama onun yerine, ne göreceğimi bildiğim halde korkarak tişörtümü çıkarmayı tercih etmiştim.

Göğsümde beklediğim gibi dikiş izleri vardı ve yaram, korktuğum şeyi gerçekleştirerek neredeyse tamamen iyileşmişti.

Sonra ecza dolabındaki makası alıp dikişlerimi açmaya başladım. Yara izi kalır mı diye endişe bile etmiyor, hatta kalmasını umuyordum.

"Tık tık." Daniel'in, kapıya vuran parmaklarıyla süslenmiş sesiydi bu. Ben banyodan çıkarken de devam etmişti. "Herkes iyi mi?"

Onun sesine uyanan Mara, kırmızı gözleriyle yataktan bana bakıyor; bense ellerimi, darmadağın bir yığın haline gelen saçlarıyla doldurmak istiyordum.

"Kim o?" diye sordu sonra.

"Ağabeyin."

Bu cevabı alınca hızla kalkıp yataktan fırlamış, o telaşla ayağını bir yere vurunca da epey yaratıcı bir küfür savurmuştu. Ardından

kapıyı hızla açıp Daniel'in boynuna sarıldı. O da, her ne kadar bu darbeyle sendelese de aynı şekilde karşılık verdi.

"Çok üzgünüm," dedi Mara boğuk çıkan sesiyle. "Çok çok üzgünüm."

Daniel bunun üzerine geri çekilip onu omuzlarından tuttu. "Senin suçun değildi."

Az kalsın, *sana asla inanmayacak*, diyecektim ama sonra, o an araya girmemem gerektiğini fark ederek çenemi kapalı tutmaya devam ettim.

Fakat Daniel yine de aklımdan geçenleri bilirmiş gibi bana bakıyordu. "Noah, teşekkür ederim."

Bu sözcükleri duymak bile beni hasta etmeye yetmişti.

"Beni ve kız kardeşimi kurtardığın için."

Oysa ben ne onu ne de kız kardeşini kurtarmıştım. Hatta ben olmasam, Daniel kendini böyle bir tehlikenin içinde bile bulmayacaktı. Babası asla Florida'ya taşınma kararı almaz, Mara o akıl hastanesine gitmez, Jude ona asla zarar vermez hatta o ikisi tanışmazdı bile. Başlarına gelen her şeyde babamın parmağı *vardı*. Sonra Mara'ya, onu ve ailesini güvende tutacağıma dair verdiğim sözler geldi aklıma. Oysa başlarındaki tüm belaların sebebi bendim. Ki bunu düşünmek bile, kafama bir kurşun sıkma isteği uyandırıyor bende.

Ama mızımızlanıyor gibi görünme korkusundan, bunların hiçbirini dile getirememiştim.

"Demek parti buradaymış," dedi Jamie sonra ve içeri daldı. "Bilin bakalım, ne oldu?"

Bu soruyu duyduğunda Mara'nın kaşları merakla havaya kalkmıştı.

"Mektubumuz var."

Sonra bana bir şey fırlattı, ben de başta irkilsem de yakaladım. Krem rengi zarfın üzerindeki tek şey benim isimimdi. Ardından Jamie, bir zarf da Mara'ya uzattı.

“Kimden gelmiş?” diye sordu o da.

“Lukumi. Lenaurd. O herif her kimse işte. Stella'ya da var aslında ama...” Ellerini kaldırıp *yapacak bir şey yok*, der gibi bir havaya bürünmüştü.

“Ondan geldiğini nereden biliyorsun?” diye sordu Daniel sonra.

Jamie de diğer elindeki büyük zarfı gösterdi. “Üzerinde, ‘West End Caddesi 313 Numaranın Geçici Sahiplerine’ yazıyordu ki bu da biziz,” dedi gereksiz bir eklemeye.

Mara hemen suratını asmıştı. “Bensiz mi açtın yani?”

“Sevişiyorsunuzdur sandım.”

“Öyle olsa duyardın.”

Sohbetlerinde ikisine özel bir samimiyet vardı ve bunu kıskanmıyordum ama onları böyle şakalaşırken izlemek de bir şekilde kendimi bir yabancı gibi dışlanmış hissetmeme neden olmuyor değildi hani.

“Belli mi olur, saatlerdir sevişiyor olabilirdiniz,” diye devam etti Jamie sonra. “Sizi mi bekleyeceğiz?”

Tamam, bu kadar yeter. “Aradan çık artık lütfen,” dedim. “İçlerinde ne var?”

“Bilmiyorum.” Jamie omuz silkmişti. “Siz de kendi mektuplarınızı alana dek beklemem gerekiyordu okumak için. Artık aldığımıza göre bakabilirim.” Jamie abartılı bir hareketle zarfını yırtarken Mara da kendininkini açıyordu.

Sonra Daniel kaşlarını çattı. “Benim başım kel herhalde.”

“Haline şükret bence,” dedi Mara ona alışılmadık bir ciddiyetle.

“İstersen benimkini alabilirsin,” dedim ben de. Mara'nın gözlerini üzerimde hissedince de açıkladım. “Ne var? Mektupta ne yazdığıyla hiç ilgilenmiyorum.”

Bunu duyunca gözlerini kısmıştı. “Ben okuyabilir miyim öyleyse?”

Zarfı uzattım, o da dikkatle açıp okumaya başladı ama sonra hemen durdu. Ve ben, korktu mu, kızdı mı, üzüldü mü anlayamıyordum. Yüzü son derece ifadesiz, bomboştu.

Tanrım. Tıpkı benim gibi görünüyordu Mara.

Sonra mektubu geri verdi. “Sana yazılmış.”

“Evet, farkındayım. Ve görünüşe bakılırsa son derece nafil bir çabayla, onu istemediğimi anlatmaya çalışıyorum.”

“Al şunu,” dedi sonra Mara yumuşak bir sesle. “Lütfen.”

Lanet olsun. Daniel’in bir ona bir bana baktığını hissedebiliyordum.

“Ben... yiyecek bir şeyler hazırlayacağım,” dedi sonra ve ağır adımlarla geri geri yürümeye başladı. “Acıkırsanız gelirsiniz.”

Jamie başını bile kaldırmadan el sallarken Mara da tamam demişti.

Sonra ben de istemeyerek de olsa mektubumu aldım. Mara’ya en azından bu kadarını borçluydum.

Zarfin içinde, üzerine hiçbir şey yazılmamış bir zarf daha vardı. Mühürlü. Notu açıp okumaya başladım.

Noah,

Zarftaki mektup annenden. Onu babandan önce bulmayı başardım. Annen bunu, şu anda senin taktığın kolyesiyle birlikte, hiç kullanmadığı bir mücevher kutusuna bırakmış. Kolyeyi çıkarırsan kararını anlamış olacağım.

A.L.

Mektubu okumayacak kadar güçlü olmak isterdim ama değildim maalesef. Elbette ki değildim.

Noah, oğlum,

Ağlamaya başlamıştım bile. Tanrım.

Çoğu ebeveyn, neden çocuk istedikleri sorulduğunda, onu mutlu bir insan olarak yetiştirmek istediklerini söylerler. Sağlıklı. Aranan. Sevilen bir insan olarak.

Ama ben seni bu yüzden istemedim. Benim çok daha fazla sebebim vardı.

Ben senin diktatörlükleri yıkmanı, açlığa son vermeni, balinaları kurtarmanı, büyük büyük torunlarının da gorillerin neye benzediğini bilmesini sağlamanı istiyorum. Hem de bir hayvanat bahçesinde, köpek oyuncaklarıyla oynarken camekânların ardından izledikleri için değil; Uganda dağlarında, arılar gözlerine, sülüklerse çoraplarına girmeye çalışırken peşlerine düştükleri için. Karınları yemekten değil kurtçuklardan ötürü şişmiş çocuklar göreceksin. Menüde, nesli tükenmek üzere olan hayvanlardan başka bir şeyin bulunmadığı sofralara oturacaksın. Mutluluk senden daima kaçacak ve huzuru asla bulamayacaksın. Dünyada o kadar çok haksızlık ve korkunç şey var ki her gün biriyle savaşmak zorunda kalacaksın.

Ama savaşmazsan hem tembelleşecek hem de huzur istiyor maskesi altında giderek mutsuz olacaksın. İstedğin oyuncakları alacak paran olacak ama en büyükleri bile sana asla yetmeyecek. Gerçekler bakılamayacak denli çirkin olduğu için aklını boş şeylerle doldurup duracaksın. Belki başka bir çocuk olsan, başka birinin çocuğu olsan, bunlar bir sorun teşkil etmeyebilirdi. Ama başkasının değil benim oğlumsun sen. Yeterince güçlü, yeterince zekisin ve kaderinde harika şeylere

imza atmak var. Dünyayı değiştirebilirsin sen. Bu yüzden ben de sana bu satırları yazıyorum:

Huzuru değil tutkuyu bul. Uğruna yaşamak isteyeceğin bir şeyden daha çok ölmek isteyeceğin bir şey bul. Eğer bu çocuğunsa, yalnızca kendi evladın için değil, kimsesi olmayan öksüz ve yetimler için de savaş. Tıpsa, yalnızca kanseri tedavi etmeye çalışmakla kalma, AIDS'i de yenmeye çalış. Kendileri için savaşamayanların adına savaş. Onlar adına konuş. Haykır. Onlar için yaşa ve onlar için öl. Bunları yaparsan, daima mutlu olduğun bir hayat yaşamasan da anlamlı bir hayat yaşamış olursun.

Seni seviyorum ve sana güveniyorum. Hem de asla tahmin bile edemeyeceğin kadar.

NOT: Birlikte savaşacak birini bulduğunda bunu ona ver.

69

Noah'nın mektupları okurken odadan çıkmasını seyretmiş ve ona engel olmamıştım. Bu mahremiyeti hak ediyordu ve ben de ona bunu sağlayacaktım. Bu yüzden peşinden gitmek yerine ben de kendi mektubumu açtım ve okumaya başladım. Profesör'ü, kendime ait olmayan anılardan hatırladığım detaylarla ofisinde canlandırmaya başladım.

Mara,

Seni Miami'de ilk gördüğümde kim olduğunu bilmiyordum. O gün, botanicaya yetenekli birinin geleceğini biliyordum ama sen? Sen büyük bir sürpriz oldun.

Kim olduğumu ve senden ne istediğimi hep merak ettin ama esas öğrenmen gereken senin kim olduğun. Kendi kendini keşfetmeni umuyordum aslında çünkü kendi başına öğrendiğin bilgilerden yalnızca sen sorumlu olursun, başkaları değil. Bildiklerin, yaptıklarını da etkiler ve ben seni değiştiremem. Bunu öğrenmek yüzyıllarımı aldı ama artık hiçbir şeyi değiştirme gücümün olmadığını biliyorum.

Ama senin var ve bunu daha önce de yaptın. İraden, dünyayı hem onu kötü bir yer haline getiren insanlardan hem de kimseye, sana bile zararı dokunmamış olanlardan temizledi. Seni affederek bu sorumluluktan arındırmak gibi bir burnu büyüklüğe kalkışmayacağım çünkü hepimiz, hem yaptıklarımızdan hem de yapmadıklarımızdan sorumluyuzdur. Yine de sana, benzer zorluklarla karşılaşmış olan başka insanların soyundan geldiğini söyleyebilirim.

Euhemerus, antik mitlerdeki tanrıların, diğerlerinden daha büyük yeteneklere sahip oldukları için etrafındakiler tarafından tanrılaştırılan sıradan insanlardan başka bir şey olmadıklarını söylemişti. Ardından Jung gelip biz Yeteneklileri arketipler olarak tanımladı ve normal insanları tanrı yaptı. Sıradan kadınları da canavar. Oysa biz bunlardan hiçbiri değiliz. Kimi kutsanmış, kimi lanetlenmiş basit insanlarız sadece.

Sahip olduğumuz yetenekleri bilimle açıklamak mümkün değil. Üstelik bedelsiz olarak da bahsedilmiyorlar. Karşılığında kendimize zarar veriyor, bilgiyi görmezden geliyor, kendimizi tehlikeye atıp intihara kalkışıyor ve zaman zaman da başarılı oluyoruz. Kendimizden büyük düşmanımız yok. Geçmişimizin büyük kısmında nasıl bir sorunumuz ya da şansımız olduğunu bilmiyorduk. Neden bazılarımız acı çekerek dönüşürken bazılarımızın hiçbir etki görmediğini, bazılarımızın kökleri hakkında en ufak bir fikri dahi yokken geri kalanımızın kendimize ait olmayan anıları yeniden yaşadığını da. Bunların ve daha fazlasının cevabını bulmak için insan ömründen çok daha uzun bir süre harcadım ama bulduğum yanıtlarla kaş yapayım derken göz mü çıkardım, hâlâ bilemiyorum. Benim çalışmalarım olmasa, senin Jude

dediğin çocuk böyle bir batağa saplanmış olmazdı. Ama öte yandan, sevdiğin çocuk Noah da asla doğmazdı.

Ben her insanın, dünyayı bulduğundan daha iyi bir yer olarak bırakması gerektiğine inanırım. Sahip olduğum yetenek daha iyi bir dünyanın taslağını çizmemi mümkün kılıyor ama ne yazık ki bunu gerçekleştirecek araçlara sahip olamamakla da lanetlenmiş durumdayım. Tarihin akışını kendi başıma değiştirmeyi defalarca kez denedim ama her seferinde başarısız olunca yeteneğimin tek başına yeterli olmadığını anladım ve bana yardım edecek birilerini buldum. Büyükannen de onlardan biriydi.

Sen doğana kadar, Noah'nın kaderinde şabane şeyler vardı. Onun doğumunun bu sonsuz döngüyü durduracağını ümit etmiştim. Kahraman ve Gölge arasındaki bitmek bilmeyen çekişmeyi; Hilebazlardan, Annelerden, Bilge Adam ve Kadınlardan ayrılmayan laneti sonlandıracağını. Bildiklerimle bu deliliğe bir son vermeyi umuyordum. Ama insan kaç yaşında olursa olsun kibirden önünü göremeyebiliyor. Bir denge kurmak isteyen evrenin, Noah anne rahmine düştükten üç ay sonra da seni annenin karnına yerleştireceğini tahmin edemedim bu yüzden.

Noah, sonsuza kadar yaşayabilmek ve başkalarının da yaşamasına yardım etmek gibi bir yeteneğe sahip olmasına rağmen ölmek dışında bir şey istememekle lanetlenmişti. Öte yandan sen, Mara, sevdiklerini koruyabilme yeteneği ile taçlandırıldın ama bunu, onlara ve başkalarına zarar vermeden yapamıyorsun. İnsanları yaşamla ödüllendirebilirsin ama bunu yapman için cezalandırman da gerekiyor.

Her kötüye karşı bir kahramanın, her şeytana karşı bir meleğin, her canavara karşı bir tanrının olduğu söylenir ama ben, bizim durumumuza rağmen buna inanmıyorum.

Kötülerin bir kahraman, kahraman dediklerimizin ise kötü karakterler gibi hareket ettiğine defalarca şahit oldum. Öldürme yeteneğinin olması seni ne kadar kötü yapıyorsa, iyileştirme yeteneğinin olması da bir insanı ancak o kadar iyi yapar. Doğru insanları öldürürsen kahraman olursun, yanlış insanları iyileştirirsen kötü. Bizi tanımlayan yeteneklerimiz değil, yaptıklarımızdır.

Neden bugün bile kadınlar “tecavüz ediyorlar” diye değil de “yangın var” diye bağırlar biliyor musun? Çünkü insanlığın temelindeki gerçek, aksi halde çoğu kişinin başını çevireceğini söyler.

Ne kadar hata yapmış olursan ol —ki sen kimsenin karşılaşmayacağı zorluklarla karşılaştın Mara— asla başını çevirmedi. Şeytan ne zaman sana gülümsese sen de karşılık veriyorsun.

Büyükannenin sana bıraktığı kolye, adaletin iki sembolünü taşıyor: tüy ve kılıç. Dünyayı değiştirme yolunu seçenler olarak biz, bu kolyeyi birbirimizi tanıma aracı olarak kullanmakta karar kıldık. Büyükannen bunu taktıyordu, Noah'nın annesi de öyle. Şunu bil ki verdiğin karar her ne olursa olsun, senin için bir son değil başlangıç olacak. Benim tavsiyem, bu konuda çok dikkatli olman. Kararını hemen vermek zorunda değilsin ama bunun geri dönüşü olmayan bir seçim olduğunu ve sonunda yalnız kalmaya neden olabileceğini de unutma.

Seçimin ne olursa olsun, zamanla güçlenecek ve bu konuda daha sağlam bir inanca sahip olacaksın. Noah da öyle. Annesi ve ben, onun dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğini ummuştuk. Sen olmazsan bunu yapabilir de.

Bu yüzden ne karar vereceğini bilsem de kendimi bir kez daha yalvarmaktan alıkoyamıyorum. Noah Shaw'dan ayrılmazsan, sevginle onu tüketeceksin. Buna ister kader de,

ister şans. Tesadüf ya da talih. Ama ben binlerce gece, binlerce rüyamda onun binlerce farklı şekilde öldüğünü gördüm. Ve buna engel olabilecek tek kişi sensin.

Büyükannenin kolyesini takmaya karar verirken seçiminin ne olduğunu ben de anlamış olacağım. Ama ne olursa olsun birbirimizi tekrar göreceğiz.

A.L.

Okumayı bitirip başımı kaldırdığımda Jamie de bana bakıyordu. “Seninki ne diyor?”

Annesi ve ben, onun dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğini ummuştuk. Sen olmazsan bunu yapabilir de.

“Gelişigüzel şeyler işte,” dedim sessizce. “Benim hakkımda. Seninki?”

“Benim de öyle. Benimle ilgili bir şeyler.” Durdu. “Ona inanıyor musun?”

Sen olmazsan bunu yapabilir de.

“Bilmiyorum,” diye yalan söyledim. Zihnim benim yazmadığım kelimeler, benim olmayan düşünceler, yaşamadığım hatıralarla doluydu ve ben henüz onları çözememiştim. “Sen?”

“İnanmak istiyorum,” dedi Jamie de. Ve ben başka bir şey söyleyemeden başını öne eğerek kolyesini taktı. Ardından da çarpık bir tebessüm ve omuz hareketiyle ekledi: “Ucubelerin dünyayı ele geçirmesi lazım.”

70

Noah'nın arkasından gitmek için tam bir saat beklemiştim. Hem onu biraz yalnız bırakmak hem de okuduklarımı anlatmak istiyordum. Hatırladıklarımı. Sonra da ne yapmamız gerektiğini sormak.

Aslında ne yapmam gerektiği konusunda bir fikrim *vardı* ama bunu hayata geçirmek için cesaretimi toplamam gerekiyordu.

Noah ile tanıştığımız zamanki kız değildim artık. Hatta Horizons'a gitmeden önceki kız bile değildim. Başıma gelen şeyler ve yaptıklarım, beni bambaşka biri haline getirmişti. Ne hissedersenem onu yapıyor, ne istersem onu alıyordum. Noah'nın gözünde değişmemiştim belki ama *gerçekler* farklıydı. İşlediğim suçların detaylarına dair fotoğraflar görmüş, yorumlar dinlemiş olsa da hiçbirine bizzat tanıklık etmemişti. Ama bir yanıma buna sevinliyordum çünkü sevdiğiniz insanın, yaptığınız bazı şeyleri asla görmemesi gerekirdi.

Ve ben Noah'yı seviyordum. Yaşadıklarım, yaptıklarım hangi parçalarımı değiştirmişti bilmiyorum ama bunun onlardan biri olmadığına emindim.

Öte yandan Noah, Kadife Tavşan gibiydi. Ben onu bıyıkları dökülene, rengi griye dönene, şekli bozulana dek severdim. Ölene dek. O da buna zevkle müsaade ederdi.

Onu başka bir misafir odasında saklanırken buldum. Stella'nın, morgdan ayrılırken yanına alarak Horizons'tan kurtardığı spor çantası da yanındaydı. Ama Noah, annesinin mektubunu okumayı bitirmesine rağmen benim yanıma gelmemişti. Bu yüzden mektupta neler yazdığını merak etsem de soracak cesareti bulamıyordum.

Ardından kapıda beklediğimi fark etmeyince sordum. "Gelebilir miyim?" Noah da okuduğu şeyden başını kaldırmadan başını salladı.

"Ne okuyorsun?" diye sordum yatağına otururken. Elindeki kitap her neyse bitmek üzereydi.

"Bağışlanmış Bir Günahkârın Özel Anıları ve İtirafı."

Benim kitabımdı bu. Noah, Horizons'a gelirken onu da yanına almıştı demek. Oysa ben çantasında olduğunu bile fark etmemiştim.

"Beğendin mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Yazar, kahramanın deli mi yoksa şeytanın kurbanı mı olduğundan hiç bahsetmiyor. Hiçbir meseleyi çözmemiş." Noah elindeki kitabı komodine bırakınca ben de sıcaklığını hissedene dek yaklaştım.

Önceki gece çok yorgun olduğumuzdan onunla hiç konuşmadan uyumuş; bu sabah uyandığımda da Daniel ve Jamie'yi, Lukumi'nin mektuplarıyla görmüştüm. Oysa hem önceki gün ve önceki gece olanlar hem de yarın olacaklarla ilgili konuşmamız gerekiyor fakat ben bir türlü söyleyecek bir şey bulamıyordum. Tek düşünmek istediğim bugün ve bu geceydi.

Noah'nın öldüğüne, bir an için bile olsa gerçekten inandığımdan emin değildim ama aynı şey, hâlâ hayatta oluşu için de geçerliydi. Onun gerçek olduğu fikrine kendimi alıştıramıyordum.

Gözlerinin altı mor halkalarla, yanakları ise kirli sakalla süslenmişti. Yatağın arkasında giderek güçsüzleşen akşam güneşi, saçlarına altın ışıltılar katarken ben de onu sonsuza dek izlemek istiyor, bundan hiç mahrum kalmamayı diliyordum.

Belki de henüz mahrum kalmak zorunda değilimdir, diye düşündüm sonra. Söylenecek çok şey vardı, evet ama belki de bunları hemen söylemeyebilirdim. Noah hayattaydı. *Buradaydı.* İkimiz de hayati bir tehlike altında değildik ve yatakta yan yana oturuyorduk. Ama uzanıp ona dokunmak istesem de ellerim çarşıfların arasında kilitli kalmış gibiydi.

“Ölmene izin verdim,” dedi sonra. “Merak ediyorsan söyleyeyim.”

Etmiyordum oysa. “Çünkü ben sana öyle yapman için yalvardım.”

Noah bunun ardından önce tereddüt etmiş, sonra sormuştu. “Ölmek mi istiyorsun?”

“Hayır.” Doğruyu söylüyordum. Kardeşlerim için ölebilirdim, evet ama kendim için bunu istemiyordum. “*Sen* ölmek istiyor musun?”

Cevabı bilmeme rağmen, sadece o bana sordu diye ben de sormuştum. Belki de bu konu hakkında konuşmak istiyordu. Belki de bunu konuşmamız gerekiyordu.

“Evet,” dedi.

“Neden?”

“Bunu kelimelere dökemem.” Sesi son derece pürüzsüz, yüz ifadesi ise anlaşılmazdı ama bu maskenin ardında kendini ne denli değersiz hissettiğini; ne kadar hatalı, yaralı ve her şeyi berbat etmiş olduğunu düşündüğünü biliyordum. Herkesin, benim başıma gelenlerden kendini sorumlu tuttuğunu ve beni kurtaramamış olmasının kendini ne kadar kötü hissettirdiğini.

Sonra ne söyleyeceğimi bilemediğimden sordum. “Babanı mı düşünüyorsun?”

Kasılan çenesi, beni duyduğunun tek göstergesiydi. Ardından, upuzun bir sessizlikten sonra konuştu: “Oraya asla geri dönme-yeceğim.”

“Miami’ye mi?”

“Onun olduğu hiçbir yere. Babam benim için artık ölmüştür.”

Bunların gerçek hisleri olup olmadığını merak ediyor ve bencilce olsa bile öyle olmasını umut ediyordum.

Sonra babasının onunla konuşma şekli geldi aklıma. David Shaw’un birçok hatası vardı ve Noah’ya karşı olan tavırları da bunlardan biriydi. Ve ben ona bir gün, tüm bunların bedelini ödetecektim. Başka birine zarar vermeden, bir şekilde hak ettiği cezayı çekecekti.

Ama Noah’ya kısacık bir bakış atmak, şu an bu konudan bahsetmenin vakti olmadığını anlamama yetiyordu. “Ya kız kardeşin?” diye sordum bu yüzden. “Ruth?”

Noah boş gözlerini duvardan ayırmadan cevap verdi. “Bir çözüm bulacağım, yani umarım.”

“Ne yapacaksın peki? Eve gitmeyeceksen yani?”

Bu kez yanıt vermemiş, yalnızca omuz silkmekle yetinmişti. Ben de konuşmanın gittiği yönden huzursuz olunca korkarak konuyu değiştirdim.

“Mektuptakilere ne diyorsun?” diye sordum ama Noah’nın verdiği tek yanıt, “Yorgunum,” oldu.

Öylece kendini kapadığı için onu suçlayamazdım elbette. Olup biteni idrak etmek için hepimizden az vakti olmuş; üstelik bu süreçte de bir şekilde, bizden daha çok şeyle uğraşmak zorunda kalmıştı.

Oysa eskiden her meseleyle birlikte başa çıkardık. Dünden önce. Horizons’tan önce.

Şimdi ise önceki hayatımız paralel bir evrendeymiş gibi hissediyordum. Orada tanıştığımızda, ikimizde de eksik olan bir şeyler vardı ve onları birbirimizde bulmuştuk. Fakat şimdi her şey

çok farklıydı. O evrenden çıkmış, o hayatı kaybetmiş gibiydik. İki yabancıdan farksızdık. Aralarında birkaç santimetre olduğu halde birbirlerine kilometrelerce uzak olan insanlar gibi.

Sonra Noah ayağa kalkıp yorganı açtı ve ben içine girene dek bekledi. Ben de onun da yanıma uzanıp göğsüme ve belime sarılmasını, bacaklarımızın birbirine karışmasını bekledim. Ama Noah bunun yerine üstümü örtmeyi tercih etmişti.

“Kal,” dedim sonra. Noah da kısa bir tereddüdün ardından yanıma uzandı.

“Sen yokken rüyamda seni gördüm,” dedim.

Ve dudaklarında bir an için de olsa o tebessüm belirdi.

“Güzel miydi?”

“Evet,” diye yalan söyledim. “Güzeldi.”

Noah gözlerini kapatsa da ben aynısını yapamamıştım.

“Noah?”

“Mara?” Gözleri hâlâ kapalıydı.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen.”

“Ne istersem mi?”

“Sana söylemeyeceğim hiçbir şey yok. Senden sır saklamıyorum.”

Ve nihayet gözlerini açıp bana bakmıştı. “Biliyorsundur umarım.”

Bilmiyordum. Sormak üzere olduğum şeyi daha önce hiç sormamış çünkü cevabını duyma ihtiyacı hissetmemiştim ama şimdi duymak istiyordum. “Beni seviyor musun?”

Noah cevap vermeden önce biraz duraksadı ve pozisyonunu değiştirerek elini yanağıma koydu.

“Deli gibi,” dedi ve elinin dokunuşundan, bunun gerçek olduğunu anladım.

Ama çektiği anda o his de eliyle beraber kaybolmuştu.

“Sen beni seviyor musun?” diye sordu sonra.

Çaresizce, diye düşünüp, “Deli gibi,” dedim ben de.

Bunun ardından Noah, uzun kirpiklerinden yanaklarına düşen gölgelerle eğilip beni alnımdan öptü ve dudakları tenime değdiği anda, “Sana ihtiyacım var,” cümlesi döküldü dudaklarımdan.

Daha önce böyle bir şeyi kimseye söylememiştim ve şimdi de söyleyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Noah’ya bile; hatta özellikle ona. Ama gerçek buydu ve ben, sonrasında ne olacağını umursamadan, onun da bunu bilmesini istiyordum. Noah’nın benim için yaptıklarını başka biri ne yapabilir ne de yapardı. Şu anda yaptığı şeyi bile.

“Yanımdayım,” dedi sonra.

Öyleyse neden onu kendime bu kadar uzak hissediyordum?

71

NOAH

Annemin unutulmaya yüz tutmuş sözlerinin, yanımdaki kızda hayat bulduğunu görmek, mucizevi sayılabilecek bir şeydi. Uyurken bile ölümcül bir tanrıça, bir demir kraliçe gibi görünen Mara için huzurlu dışında her kelimeyi kullanabilirdiniz. Bu halde bile her an şimşekler gönderecekmiş gibi parıldayan, ipeksi, gri bir bulutu andırıyordu. Onunlayken huzur bulamayacağımı biliyor fakat yine de bundan daha büyük bir tutku hayal edemiyordum.

O yanağını göğsüme yaslamış uyurken ben de çarşafların altından kürek kemiklerini okşamaya koyuldum. Bir yandan da bir çift kanadın derisini yırtarak çıktığını ve etrafımızı sararak bizi kadife bir karanlığa gömdüğünü hayal ediyordum. Sonra gözlerimi yumdum.

Ama rüyamda ardı ardına bir yerlerden düşüyor gibi sıçrayarak uyanmıştım. Gözümü açtığımda aklımda, rüyalarımдан kesik kesik sahneler vardı. Mara'nın koklamak üzere eğildiği bir çiçeği nefesiyle öldürüşü. Çıplak ayakla bastığı karların kan kırmızısına bulanışı.

O ise derin, kusursuz bir uykuda, son derece huzurlu görünüyordu. Bizim hakkımızda nasıl bu kadar yanılabilirlerdi ki? Onun beni güçsüz kılması imkânsızdı. Mara'nın yanında kendimi yenilmez hissediyordum.

Günden ya da saatten haberim yoktu. Hastaneden çıkarken sonsuza dek uyuyabilirmişim gibi hissetmeme rağmen şimdi son derece huzursuzdum, bu yüzden Mara'yı yatakta bırakıp çıktım. Alt kata indiğim halde Jamie'yi de Daniel'ı da görememiştim. Ufukta gri bir çizgi belirmiş olsa da gökyüzü hâlâ karanlık olduğundan uyuyor olabileceklerini düşündüm.

Ve evi gezinmeye başladım. Müzik odasına çevrilmiş bir daireyi andıran bir yer buldum sonra. İçeride bir davul seti, bir klavye, birkaç gitar ve odanın diğer tarafında, bahçeye açılan kapının yanında bir piyano vardı. Gidip sandalyesine oturdum. Bir şeyler çalmak istiyor fakat hiçbir şey düşünemiyordum.

“Çalmadığın bir enstrüman var mı senin?”

Mara merdivenlerin başında, çıkışımı engelleyecek şekilde duruyordu.

“Çelik üçgen,” dedim.

O da gülümsedi. “Konuşmamız lazım.”

“Öyle mi,” derken bir yandan da *yakalandım*, diye düşünüyordum.

Sonra elinde bir şey olduğunu fark ettim ve annemden gelen mektuplardan biri olduğunu düşünerek gerildim ama bu Mara'ya aitti.

“Bununla ilgilenmiyorum,” dedim sonra ve ciddiydim.

Ama Mara, kâğıdı burnuma dayamaya devam ediyordu. “Oku şunu,” dedi. “Lütfen.”

Daha başladığım anda mektupta neler yazıldığını, bitirdiğimde neler olacağını biliyor; okudukça kaslarımın güçsüzleştiğine ve bed-

nimin çözündüğüne tanık oluyordum. Yine aynı kavgayı edecektik ama bu kez, ilk defa, kaybetmeyi hak ediyor gibi hissediyordum.

Bitirince başımı kaldırdım. “Ne dememi bekliyorsun?”

“Babanın ikimiz hakkında söylediklerini duydun.”

“Sağır değilim.”

“Profesör’ün yazdıklarını da okudun.”

Gözlerimi kısmıştım. “Profesör’ün mü?”

Mara da bunun üzerine gözlerini kırıştıtırıp o siyah, kıvrıcık saçlı başını belli belirsiz salladı. “Lukumi’yi diyorum.”

Mektubu geri verdim. “Karacahil miyim ben?” Onu kışkırtmaya, sataşarak dikkatini dağıtmaya çalışıyordum ki bunların ardından geleceğini gayet iyi bildiğim şeyi söylemesin.

Ama Mara adımı söylemişti. Bir veda gibi.

O mektubu yırtmak ve babamın söylediği, Lukumi’nin ise yazdığı sözcükleri beyninden çıkarıp atmak istiyordum. Yine de bunun yerine kalkıp bahçe kapısını açmakla yetindim. Dışarıda yağmurun çiselemesi umurumda bile değildi.

Tüm bu olanlardan sonra Mara’nın beni bırakması çok normaldi ama ben, bunu duymaya dayanamayacak kadar korkaktım. Sonra elbette, o da peşimden geldi.

“Sevgim seni mahvedecek,” dedi ben gözlerimi kapatırken. “Bunun ne demek olduğunu şimdi anlıyorum.”

“Hiçbir şey demek değil,” dedim aptal gibi çünkü başka bir şey düşünemiyordum.

“Benim yeteneğim seninkini etkisizleştiriyor. Yanımda olduğun sürece...”

“Güçsüz olacağım, zayıf olacağım falan filan. Biliyorum.”

Bunun ardından Mara bir süre sessiz kalmıştı. Sonra devam etti.

“Bu doğru ama Noah. Birlikte olmaya devam edersek öleceksin.”

Cevap vermedim.

“Bir defa öldün bile hatta.”

Sen de öldün. “Ama hâlâ buradayım.”

“Ben senin güvende olmanı istiyorum.”

“Neye karşı?”

Mara hemen oltaya gelmişti. “Bana.”

Ben de hazırladığım silahlarımla vurmaya başladım onu. Onun başına gelmesine izin verdiğim şeyleri, benim ona yaptığım şeyleri savunmak için söyleyebileceğim bir şey yoktu. Bu yüzden de her zamanki şerefsizliğimi takınarak saldırıya geçmeye karar vermiştim. “Yani beni kendinden korumak istiyorsun.”

“Evet.”

“Babamın yaptığı gibi.”

Bunu duyunca Mara’nın yüzü kararmıştı. “Siktir git.”

Daha önce bana hiç söylemediği bu cümleyi duymak, tüm vücudumu ürpertmişti. “Güzel,” dedim bir adım yaklaşarak. “Sinirlen. Çocukmuşum gibi, sanki başka bir şansım yokmuş gibi benim için iyi olanı yapmaya çalıştığından bahseden o şeytani sesini duymaktan iyidir.” Çığlık atmalıydım, istediğim de buydu hatta ama ağzımdan çıkan sesin tekdüzeliğine ve cansızlığına engel olamıyordum. “Bana nasıl böyle davranabilirsin?” dedim kazanmaya başladığımı hissederek. “Onun gibi?”

Mara’nın gözlerinden alevler çıkıyordu sanki. “Benim neler yaşadığım hakkında en ufak bir fikrin yok senin.”

“Anlat da olsun o zaman.”

Ama anlatmamış, o yüzden yeniden ben konuşmaya başlamıştım. “Seçme şansım var benim. İstedğim zaman senden ayrılıp gidebilirim,” dedim yalan olduğunu bile bile.

“Öyle mi?” diye sordu Mara da. “Gidebilir misin gerçekten?”

İşte kaybettiğimi anladığım nokta, tam olarak burasıydı.

“Baban dedi ki...”

“Bana ‘Baban dedi ki’ diye başlayan cümleler kurma sakın. O adam benim gözümde bir hiç.”

Ama Mara beni duymazdan geliyordu. “Beni istemek senin elinde olan bir şey değilmiş. Bir yan etki gibi bir nevi. Ben senin seçebileceğin bir şey değilim. Bir... bir mecburiyet bu.”

Bu düşünce beni de en az onu olduğu kadar yaralamıyormuş gibi omuz silkmiştım. Buna inanmak istemiyor, inanamıyordum. “Kimse kimi seveceğine karar veremez ki.”

“Ya verebilseydin?”

“Bunu yapmak istemezdim.”

Sonra tereddüde kapılmış gibi durdu. “Benim yerimde olsan, sen bu riske girer miydin?”

Girmiştım bile. “Sana kendi kararlarını kendin almana izin verecek kadar güveniyorum. Senin yerine bir seçim yapmazdım.”

“Sana inanmıyorum.”

“İnsanlardan sürekli, birlikte olmayı sürdürürsek öleceğimi duyuyor ve kendini buna inandırıyorsun. Ne zaman peki? O falcı bunu da söyledi mi sana?”

Sessizlik.

“Belki ölürüm belki ölmem ama ölürsem bu, kader ya da alınyazısı yüzünden falan değil, her gün birileri öldüğü için olacak. Bir kez doğuyoruz, Mara. Sen sonsuza kadar yaşarken ben yarın bile ölebiliirim ama şu an ikimiz de buradayız. Ve ben sahip olduğum zamanı seninle geçirmek istiyorum.”

Bana baktığını gördüğüm anda, kötü bir şey söyleyeceğini biliyordum. “Dün gece istemedin ama.”

“Yanılıyorsun, istedim. Ama sana ölümcül bir sıvı enjekte etmemin üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişken sen pek havanda olmazsın diye düşündüm.”

Dudaklarında oluşan tebessümü görünce biraz daha yaklaştım. “Bana ne yaptığını sana nasıl anlatabilirim, bilemiyorum. Seni öptüğümü düşünmek bile yetiyor bana. Dilini benimkinin üzerinde hissetmek. Tadına bakmak. Sesini duymak. Her şeyin.

Seni o kadar uzun zamandır o kadar çok istiyorum ki. Ama asla sahip olamayacağını bildiğin şeyleri istemek gibi bir şey bu. Sanki ne yaparsam yapayım sana asla sahip olamayacakmışım gibi. Ama beni öptüğün an var ya? İşte o cayır cayır yanmak gibi bir şey.”

Mara'nın nefesi kesilmişti ama bunun sebebinin ne olduğundan pek de emin değildim. Yüz ifadesini anlayamıyordum.

“Her bir parçana dokunmak istiyorum,” diye devam ettim sonra. Çünkü o anda geri adım atarsam başka bir şansım olmayabilirdi. “Şu anda.” Aramızdaki mesafeyi tamamen kapatmıştım. Saçımdan bir tutam alıp parmağıma dolayarak çektiğim anda ürperdi. “Belki başlangıçta başka şansım yoktu çünkü neyi seçtiğimi bile anlamıyordum ama şimdi anlıyorum. *Biliyorum*. Benim için mutluluğun tanımısın sen. Ve başka biriyle sonsuza dek yaşamaktansa, yalnızca bugünü seninle geçirmeyi tercih ederim.”

Mara'nın buna inanmak istediğini biliyor ve öyle yapmasını umuyordum çünkü onu kaybetme düşüncesi, tahammül edilemeyecek bir şeydi. Gitmesine izin veremezdim. En azından şu anda. Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Şansımız varken bunu sürdüreceğiz. Artık böyle bir imkânımız olmadığına da ben, dudaklarımı dudaklarına değdirmenin hissini, dilinin tadını, benimkilere değen ellerinin ağırlığını hatırlayarak mutlu olacağım.” Ve fısıldadım. “Sen beni seçersen.”

72

Y*aptığınız seçimler sizi de değiştirir.*
Sözcükler, davetsiz bir şekilde zihnimde belirmeye başlamıştı. Daha önce de Noah'yı seçmiştim ve artık ikimiz de ne olduğumuzu, kim olduğumuzu bildiğimize göre, bir kez daha aynı şeyi yapmak istiyordum. Ve bu seçimin beni değiştirip değiştirmemesi umrumda bile değildi. Yalnızca Noah'nın nasıl değişebileceğini düşünüyordum.

"Beni hak ettiğimden de mutlu ediyorsun," dedim boğuk bir sesle. Dokunuşu, kokusu, her şeyiyle dikkatimi dağıtıyordu.

Gülümsedi. "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun o zaman?"

Annesi de ben de, Noah'nın dünyayı daha iyi bir yer haline getirmesini umuyorduk ve sen olmazsan, bunu gerçekten yapabilir.

"Seni istemeye hakkım yok," dedim sesimdeki hüznü gizleyemeyerek.

"Tabii ki var. Senin seçimin bu, bizim seçimimiz. Onların istediği gibi olmak zorunda değiliz."

Ama öyleyiz.

"Kendi istediğimiz hayatı yaşayabiliriz."

Öyle mi gerçekten?

Noah kolyesini çıkarıp avucuna almış, seçimini yapmıştı. Bense gözlerimi kapayıp annesinin yüzünü, büyükannemin sözcüklerini hatırlamaya çalıştım ama hiçbir bir işe yaramıyor, yine tek gördüğüm Noah oluyordu.

Sonra başımı salladım. “Seni sevmemek için çok uğraştım.”

“Üzülerek söylüyorum ki başarısız olmuşsun.” Yanağıma bir öpücük kondurmuştu.

“Üzülmediğin falan yok.”

“Yok gerçekten.” Bu kez diğer yanağıma.

“Seninle tanıştığım zaman, her şeye sahip olduğunu düşünmüştüm, biliyor musun? Mükemmel bir hayatın olduğunu.”

“Mmm.” Boynuma.

“Senin de mükemmel olduğunu düşünmüştüm.”

Noah durmuştu. “Peki şimdi ne düşünüyorsun?”

Cevap vermek için bir süre düşündüm. “Sen düşündüğüm şeylere sahip değildin. Bence bir yanın, aslında hayatının ne kadar kırılgan olduğunu hep biliyordu. Yani onu benim için riske atabildiğine göre.”

Ama Noah böyle düşünmüyordu. “Bana neler verdiğini anlamıyorsun sen.”

Söylemesini istiyor, buna resmen ihtiyaç duyuyordum. “Söyle o zaman.”

“Bir aynasın sanki ve bana kim olduğumu değil, kim olmak istediğimi gösteriyorsun.”

Gözlerimi kapamıştım.

“Kendime baktığım zaman hiçbir şey göremiyorum,” diye devam etti sonra. “Ama sen bana bakınca? Her şeyi görüyorsun.” Parmakları saçımda, boynumda geziniyordu. “Benim, seninleyken olduğum kişi olmam lazım.”

“Zaten hep öylesin.”

Noah'nın yüzünde, hiç alışık olmadığım kadar açık bir ifade vardı. Samimi. Söylediği şeyleri gerçekten hissediyor, bunlara gerçekten inanıyordu. "Belki de bazen, kendimizle ilgili gerçekleri görebilmemiz için birinin bunu bize göstermesi gerekiyordur."

Benim, kendim hakkındaki gerçekleri öğrenmek için Noah'ya ihtiyacım olmamış, bunu kendim bulabilmiştim ama o, bunun için bana ihtiyaç duyuyordu.

"Belki de birbirimize bağımlıyızdır," dedi sonra. "Belki ikimiz de berbat haldeyizdir. Belki ben tam bir aptal, sen de bir baş belasıdır ve ikimiz de yalnızken daha iyiyizdir."

"Belki?"

Beni duymazdan geliyordu. "Ben bunu umursamıyorum. Ya sen?"

Benimle olursa kaybedeceği şeylerin listesi, benim ona verebileceklerimden kat be kat uzundu ama hayır. Hiç umursamıyordum.

Noah beni yaralarım, sorunlarım, kirliyen, sakatken, kan içindeyken ve yüzümde başka birinin tebessümü varken bile görmüş ve ne kaçmış ne irkilmış ne de saklanmaya çalışmıştı. Kim olduğumu biliyordu, yaptıklarını görmüştü ve bir gün, *ona* ne yapacağımın da farkındaydı ama yine de burada duruyordu. Tüm bunlar göz önüne alındığında gitmesine izin vermek büyük bir aptallık olurdu ve ben; bir yalancı, suçlu, katil olsam da kesinlikle aptal değildim.

İnsanlar sizin kim olduğunuzu görüp sizi sevmeyebilir yahut sevip kim olduğunuzu görmeyebilirdi ama Noah, beni hem görüyor hem de seviyordu. Üstelik beni seçmişti. Hak ettiği bu olsa da ona sonsuzluğu veremeyeceğimi biliyordum ama. İstesem de onu güvende tutamayacağımı biliyordum. Yine de bugünü ve bu geceyi verebilirdim ona. Yarını vermeyi de denerdim; ondan sonrasında gücümün yettiği her günü de. Bu bana yetmiyordu ama Noah aynı fikirde değildi.

Sonra başımı kaldırıp sordum: "Şimdi seni öpsem ne yaparsın?"

Noah, sinir bozucu bir süre boyunca bunun cevabını düşünür gibi yapmış, sonra nihayet yanıt vermişti. “Ben de seni öperim.”

Çok uzun bir süredir kırıntılarla doymaya çalışıyordum; Noah’nın hayali, ikimizin anıları. Ama şimdi o bu kadar yakınımdayken ve o da beni isterken, aslında açlıktan ölmek üzere olduğumu fark etmiştim.

Sonra ellerimi boynuna dolayıp yavaşça öptüm. Noah’nın eli tişörtümü kaldırıp tenime değdiği anda ise parmak uçlarından bir fırtına kopmuştu sanki. Gök gürültüsü, şimşek sesleri. Hepsi birden, hem çok fazla hem de çok azdı. Vücudumu onunkine yapıştırıp daha da şiddetli öpmeye başladım.

Birini isteyip alamamaktan daha kötüsü olamaz sanıyorsunuz ama olabiliyor. Birini isteyip aldığın halde yine de doyamamak. Asla yetinememek.

Nefes almak için ayrıldığımızda, alınlarımız hâlâ birbirine değiyordu. Noah beni sevdiğini söylememiştii ama buna gerek de duymuyordum. Elimi boynuna bastırışından belliydi. O gözlerini kaparken benim kalbim de yerinden çıkacak gibi atıyordu. Noah’nın da bana ihtiyacı vardı.

Bugüne dek yaşananlar daima bir parçamız olacaktı ama hepsini atlatmıştık. Hâlâ buradaydık. Perde bir gün üzerimize kapanacaktı elbette fakat ben, o süreyi mümkün olduğunca uzatmak adına elimden geleni yapmaya hazırdım. Şimdilik, yalnızca ikimiz vardık ve yolumuza çıkacak hiçbir engel görünmüyordu.

Yine de Noah’yı önce eve, sonra da yukarı götürürken David’in sözleri, onun sesiyle zihnimde yankılanmaya başlamıştı.

“Böyle olmasan seni sevmezdi.”

Ama ben böyleydim ve Noah beni seviyordu.

73

NOAH

Bir kıza tek bir sözcükle, bir bakışla, bir dokunuşla neler yapabileceğimi biliyor ve hepsini ona yapmak istiyordum.

MARA

Ben dudaklarımı boynuna dayarken o da çenemi tutup başımı yan çevirmişti. Sonra kulağıma feci şeyler fısıldadı. Ben de sırtarak düğmelerini çözmeye koyuldum.

NOAH

Mara, onu iki kez, yavaşça öptükten sonra başını aşağı eğmiş ve dudaklarını kalbimin üzerine yaslamıştı. O alev alev yanan tenimi öperken ben de tepeden tırnağa ürperiyordum.

Ben, aradığımın o olduğunu bile bilmeden onu beklemiştim ve artık, Mara da istediği sürece onu asla bırakmayacaktım.

MARA

Ben onun gömleğini çıkartırken o da benim üzerimdekini göğsümden yukarı çekmiş ve tenlerimiz birbirine değene dek her şeyi çıkarıp atmıştık. Sonra Noah bana okuldaki namını nasıl elde ettiğini gösterdi.

Öpücüklerle göbeğime doğru inerken, çenesinin neden olduğu o enfes his ve beni hazzın doruklarına çıkarırken takındığı sinsî tebessüm tüylerimi ürpertiyordu. Yumuşak, sessiz, rüya gibi renkler doldurmuştu zihnimi önce. Diliyle birlikte gelen koyu sarılar, kızıl kahveler ve pembeler. Nefesim kesiliyor, içimde giderek artan bir ihtiyaç... ihtiyaç...

“Haydi,” diye yalvardım.

“Acele etme.”

NOAH

Kestiğim her öpücükle ona işkence ederken Mara'nın giderek artan ve bir inilti, sessiz bir çığlık haline gelen sesiyle de heyecanlanıyordum. Kasları kasılıp titremeye başlamış, elleri çarşafa sıkıca dolanmıştı. Yüzünün halini görme isteğiyle başımı kaldırdım.

Delirmek üzereydi. Ve ben, hayatımda bundan daha baş döndürücü bir güzellikle karşılaşmamıştım.

Sonra saçlarımı tutup beni yukarı çekmeye başladı.

MARA

Noah'yı kendime, içime doğru çekerken hafif bir acı hissetmiştim.
“İyi misin?” diye sordu daha önce hiç olmadığı kadar nazikçe.

Kızıl renk solarak kaybolurken ben de nefes nefese, “Evet,” dedim ve onu iyice kendime çektim.

NOAH

Ben ellerimi sırtında gezdirirken o da belimde kenetlenen ayak bilekleri ve dipsiz bir kuyuyu andıran gözleriyle beni içine almıştı. Ellerimiz, kollarımız, dudaklarımız, bedenlerimiz, ruhlarımız birbirine kenetlenirken hiç bilmediğim bir dünyayla tanışıyordum.

Mara'nın öpücükleri dilimde şeker, kanımda şampanyaydı sanki. Onun tadında, kokusunda, sesinde kaybolmak istiyordum. Mara'nın vücudu bir güç kaynağı gibiydi. Bugüne kadar hep kovaladığım ve yakalama şerefine ancak eriştiğim bir zirve.

MARA

I sırıklar. Çekişler. Dokunuşlar. Tadışlar. Noah'nın son derece yavaş ve karmaşık darbeleri birbirine karışıp zenginleşirken beni de canlandırıyordu. Tüm renkler ışıdayıp parıldamaya ve yoğun, aydınlık bir şeye dönüşmeye başlamıştı sanki.

NOAH

Her dokunuşta yeni ve keşfedilmemiş bir ölçü ortaya çıkıyor; Mara'nın notaları titreşip değişir, bir vurgulu bir sessiz bir hal alırken ben de onların dokusuyla ve yarattıkları titreşimlerle büyüleniyordum. Dünyamız bu çarşaflardan ibaret bir hale gelmişti adeta ve Mara, onların içinde hem sonlu hem sonsuz, hem güzel ve asil, hem kollarımla sınırlanmış hem de sınır tanımazmış gibi bir hale bürünebiliyordu.

Ben hareket ettikçe Mara'nın bedeni de büyüleyici bir vahşet ve coşkun hareketlerle uzayıp esniyor; kararan gözleri, beni kapamakla tehdit edecek gibi oluyordu.

Kayıp gideceğine dair duyduğum korkuyu ve çaresizliği bastırmaya çalışarak, "Benimle kal," diye inledim. Ona bu açıdan bakmayı bırakmak istemiyordum. "Böyle kal."

Bunu duyunca gözleri açıldı... hâlâ kendisiydi, hâlâ kendindeydi. Sonra, "Sesini duymak istiyorum," diye yalvardı o sesiyle. Onun söylediği hiçbir şeyi, hiçbir zaman yapamayacağım gibi bunu da reddedememiştim. Ama aklıma gelen sözcükler ne bu an ne de

onun için yeterli olacaktı. Bu yüzden, onun bilmediği bir dilde konuşmaya karar verdim.

Je t'aime. Aujourd'hui. Ce soir. Demain. Pour toujours. Si je vivais mille ans, je t'appartiendrais pour tous. Si je vivais mille vies, je te ferais mienne dans chacune d'elles.

Seni seviyorum. Bugün. Bu gece. Yarın. Sonsuza dek. Bin defa dünyaya gelsem, hepsinde sana ait olurdum. Bin tane hayatım olsa, her birinde seni benim yapardım.

MARA

İkimiz de dünyanın kıyısında gezinirken duyulan tek şey, diğerlerinden ayrıştırılmış gibi gelen seslerimizdi. Her yer parıldıyor, renkler diğer her şeyi yok ediyordu sanki. Koyu kahverengi, kızıl, altın sarısı. Ben adımın dudaklarından alıp yutkunurken o da benimkilerde kendi adını öpüyordu. Akkor haline gelmiş gibi...

NOAH

Bir mutluluğa gömülmüştüm.
Mara'nın hazzının yankılarını damarlarımda hissedebiliyor,
onunla birlikte kayboluyordum. Kollarımın arasında tüm
zincirlerinden kurtulmuş, özgür kalmış gibiydi.
Nihayet.

MARA

Sonra üzerine uzandım. Kalp atışlarımız senkronize halde atarken ben de kayaları kaplayan yosunlar gibi Noah'nın bedenini sarıyordum. Ben kollarının arasında ne kadar yumuşaksam o da yanağım karşısında o kadar katı, sıcak ve *gerçektir*. Yüzümdeki tebessüm solmadı ama renkler birer birer kaybolmaya başlamıştı. Mordan kobalta, sonra indigoya, sonunda da siyaha dönüşerek.

NOAH

Sessizlik değildi bu ama Mara'nın tınısı değışmişti sanki. Tatlı ve hüzünlü, yayılan, kayan, düşen, zarif notalar. Bunların ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordum. "Kal," diye fısıldadım sonra ıslak, kıvrıcık saçlarına. Sanki bildiğim tek kelime buymuş gibi. "Benimle kal."

Ama gözkapakları titreşip kapanmıştı.

Sonra ben gözümü bile kırpamazken Mara, "Hallelujah"ya doğru uykuya daldı.

SONSÖZ

Perdenin arasından sızan ılık, gözkapaklarımda kırmızı benekler oluşturuyordu. Hâlâ karanlık sayılabilecek odada gözlerimi bir iki kez kırptırdıktan sonra gerinmiş; burnuma Noah'nın şampuan kokusu gelince de gülümseyerek onu kendime çekmek üzere uzanmıştım. Ama elime saç yerine bir kâğıt geldi.

Dirseğimin üzerinde doğrulup esneyerek odada Noah'ya dair bir iz aramaya başlamıştım ama hiçbir şey yoktu. Yanı başımdaki lambayı açınca çantasını ve benimkiler gibi etrafa savrulmak yerine içine dizilmiş olan kıyafetlerini gördüm. Bugün New York'tan ayrılacaktık ve görünüşe göre Noah, çantasını çoktan hazırlamıştı. Bu da ondan beklenecek bir hareketti aslında ama uyandığımda onu yanımda bulamayışım için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Önceki gece Noah'nunkilere değdiğini hatırlayan dudaklarımı ısırdım sonra ve kıyafetlerimi bulabilmek için çarşafı çektim. Bulduğum not da o sırada yere düşmüştü. Sonra kâğıdı aldım.

*Uyuyamayıp koşuya çıktım. Hemen dönerim. Hazır ol.
Öpüyorum,
Noah*

Öyle kocaman gülümsedim ki canım acıdı. Ne olduğumu, kim olduğumu gayet iyi bilmesine rağmen, hatta bunun yüzünden beni seven bu çocuğa duyduğum aşk her yanıma ele geçirmişti. Bunu söylemek, göstermek için geri dönmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Bir hafta olmuştu aslında ama bir yıl da olsa fark etmezdi. Bana asla yetmeyecek gibi geliyordu.

Ama yetinmek zorunda da değildim çünkü dünya kadar vaktimiz vardı.

Sonra saate baktım, 9.30'u gösteriyordu. Ve duş alıp giyinerek mutfağa indim. Ağabeyim, belli ki etrafta bir sevgi gösterisinden kaçınmak adına varlığını belli etmek için dolap kapaklarını gürültüyle açıp kapatıyordu. Neyse ki ben de evdeki bu gürültülü kolonimizden en az onun kadar, hatta muhtemelen daha da fazla utanıyordum. Fakat ne yazık ki Noah bunu hiç umursamıyordu. Daniel neler duymuştu kim bilir.

Yüzüm alev alev yanarken ben de kızarıklığı saçlarımla gizlemeye çalışıyordum ama nafile. "Günaydın!" diye şakıdım, çok belli ediyordum. "Kahve var mı?" Kileri kurcalayıp dururken bir sürü gereksiz gürültü çıkarıyordum.

"Demlikte... az önce yanından geçtiğin hani."

Doğru. "Doğru! Sağ ol!" Dolaptan bir fincan almıştım.

Daniel da bana dönüp bir bakış attı. "İyi misin sen?"

"Evet! Sen?"

"Süper güçlere sahip gençler ve onları kontrol etmeye çalışan varlıklarla dolu yeni gerçekliğime kendimi alıştırmaya çalışıyorum. Eşyalarını topladın mı?"

Yoo. "Hı hı."

"Araba saat dörtte alacak bizi."

"Biliyorum."

Ardından Daniel aklımdan geçenleri dile getirmişti. "Eve dönmek senin için garip olacak tabii."

Başımı sallayarak onayladım.

“Ama kısa süre sonra geri geleceksin? Plan hâlâ böyle, değil mi?”

Öyleydi. Herkes kendi evine döndükten sonra Jamie, okuldaki son yılımızı es geçip doğruca üniversiteye gitme teklifimizi sunacaktı. Gerçekten de mümkündü böyle bir şey; erken kabul falan gibi. Ve Florida’dan hem daha çabuk hem de diğer olasılıklara kıyasla daha sorunsuz bir şekilde ayrılmamızı sağlayacaktı. Oradan uzaklaşmamız gerekiyordu çünkü. Hiçbirimiz, lisenin son yılını okuyabileceğimizi düşünemiyorduk. Zaten ailelerimize rol yapmak, onlar karşısında oyun oynamak bile yeteri kadar zor olacaktı ama yazı da orada geçirmem gerektiğini biliyordum. Sonbaharda hem ablasını hem de ağabeyini kaybetmek Joseph için çok zor olacaktı çünkü ve ben bu yüzden, şimdi bizimle, benimle mümkün olduğu kadar çok vakit geçirmesini istiyordum.

Sonra Daniel, portakal suyundan bir yudum alarak uzun kollu bir gömlek geçirdi üzerine. “Gitmeden önce arkadaşım Josh’la, Juilliard’da buluşacağım. Araba dörtte gelecek, unutma.”

“Unutmam.”

“Ah, bir şey daha.” Daniel topukları üzerinde dönerek koridordaki dolaba doğru ilerlemeye başlamıştı. “Hazıranda sınava gireceksen çalışmaya başlaman lazım.” Ardından da kutu oyunları ile dolu olan üst raftan bir şey almaya çalışırken hepsini yere düşürdü.

“Böyle planlamamıştım tabii.” Birlikte oyunları toplamaya başlamıştık: Risk, Monopoly, Scrabble. “Ah, kim varmış burada.”

Ağabeyime bakınca elinde tahtadan, kalp şeklinde bir parça olduğunu gördüm. Bir ruh çağırma tahtası. Ouija tahtasının parçası. Etrafı kontrol edince çok geçmeden *Sorry!* ve *The Game of Life* arasında, ağabeyimin arkasında duran kutuyu fark ettim. Daniel da bana kalbin ortasındaki küçük delikten bakıyordu.

“Oynamak ister misin?”

Diken diken olan tüylerimle, gözlerimi dikmiş ona bakıyordum.

“Şaka şaka.” İmleci kutuya geri koymuştu. “Aslında sana vermek istediğim şey buydu.” Oyunların arasında bir şeyler aradıktan sonra bir kitap çıkardı: *SAT’de Çıkan, Bilinmeyen Bin Kelime*.

Kitabı görünce gözlerimi devirdim. “Sen olmasan ne yapardım?”

“Neyse ki bu sorunun cevabına hiç ihtiyacın olmayacak.”

Daniel, bunun böyle kalması için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyor muydu acaba.

“Kahvaltı sonrası ruh çağırma seansı yapıyoruz galiba?” Jamie’nin sesini duyunca döndüm ve pek de hoş olmayan bir ifadeyle Ouija kutusuna baktığını fark ettim.

“Kazara çıktı o,” dedi Daniel da kitabı bana fırlatırken. Ağabeyim oyunları yerlerine kaldırırken ben de kitabı çantama tıkıyordum. “Sonra görüşürüz çocuklar,” dedi el sallayarak. “Araba da saat dörtte gelecek J.”

Daniel kapıyı kapayınca Jamie’ye döndüm. “J mi?”

O da böbürlenerek başını kaldırdı. “Çabucak kaynaştık. Yani Noah ile sen... *meşgulken*.”

Çantamı omzuma takarken bir yandan da geri geri, kapıya doğru yürüyordum. Yüzüm kızarmıştı. “Ben biraz yürüyüş yapacağım.”

“Sen? Yürüyüş? Ne zamandır yemeğe, güneş ışığına ve temiz havaya ihtiyaç duyuyorsun ki?” Jamie, abartılı bir ifadeyle etrafına bakınıyordu. “Ha, Noah yok evde. Şimdi anlaşıldı.”

“Kapa çeneni.”

“Gel, birlikte bulalım,” dedi Jamie kolunu uzatarak, ben de girdim ve parka gitmeden önce biraz dolaştık. Jamie’nin boynundaki kolye gözümünden kaçmamıştı. Geçtiğimiz hafta içerisinde, konuşurken onu okşamak gibi bir alışkanlık edinmişti çünkü. Benimki cebimde, Noah’ninkinin yanında duruyordu. Henüz kararımı vermemiştim.

“Ee, annelere hangi üniversite için yalan söyleyeceğim?” diye sordu Jamie omzuma vurarak.

“Bilmiyorum.” Kavrulmuş fıstık satan el arabasından gelen koku, sokaktaki inşaattan gelen toz ve metal kokusuna karışıyordu. “Ama New York’u sevdim.”

“Ben de. Columbia ya da NYU’yu düşünüyorum. Girebileceğimden emin değilim ama siyahiyim, ibneyim ve museviyim. Yani üç tane broşürüm var.”

Jamie’nin söylediklerine gülerken karanlık bir ofis camında yansımalarımızı görmüştüm. Kısa bir süre önce bu söyledikleri beni gülmekten öldürürdü muhtemelen ama yaşadıklarımız, bizi on yıl ileri götürmüş gibiydi. Bizi tanımayan insanlar hâlâ ergenlik çağında olduğumuzu düşünebilir ve bu olaylardan öncesi ve sonrasına dair fotoğraflarımızı gördükleri halde arada bir fark olmadığını düşünebilirlerdi ama ben anlayabiliyordum. Artık kameralara isteksizce gülümsüyor, bir espri yapıldığında hep hüznle gülüyorduk. Bizi diğerlerinden ayıran buydu işte. Daha zorlu bir hayat yaşamış ve daha çok şey görmüştük ama yine de gülebiliyorduk. Gülüyorduk çünkü bunun dışında yapabileceğimiz tek şey pes etmektir.

Ve ben asla pes etmeyecektim. Bir kısmından pişman olduğum, bir kısmındansa olmadığım korkunç şeyler yapmıştım ama ne düzeltilmeye ne de kurtarılmaya ihtiyacım vardı. Sadece yoluma devam etmem gerekiyordu.

Sonra caddenin karşısına, parka geçtik. Altında yürüdüğümüz ağaçlardan düşen çiçekler, kar tanelerini andırıyordu. Mavi ve bulutsuz gökyüzü, mükemmel bir ilkbahar gününde olduğumuzun habercisiydi. Huzurlu, güzel, mutlu bir rüyanın içindeydim adeta; benim rüyalarım hiç benzemeyen bir rüyanın.

“Buraya gelmenize sevindim,” dedi arkamızdan dar, koyu renk bir pantolon ve solgun renkli bir tişörtle çıkan Noah. Saçları her zamanki gibi karışık ve dikkat çekecek kadar temizdi. Elinde de parmaklarının ucunda sallanan bir alışveriş poşeti duruyordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Ne zamandır bizi takip ediyorsun sen?”

“Kendimi bildim bileli.”

Elimi dudaklarıma götürmüştüm. “Çok komik. Hiç koşmuşsa benzemiyorsun.”

Bunun üzerine Jamie ellerini çırpı ve “Gitme vaktim geldi!” diyerek beni yanağımdan öptü. “Meşhur kuzenime, senin de meşhur avukatına veda edeceğim.”

“Selam söyle.”

“Söylerim tabii.”

“Benden de,” dedi Noah araya girerek ama Jamie uzaklaşmaya başlamıştı bile. Sonra Noah’ya orta parmağını gösterdi, o da güldü.

“Ee, nerelerdeydin?”

Noah alışveriş poşetini arkasına çekmişti. “Aman fahişeler, esrar falan işte, klasik.”

“Seni niye seviyorum ben ya?”

“Çünkü elimde hediyelerle geliyor,” dedi abartılı bir hareketle poşetten bir şey çıkararak. Bir eskiz defteriydi bu.

Buzlarımı az da olsa eritmeyi başarmıştı. “Noah.”

“Eskisi epey kötü haldeydi,” dedi tebessümle yukarı kıvrıldığı dudaklarıyla. “Yeni bir başlangıç iyi gelir diye düşündüm.”

Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm.

“Dur,” dedi o da dudaklarımdan ayrılmadan. “Daha en iyi kısmını görmedin.”

“Dahası da mı var?” Elimini tutup beni bir banka götürmüş ve defteri kolunun altına alarak beni oturtmuştu.

“Kapa gözlerini,” dedi, ben de kapadım. Defterin sayfalarını çevirdiğini duyabiliyordum. “Tamam, açabilirsin.”

Gözlerimi açtığımda karşımda, çizim demeye bin şahit gerektiren bir şey vardı. Neye ait olduğuna dair de en ufak bir fikir yürütemiyordum.

“Defterde bir iz bırakmak istedim ve senin portreni çizdim.”

“Ah!” Aman Tanrım. “Bu çokı.. çok özel Noah. Teşekkür ederim.”

Noah dudağını ısıırıyordu. “Mmm.”

“Ama bir dakika.” Defteri yan çevirmiştim. “Neden kuyruğum var?”

Bunun üzerine Noah da başını yana eğdi. “Kuyruk değil o, kolun.”

“Neden kışımından çıkıyor peki?”

Noah defteri kapatmıştı. “Terbiyeni takın biraz.”

“Takınmazsam ne olur? Popoma mı vurursun?”

Dudaklarını kulağıma, çenesini de yanağıma dayayarak, “Bu ancak ödül olabilir hayatım, ceza değil,” diye yanıtladı Noah.

Kalp atışlarımı hızlandırmaya bu kadarı bile yetmişti işte. Her seferinde beni deli etmeyi başarıyordu. “Hazır lafı açılmışken,” dedim yumuşak bir sesle. “Sabah seni özledim.”

“Telafi etmenin bir yolunu bulmam gerekecek öyleyse. Eşyalarını toparladın mı?”

“Hâlâ vaktimiz var,” diye yanıtladım bu soruyu çünkü gitmeye hazır değildim.

Noah da neler düşündüğümü biliyordu. Elimi tuttu. “Yine geleceğiz.”

Gelecektik, bunu ben de hissedebiliyordum. Sonra başımı kucığına, ayaklarımı da bankın kenarına koyarak uzandım. Etrafımız insan kaynıyor olsa da koca bir atan kalpler ve nefes alan ciğerler denizinde yalnızmışız gibi hissediyordum. Caddenin karşısındaki bir rögardan çıkan duman ise havada bir mesaj oluşturuyor gibiydi: *Fevinize hoş geldiniz*. Burada sıradan bir hayat sürebilir; New York’ta el ele gezinen genç, âşık ve normal bir çift olabilirdik.

Noah saçlarımla oynarken uzanıp kendi çantamdan bir kitap çıkardım. SAT kitabıydı bu, oysa ben onu istemiyordum. Bu yüzden geri koyup uzun bir arayış sonucunda istediğime ulaştım. Bu

süper güçlere sahip gençler hakkında, yeni aldığım bir romandı. Bir nevi araştırma denebilirdi.

“Ne o?”

Noah’ya önce kapağı göstermiş, ardından da en son sayfayı açmıştım.

“Bir dakika, bir dakika... sen... Mara Dyer, sen kitabı okumadan son sayfaya mı bakıyorsun?”

“Aynen öyle yapıyorum.”

“Büyüleyicisin.”

“Hayır, tuhafım,” dedim ona bakmadan. “Arada büyük bir fark var.”

“Şaka bir yana, bunu nasıl kaçırmışım, gerçekten merak ediyorum? Her şeyi değiştirir bu.”

Artık dik dik bakmaya başlamış ve kitabı kapatmıştım.

“Ah, benim yüzümden durma lütfen.”

“Duracağım. Senin yüzünden okumayacağım.”

“Özür dilerim.”

“Hayır, dilemezsin.”

“Dilemem aslında, evet. Ayrıca muhtemelen şu anda...”

Noah çantamı karıştırmak için öne uzanınca boynum kü-türdemişti. Sonra SAT kitabını çıkardı. “Bunu okuyor olmamız gerekir. Daniel mı aldı bunu?”

“Nereden bildin?”

“Dur seni test edeceğim.”

“Noah...”

“Hayır, hayır, ısrar ediyorum.” Sayfaları karıştırıyordu. “Pekâlâ, işte ilk kelimen: Tımsal.”

“Ben bu oyunu oynamak istemiyorum.”

Ama Noah beni duymazdan geliyordu. “Takma ad.”

“Bu zor bir kelime değil ki.”

“Kelime bile değil ki zaten. Cümleye benziyor daha çok. Kim yazmış bu kitabı ya?”

“Kimin umurunda?” Kitabı alıp çantaya atmış ve onun yerine bir defter bir de kulaklık çıkarmıştım.

“Ne yapıyorsun?”

Derin bir nefes aldım. “Sirke katılmak üzere evden kaçıyorum. Ne gibi görünüyor?”

“Seni sirke almazlar ki. Yeterince esnek değilsin, bu konu üzerinde çalışmamız gerekecek.”

Bunu duyunca Noah’ya vurmuştum. Hem de sertçe.

“Çizim mi yapacaksın?”

“Hayır.”

“Yazık. Beni o Fransız kızlar gibi becermeni isteyecektim.”

“Yanlış alıntıladsın.”

“Öyle mi?” Kendini sorgular gibi görünmeye çalışıyordu. “Freudyen dil sürçmesi herhalde. Neyse, *ne* yapıyorsun?”

“Yeni bir hobiyi ihtiyacım olduğuna kanaat getirdim.”

“Yazacak mısın?”

“İzin verirsen,” dedim. Kızmaya başlıyordum.

“Anılarını mı?”

O haftanın başında, Rochelle’le vekalet sözleşmesi imzalamıştık. O bir ceza avukatı, ben de cezalandırılmayı bekleyen bir suçluydum. Mükemmel uyum yani. Jamie’nin, başımıza gelenlerin ifşası konusunda büyük ölçüde hasar kontrolü yapabileceğini düşünmüştük ama ben bunları insanlarla paylaşmak istiyordum. Tabii Rochelle, tüm iyi avukatların yapacağı gibi delil yetersizliği, karşı dava açılma olasılığı gibi son derece geçerli sebepler öne sürerek beni bundan vazgeçirmeye çalışmıştı ama ben, geçtiğimiz yıl hiç yaşanmamış gibi davranamazdım. İnsanların bunu bilmesi, benim de paylaşmam gerekiyordu.

Gerçekte kurgu olmayan hikâyemizi kurgu gibi anlatma fikri Daniel'dan çıktı sonra. Rochelle'e isimleri ve tarihleri değiştireceğime, kendime de bir takma isim bulacağıma dair yemin etmiştim. O da hâlâ şüpheleri olmasına rağmen beni durduramayacağını bildiğinden yardım etmeyi kabul etti.

Daniel, tüm bunların olağanüstü olduğunu düşünüyordu. *Üstanlatı gibi! Aman Tanrım, muhteşem bir şey bu.* Jamie pek etkilenmemiş; Noah ise her zamanki gibi, yeni bir şeyin heyecanına kapılıp yardım da edebileceğini söylemişti.

"Gizlenmek için ortaya çıkmak gibi," demişti fikrimi ilk söylediğimde. "Bayıldım."

"Senin de yardımına ihtiyacım olacak," dedim ben de. "Hatırlamadığım çok şey var."

"Ben boşlukları doldururum."

"Doğruyu söylemen gerek ama."

"Ne zaman yalan söylediğimi gördün ki?"

"Cidden soruyor olamazsın, değil mi?"

"Üzüyorsun beni ama. Ben her zaman, üzücü de olsa gerçekleri söylerim. Acı verecek kadar dürüstümdür. Bana güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum," dedim dürüstçe. "Evet."

Artık tek yapmam gereken olayları yazmaktı. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Sonra tam ben kulaklığımı takmak üzereyken Noah, saçımdan bir tutam alıp çekmeye başladı.

"Kimse buna inanmayacak, biliyorsun."

Biliyordum ama umrumda da değildi. Şu ana kadar öğrendiğimiz bir şey varsa o da yalnız olmadığımızdı. Dışarıda bir yerlerde bizim gibi olan başkaları da vardı. Tuhaf, farklı, sorunlu, depresif ya da hasta olduklarını zanneden insanlar. Gerçekten bunlardan biri de olabilirlerdi tabii ama daha fazlası olmaları da mümkündü.

Bizden biri olabilirlerdi ve eğer durum buysa, ne olduğunu geç olmadan öğrenmeleri gerekiyordu.

“Gerçeğin, kimse inanmasa bile dile getirilmesi gerekiyor,” dedim ve ona döndüm. “Buna inanmayan insanlar hikâyemi sevebilir, bundan nefret edebilir yahut hiç umursamadan unutup gidebilir ama bizim gibi biri okursa yalnız olmadığını anlar. Ya da bizim gibi olmadığı halde okuyan biri buna inanır ve böyle insanların olabileceği konusunda uyarılmış olur.”

Noah, her zamanki gibi beni memnun etmeye çalışıyordu. “Nasıl bir hikâye olacak peki bu?”

İyi bir soruydu bu. Bazı kısımları korkutucu olsa da kitabın türünün korku olacağını söyleyemezdim. Bilimkurgu da olmazdı çünkü hem bilim kısmı hem de geri kalanlar gerçektir.

Kucağında yattığım, sırtı bana bakan Noah’ya baktım ve onu, Jamie’yi, ağabeyimi ve ailemi düşündüm. Beni anlamasalar bile, bana yardım etmek için ellerinden geleni yapacak olan insanları. Kime zarar verdiğimi ya da bana neye mal olduğunu umursamadan, uğruna her şeyi yapabileceğim insanları. Sonra cevabı bularak yeniden boş sayfaya döndüm.

Bu bir aşk hikâyesiydi. Çarpık ve karmaşık. Kusurlu ve berbat. Ama yine de bizim hikâyemizdi. Biz. Sonunun nasıl olacağını bilmiyor olsam da nasıl başlayacağını biliyordum. Bu yüzden kalemi alıp yazmaya başladım.

Benim adım Mara Dyer değil ama aruhatım bir isim seçmek zorunda olduğumu söyledi.

TEŞEKKÜRLER

Üç kitap şöyle dursun, tek bir kitabın bile ortaya çıkarılma sürecinde emeği geçen herkese tek tek teşekkür etmek fazlasıyla zordur. Bu serinin tamamlandığı beş yıllık süre içinde bana yardım eden insanların sayısı da adlarını sayamayacağım kadar çok oldu. Üstelik birçoğuna da muhtemelen önceki kitaplarda teşekkür ettiğim için bu defakini kısa ve öz tutmaya karar verdim.

Başta editörüm Christian Trimmer'a teşekkür ediyorum. Senin kadar zeki birinin yanımda olması, Mara için de benim için de büyük şans. Ayrıca Simon & Schuster'da, bu kitabın yapım aşamasında emeği geçen, programımı dolduran herkes! Size ne kadar teşekkür etsem az.

Menajerim Barry Goldblatt. Hata yapmaya yaklaştığım her sefer beni doğru yola çevirdin. Bu yüzden bu kitap çok daha iyi bir eser ve ben de çok daha mutlu bir kadınıam.

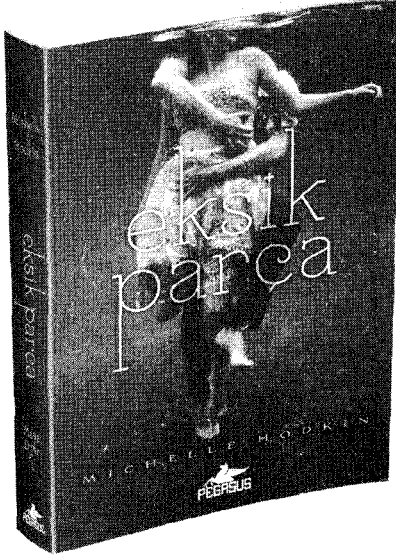
Bu kitap şekillenirken bana gösterdikleri sabır ve hoşgörü için aileme de sonsuz teşekkürler ederim. Hiç kolay olmadı sizin için, biliyorum ama çok minnettarım.

Yanımda olmasalar, bu kitabı asla yazamayacağım iki kişi var. Bunu da biliyorum çünkü denedim. Hem de defalarca. Sen

olmasan Lev, bu kitapta bir şeyler hep yanlış hep eksik gelecekti bana ama sayende böyle hissetmekten kurtuldum. Ve sen olmasan Kat, ben hâlâ bu kitabı yazıyor olurdum. Sonsuza kadar yazıyor olurdum hatta. İkiniz de beni tekrar tekrar kurtardınız. Ne yapsam hakkınızı ödeyemem.

Ve son olarak, bu hikâyenin temel taşlarına ilham kaynağı olanlar, size karşı da adil olmaya çalıştım çünkü bunu hak ediyorsunuz.

Mara Dyer - 1

Bir gün uyandığında son birkaç gününü
hatırlayamadığını düşün...

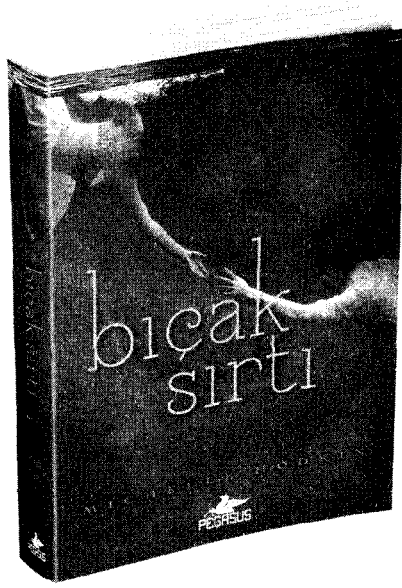
“Mara Dyer’in unutulmaz bir rüyayı andıran, gizemli ve romantik
hikâyesi sizi esir alacak.”

Cassandra Clare, *New York Times* çoksatanı,
Mortal Instruments serisinin yazarı

“*Eksik Parça* kara mizah, merak uyandıran gerilim ve samimiyet
arasında nadir bulunan bir denge kurmayı başarmış. Daha önce
böyle bir roman okumamıştım.”

Veronica Roth, *New York Times* çoksatanı *Divergent* serisinin yazarı

Mara Dyer - 2

Gerçekler ortaya çıkmaya başladığında
Mara bu karmaşadan aklını yitirmeden çıkmayı
başarabilecek mi?

“Okuyucular hikâyenin gerçekçi ve muhteşem kahramanlarıyla kendinde
geçecek, doğüstü kurgusuna kendilerini kaptıracaklar.”

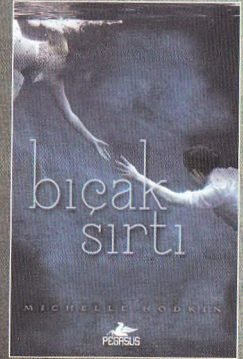
School Library Journal

“Mara’nın ürpertici ve etkileyici hikâyesi bağımlılık yapıyor. Aynı
zamanda şaşırtıcı derecede romantik ve karmaşık. Hodgkin paranormal
gençlik romanını tamamen kendine özgü bir seviyeye taşımış.”

Romantic Times

Michelle Hodkin

Florida'da büyüms, lise yıllarını New York'ta geçirmiş ve hukuk lisansını Michigan'da tamamlamıştır. Yazı yazmadığı zamanlarda, onu kedi ve köpeklerinin ağızlarından garip nesneler kurtarıp bulabilirsiniz. Yazar hakkında daha fazla bilgi için michellehodkin.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Mara Eyer kendisine söylenen yalanların ardında daha fazla olduğu inanıyordu.
Ve haklıydı.

Gerçeğin peşinden giderken yolun sonunda ne bulacağını düşünmekten kendini alamıyordu.
Ama bundan vazgeçmeliydi.

İntikam için daha ne kadar ileri gitmesi gerektiğini bilmiyordu.
Yakında öğrenecekti.

Sadakat ihanete, suçluluk masumiyete dönüşürken
Mara Eyer'in hikâyesinin nefes kesici sonunda kader ile
şans çatışıyor...
Yüzleşme zamanı geldi.

"Yazar tutkulu bir ask hikâyesiyle doğüstü gizemi harmanlayarak
okurları sürprizden sürprize sürüklüyor."

Booklist

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-796-7

9 786053 437987